

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLER

RACHEL GIBSON

Tesadüfler Adası

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Tesadüfler Adası

*Eski bir süpermodelin özel fotoğrafları, ayrıldığı nişanlısı tarafından internette paylaşılsa ne olur?
Tabii ki o fotoğraflar ışık hızıyla yayılır.*

Lola Caryle, ayrıldığı nişanlısı Sam'in, intikam için böyle bir şey yaptığını öğrendiği gün sadece kaçmak ister. Kendini, çok fazla insanla karşılaşmak zorunda kalmayacağı bir adaya atar. Adada katıldığı minik bir turda, teknede uyuyakalır. Uyandığında ise tekne kıyıda değil, okyanusun ortasındadır; üstelik dümende hiç tanımadığı bir adam vardır.

Dümendeki adam, yani Max Zamora da, kaçırdığı teknenin içinde bir kadın olduğunu, Lola uyanınca fark eder. Onu takip eden çeteden kaçmaya çalışan ve hükümet adına gizli işler yapan Max için bu durum hiç iyi olmamıştır. Lola'dan, yani yıllarca dergilerden ve afişlerden görüp hayran kaldığı bir süpermodelden kurtulmak zorundadır.

₺ 18.00

ISBN 978-605-5156-18-3

ÖNSÖZ

Lola Carlyle'in hayatında başına gelmiş tüm küçük düşmelerin içinde *—bu liste oldukça uzun ve merak uyandırıcıydı—* internette kendi çıplak fotoğraflarını görmek şüphesiz en kötü olanıydı. Modemi ve bir kredi kartı olan herkes onun çırılçıplak on beş farklı görüntüsünü görebilirdi. Her biri diğerinden daha da utanç verici... O resimlerin ortalıkta dolaştığını bilmek sonu gelmez bir rezillik, omuzlarında bir ağırlık ve kafasına baskı yapan bir örs gibiydi.

Fotoğraflar, birkaç yıl önce onun eski nişanlısı, aşağılık herif Sam tarafından çekilmişti. Sürekli olarak bitmek tükenmek bilmeyen aşkını itiraf eden, ona hiç şüphesiz her konuda güvenebileceğini söyleyen adam Sam, parasal sorunlarından kendini kurtarabilmek için onun fotoğraflarıyla kendini güvence altına almıştı. Ayrılmalarından dört yıl sonra, *www.lolarevealed.com* internet sitesini oluşturmuş ve Lola'nın en büyük utancını yaşamasına sebep olmuştu.

Geçmişte, Lola profesyonel fotoğrafçılara pozlar vermişti, defalarca. Fakat o fotoğraflar, Sam'in sefalet içinde almış olduğu tek kullanımlık bir Kodak ile çekilmişti. Lola bir an için geriye bakıp bunun bir delilik olabileceğini düşündü; onun spor bisikletine binmişken, mutfak masasının ortasına oturmuş çubuk şeker ve paket paket Doritos yerken pozları vardı ve onun, kendi yatağında çırılçıplak bir dizi fotoğrafını çekmesine izin vermişti.

Kesinlikle en kötü fotoğrafı dev boy bir Tootsie Roll'u öperkenki fotoğrafı olmuştu. O zamanlar bu fotoğraflar komiklik olması içindi ve işiyle ilgili aptalca bir şakaydı; çünkü düşük kalorili hiçbir şeyi yemediği bir dönemdi. Fotoğrafların gös-

termediği şey ise tüm o abur cubur yiyecekleri tıkmış olmasından hemen sonra başlayan hastalığıydı. Tüm kontrolünü kaybettikten sonra başlamış olan çok kötü bir suçluluk. Gram gram içinde büyüyen panik onun sürekli koşu bandına ya da tualete kusmaya gitmesine neden olmuştu.

Bu artık kontrol edebildiği bir dürtüydü, fakat zamanında neredeyse onun hayatına mal olmuştu. Şimdi bile, bir elli altı boyunda ve elli kiloluk vücudunun eski görüntülerine her baktığında kafasındaki bir ses ona öğle yemeklerini atlamasını söylüyor ya da Colonel'a gidip bir kova tavuk, patates püresi ve sos, bir de diyet kola sipariş vermesi için içinde bir istek uyarıyordu.

Tüm dünyanın görebilmesi için internette yayınlanan o küçük düşürücü fotoğraflardan daha kötüsü ise bu fotoğraflarla ilgili yapabileceği hiçbir şeyinin olmadığını bilmesiydi. Üstelik bir şeyler yapmaya çalışmıştı. O fotoğrafları geri vermesi ve onları internette kaldırması için Sam'e yalvarmıştı. Ona para teklif etmişti, fakat onca zaman sonra bile ayrılıkları ile ilgili ona hâlâ öfkeliydi ve bu yüzden reddetmişti. Lola bir avukat tutmuştu ve temelde bildiği her şeyi anlatmıştı. Fotoğraflar Sam'e aitti ve onları istediği yerde yayınlatabilirdi. Lola yine de ona dava açtı ve çok geçmeden de kaybetti.

Artık tek seçeneği kiralık bir katil tutmaktı. Kendini ve ailesini daha fazla küçük düşürmesine neden olmayacağını ve yakalanmayacağını önceden bilse bu seçeneği gerçekten de düşünebilirdi. Çünkü adeta günahkârlarla dolu ailesinde, Lola her zaman en büyük günahkâr olmuştu. Eğer Jed amcasının yarattığı son felaket düşünülürse bu oldukça büyük bir başarıydı. Hiçbiri cezaevine girmemişti, fakat nezarethaneye girmişti biri. Neyse ki sadece nezarethaneydi girdiği yer; onu hapishanede turuncular içinde görmek sonunda zavallı annesinin kalbine inebilirdi.

Lola valizine sıkıştırdığı hapa uzandı ve National Enquirer'ın kapak sayfasındaki yüzüne şöyle bir baktı. kendi res-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

minin altındaki başlık şöyle diyordu: ESKİ AĞIRSİKLET MANKEN, LOLA CARLYLE, SAKLANIYOR.

Lola dergiyi kenara attı ve Minyatür Pinscher köpeği, Baby Doll'u bir koluna alıp küçük tek katlı evinden dışarı çıktı. Mankenlik işini bıraktığından beri, aldığı on bir kilo hakkında yapılan yorumlar olmadan isminden hiç söz edilmemişti. *Ağır-siklet* bugünlerde kullanılan en hoş tanımlamalardan biriydi. Onun en hoşuna gitmeyen, *Dev Lola* olanıydı. Bu lakapların onun canını acıtmasına ya da onu üzmesine izin vermemeye çalışıyordu. Fakat derinlerde bir yerde canını acıtıyordu.

O şişman değildi ve saklanmıyordu da. Sadece, fazlaca ihtiyacı olan akıl sağlığı tatilindeydi. Bahamalarda, özel bir adada *dinleniyordu*. Fakat iki günlük dinlenmeden sonra deli gibi sıkılmıştı ve bir gece kuşu gibi delirmek üzereydi. Yaşamayı gereken bir hayatı vardı ve idare etmesi gereken bir işi. Şimdi ise, ılık güneş ve temiz hava sayesinde çok hoş bir şekilde bronzlaşmış, zihnini boşaltmıştı ve yeni bir planı vardı.

Lola, Sam'in sitesini çökertmek için ihtiyacı olan tek şeyin iyi bir bilişim uzmanı, onun kirli çamaşırlarını ortaya dökmek için ihtiyacı olan şeyin de sağlam bir özel dedektif ve biraz açık yakalamak olduğunu fark etti. Sam iş anlaşmalarında her zaman dürüst olmamıştı ve ona şantaj yapabilmek için kullanabileceği birkaç bir şey olabileceğini biliyordu Lola. Bu kadar basitti, bunu neden daha önce düşünmemiş olduğunu bilmiyordu.

Eve döner dönmez, Aşağılık Herif Sam'i dibe indirecekti.

BÖLÜM 1

Max Zamora, Superman'i oynamak için fazla yaşlanmıştı. Adrenalin damarlarında hızla akıyor ve kollarının arkasındaki tüyleri havaya dikiyordu, fakat ciğerlerindeki nefesi çalıp göğsünde yükselen ateşli ağrıyı çok az hafifletiyordu. Otuz altı yaşında, dünyayı kurtarma işini eskisinden daha çok içine dert etmişti.

Midesini tehdit eden ağrı ve bulantıyı kontrol etmek için düzenli bir şekilde nefes alıyordu. Başına aldığı darbeye, turistlerin ve taksi şoförlerinin, ada müziğinin ve iskeleye vuran dalgaların sesini dinledi. Nemin akşam havasına karışmasından başka sıradışı bir şey hissetmemişti; fakat Max onların dışarıda olduklarını biliyordu. Dışarıda bir yerlerde. Onu aradıklarını biliyordu. Eğer onu yakalarlarsa, öldürmek konusunda tereddüt etmezlerdi ve bu sefer başarırlardı.

Atlantis Kumarhanesi'nden gelen ışık marinanın bulanık yüzeyini aydınlatıyordu ve bir an için görüşü düzeldi, sonra karanlıklardan çıkarken dengesini altüst edip tekrar çift gördü. Ustaca tasarlanmış botlarının tabanları, iskelenin diğer ucuna bağlanmış yata binerken ses çıkarmadı. Alt dudağındaki kesikten damla damla kan akıyordu ve çenesinden siyah tişörtüne damlıyordu. İçindeki adrenalin bitip tükenince acı içinde kıvranacağını biliyordu, fakat bu olmadan önce Florida'ya gideceği yolun yarısını tamamlamış olmayı planlıyordu; Paradise Adası'nda gördüğü cehennemden epey uzakta olmayı...

Max karanlık mutfığa doğru yöneldi ve çekmecelerin içini karıştırdı. Eli bir avcı bıçağına takıldı ve onu kınından çıkarıp baş parmağını bıçağın on iki santimlik ağzında gezdirdi. Ay

ışığı teknenin baş üstündeki plastik camlarından içeri sızıyordu ve içerinin zifiri karanlık kısmını aydınlatıyordu.

Tekneyi daha fazla araştırma zahmetine girmedi. Fazla bir şey göremiyordu zaten, ayrıca ışıkları açıp hayatta kendini ortaya çıkarmazdı.

Max çekmeceyi hızla kapatınca, çatal bıçak takımı çekmece-
cenin içinde şangırdadı. Eğer teknenin sahipleri teknedelerse onları dışarı çıkarmak için yeterince ses yapmış olduğunu fark etti.

Ayrıca biri eğer aniden karanlığın içinden çıkıverirse beklenmedik durum planı B'ye geçmek zorunda kalacaktı. Ama asıl sorun, bir B planının olmamasıydı. Bir saat önce, son yedek stratejilerini gözden geçirmişti ve şimdi ise saf bir iç güdü ile ve hayatta kalma çabasıyla ilerliyordu. Eğer bu son savunma çabası da boşa giderse o ölü bir adam olacaktı. Max ölümden korkmuyordu; sadece kimseye onu öldürme zevkini tattırmak istemiyordu.

Kimse görünmeyince, tekrar dışarı doğru yöneldi ve çabucak halatları kesti. Merdivenlerden yukarı doğru, güverteye çıktı. Max'in görüşü birkaç saniye için düzelmmişti, köprüüstünün bir tentesini ve pencerelerinin etrafının plastik bir ambalajla sarılmış olduğunu görebildi. Kaptanın sandalyesinin yanına, alacakaranlığın içinde diz çöktü ve görüşü tekrardan bulanıp çift görmeye başladı.

Bir bulantı dalgası midesini vurdu ve elinden geldiğince nefes alarak bunu geçirmeye çalıştı. Dümenin üst tarafındaki parçayı çıkarmak için bıçağı kullandı. Ter, alnındaki bir kesiği yaktı ve Max bir yığın dolaşık kabloyu çekerken, ter kaşlarına doğru indi. Görüşü daha iyiye gitmiyordu ve kontak düğmesinin arkasını tespit etmek beklediğinden daha fazla zamanını almıştı. Başardığında ise, kabloları birbirinden ayırıp sonra da birbirine sürttü. Max bir elini göğsüne koydu, diğer elini de dümene yerleştirip ayağa kalkarken ikiz iç taraf motorları suyu

sıçratıp çalkalayarak çalıştı.

Tekneyi vitesle alıp, valfi öne kaydırıldı ve iskelenin ucundan yavaş yavaş uzaklaştırdı. Başını yana doğru eğerse görüşü o kadar da kötü olmuyordu ve tekneyi su yolu istikametinde, tehlikelerden uzak tutabiliyordu.

Tekneyi marinanın dışına, Nassau Limanı'na doğru yönlendirip, Paradise Adası'nı başkente bağlayan köprüünün altından, Prince George Wharf'a doka çeken seyahat gemilerinin yanından geçirdi. O gece hiçbir şey bu kadar kolay olmamıştı ve her an tentenin tepesini dağıtıp güvertesini paramparça edecek otomatik silahla ateş püskürtülmesini bekliyordu. O öğleden sonra adaya ayak basar basmaz şansı kötünden daha kötüye gitmişti ve kötü şansının artık onunla olduğuna inanmıyordu.

"Afedersin, fakat ne yapıyorsun?"

Max, bir kadın sesi duyunca arkasını dönüp düşmemek için kaptan sandalyesinin kolunu kavradı. Limanın solup giden ışıklarıyla çevrelenmiş bir kadının çift görüntüsüne bakakaldı. Adanın sonundaki bir deniz feneri zeminde kayıp giden parlak bir sinyal gönderdi ve birbirinin aynı iki çift ayağın yirmi adet kırmızı boyalı ayak tırnaklarını aydınlattı. Işık yavaş yavaş yukarı doğru kayarak kırmızılı mavili iki etek ile iki çıplak düz karına doğru süzüldü. İki beyaz gömlek iki çift büyük göğüslerin arasında bağlanmıştı. Sonra oradan, iki dolgun dudağın kenarından, birkaç tutam sarı kıvrımın arasından süzülüp geçti. İki kabarık tüylü köpek onun kollarında kesik ve tiz bir şekilde havlarken kızın yüzü karanlıkta saklı kaldı, cırlak havlama sesi Max'in kulaklarını kanatmaya yeterdi.

Bu kadının hangi cehennemden çıktığını merak ederek, "Kahretsin, buna ihtiyacım yoktu," dedi. Bu bir köpek için kötü bir mazeretti; kadının kollarından yere atlayarak fırlayıp kaçtı ve Max'in ayaklarının orada durup öyle kendinden geçercesine havladı ki arka bacakları yere yapıştı. Kadın ileriye doğru hareket etti ve köpeği aceleyle kucağına alırken ikinci görüntüsü

arkasından belli belirsiz süzüldü.

Kadın, “Kimsin sen? Thatches için mi çalışıyorsun?” diye sordu. Adamın köpeklerle, sorularla ya da genel olarak bu gibi saçmalıklarla uğraşacak zamanı yoktu. Bu kadının gitmesi gerekiyordu. Havlayan aptal bir köpek ve çene çalan bir kadın bu gece ihtiyacı olan son şeydi. Kadın ve köpeği, yattan atlamak zorunda kalacaklardı. Paradise Adası’nın ucu otuz metre arka- larında kalmıştı. Muhtemelen karaya çıkmayı başarabilirlerdi. Başaramazlarsa da bu onun sorunu değildi.

Kadını ve köpeğini denize atlamaya zorlamak yerine kadı- na, “Şu köpeği sustur yoksa onu denize şutlarım,” dedi. Lanet olsun, yaşlandıkça yumuşamaya başlıyordu.

“Bu yatı nereye götürüyorsun?”

Adam onu umursamadı ve Nassau’nun yavaş yavaş kaybo- lan ışıklarına, puslu işaret şamandırasına ve yanıp sönen deniz fenerine son bir kez baktı sonra dikkatini kumandaya verdi. Onun da soracak birkaç sorusu vardı, fakat cevaplarını almak için beklemesi gerekiyordu. O sırada daha önemli endişeleri vardı. Hayatta kalmak gibi.

Elleri acıdan ve adrenalinden titriyordu. İradesini bütünüy- le zorlayarak ve yılların verdiği deneyimle onları sakinleştirdi. Kendisini takip eden başka bir gemi tespit etmedi, fakat bu, o kadar önemli değildi.

“Bu yatı öylece alıp gidemezsin. Marinaya geri dönmen ge- rek.”

Eğer başı böyle lanet bir şekilde ağrımıyor olsaydı ve vücudu bir kum torbası gibi kullanılmamış olsaydı, onu felaket şekilde komik bulabilirdi. O yaşadığı cehennemden sonra geri dönmek mi? Yatı çalıp başına bela aldıktan sonra onu geri götürmek mi? Kesinlikle böyle bir şey olmayacaktı. İnsanın düzgün bir şekil- de göremiyorken düz kontak yapması nadir bulunan bir yete- nekti. O, akla gelebilecek her donanma gemisinde bulunmuştu. Şişme boudoirs, EDEŞ Kitap Arşivi <https://arshivi.org> binmişti.

Küresel Konum Belirleme Sistemi'ni nasıl kullanacağını biliyordu ve gerektiğinde sahil krokilerini de okuyabilir ve pusula kullanabilirdi. Sorun şuydu ki; bu görüşüyle, şu an yapabileceği en iyi şey batıya yönelmek ve hızla ilerlemektir.

“Kimsin sen?”

Önündeki kumandanın altın renkteki bulanıklığına gözlerini kısarak baktı ve telsize uzandı. Düğmeyi elinden kaçırdı ilk denemesinde; sonra parmak uçlarının altında düğmeleri hissedene kadar tekrar denedi. Etrafını saran telsiz parazitinin sesi kadının sorularını bastırıyordu. Ayar düğmesini çevirerek arka plandaki cızırtıyı temizledi, sonra tuşu yavaşça çevirdi. Telsiz önce, deniz işletmecisinin bir yolcu gemisi ile olan iletişimini yakaladı; sonra da ticari olmayan başka bir kanala geçti. Sıradışı bir şey duymayan Max değiştirmeye devam etti. Her şey normal gibiydi. Yine sıradışı bir şey yoktu, fakat Max yine de dinlemeye devam edecekti.

“Beni geri götürmelisin. Söz veriyorum kimseye senden bahsetmeyeceğim.”

Omzunun üzerinden arkaya bakıp, *tabii kesin bahsetmezsin tatlım*, diye düşündü Max. Sol gözüyle hiçbir şey göremiyordu, dikkatini tekrardan kumandaya verdi. Kadın çenesini kapatsa neredeyse orada olduğunu fark etmeyecekti bile.

On iki saattir Pentagon ile olan iletişimini koparmıştı. Son iletişiminde, yardıma ya da daha fazla anlaşılmaya ihtiyacı olmayacağını bildirmişti. Peşine düştüğü iki DEA ajanı ölüydü. İşkence edilmemişlerdi, kendilerini esir alan kişiye boyun eğmişlerdi.

“İnsanlar benim yokluğumu fark edecek, bilirsin. Aslında şu ana kadar birinin benim yokluğumu fark etmiş olduğuna bahse girerim.”

Saçmalık.

“Eminim biri çoktan polise haber vermiştir.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bahama polisi onun dert edeceği en son şeydi. O, André Cosella'nın en büyük oğlu José'yi öldürmeye zorlanmıştı ve kendi hayatını kurtarıp kaçmayı zorla başarmıştı. André durumu anladığında ise aşırı şekilde tepesi atmış bir uyuşturucu taciri olan o olacaktı.

“Otur yerine ve sessiz ol.” Çift görüşünün arasından ışıklarını ayırt ettiği bir yelkenli kendi iskelesinden onlara doğru yönelmişti. Cosella'nın cesedi bulmuş olduğunu düşünmüyordu ve yelkenlinin de uyuşturucu kaçakçılarıyla dolu olduğundan şüpheliydi; fakat herhangi bir şeyi yok etmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu ve ihtiyacı olan son şey, yanında duran kadının avazı çıktığı kadar bağırmasıydı.

Kadının hareket edip etmediğini göremiyordu ama hissedebiliyordu; ve kadın bir adım bile atmadan onu kolundan tutup yakaladı. “Aptalca bir şey yapmayı aklından bile geçirme.”

Kadın çığlık attı ve ondan kurtulmaya çalıştı. Köpek havlayarak güverteye sıçradı ve ağzıyla Max'in pantolonunun paçasına yapıştı.

Kadın, “Çek ellerini üzerimden,” diye çığlık attı ve salladığı yumruk neredeyse adamın zaten fazlaca acıyan kafasına gelecekti.

“Lanet olsun!” Max onu etrafında döndürürken küfretti ve hızla kendine doğru çekip göğsüne yapıştırdı. Kaburga kemiklerinde yükselen acıya karşılık çenesini sıktı ve kadının bileklerini kavradı. Kadın kaçmaya çalıştı, fakat o kadar narin bir yapısı vardı ki, güç olarak Max'in dengi değildi. Max onu kolaylıkla kollarını göğsünde birleştirmeye zorlayarak kendine bastırdı ve itip kakan dirseklerini kontrol altına aldı. Lola'nın saçları dağılmış bir haldeydi. Max onu tahammül edilemez durumları hakkında bilgilendirirken Lola'nın saçları yanağını gıcıklıyordu. “Akıllı bir kız ol, hem kim bilir, belki gündoğumunu bile görebilirsin.”

Lola bir anda sakinleşti. “Canımı yakma.”

Lola onu yanlış anlamıştı, fakat Max bu durumu düzeltmeye uğraşmadı. Endişe etmesi gereken kişi *Max'in kendisi* değildi. Onun canını yakmayacaktı, tabii bir daha yumruk sallamadıkça. Sonra sorun kalmayacaktı.

Yelkenli sakin sularda süzülüyordu. Max'e bulanık görünüyordu, neredeyse önünü bile göremiyordu Max. Kendine kaburga kemiklerinin çatladığını söylemesi için bir doktora ihtiyacı yoktu ve en azından bir hafta boyunca kan işeyeceğinden de emindi. Daha kötüsü, Cosella'nın adamları onun bütün oyuncaklarını almıştı; silahlarını ve iletişim araçlarını. Saatini bile almışlardı. Karşı koyacak hiçbir şeyi yoktu ve eğer onu bulurlarsa kolay bir hedef olacaktı. Hatta kolay bir hedeften daha kötüsü. Kötü şansı onu nazik, başı bozuk bir kadınla ve onun sinir bozucu aptal köpeğiyle lanetlemişti. Bacağını salladı ve küçük havlayan şey ahşap zemin boyunca kayıp gitti.

"Bırak beni, söylediğin gibi yerime oturacağım."

Max ona inanmıyordu. Herhangi bir şey yapmayacağına inanmıyordu ve şu anki durumunda, herhangi bir şey yapıp yapmayacağını anlayamazdı. Öbür adamların yarım bıraktığı işi bu akşam bu kadının tamamlamasına izin veremezdi. Bakışlarını kıstı ve çift görüşü tek bir görüşe indi bir anda. Yelkenlinin kuvvetli ışığı olaysız bir şekilde geçip gitmişti. İçinde derin bir rahatlama hissetti Max.

Lola, "Kimsin sen?" diye sordu.

"Ben iyi adamlardanım."

"Tabii," dedi Lola fakat ikna olmuş gibi durmuyordu. Daha çok Max'i sakinleştirmeye çalışıyor gibiydi.

"Sana doğruyu söylüyorum."

"İyi adamlar tekne çalıp kadınları kaçırmazlar."

Lola haklı gibi görünse de tamamen yanlış düşünüyordu. Bazen iyi adamlarla kötü adamlar arasındaki çizgi Max'in görüşü kadar belirsiz oluyordu. "Ben bu tekneyi çalmadım, sadece

ona el koyuyorum. Ayrıca seni kaçırmıyorum.”

“O zaman beni geri götür.”

“Hayır.” Max askeriyeenin en iyileri tarafından eğitilmişti. Bu gecenin başarısızlığını dahil etmezsek, birçoğundan çok daha iyi ateş edip ortalığı daha iyi yağma edebilirdi. Herhangi bir binaya tırmanarak çıkıp, ihtiyacı olanı alıp kaçtıktan sonra, hiçbir şey olmamış gibi akşam yemeği için dışarı çıkabilirdi; fakat deli bir kadının, sağlam bir durumun dengesini tepetaklak edebileceğini de deneyimlerinden iyi biliyordu. “Canını yakmayacağım. Yalnızca Nassau ile arama biraz mesafe koymam gerek.”

“Kimsin sen?”

Max ona hayali bir isim söylemeyi düşündü, fakat onu adam kaçırmaktan tutuklattığı zaman muhtemelen gerçeği anlayacağından ona doğruyu söyledi. “Ben Kıdemli Deniz Binbaşı Max Zamora’yım,” diye cevap verdi, fakat ona bütün gerçeği söylemedi. Deniz Kuvvetleri’nden erken emekli olduğunu ve şu anda hükümetin kağıt üzerinde var olmayan bir parçası için çalıştığını ortaya attı.

Lola, “Bırak beni,” diye tekrarladı ve Max ilk kez onun bileklerini kavrayan ellerinin bulanık görüntüsüne baktı. Parmaklarının dış yüzü ve eklemleri onun göğüslerinin yumuşak dokusuna bastırıyordu ve aniden onun narin sırtının her santiminin göğsüne dayandığını hissetti. Yuvarlak poposu kasıklarında kıpırdanıyordu ve içindeki açlık kaburgalarındaki ağrıya karışıp kafatasında gümbürdüyordu. Acının ötesinde herhangi bir şey hissedebiliyor oluşuna şaşırmıştı. Lola’nın varlığına karşı duyduğu farkındalık bütün tenine yayılmıştı ama bu hissi geri itip bastırdı ve bütün güçsüzlüklerini gömmüş olduğu karanlık boşlukların içine girmeye zorladı.

“Bana tekrar yumruk atacak mısın?” diye sordu Max.

“Hayır.”

Max onu serbest bıraktı ve Lola sanki kıyafetleri yangında tutuşmuş gibi onun kollarından sıyrılarak kaçtı. Kamaranın karanlık gölgelerinin içinde onun bir köşede gözden kaybolmasını izledi sonra tekrardan dümene döndü.

“Buraya gel, Baby.”

Max omzunun üzerinden ona baktı, tabii ki onu iyi duymamıştı. “Ne?”

Lola köpeğini kucağına aldı. “O senin canını yaktı mı, Baby Doll?”

“Tanrı aşkına,” sanki pis bir şeye basmış gibi homurdandı. Köpeğinin ismini Baby Doll koymuştu. Onun küçük, iğrenç bir baş belası olduğuna şüphe yoktu. Dikkatini GPS’ye verdi ve düğmeyi çevirdi. Ekran aydınlandı; gri, bulanık çizgiler ve belirsiz rakamlar görüldü. Gözlerini kısıp ekrana daha çok odaklandı. Ekranın iskele olan kısmında yalnızca Andros Adası’nın yaklaşan çizgilerini ve sağ tarafında ise Berry Adalar zincirini fark edebiliyordu. Enlem ve boylamların değerlerini yeterince iyi göremiyordu, fakat tam batıya doğru dönmeden önce bir saat kadar daha kuzeybatıya doğru yöneldiği sürece sabaha Florida sahiline demir atabileceğini fark etti.

“Eğer gerçekten bir binbaşıysan o zaman bana kimliğini göster.”

Eğer yakalandığında kimliğinin her bir parçası ondan alınmamış olsaydı bile yine de bu ona hiçbir şey ifade etmezdi. Nassau’ya Eduardo Rodriguez adı altında girmişti ve pasaportundan, ehliyetinden çakmağına kadar her şeyi sahteleştirilmişti.

“Bir yere otur, leydi. Sen anlayana kadar bütün bunlar sona ermiş olacak,” dedi, çünkü söyleyecek daha fazla bir şeyi yoktu. Amerikan halkı Max gibi adamları iyi bilirdi. Karanlıklar içinde çalışan adamlar. Amerikan hükümeti için izlenemez görevler gerçekleştirip izlenemez paralarla ücret alan adamlar. Pentagon’da var olmayan ofislerdeki var olmayan telefonlardan

var olmayan aramalara cevap veren adamlar. Zekâlarını kullanarak terör faaliyetlerini engelleyen ve bir yandan hükümet bu durumu reddederken kötü adamları ortadan kaldıran adamlar.

“Nereye gidiyoruz?”

İhtiyacı olan tüm bilginin bu olduğunu düşünerek, “Batıya,” diye cevap verdi Max.

“Batının tam olarak neresine?”

Onun sorumluluk almayı bekleyen tarzda bir kadın olduğunu anlaması için onu görmeye ihtiyacı yoktu; sesinin tonundan da anlayabiliyordu. Tam olarak erkeği kontrol eden bir kadın. Max ise, en iyi şartlarda bile kimsenin onu kontrol etmesine izin vermemişti ve bu en iyi şartlardan biri değildi. Ayrıca kadının tekinin gecesini zaten olduğundan daha fazla mahvetmesine hayatta izin vermezdi.

“Tam olarak karar verdiğim yerine.”

“Nereye götürüldüğümü bilmeye hakkım var.”

Normalde kadınların gözünü korkutmaktan keyif almazdı, fakat keyif almıyor oluşu, bu durumun onu rahatsız ettiği anlamına da gelmiyordu. Motoru yaklaşık yirmi üç millik uygun bir seyir hızına sabitledi, hız kontrolüne sertçe bastırdı ve köprüüstünün karanlık bir köşesinde bir karaltı gibi görünen Lola'nın ve köpeğinin durduğu yere ağır adımlarla yürüdü.

Dolunayın ışığı ön camdan içeri sızıyordu ve Lola'nın omzunun üzerini ve boynunu aydınlatıyordu. Lola, onun yüzünün bir kısmını görmüş olmalıydı, çünkü nefesini içine hapsedip köşenin daha da dibine doğru sokulmuştu. *Güzel. Bırakalım da korksun,* diye düşündü Max.

Max, Lola'nın üzerinde kule gibi dikilip ellerini kalçalarına koydu ve, “İyice dinle,” diye başladı. “İşleri senin için kolaylaştırabilirim ya da çok fena zorlaştırabilirim. Arkana yaslanıp seyahatin tadını çıkarabilir ya da benimle mücadele edebilirsin. Eğer bana karşı koymayı seçersen, kazanamayacağına dair lanet

bir şekilde seni temin ederim. Şimdi, ne yapacaksın bakalım?”

Lola tek kelime etmedi, fakat köpeği kendini onun kollarından ileriye doğru atıp kuduz bir yarasa gibi dişlerini Max'in omzuna geçirdi.

“Lanet olsun!” Max bağırdı ve köpeği tutup yakaladı.

“Onun canını yakma! Baby'nin canını yakma!”

Canını yakmak mı? Max onu ayağının altında çiğneyecekti. Köpeği çekince gömleğinin kumaşı yırtılmıştı. Öfkeyle havlayan canavar Max'in ellerine doğru inmişti; sonunda Max onu yere bıraktı. Köpek acıyla havlayıp koşarak kaçtı.

Lola, “Seni aşağılık herif!” diye haykırdı. “Köpeğimin canını yaktın.” Hemen ardından yumruğu, başının yan tarafıyla buluştuğunda, Lola'nın kendini hazırlıksız yakalandığını fark etmişti Max. Kulakları çınladı, görüşü biraz daha bulanıklaştı ve ona oldukça güzel birkaç isimle seslendi.

Lola bir yumruk daha salladı, fakat Max bu sefer hazırlıklıydı ve onun bileğini havada yakaladı. Ayaklarını yerden kesince Lola yere düştü ve güvertenin zeminine sert bir şekilde çarptı. Max kuralına göre oynuyordu. Onu yüz üstü çevirdi ve dizini onun sırtına bastırdı. Lola dövünüp karşı koydu ve ona, birkaç acınası isimle seslendi.

“Çekil üzerimden!”

Üzerinden çekilmek mi? Tam olarak değil. Onu susturup bağlayacaktı ve tekneden denize atacaktı. Güle güle tatlım. GPS'in loş ışığı zemine, Lola'nın çıplak ayaklarına ve baldırlarına yayılıyordu. Lola tepinmeye başladı ve adam onun iki avuç dolusu eteğini kavrayıp alt tarafından uzunca bir parçayı yırttı.

“Bırak! Kahrolası ne yaptığını sanıyorsun sen?”

Cevap vermek yerine, bacaklarını açıp onun üzerine oturdu ve kalçalarını dizlerinin arasına sıkıştırıp onu sabitledi. Lola kıvranıp dönmeye çalıştı, fakat Max sağa sola sallanan bilek-

lerinden birini yakalayıp etrafına yarım düğüm atmayı başarmıştı bile. Sonra diğerini de yakalayıp kumaşı her iki bileğinin de etrafına doladı, çözölmeyecek şekilde sıkıca bağladı. Max bir yandan onun ayaklarını sağlama almaya çalışırken Lola'nın bağarmaktan ciğerleri sökülüyordu. Sonra tekrardan eteğinin alt kısmını tutup yırttı. Bu sefer bütün hepsi Max'in elinde kalmıştı. Uzun bacaklarının arka kısmı koyu renkteki ahşap güvertenin aksine bembeyazdı. İç çamaşırı pembe ya da beyaz olmalıydı. Max emin olamadı ve bunun üzerine de kafa patlatacak değildi.

Lola, onu bırakması için Max'e yalvardı; bu yalvarışlar Max'in çınlayan kulaklarına hücum ediyordu. Lola'nın ayaklarını bağlamak için arkasını dönen Max o an bir şey fark etti. *İpek*. Lola'yı yerde tutmaya çalışırken iç çamaşırının ipek olduğunu keşfetmişti. Max, Lola'nın üzerinde bacaklarını iki yana açıp diz çöktü; Lola'nın beli, Max'in kalçalarının arasında bir mengene gibi sıkışmıştı ve Lola hâlâ ona karşı koymaya çalışıyordu. Lola tam ellerini kurtarıyordu ki, Max onun kolunu tutup ellerini kolayca küçük poposunun üzerine getirdi. Bileklerini biraraya bağladı, sonra da onun üzerinde ayağa kalktı. Artık içindeki adrenalin seli bir sızıntı şeklinde azalmıştı. Artık en sonunda yaşamaya devam edebilirmiş gibi hissediyordu, sinir ileticileri daha az çalışıyordu; ama yine de başındaki ve yan tarafındaki ağrı midesini öncekinden daha çok bulandırmıştı.

Zar zor nefes alarak yerdeki kadının üzerinden atladı ve dümene geçti. İstenmeyen bir yolcu ve onun istenmeyen köpeğiyle uğraşarak fazlasıyla zaman kaybetmişti. Hız kontrolünü hafifçe döndürdü ve valfi elli beş deniz miline çıkardı.

Küçük köpeğin saklandığı yerden hızla çıkıp üzerine atılmasıyla pençelerinin attığı sıyrık Max'in hırpalanmış kulaklarına kadar çıkmıştı. Sonra kamarayı bir sessizlik kapladı ve Max dümenin yan tarafına sıkıştırılmış bir kutu acil durum işaret fişeğine uzandı. Sonraki yarım saatte on adet işaret fişeği seçecek kadar görüşü düzelmişti. Onları herhangi bir çeşit sa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

vunma silahı yaparken, uygun bir ateş bombası yapacak kadar yeterli magnezyum olmadığını fark etti.

İşaret fişek kutularını dümenin üzerine koydu ve Küresel Konum Belirleme Sistemi'ne bir göz attı. Artık Andros'un ana çizgilerini ve arkasında da Berry Adaları'nı görebiliyordu. Rotayı birkaç derece batıya doğru çevirdi ve Florida sahiline doğru yol almaya başladı. Sonra, yedi yüz adadan birinde ya da Bahama Milletler Topluluğu'nu oluşturan küçük adalardan birinde karaya oturmayacaklarından oldukça emin olduktan sonra yatin hızını düşürüp tekrar hız kontrolüne geçti.

Max, yan tarafındaki acıya karşılık dişlerini sabitleyip sıkı-tı ve köprüüstünde yürürken karanlık olan köşeye baktı. Lola kendini oturur pozisyona sokmayı başarmıştı. Karanlığın içinde bluzünün beyazlığını ve pencereden içeri sızan gümüşümsü ışıkla tırnaklarının kırmızılığını fark edebiliyordu. Küçük kö-peği onun ayaklarının yanına kıvrılarak uzanmıştı.

Max, arkasına dönüp bakmadan köprüüstünden yürüdü, ya-vaşça merdivenlere doğru yöneldi, her basamağın sarsıntısıyla ağrıyan yan tarafını tuttu. Nefes alışması daha da zorlaşıyordu ve teknenin aydınlık mutfağına girdiği sırada gözlerinin önünde noktalar görmeye başlamıştı. Ocağın yanında bir ilk yardım kutusu ve buzlukta da bir kutu buz buldu.

Buzdolabında şarap şişeleri, birkaç içki ve tekila ve bir kasa Dos Equis birası olduğunu keşfetti. Normal şartlarda, Max bir ya da iki birayı kendine yeterli görürdü; ama bu akşam daha fazlasına ihtiyacı vardı, daha büyük bir keyife... Böylece içkiye uzandı. Şeffaf şişenin kapağını çevirerek açtı ve şişeyi ağzına götürdü. Şişenin yarılmış dudağının üzerindeki baskısıyla ir-kildi, fakat yine de birkaç büyük yudum alabildi. Buzu bir el havlusuna sarıp sonra da bir kolunun altına sıkıştırdı.

Bir elinde ilk yardım çantasıyla salon kısmına doğru yöneldi ve banyonun ışığını açtı, lavabonun üzerindeki aynada kendi yansımasıyla karşılaştı. Hangisinin daha kötü olduğunu bile-

miyordu; aynadaki görüntüsü mü yoksa nasıl hissettiği mi... Yüzünün sol tarafı şişmiş ve morarmıştı. Burnundan gelen kurumuş kan yanağına bulaşmıştı ve alt dudağının ortasındaki kesikten çenesine doğru kan damlamıştı. Bir yandan gömleğindeki yırtığı ve küçük köpeğin omzunun üzerindeki ısırtığını incelerken içkiden uzun uzun yudumladı. Derin değildi. Sadece bir sıyrıktı, muayeneye bile gerek yoktu. Sadece aptal köpeğin bütün saldırılarını tamamlamış olmasını umuyordu.

Max, bir eliyle siyah kot pantolonunun kemerinin içinden gömleğini dışarı çekti ve yukarı kaldırdı. Kızarmış berbat yara izleri vücudunu çapraz bir şekilde kesmişti, bir morartı da yan tarafında iz bırakmıştı. Yine de en azından hayattaydı; hiç olmazsa o an için.

Bir şişe Motrin bulana kadar ilk yardım çantasının altını üstüne getirdi. Avucunun içine beş tane hap boşalttı ve içkiyle beraber içerek yuttu, sonra da göğsünün etrafından bir Ace sargı bezi sardı. Elastik sargı bezi o kadar da işe yaramamıştı, fakat yine de oraya tutturdu. Birkaç antiseptik sabun buldu, yüzündeki ve boynundaki kanı yıkarken bu akşam kendisine neler olduğuyla ilgili düşündü ve görevin en başından beri nasıl berbat bir hal aldığını anlamaya çalıştı.

Ona verilmiş olan bilgi yanlıştı, beklenmedik durum planlarının hepsi başarısız olmuştu ve nedenini bilmek istiyordu. Bildiri, Cosella'nın adamlarının kilisenin bir tarafında geniş bir mekâna yerleştirilmiş olduğu üzerineydi, fakat adamlar bariz bir şekilde diğer taraftaydı. DEA ajanları binanın arka tarafı yerine ön tarafında tutulmuşlardı, fakat bunların hiçbirinin aslında bir önemi yoktu. Teröristler ne yapacakları önceden tahmin edilebilecek insanlar değillerdi ve bildiri dakika dakika değişikliğe uğramaya meyilliydi. Max bunu biliyordu, ara sıra bu durumlarla baş etmek zorunda kalmıştı.

Fakat daha önce kaçış yollarının tamamı hiç bu kadar beklenmedik bir şekilde ve tamamen engellenmemişti ve anladığı kadarıyla da içeriden biri onun bu sefer hayatta kalmasını iste-

memiş olmalıydı.

Kan izlerini yıkayıp çıkardı ve alnındaki yarayı birkaç yara bandıyla kapattı. Yüzünün yan tarafına tuttuğu buzlu havlu ve diğer elinde içki şişesiyle mutfığa geri döndü. Özel harekât komutanlığında tamamen güvendiği sadece bir kişi vardı. Bir sigara tiryakisi, küfürbaz ve açık sözlü, Vietnam'da ve Desert Storm'da hizmet etmiş ve siperlerde yaşamak konusunda bir iki şey bilen ve sırtını duvara verip nasıl dövüşüleceğini bilen Genel Kurmay Başkanı General Richard Winter.

General gerçekten sert bir adamdı, fakat adildi. Gizli kapaklı şeyleri anlardı ve neler gerektirdiğini ve neleri içerdiğini bilirdi. Fakat Max generalle iletişime geçme riskini henüz alamamıştı. Güvensiz bir hat üzerinden olmazdı. İletişim otuz millik bir alanda herhangi biri tarafından dinlenebilecekken olmazdı. Bu kadar kolay bir hedef halindeyken hiç olmazdı.

Tekrardan, teknenin içini didik didik aradı, bir silah bakındı. Lüks kamaradaki dolapları ve oturma kısmında ve mutfak bölümündeki bardak dolaplarını araştırdı, fakat plastik kokteyl çubukları ve kör bir biftek bıçağından daha tehditkâr bir şey bulamadı.

Cebindeki Motrin şişesini boşalttı ve küçük yemek odasındaki masanın üzerinde duran büyük çantaya uzandı. İçindekileri boşaltıp Kodein ya da Darvocet gibi ağrı kesici ilaçlara baktı, fakat seyahat boyu bir Tylenol haricinde hiçbir şey bulamadı. Çantanın içinde makyaj malzemeleri ve köpek bakım eşyaları vardı. Bir diş fırçası ve saç fırçası ve oyun fişleri. Cüzdanı alıp arasını açtı ve elindeki Kuzey Karolina ehliyetine bakakaldı. Bir eliyle buzu yüzüne tutarken diğer eliyle de iyi gören gözüne doğru yaklaştırdı ehliyeti. Bir an için yüzün tanıdık geldiğini düşündü, ta ki üzerinde yazan ismi okuyup kadını tanıyana kadar.

Lola Carlyle. Lola Carlyle, meşhur iç çamaşırı ve bikini mankeni. Belki de *en meşhur olanı*. İsmi, kumsalda ya da saten Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

çarşafı üzerinde yuvarlanan yarı çıplak bir kadının görüntülerini aklına getirmişti. Güzel bacakları, büyük göğüsleri ve ateşli bir cinsel ilişkiyi anımsatıyordu. Little Creek'teki erkeklerle olan resimleri her zaman en çok beğenilen *Sports Illustrated* resimleri olmuştu.

Max cüzdanı masanın üzerine attı. Lanet olsun. Durum biraz daha karmaşıklaşmıştı. Hükümetin örtbas etmesi için biraz daha zordu. Ayrıca eğer Amerika'ya varmadan önce yakalanırsa, köprüüstündeki şımarık kadının hiç şansı yoktu. Birkaç dakika önce, şansının daha kötüye gidemeyeceği üzerine yemin edebilirdi, fakat daha beter hale geldiği kesindi.

İçkiyi ve buzlu havluyu eline alırken dudaklarında sert bir çizgi belirdi ve köprüüstüne doğru yöneldi. Belki de yukarıdaki kadın Lola Carlyle değildi. Lola Carlyle'in çantası teknenin mutfağında diye bu onun bağladığı sarışın kadının o olduğu anlamına gelmezdi. Evet, belki de ve belki de yoluna devam edip kanatlarını çıkarıp eve uçabilirdi.

Mutfağa giden merdivenleri çıkmak, canını inerkenkinden daha az yakmamıştı. İki kere duraksadı ve devam etmeden önce elini yan tarafındaki keskin ağrının üzerine bastırdı. Geçmişte Max neredeyse vücudundaki bütün kemiklerini kırmıştı; şimdiyse kaburgaları en kötü durumda olan yeriydi. Bunun nedeni daha çok, kaburgalarının nefes alırken bile ağrıyorsa olmasıydı.

Max, karanlık kamaranın içinde Lola'nın beyaz gömleğini fark etti. Tam olarak bıraktığı yerde duruyordu. Sonra masaya doğru yöneldi ve içki şişesini masaya, havluyu da valfin yanına koydu.

Lola'ya moral verme çabası içinde, "Bütün bunlar yakında bitecek," dedi. Kafasını kırmaya çalışan bir kadının durumunu neden kendine dert ettiğini bilmiyordu. Belki de böyle bir durumda, kendisinin de karşısındaki kişinin kafasını kırmayı düşüneceğini biliyor olmasındandı bu durum. Ancak, bunu sol gözüne bastırırken, kendisi olsa başarılı olurdu diye düşündü.

“Beni çözer misin, lütfen? Tuvalete gitmem gerek.”

Teknedeki en öldürücü silah masanın üzerindeki içkinin yanında duruyordu, o yüzden isteği üzerine iyice düşünüp taşındı. “Eğer seni çözersem, bana tekrar vurmaya çalışacak mısın?”

“Hayır.”

Max, güzelliğiyle ünlü Lola’da belirleyici bir detay görmeye çalışarak onun dış görünüşünü süzdü. Öyle veya böyle olumlu bir tespit yapamadı. “Daha önce de böyle söylemiştin.”

“Lütfen. Gerçekten gitmem gerekiyor.”

Max etrafına bakındı. “Köpeğin nerede?”

“Tam burada, uyuyor. Seni tekrar ısırmas. Ben bunu onunla konuştum ve o gerçekten çok üzgün.”

“Hı-hı.” Balık bıçağını eline alan Max, güverteye geçip sırtını mümkün olduğunca dik tutmaya çalıştı ve Lola’nın yanına diz çöktü. Karanlık köşede, ayaklarını bulabilmek için eliyle yokladı, sonra kolay bir şekilde bıçağı koton kuşağın arasından geçirdi. “Arkanı dön,” dedi ve Lola söylediği gibi yaptığında ellerini bağlayan kumaşı da kesti. Yan tarafını tuttu ve diz çöktüğü zamana göre daha çok zorlanarak ayağa kalktı. “Bu en başından engellenmiş olmalıydı,” dedi, acı içinde, “eğer sana söylediğim gibi yapmış olsaydın.”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

Bıçağı kılıfına koyup sırtının alt kısmına, kemerinin içine yerleştirirken çatlayan başının içinde bir uyarı zili çaldı. Kadının aniden sakinleşmiş olmasına güvenmiyordu, fakat belki de kazanamayacağını ve artık onunla mücadele etmemesinin daha iyi olacağını anlamıştı. Evet, belki de. Ya da belki de, yaşının ilerlemesiyle gerçekten de gereken sertliği gösteremiyordu.

Kadın kollarında köpeğiyle onun yanından geçip gitti ve kaçıya doğru yöneldi. Merdivenlerin en üstünde, ay onun sırtını ve poposunu aydınlatıyordu ve onu köşeye sıkıştırmak için ace-

le ederken arkasında saçlarının kokusunu bırakmıştı.

Max, kaptan koltuğunun orada durmak için ilerledi ve eline bir şişe içki aldı. Bir yudum aldı ve ön camdan dışarıya doğru Karayip mehtabına baktı. Önünde yuvarlanan dalgalara ve okyanusun geniş boşluğuna doğru baktı. Katlanmış bir gazetenin yanında bir çift dürbün fark etti. Dürbünü dikkatlice gözlerine götürdü, fakat karanlık okyanus dışında hiçbir şey görmedi. Biraz rahatladı.

Max, her zaman hayatın ona verebileceği en kötü şeyleri almıştı ve her zaman da bunun üstesinden gelmişti. Deniz Kuvvetleri'nin altı aylık bir SEAL eğitiminden geçmiş, Desert Storm'da bulunmuştu. Afganistan, Yemen ve Güney Çin Denizi'nde teröristleri ortadan kaldırmışlardı, fakat bu, bu akşam içlerinde en berbat olanıydı. Bunun nedeni José Cosella'nın barbarlığı ve külüstür, adi bir silahla babasını etkilemek istemesiydi. Max hâlâ hayattaydı. Fakat José için aynı şey söylemezdi.

Olaylar Max'in aklında hâlâ tazeydi; sıkışmış tabancanın çıkardığı ses, José'nin tabancayı incelemek için gözlerini ondan ayırması ve Max'in harekete geçişi. Sandalyenin parçalara ayrılması ve ellerini bağlayan iplerin çözülmesi. Kendi hayatını kurtarmak için sandalyenin tahta arkalığının bir parçasını kullanması. Rıhtıma koşup karanlığın içine saklanması ve fırsat kollaması.

Max şişeyi gazetenin üzerine koydu ve ön camda beyaz bir parıltı yakaladı.

Arkasındaki kadın biraz nefes nefese, zayıf, güneyli sesiyle, "Tekneyi geri çevir," diye emretti. Teknenin ışıklarını yaktı ve parıltı aniden Max'in kornealarını bıçak gibi kesti. "Geri çevir yoksa seni vururum."

Max içindeki acıya ve güverteyi aniden saran ışığa karşı gözlerini kısarak baktı. Yavaşça arkasını döndü; tekneyle birlikte yanlışlıkla meshur bir iç çamasırı mankenine de el koyup

koymadığını artık merak etmesine gerek kalmamıştı.

Lola Carlyle gerçekte de moda dergilerinin kapaklarından bakarkenki hali kadar güzeldi. Öylece duruyordu, sarı saçlarının yarısı başının üzerinde toplanmış diğer yarısı da sanki yataktan yeni kalkmış gibi omuzlarından aşağı kıvrılarak iniyordu. Derin kahverengi gözleri mükemmel kavisli kaşlarının altından onu süzüyordu. Göğüslerinin altında bağladığı beyaz gömleğini çözmüş poposuna kadar bütün düğmelerini iliklemişti. Uzun, pürüzsüz bacakları her erkeğin hayaliydi. Bu kadının kendisine de ait olabilirdi. Tabii eğer göğsüne dayanmış bu turuncu parlak fişek olmasaydı. Bayan Carlyle biraz gizli iş çevirmişti.

Pekâlâ, gecesinin daha berbat olup olamayacağını merak etmişti ve kesinlikle daha da boktan bir hale gelmişti. Anlamış olması gerekirdi. Onu takip etmiş olması gerekirdi, fakat o merdivenleri tekrardan inmektense bir düzine tabancayla yüzleşmeyi yeğlerdi. “O şeyle ne yapacaksın?” diye sordu.

“Eğer bu tekneyi geri çevirmezsен seni vuracağım. Hemen!”

“Emin misin?” Gerçekten onu öldüreceğine inanmıyordu. Birçok insan bir adamın gözlerinin içine bakıp onun hayatına son vermenin ne gibi bir bedeli olduğunu bilmezdi. “Bu oldukça büyük bir delik açacak. Ortalığı da oldukça batıracak.”

“Umrumda değil. Tekneyi geri çevir.”

Belki de neye mâl olacağını biliyordu. Belki de bilmiyordu, fakat ölse de Nassau’ya geri dönmeyecekti.

“Hemen!”

Başını iki yana salladı. “Senin için bile olmaz, Bayan July.” Lola’nın gözleri kısıldı, Max onu daha da kışkırtarak ona karşı bir atak yapmasını bekledi böylece o da kendi atağını yapabiliyordu. “Kapağında kırmızı tanga bikiniyi giydiğin derginin adı neydi? *Hustler* mıydı?”

Elini kaldırıp yarılmış dudağına götürdü. “Ah, evet.” Parmağındaki kan izlerine baktı, sonra bakışlarını tekrar ona çevirdi. “Hatırlıyorum.” Lola kaşlarını daha da çattı. “O yıl takımlarda oldukça beğeniliyordun. Scooter McLafferty’nin senin şerefine birkaç defa ödül almıştı sanırım.”

“Büyüleyici.” Çatık kaşları onun ne gururunun okşandığını ne de mutlu olduğunu söylemiyordu. Ona, “Tekne,” diye hatırlattı ve fişek tabancasını salladı. “Geri dön, şaka yapmıyorum.”

“Sana yapamayacağımı söylemiştim.” Sanki çok rahatmış gibi kollarını göğsünde birleştirdi. Fakat gerçek şuydu ki, bıçağını kılıfından çıkarıp kadın bir nefes daha alamadan bıçağını onun sağ gözüne saplayabilirdi. Yani, bunu yapmak istemiyordu tabii. Meşhur bir iç çamaşırı mankenini öldürmek istemiyordu. Hükümet sivil halkın öldürülmesinden hoşnut olmuyordu o yüzden belki de yalnızca silahı onun elinden alacaktı. Çok berbat şekilde acıtacaktı ve bunu yapmak için sabırsızlanmıyordu. “Eğer bu tekneyi, Nassau’ya geri çevirmek istiyorsan, buraya gelip onu kendin çevirmen gerekecek.”

“Eğer bir şey yapmaya kalkarsan ...” Lola, çıplak ayaklarının yanında köpeğiyle birlikte tereddüt içinde öne doğru iki adım attı.

“Saldırgan köpeğini yine üzerime saldırtacak mısın?”

“Hayır, seni vuracağım.”

Max ona doğru ilerleyip dümene işaret etti. “On beş deniz mili altında titremeye meyili var,” diyerek bilgi verdi.

Lola duraksadı ve Max’in dümenden tamamen uzak durması için elindeki silahla işaret etti.

Max onu izlerken başını iki yana salladı. Tereddütlü bir adım daha atmasını bekledi sonra kolunu hızla kaldırıp Lola’yı bileğinden yakaladı. Lola elini hızla çekmeye çalışınca silah patladı. Fişek bir alev topu gibi dümende patladı. GPS’e çarptı, içki şişesini paramparça etti ve her yöne ateşlenen kıvılcım-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://ranney.org>

lar saçtı. Alev alan içki ateşten bir nehir gibi kumandayı sarıp Max'in paneli kaldırıp motoru ateşlemek için açtığı deliğin içine kadar yayıldı.

Bin beş yüzlük kandela fişeği sahte ahşaptan yapılma panel boyunca yayılıp gürültülü bir şekilde masanın altında patlayarak açılan delikten etrafa kıvılcımlar saçarken Max ve Lola güverteye fırladılar. Kırmızı işaret fişekleri bir bir ateş aldı ve dümeni on adet küçük alev lambası gibi yaktı. Elektrik kabloları kopup cızırdadı ve motor sustu. Adeta *Titanik*'teki ölümün eşiğinde gibi bütün ışıklar tamamen söndü. Zifiri karanlığın içindeki tek aydınlık, dans eden alevler ve yanıp tutuşan dümenin turuncumsu parıltısıydı.

Lola Carlyle, "Aman Tanrım," diye haykırdı.

Max dizlerinin üzerinde süründü ve cayır cayır yanan gazeteye baktı, alevler teknenin ön camını yalıyordu ve özel yapım brandayı tutuşturuyordu. Kötü şansı bariz bir şekilde hâlâ onunlaydı.

BÖLÜM 2

Lola dümenden arta kalan bir MiniMagin ışığını çevirdi. Köprüüstünü örten branda bezi neredeyse tamamen yanmış, alev almış birkaç metre brandadan ve kararmış alüminyum direklerden başka geriye hiçbir şey bırakmamıştı. Hafif tuzlu bir esinti saçlarını dalgalandırdı ve gömleğinin uç kısımları kalçalarının üst kısımlarında ve poposunun altında titreyerek hafifçe dalgalandı. Deniz havası zemini, kaptan koltuğunu ve dümenden arta kalanları kaplayan toz halindeki beyaz potasyum bikarbonatı harekete geçirdi.

Bu gerçek değildi. Bu onun başına gelmemişti. O Lola Carlyle'dı ve bu onun hayatı değildi. O akıl sağlığı için tatil yapıyordu. Aslında ertesi gün eve gitmek için yola çıkacaktı. Eve *gerçekten* gitmesi gerekiyordu.

Bu çılgınlıktı ve bu bir rüya olmalıydı. Evet, öyle olması gerekiyordu. Nassau'nun bir "atıştırmalık ve rom kokteyli" turuna katılmıştı, aksi gibi lüks kamarada uyuyakalmıştı ve şimdi de başrolü çıldırmış bir deliyle oynadığı bir kâbus görüyordu. Her an uyanacak ve bütün bunlar bir rüya olduğu için Tanrı'ya şükredecekti.

Karanlığın içinde, içi boş yangın söndürücü havada uçuştu ve dümene çarptı. Oradan sıçrayıp yanmış olan deliğin içine sığıştı.

"Sırada ne var? İç çamaşırının içinde saklı bir Napalm bombası mı?" diye sordu arkasındaki o çok gerçek deli adam, sesindeki öfke onları birbirinden ayıran gecenin havasını bıçak gibi kesiyordu.

Lola omzunun üzerinden Max'in morarmış ve hırpalanmış yüzüne vuran ayışığına baktı. Hayatında hiç, Max onu bağladığı zaman korktuğu kadar korkmamıştı. Korku göğsüne oturmuş ve ciğerlerindeki nefesi kesmişti. Max'in onun canını yakıp sonra da öldüreceğinden o kadar emindi ki. Şimdi ise herhangi bir şey hissetmek fikrinden çok uzaktaydı.

Daha iyi bir şey söylemeyi düşünmeden, "Eğer bende bir öyle bir bomba olsaydı şimdiye barbekü olurdu," dedi. Sonra kendini koruma içgüdüsüyle birkaç adım geri çekildi.

"Ah, buna şüphem yok, tatlım." Max ona doğru yürüyüp arkasına uzandı. "Al." Max açık kahverengi deri bir kılıfın içinde saklı bir bıçağı çıkarıp Lola'nın boшта kalan elini yakaladı. Bıçağı onun avucunun içine aniden koyunca Lola korktu. "Eğer acılarına son vermek istiyorsan," dedi, "bunu kullan. Bu çok daha çabuk ve daha az acılı olur." Yavaşça, birkaç dakikada yerinde az önceye kadar bir kapı olan boşluğa doğru ilerledi; fakat kapı artık metal bir çerçeveye dönmüştü ve bir parça yanmış branda rüzgârda dalgalanıyordu. Lola, Max'in merdivenlerden aşağı inmeden içine bir nefes çektiğini duydu.

Alevlerin ilk ortaya çıkışında Baby kısa ve kalın kuyruğunu kısa ve kalın bacaklarının arasına sıkıştırmış ve daha güvenli köşelere doğru yönelmişti. O da güvenli bir yere kaçacaktı ya da yerde emekleyip merdivenlerden aşağı inecekti. Adı Max olan deli adam alevlerle mücadele ederken o da teknenin kış tarafında durdu. İnanamayan gözlerle, brandanın tutuşan parçalarının rüzgârda dalgalanmasını seyretti.

Mutfağın kapısı çarpıldı ve gecenin içinde yankılandı. Sonra her şey tekrardan sessizliğe büründü, mutlak sessizliğin içindeki tek ses dalgaların teknenin kenarına yumuşak vuruşlarıydı. Etrafına, karanlığın içine bakındı. Hiçliğin içine bakındı, her zaman haberlerde gördüğü fırtınadan kurtulanlar gibi hissediyordu. Dağınık saçlı, dalgın bakışlı ve hissiz. Akıllı, içinde bulunduğu durumun gerçekliğini zar zor kavırıyordu; Atlantik Okyanusu'nda bir teknede, Alışmaz duruşunda tekne-

nin içinde olduğunu, açık bir şekilde delirmiş olan bir adam ayaklarının altında uyurken kendi üzerinde bir kilot ve beyaz bir gömlekten başka hiçbir şey olmadığını kavramakta zorluk çekiyordu.

Lola kapıya doğru döndü ve merdivenlerden aşağı doğru ilerledi. Bütün akşam gerçeküstü bir şekilde geçmişti; sanki Salvador Dalı'nın bir resminde kapana kısılmış gibiydi. Çarpık ve eğri büğrü bir halde etrafına bakıp düşünüyor gibiydi. *Bu ne böyle?* Elindeki ışığı yaktı ve mutfığa girerken adımları yavaşladı.

"Baby," diye fısıldadı ve onu masanın arkasındaki koltuğun üzerinde uyanık, korkmuş ve onun gündüz oraya bıraktığı kaşmir örtünün üzerine kıvrılmış halde buldu. Yavaş yavaş, sanki bir öcünün onun üzerine atlamasını bekliyormuş gibi mutfağın ve salonun içine doğru küçük bir ışık yaktı. Işık kapıdan lüks kamaraya doğru kalın mavi halının üzerinden çizgili yatak örtüsünün köşesine kadar aydınlatmıştı. El fenerini yatağın üzerine tuttu ve bir çift siyah botun tabanlarının orada durdu. Botları görünce, bütün gece hissettiği korku tenini sarıp sarmaladı ve ışığı pat diye kapadı.

"Baby," diye bir kez daha fısıldadı ve öne eğilip koltuğun üzerini yokladı. Bıçağı, el fenerini tuttuğu eline aldı. Parmaklarıyla kaşmir örtüyü yokladı ve içine sarılmış köpeğiyle birlikte kavrayıp eline aldı. Karanlık mutfağın içinde, teknenin tekrar kış tarafına gelene kadar mümkün olduğunca sessiz bir şekilde yürüdü. Saatler önce teknedeki diğer yolcularla birlikte şarabını yudumlayıp tekne sahibinin korsan hikâyelerini dinlerken oturduğu aynı noktaya doğru ilerledi. Serin sentetik kumaş kaplı koltuk, oturduğunda kalçalarının arkalarını ürpertince ayaklarını poposunun altına aldı.

Bir yandan gözyaşlarını engelleyip ağlamamaya çalışırken Baby'de onun yanağını yalıyordu. Lola ağlamaktan nefret ediyordu. Korkmaktan ve çaresiz hissetmekten nefret ediyordu, fakat o engel olmadan yaşlar gözlerinden damlamaya başla-

mıştı bile.

Baby korkmamıştı. O cesur ve öfkeliydi, fakat onu bir yıl önce hayvan yetiştiricisinden aldığından beri ilk kez onun bir rottweiler olmuş olmasını diledi. Bir adamın kollarını koparabilecek büyük, kızgın bir rottweiler. *Ya da yumurtalıklarını koparabilecek bir rottweiler.*

Lola gözyaşlarını sildi ve lüks kamarada bulmuş olduğu havai fişek kutusunu düşündü. Artık kullanılmaz haldelerdi. Silah alevlerin içinde erimişlerdi. Fakat silah erimemiş olsaydı bile odaya gidip onları geri alacak kadar cesareti yoktu. Kızgın Max onların yanındaki yatakta yatarken olmazdı.

Kıdemli deniz binbaşısı olduğunu söylemişti, fakat Lola ona gerçekten inanmamıştı. Bunu uydurmuş olabilirdi. Teknenin sahibi Mel Thatch'ın bütün gün onlara anlattığı o günümüz korsanlarından olma olasılığı çok yüksekti.

Lola kaşmir örtüyü açtı, kendinin ve köpeğinin etrafına sarıldı. Köprüüstünün yanmış kalıntılarına ve gökyüzünü noktalara bürümüş yıldızlara baktı, bazı yerlerde öyle yoğun tıksık tıksık birbirlerinin üzerine binmişlerdi.

Max'in ona vermiş olduğu bıçağa sıkı sıkı sarıldı. Bir suçlu için, bu yapacak çok aptalca bir şey gibi görünüyordu, fakat Max onu kesinlikle bir tehdit olarak görmüyordu. Bıçağı kendi üzerinde kullanacağını düşünmüyordu ve muhtemelen de haklıydı. Bir fişek tabancasıyla bir adamı vurmak ya da mücadelenin içindeyken kendini savunmak yapılabilecekler arasında bir şeydi, diğeri ise adamın yatağına gizlice girip uyurken boğazını kesmekti.

Daha büyük ihtimalle, Max bıçağı onun avucuna bırakmıştı çünkü herhangi bir şey yapmaya kalkışırca onun hakkından gelebileceğini biliyordu. Lola, Max'in elinin bilekleri üzerindeki baskısını ve sırtını dayadığı göğsünün sertliğini hâlâ hissedebiliyordu. Adam sert ve kas gücü olan biriydi, o ise kesinlikle adamın dengi değildi. Adam onun bileklerini kayrayıp onu

göğsüne dayadığı anda ona istediği her şeyi yapabileceğini ve onun da karşı gelmek için kesinlikle hiçbir şey yapamayacağını anlamıştı.

Max onu ilk kez serbest bıraktığında, karanlığın içinde onu takip etmesini beklemişti. Ona her kadının kâbusu olan şeyi yapmasından, arkasından gelerek kıyafetlerini yırtıp, baskı yapıp, ona zorla sahip olmasından korkmuştu. Böyle bir durumda ona karşı koyacağı şüphesizdi. Kendini savunup Baby'yi de koruyacağına şüphe yoktu.

Hayatta varmış olduğu yere uysal davranarak gelmemişti Lola. Ayakları yere basmayan genç kızların, vücutlarını erkeklerle sunmak için kullanılmadığı bir iş yeri daha görmemişti. Ayrıca parmağını kıpırdatmadan posta yoluyla satış yaptığı kendi iç çamaşırını şirketini kurmak için bu işi bırakmamıştı. Hayatının çoğunda o veya bu çeşit birçok şeytanla mücadele etmişti, fakat Max onu yakalayıp onu kendi eteğiyle bağladığı zaman bu sefer kurtulamayacağına kesinlikle emin olmuştu. Adamın ona tecavüz edip onu öldüreceğinden, Baby'yi de tehdit ettiği gibi kendisiyle birlikte tekmeden denize atacağından emindi. Fakat yapmamıştı. Lola ölmüş olacağını düşünüyordu şimdiye kadar; fakat uzun bir süredir hâlâ hayattaydı. Dudaklarının arasından ağlamaklı bir hıçkırık çıkıverdi ve titreyen parmaklarını dudaklarına götürdü.

Bakışları başının üzerindeki yıldızlardan ateşi sönmüş köprüüstüne kaydı. Max onu ilk yakaladığında bu gece hayatta kalabilmek için bir silaha ihtiyacı olduğunu anlamıştı. Tercihen tıpkı büyükbabası Milton'unki gibi bir silah... Ama o, bir fişek tabancasıyla idare etmek zorunda kalmıştı ve madem ki artık bu sona ermişti, şimdi tıpkı Nicole Kidman'ın *Ölüm Sessizliği* filminde Billy Zane'i vurduğu gibi kendisinin de adamı öyle vurup vuramayacağını merak ediyordu.

Şimdi en berbat kısmı sona ermişken elleri titremeye başlamıştı. Bütün bu olaylar yaşanmadan önceki anlarından görüntüler gözünün önüne geliyordu. Biraz oradan biraz buradan. O

ve Baby'nin son bir "atıştırma ve rom kokteyli" turu için tekneye binmeleri...belki de biraz fazla rom kokteyli almış ama yeterince atıştırmamıştı. Atıştırmalarından sonra uzanmış ve sonra zihni biraz karışmış bir halde uyanmıştı; ve sonra da deli bir adamı dümende bulmuştu. Adamın dümende dururkenki görüntüsü, Baby'nin öfkeli bir şekilde adamın ayaklarının dibinde havlaması... Kendi eteğiyle bağlanmış olması. Fişek tabancasını bulması. Adamın darbe yemiş yüzünün verdiği şok.

Lola koltuğun üzerinde yana doğru uzandı ve Baby'yi göğsüne doğru çekerek kucakladı. Lüks kamaraya dinlenmeye gitmeden önce bıraktığı şarap bardağı hâlâ güvertede duruyordu. Thatches'ın teknesinin kaybolduğunu fark edip etmediklerini merak ediyordu. Bundan şüpheliydi, çünkü her ne kadar bu kabus sanki birkaç ömür sürmüş gibi hissettirmiş olsa da, muhtemelen şu anda saat gece bire geliyordu. Thatches bir saat daha limana geri dönmezdi. Kendisinin de kayıp olduğunu fark etmelerinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Birilerinin onu aramaya başlamasının ne kadar zaman alacağını... Onun kayıp olduğu bilgisinin ailesine haber verilmesinin ne kadar süreceğini...

Eğer onun şirketinden -Lola Giyim, A.Ş.— hiç kimse ondan haber alamazsa bunun üzerine çok kafa yormazlardı. Yalnızca beklenilenden daha uzun bir ara verdiğini düşünürlerdi. Bir süre için, onun iki yıl önce başlattığı işi her zamanki gibi devam ettirirlerdi. Muhtemelen onsuz da işi gayet güzel yürütürlerdi, fakat içinde bulunduğu durumun gerçekliği midisinin çukuruna daha da beter oturduğu için bunların hiçbirinin bir önemi yoktu.

Tekneden hiçbir şekilde kaçış yoktu. En azından bu gece. Belki de bir yerlerde cankurtaran sandalı vardı, fakat rengi atmış lastik bir bot için on dört metrelik yatı gecenin bir yarısı terk edecek kadar aptal ve kaçık değildi. Teknede gerçekten deli bir adam olsa bile. Kapana kısılmıştı ve gerçekten de yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tekneden uzaklaşmanın hiçbir yolu

yoktu. Hiçbir çıkış yoktu. O gece ilk defa gerçek anlamda çaresizdi.

Akıntıların ve adam kaçıran bir korsanın merhametine kalmıştı.

* * *

Lola güneşin sol yanağını ısıtmasıyla uyandı. Bir an için neredede olduğunu unutmuştu ve neredeyse koltuktan yere yuvarlanacaktı. Gözlerini, kör edici Karayip güneşine açtı ve sırt üstü döndü. Aklı karışmış bir halde, tekrar her şey korkunç bir lanet gibi aklına gelmeden gözlerini bir an için kapattı. Korku ve çaresizlik midesini sıkıştırmıştı. Aniden doğruldu. Beline kadar sıyrılmış gömleğine baktı, güverteye ilerlemeden önce şalı çıplak bacaklarından birine dolandı. Lola doğrulup kalçalarının etrafındaki kırmızı şalın uçlarını çekerken mutfağın açık kapısından içeriye doğru bir göz attı. El feneri koltuğun üzerinde duruyordu, fakat bıçak gitmişti. Etrafına bakıp Baby'i aradı ve onu göremedi. Max'i de görmüyordu, fakat onu duyuyordu.

Köprüüstü tarafından "Lanet olsun!" diye söyleniyordu Max. İspanyolca ve İngilizce karışık bir küfür, sakın sabah havasına biber ekti adeta. Lola İspanyolca konuşmuyordu, fakat konuşmak zorunda da değildi. Adamın atıp tutmalarını sanki sert bir ağaca çekiçle vuruyormuş gibi bir dizi vuruş ve darbe izledi.

Lola ayağa kalktı ve mutfığa girdi. Sabah ışığı hafif boyalı pencerelerden içeri süzülüyordu ve Louis Vuitton çantası aynen bir gece önce buraya bir silah bulmak için geldiğindeki gibi masanın üzerinde duruyordu, çantasının içindeki her şey dışarı saçılmıştı.

Güm güm vuruşlar devam ediyordu. Aşağılık herif onu yalnızca kaçırmakla kalmamış eşyalarını da karıştırmıştı. Masanın üzerindeki dağınıklıktan bir çengelli iğne buldu ve şalını sol kalçasının üzerinde toplayıp iğneledi. Dün geceden kalma saçlarını açtı sonra her şeyini tekrar çantanın içine tıkmadan

tarafını aldı.

Saçlarının dolaşıklığını açarken, salona doğru yürüyüp lüks kamaraya girdi, sessizce Baby'ye ısıklık çaldı. İçeri süzülen ışık, darmadağın yatak örtüsü ve mavi halının üzerine inmişti. Lola ebeveyn banyosunun içine baktı, büyük spa küvetine ve paslanmış pirinç aksesuarlara göz gezdirdi. Dolabın içini kontrol etti ve üzerinde palmye ağaçları ve filamingoların olduğu birkaç erkek gömleğiyle birkaç tropikal baskılı askısız yazlık elbise buldu, fakat köpeğini bulamamıştı.

Salona doğru geri giderken saç tarağını koltuğun üzerine attı. Baby teknenin içinde olmadığına göre dışarıda olmalıydı ve eğer dışarıda da değilse... Aklındaki düşünceler son bir darbe sesiyle dağıldı ve teknenin kış tarafına doğru hızla koştu. Eğer adam onun köpeğine zarar vermişse onu öldürecek.

Köprüüstüne giden merdivenleri ikişer ikişer çıktı, sonra gözlerinin önündeki manzarayı görünce öylece kalakaldı. Dümen gün ışığında çok daha berbat görünüyordu, kararmış ve erimişti, ortasında kocaman bir delik vardı. Baby güvertenin ortasında oturmuş, sanki tika basa yemiş gibi dimdik duruyor, siyah botları iki yana ayrılmış, kollarını dizlerine dayayıp bir elinden gevşek bir şekilde sarkan cıvata anahtarıyla küpeşteye sırtını verip oturmuş düşmanına dik dik bakıyordu. Baby Doll'un kendinden daha büyük bir köpeğe saldırmaya mecbur kalmış olması onun hayatının üzücü bir gerçeğiydi. Büyüklüğü ve cinsi önemli olmamıştı. Max'e saldırmaya, açık bir şekilde kararlıydı ve iki erkek hareketsiz bir çekişmeye kilitlenmişti. Hafif bir rüzgâr Max'in kısa siyah saçlarını dağıtmaktan ya da Baby'nin kahverengi tüylerini kabartmaktan daha başka bir şey yapmıyordu.

Max, "Köpeğin köşeye pisledi," dedi, sesi onun hatırladığı kadar rahatsız ediciydi. Dikkatini kendisine veren Max'i ilk kez iyi bir şekilde görebilmişti Lola. Gün ışığında geceki halinden daha iyi görünmüyordu. Yüzündeki bazı şişlikler inmişti gerçi, bu nedenle biraz daha az korkunç duruyordu.

Korktuğunu göstermemeye kararlı bir şekilde, “Eminim tutamamıştır,” dedi Lola. Köprüüstünden bakındı fakat bir köpek pisliği göremedi.

“Ben temizledim. Fakat bundan sonra bu senin işin.”

Bakışlarını Max’e çeviren Lola, onun gözlerinin mavi olduğunu fark etti. Karayip dalgalarının sahile vurmadan hemen önce oluşturduğu açık mavi renkteydi. Koyu tenine ve saçlarına bakılırsa, morluklarını saymazsak korkutucu bir zıtlığı vardı.

“Ben işe yaramaz köpeklerden hoşlanmam,” dedi. “Ve seninki de en az o köpekler kadar işe yaramaz.”

“Sen bir hırsızsin ayrıca adam kaçırın birisin ve küçük bir köpeğe işe yaramaz mı diyorsun?”

“Sana dün gece bu tekneye *el koyduğumu* söylemiştim ve sen de kaçırlımadın.”

Lola omzunu silkti. “Bu senin fikrin, farkındaysan, işte buradayım. Sana ait olmayan bir teknenin içinde götürülüyorum. Nereli olduğunu bilmiyorum, fakat dünyanın birçok ülkesinde, bunun kanunlara aykırı olduğunu biliyorum.”

Max elini arkasına götürdü ve küpeştenin tepesini kavradı. O ayağa kalkmaya çalışırken Lola geriye doğru temkinli bir adım attı. “Eğer dümeni yakmış olmasaydın, şu anda tamamen güvende ve rahat bir şekilde, kahvaltı için vereceğin sipariştten daha fazla bir şey düşünmeden Florida’da olmuş olacaktın. Ya da en azından kışını öpüp Amerika Birleşik Devletleri adına senden özür dileyen bir generalin bulunduğu Washington’a geri dönüyor olmuş olacaktın. Bunun yerine sen çılgına dönüp her şeyi berbat ettin.”

“Ben!”

“Şimdi fırtına sezonunda bir iç çamaşırı mankeni ve ezik köpeğiyle Bermuda Üçgeni’nde kapana kısılmış haldeyim.”

Max bütün bu durumu sanki *onun* hatasıymış gibi göster-

mişti. Lola'nın öfkesi korkusunun yerini almıştı ve bir parmağını ona doğru uzattı. "Bir dakika dur bakalım. Bunların hiçbiri *benim* suçum değil. Sen bu tekneye gizlice binip Baby'ye ve bana "el koyduğunda" ben uyuyordum."

"Belki de daha çok sızmış gibiydin. Bir ölüyü uyandıracak kadar çok ses yapmıştım." Adam yarı hırıltı, yarı inilti gibi bir ses çıkarıp bir elini yan tarafına bastırdı.

Her ne kadar bunu yapmayı neden önemsediyini bilmesede, sonuçta Max'in gerçekten ne düşündüğü umrunda değildi, fakat yine de, "Ben sızmamıştım. Çok yorgundum," diyerek kendini savundu.

"Ayrıca *sana* el koyulmadı. Tekneye el koyuldu. Senin burada olmaman gerekiyordu." Lola tartışmak için ağzını açtı, fakat o konuşmadan önce Max onun sözünü kesti. "Ayrıca sen kaçırılmadın."

"O halde ben neyim?"

Max başını iki yana salladı. "Hiç düşünmeden, senin tam bir baş belası olduğunu söyleyebilirim."

Sonunda dik dik bakmaktan bıkan Baby, Lola'nın yanına doğru güçlkle ilerledi ve Lola onu kucakladı. Bir cevap verme zahmetine bile girmeyip topuklarının üzerinde geri dönüp Max'i yalnız başına bıraktı. Dengesiz bir adamla tartışmaktan daha önemli işleri vardı yapacak.

Teknenin mutfağına girdi ve dolapların birinden bir kutu Granola bar bulana kadar etrafı didik didik ederken *bir kurtarma teknesine işaret vermek için bir yol* olmalı diye düşündü. Kendine ballı ceviz gevreği, Baby'ye de tarçınlı ezme alıp yemek masasının arkasına kaydı. Bir fincan kahve için ölebilirdi ve bir kez daha geyik derisi rengindeki kılıfın içindeki bıçağı düşündü. O uyurken onu elinden almış olmalıydı. Onu geri istiyordu. Lola kahvaltısını silip süpürmüşken Max mutfağına girdi. Geniş omuzları ve kötü enerjisiyle boşlukları dolduruyordu. "Bıçağım sende mi?" diye sordu.

“Evet.” Adam Granola bar kutusuna daldı ve “Onu geri aldım,” diye ekledi.

“Ona ihtiyacım var.”

Adam bir ballı ceviz ve kuru üzüm gevreği açıp ona baktı. “Neden?”

“İhtiyacım var işte.”

“Ben bakmıyorken beni arkadan mı bıçaklayacaksın?”

“Hayır.”

Max elini arkasına götürüp pantolonunun kemerinden bıçağı çekip çıkarırken mavi gözleriyle uzun uzun kadınınkilere baktı. “Tabii ki yapmazsın,” dedi ve ona doğru bir adım attı. Max bıçağı masanın üzerine koyarken Lola geriye doğru koltukların üzerindeki yastıkların içine gömüldü.

“Artık bunu bırakabilirsin.”

“Neyi?”

“Sana saldırıracakmışım gibi geri çekilmeyi.”

“Öyle yapmıyorum.” Fakat öyle yaptığını biliyordu, Max onu korkutuyordu, buna şüphe yoktu. Adamın en az bir doksan olduğunu tahmin ediyordu Lola. Başının üzeri neredeyse tavana değiyordu ve en son tecrübesinden adamın sert kaslara sahip olduğunu biliyordu.

“Eğer sana zarar vermek isteseydim çoktan yapardım.”

Lola tek bir kelime etmedi, yalnızca bıçağa uzandı ve avucunun içine aldı.

“Ve eğer şu an sana zarar vermek istesem, o bıçak beni duramazdı.”

Lola ona inanmıştı fakat yine de bıçağa tutunuyordu.

“Dün gece canını yaktım mı?” Bu, cevabı açık olan bir soruydu, fakat yine de cevapladı Lola.

“Evet.”

Max Granola bardan bir ısırık alıp sonra “Nereni acıttım?” diye sordu.

Lola bileklerini kaldırıp Max’in, teninde bıraktığı soluk mor rengindeki parmak izlerini gösterdi. Max daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi ve Lola nefesini tutup onun kendisine yapabileceği herhangi kötü bir şeye karşı hazırlandı. O sırada Max mükemmel bir şekilde arkadaş canlısı davranıyordu, fakat onun bu ruh haline güvenmiyordu Lola.

“Bunlar çok küçükler, bunlar incinme sayılmaz bile.” Max doğruldu ve Granola barın geri kalanını ağzına attı. Ağzındakileri çiğnerken Lola’yı izledi, bakışları ciddiydi; sonra omzunu silkti. “Sen fazla narinsin.”

“Yine ben mi suçlu oldum?”

Max cevap vermek yerine, Granola kutusunun içine daldı ve başka bir bar daha çıkardı. “O bıçağı daha gevşek tutabilirsin. Sana saldırmayacağım.”

Vicdanlı bir suçlu mu bu? Lola emin olamadı ve bıçağı elinde daha sıkı tuttu.

“Hayatımda hiçbir kadını benimle olması için zorlamadım.”

Lola yorum yapmadı, fakat şüphelenerek bir kaşını yukarı kaldırdı.

Max Granola barlardan bir tanesini kırıp Baby’ye doğru fırlattı. Küçük köpek barı havada kaptı. “Hiç gerek duymadım,” diye devam etti. “Üzerini çıkarıp çırılçıplak etrafta koşabilirsin ve ben hiçbir şey hissetmem. Bir kasılma, bir kıpırtı ya da iyi huylu terbiyeli Max için biraz ereksiyon bile olmaz.”

“Baby kahvaltısını çıtır çıtır çiğnerken Lola, “Büyüleyici,” dedi.

“Ben büyüleyici bir erkeğim.” Max yarım bir şekilde tebesüm etmeye çalıştı ve mutfaktan salona doğru baktı.

“Telsiz çalışıyor mu?”

Max’in sessiz gülüşü Lola’nın cevabı olmuştu, sonra bir soru da Max sordu. “Bu tekne sana mı ait?”

“Hayır.”

“Erkek arkadaşının mı?”

“Hayır.”

Max bakışlarını tekrar Lola’ya çevirdi. “Neden bana bu teknenin kime ait olduğunu söylemiyorsun?”

“Sana neden herhangi bir şey söyleyeyim ki?”

Adam kollarını geniş göğsünün üzerinde birleştirdi ve sırtını tezgâhın kenarına yasladı. “Eğer sahibinin kim olduğunu bilirsem, muhtemelen senin de ne kadar sürede kurtarılacağını söyleyebilirim.”

Lola tereddüt etmeden, “Mel Thatch,” diye cevap verdi. “O, benim tatile gitmiş olduğum Dolphin Cay adasının sahibi.”

Max, Lola’nın yüzünü inceledi. “İsmini hiç duymamıştım. O meşhur biri mi?”

“Hayır.”

“Dolphin Cay’de oturan, seni bekleyen biri var mı?” Bir Kennedy, Rockefeller ya da huysuz bir milyarder?”

O hayatında hiç huysuz bir milyarder ile çıkmamıştı. “Hayır. Şu anda hiç kimseyle çıkmıyorum.”

Max doğruldu ve sağlam gözünün üzerindeki kaşı kaldırma sırası ona gelmişti. “Tatile yalnız başına mı çıktın?”

“Hayır, ben Baby ile birlikteyim,” diye cevap verdi. “Birinin bizi bulması ne kadar zaman alır?”

“Söylemek zor. Eminim tekne şimdiye kadar çalıntı olarak rapor edilmiştir, fakat tekneler her zaman kaçırılıyor ya da sigorta parası için batırılıyor. Sahil Güvenlik araştıracak, fakat

kimse bunun üzerine çok uğraşmayacak. Teknenin sahibi dışında tabii, fakat o da çoktan sigorta şirketini aramıştır. Ve o kadar da kötü hissetmeyecek; ederinden çok daha fazlasını alacak durumda olduğu için.”

Lola'nın gözleri kısıldı. “Ne kadar sürer?”

Max omzunu silkti. “Bir şey söyleyemem.”

“Bana söyleyebileceğini söylemiştin!”

“Eğer bir kongre üyesi veya bağlantıları olan biriyle çıkıyor olsaydın, araştırma detaylandırılırdı ve çabuk bir kurtulma şansı daha olası görünebilirdi. Fakat gerçek şu ki, senin bu olayla ilgili bağlantıyı anlamaya çalıştıklarından eminim. Senin bu tekneye isteğin dışında alınıp alınmadığını. Sana şunu söyleyebilirim ki, hiç kimse ikincisini göz ardı etmez, sırf sen meşhur bir iç çamaşırı mankenisin diye.” Granolasından bir ısırık aldı ve yavaşça çiğnedi.

O meşhur bir iç çamaşırı mankeni değildi, fakat bunu Max'e açıklamaya da zahmet etmedi. Ayrıca aklı başında hiç kimse onun bir tekne çalacağına da inanmazdı. “Peki ya sen? Kimse seni aramayacak mı? Bir eş? Bir aile?”

Max Granola kutusunu bir kolunun altına sıkıştırıp mutfaktan dışarı çıkmadan önce söylediği tek şey, “Hayır,” oldu.

Açıkça, Max, Lola'nın kendi hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyordu ve bu da Lola'ya uyardı. O da Max hakkında zaten bildiğinden daha fazlasını bilmek istemiyordu. O bir hırsızdı ve birisi onu feci şekilde dövmüştü. Bu onun için yeterli bir bilgiydi. Onun daha başka sorunları vardı. Yani, eve bir dönüş yolu bulmak gibi.

Lola ne sudaki akıntıları ne de rüzgârın yönünü kontrol edebilirdi; fakat öylece oturup kurtarılmayı bekleyecek hali de yoktu. Onu bekleyen bir hayatı vardı. Sevdiği ve başarmak için çok uğraştığı bir hayat. Yönetmesi gereken bir işi ve kiralaması gereken özel bir dedektif vardı. Öylece oturup “iyi huylu Max”

ile sinek avlayamazdı. Filika küpeştesine doğru ilerlemeye başladı. Baby de onu takip ediyordu. Max ise makine dairesine inmeye karar vermişti.

* * *

Max başını makine dairesinden dışarı çıkarıp teknenin baş tarafına doğru bakarken yanaklarına biraz rüzgâr değip geçti. Sol tarafa doğru yaslandı ve filika küpeştesine baktı. Lola hâlâ iş üzerindeydi. Hâlâ filika küpeştesinin ucunda oturuyordu, bacakları kenardan sarkmış, bir dürbünden uzaklara bakıyor, bir elinde işaret vereceği ayna ile bir kurtarma gemisi bulmak için bakınıyordu. Her ne kadar Max'in saati söylemesi için hiçbir yol olmasa da, Lola'nın neredeyse üç saattir bu işle uğraştığını fark etmişti. Ona okyanusta bir işaret aynası kullanmanın anlamsız, oldukça zaman ve enerji kaybettirici bir şey olduğunu söylemiş olmalıydı.

Her şeyden önce, eğer herhangi biri onları arıyorsa bile, araştırmaya nereden başlayacaklarını bilemeyeceklerdi. İkincisi, ayna bir çölde işe yarardı, okyanusta değil. Ve üçüncüsü, birçok kazazedenin gerçekten kurtarılmadan önce yedi ila yirmi adet gemi gördükleri söylenir. Eğer orada başka bir gemi daha varsa, aynanın yansımalarının güneşin suyun yüzüne vurmasıyla oluşan bir yansıma olduğunu düşünürlerdi. Fakat Max ona hiçbir şey söyleme zahmetine girmedi çünkü Lola'nın teknenin diğer ucunda, ondan uzakta olmasından memnundu. Anlamsız ve tehlikesiz bir işle meşgul bir şekilde üstelik.

O ve Lola'nın bugün kurtarılması çok olası değildi. Muhtemelen yarın da olmazdı. Bu da Max'in işine geliyordu. Vücudunun iyileşmesi için zamana ihtiyacı vardı ve istediği son şey tehlikeli bir işaret veya konumunu Tom, Dick veya bölgedeki bir uyuşturucu tacirine belli edecek bir fişek olurdu.

Güneş, omuzlarına vuruyordu ve siyah tişörtünün bir parçasını avuçlayıp başının üzerinden yukarıya doğru çekip çıkardı.

Nem o kadar yoğundu ki, tişörtünü kullanarak boynundaki ve göğsündeki ıslaklığı sildi, sonra tişörtü güverteye fırlattı.

Dün gece uyanık bir şekilde yatağa yattığında, aklından bütün acil durum senaryolarını geçirmişti. Güneş doğarken uyanıldığında, bir gece önce korktuğu şeyin gerçekleşmiş olduğunu fark etti: Suyun içinde hapsolmuşlardı.

Yangın yüzünden atmış olan sigortaları bulmuştu ve onları tekrardan kaldırdı. Dizel yakıtı bitene kadar makineler ve jeneratörler çalıştırılabilirdi; böylece teknenin tamamına elektrik sağlamak mümkün olacaktı. Fakat her ne kadar makineler çalışır halde olsalar da, dümen tutmanın bir yolunu bulmadan veya teknenin hız ve yön kontrolü olmadan kamaranın içine elektrik sağlamak gereksizdi. Su tankları yarı kapasiteye kadar doluydu, eğer benzin ve su depolarlarsa, aşağı yukarı otuz gün daha yaşayabilirlerdi. Ondan sonra işler şansa kalacaktı.

Yön bulma ve haberleşme sistemleri onarılamayacak şekilde hasar görmüştü. O sabah, erimiş fiberglas, plastik ve elektrikli parçalara bir göz atmıştı ve sistemleri tekrardan düzelterek çalışır hale getirmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığını anlamıştı.

Okyanusun akıntısı Max'in tahminine göre onları saatte yaklaşık iki buçuk ya da üç deniz mili hızla kuvvetli bir şekilde kuzeybatı yönüne doğru itiyordu. Bu hızda ve yönde, amatör balıkçılar tarafından fark edilecekleri Bimini Adaları'ndan birine yeterince yanaşırlardı. Bir umut, birkaç gün içinde de iyi, arkadaş canlısı balıkçılar onları görüp en yakın limana götürürlerdi.

Tabii rüzgâr onları güneye sürüklemedikçe, ki böyle bir durumda kendilerini Küba sularında bulurlardı. Max başını kaldırıp başıboş bir bulut kümesine, açık gökyüzüne baktı. En son bir Cohiba sigarası keyfi yapışının üstünden çok zaman geçmişti.

Denizde ölmek onu gerçekten de endişelendirmiyordu. Bir fırtına veya kaza haricinde *-ki bir önceki geceden neler olduğunu*

düşünürsek, gerçek dışı bir düşünce değildi bu- su üstünde duran her tekne karaya ulaşmıştı veya denizde keşfedilmişti. Tek soru, bu ne kadar sürecek?

Max ayağa kalktığı anda her bir bardak dolabını, camlı dolapları, elbise dolabı ve depo bölmelerini araştırmıştı. Balık tutma araçları, dayanıklı yemek, giysi, bir elektrikli traş makinesi ve bir kutu, ultra ince prezervatif bulmuştu. Orta büyüklükte. Bulamadığı şey ise yedek bir radyo veya herhangi bir haberleşme aracıydı. Teknede hiç silah da yoktu, bu da onu korunmasız yapıyor ve sınırlendiriyordu ve bu o anda göze batmamaya çalışmanın en iyi şey olduğuna dair inancını güçlendirdi.

Bayan Carlyle güvertenin arka tarafında kestirirken, uzun bacaklarından biri kalçasından ayak parmaklarına kadar açıkta kalmıştı, Max gidip Acil Durum Konumlandırma Telsiz Sinyal Vericisini bulacaktı. Verici olması gerektiği gibi teknenin yan tarafında duruyordu, fakat içini açtığında pillerin yalnızca eski olduğunu değil aynı zamanda da paslanmış, kullanılmaz hale gelmiş olduğunu da fark etti.

Yeni piller bulabilmek için can kurtarma kitinin içine baktı, fakat kit 1989'da satın alındığından beri hiç değiştirilmemişti. Tabii ki onların da içi boştu.

Daha önce Lola'ya birinin kendini arayıp aramadığını bilmediğini söylediğinde ona yalan söylememişti. Fakat artık Pentagon onun kayıp olduğunu biliyordu ve Nassau Limanı'ndan bir teknenin de kayıp olduğunu anlayacaklardı. Bu iki bilgiyi birbiriyle bağdaştırıp bağdaştırmayacakları onun açısından bir tahmin yürütme olacaktı. Ve eğer onun tekneye el koyduğunu tespit ederlerse, onu aramaya çıkmaktan çok geri dönmesini bekleyeceklerdi. En azından şimdilik.

André Cosella ise farklı bir hikâyeydi. O arayacaktı. Koca adam onu nerede araması gerektiğini bilmeyecekti, fakat onu bulmaya çalışacaktı. Uyuşturucu tacirleriyle olan sorun buydu işte, onların oğullarını öldürmen gerektiğinde bundan mutlu

olmuyorlardı. Eğer André, Max'i bulursa gerçekten çok berbat olacaktı ve Lola'nın bunu bilmemesi çok daha iyi olurdu. Eğer onun en büyük sorunu işaret aynasını nasıl kullanacağıyla ilgili soruları olursa Max geceleri daha iyi uyurdu.

Fiberglas üzerindeki tıklar-tıklar-tıklar tırnak sesi dikkatini teknenin yanındaki filika küpeştesine çekti. Bu baş belası köpek ona doğru geliyordu, muhtemelen dik dik bakışarak girdikleri çekişmeye rövanş istiyordu. Makine dairesinin bölümüne gelip otururken tasmaşının üzerindeki gümüş zimbalar güneşte parlıyordu. Birbirleriyle göz hizasındalardı ve Max bu küçük sıçanı, hayali bir sopayı teknenin dışına atıp peşinden koşturabilir mi diye merak ediyordu. Cumburlop. Elveda.

Baby Doll Carlyle, tekrardan donakalmış gibi bir pozisyona girdi, kesinlikle başka bir sidik yarışı daha istiyordu. Köpek ilk bakışlarıyla alt etme çekişmesini kazanmıştı ve Max kötü bir mazeret bularak kendi kendine, sırf sıkıntıdan gözlerini onun gözlerine kenetlediğini söyledi.

On dakika kadar sonra, Max köpeğin kaşlarından birinin kıpırdadığını gördü ve artık onun gücünü azar azar tükettiğini fark etti. En iyi SEAL eğitmeni tavrına bürünerek, "Ben senden daha büyük sıçarım oğlum," diye gürledi.

"Büyüleyici."

Max başını kaldırıp tepesinde duran Lola'ya ve belinin etrafına sardığı, aşağı doğru uzanan kırmızı şala baktı. Beyaz gömleğinin düğmelerinden göğüslerine ve boynunun oyuntusuna doğru göz gezdirdi. Karayip'in mavi gökyüzü yüzünü ortaya çıkarıyordu ve güneş gözlüklerinin hafif mavi renkteki camlarıyla uyum sağlıyordu. Bir gece önce yapmış olduğu makyajın tüm izleri yüzünden silinmişti. Yanakları sıcaktan ve güneşten kızarmıştı, saç tellerinin bir kısmı boynunun yanına sıkışmış, geri kalanı da gevşek bir şekilde atkuyruğu yapılmıştı. Bu kadın kesinlikle muhteşemdi ve ağzının iki kenarındaki çukurluk Max'e, onun bir gerizekalı olduğunu düşündüğünü söylüyordu.

Yine de bu, o sabah ona sanki bir tecavüzcüymüş gibi bakmasından daha iyiydi.

“Sana büyüleyici bir erkek olduğumu söylemiştim.”

“Ted Bundy de öyleydi.”

Max, Lola’nın kendi hakkında nasıl bir fikri olduğu üzerine çok düşünmemişti. Umursadığından değildi gerçi, biraz bile umursamıyordu. Fakat ona sadece bakmaktan başka hiçbir şey yapmadığı halde onu ürkütmesi, geri çekilip oturduğu yerde minderlerin içine gömülmesine neden olması, sanki ona her an saldırmasını bekliyormuş gibi gözlerinin kocaman açılması Max’i gerçekten de lanet bir şekilde rahatsız etmişti.

“Jeneratörler ve motorlar çalışıyor,” dedi ve makine daire-sinden yukarı çıktı. Panelin ağzını kapatırken yan tarafında beliren ağrıyı duymazdan geldi.

“Yakıtı korumalıyız, o yüzden motorları gece yalnızca birkaç saat açık tutacağım; ya da gündüz tuvaleti kullanman gerektiğinde.”

Lola tek bir kelime etmedi. Max ona doğru döndüğünde Lola’nın bakışları direkt olarak onun kaburgalarının etrafına sarılmış bandaja ve bandajın sarmamış olduğu kısımlardaki kırmızı ve mavi morluklara takıldı.

“Biri seni fena halde pataklamış,” dedi. “Ne yaparken yakalandın, gasp mı yoksa soygunculuk mu?”

“O kadar eğlenceli bir şey değil, maalesef. Yalnızca ziyareti fazla uzatıp bıktırdım.” Lola bakışlarını tekrardan onunkine çevirince, “Kötü bir zamanlama durumu ve kötü bir şans,” diye ekledi Max.

“Ne demek istediğini biliyorum,” diye atıldı Lola ve Max, onun gerçekten de bildiğine ikna oldu. “Böyle kötü bir zamanlamaya denk geldiğinde neredeydin?”

Max onun mavi camlı güneş gözlüklerinin içinden, lanet

olası seksilikteki meşhur gözlerine baktı. Bu yoğun kahverengi gözler ona bir şişe hafif, biraz dumanlı ve pahalı Macallan İskoç viskisini hatırlatıyordu. Her bir yudumunun tadının çıkarılması gereken bir tat ve içini ısıtacak kadar da yılanmış bir viski.

Max, Lola'nın da neyin içine karışmış olduğunu anlamış olduğunu tahmin ediyordu. Lola'ya bakarken bir an, ona bilgi vermemek konusundaki fikrini değiştirdi. Onu biraz da olsa bilgilendirmeye karar vermişti. Her şeyi değil, fakat yeteri kadarını anlatacaktı. "André Cosella'yı hiç duymuş muydun?"

"Hayır."

"O, Cosella uyuşturucu çetesinin başı ve Bahamalar'dan Birleşik Devletler'e kokain kaçakçılığı yapıyor."

"Sen bir uyuşturucu çetesinin üyesi misin?"

"Lanet olsun, hayır."

"Bu uyuşturucu kaçakçıları seni mi arıyorlar?"

"Muhtemelen."

Lola kollarını göğüslerinin altında birleştirdi ve başını bir yana eğdi. "Neden?"

Max ona kısa versiyonunu anlatmaya karar verdi. "Çünkü ben bir parti daveti olmadan onların bölgesinde yakalandım."

"Ve?"

"Ve benim orada olmamdan çok memnun olmadılar."

"Eminim sen buna alışkınsındır." Dudaklarını yaladı ve Max'in dikkatini dolgun dudaklarına çekti. "Fakat bundan daha fazlası olmalı."

Güneş ışığı onun nemlenmiş alt dudağına geldi ve birkaç saniye için dudaklarını ısıldattı. Max onun dudaklarının tadını, o hassas noktanın tadını merak ediyordu. Görüldüğü kadar yumuşak ve seksi olup olmadığını merak ediyordu. Max,

bakışlarını dudaklarından zorla çekip, Lola Carlyle'ı öpmeyi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. "André Cosella'nın en büyük oğlu öldürüldü."

Lola kollarını indirdi ve Max, José'yi öldürenin kendisi olup olmadığını sormasını bekledi. Bunun yerine, "Temiz su var mı?" diye sordu Lola. O kesinlikle durumu kendiliğinden anlayacak kadar zeki bir kadındı.

"Daha önce bir sürahi doldurup buzdolabına koymuştum," dedi Max. "Hâlâ soğuk olması gerek."

Lola arkasını dönüp ilerledi, sonra durup omzunun üzerinden tekrar ona baktı, büyük kahverengi gözleri mavi camların içinden ona bakıyordu. "Sanırım duş almak için yeterince su yoktur."

"Yok. Okyanusta banyo yapman gerekecek." Max onun uzun, acı çeker gibi nefes verdiğini duydu ve mutfığa girerken kalçalarının sallanışını izledi, o kırmızı şal dizlerinin arka kısımlarını okşuyordu.

Tıpkı bütün dergilerde, reklam panolarında ve televizyon reklamlarında onu görmüş olduğu gibi, sarışın saçlarından ayak tırnaklarındaki ojelere kadar içini gıcıkıyor ve ona sıcak, ıslak bir sevişmeyi anımsatıyordu. Aptal köpeği de arkasından giderken, Max onun kendisinin önünde kıyafetlerini çıkarıp okyanusa atlayacak kadar cesur olup olmadığını merak etti. Tekneyi ateşe verip onu Atlantik'in ortasında zor durumda bıraktıktan sonra yapabileceği en son şey bu gibi görünüyordu.

O sabah Lola'yı uyurken görmüş olduğu koltuğa oturdu ve yavaşça öne doğru eğildi. Olabildiğince derin bir nefes almaya çalıştı; sonra botlarının iplerini çözerken nefesini tuttu. Bir gece önce, kendisinden kurtulmaları için gizli bir hükümet planı var mı diye merak etmişti. Oysa o saate kadar bunun üzerine etraflıca düşünecek vakti olmuştu ve böyle bir şeyin olamayacağına karar vermişti. Her işte, belirli bir zamanda yanlış giden bir düzine şey her zaman olurdu. Bu Aksilik Yasası'ydı ve geçen

gece, Aksilik Yasası hüküm sürmeye en başından başlamıştı.

Max bunu ilk kez, Nassau'ya olan uçuşunun bir saat gecikmiş olmasıyla fark etmişti ve yerel DEA içindeki kontağını kaçırmıştı. Sorun yoktu, hâlâ yeni istihbaratı vardı, yirmi dört saatten daha az zaman geçmişti istihbaratı alışının üzerinden. Bilgiyi beyninin içine kilitlemişti.

Nassau'ya ayak basmış olduğu andan itibaren görev cehennemini dibini boylamıştı ve o zaman bu işten kendini sıyırmış olmalıydı, fakat yapamamıştı.

O, Max Zamora'ydı ve yaptığı işte onu bu kadar iyi yapan şey onun neredeyse bu sefer hayatına mal olacaktı. Başarısızlıktan nefret ediyordu. Hayatında bir kez yenilmişti ve bunun da suçunu kendinde bulmuştu.

Bu suçluluk duygusu ve beraberinde getirdiği öfke, aynı zamanda onun mükemmel bir hükümet ajanı olmasını sağlamış olan şeydi. Bir ailesi dahi yoktu. Bir gün gizli bir görev yürütürken, bir başka gün görevi olmadığı için oldukça normal bir hayat yaşar gibi davranıyordu.

Kıdemli Deniz Binbaşı Maximilian Javier Gunner Zamora resmi olarak Birleşik Devletler Deniz Kuvvetleri'nden emekli olarak listelenmişti. O, SEAL Ekip 6'nın üyesiydi ve ekip 1990'ların ortasında dağıtıldıktan sonra Deniz Kuvvetleri'nin Özel Savaş Geliştirme Grubu tarafından işe alınmıştı.

Şu anda, güvenlik danışmanı olarak serbest çalışıyordu. Max'in şirketi, Z Güvenlik, oldukça yasal bir şirketti ve daha çok gizli operasyonda değilken çalıştığı yerd. Burayı tepeden tırnağa kendi kurmuştu ve SEAL'den emekli olanları kendine çalışması için işe almıştı. O ve adamları kendi gibi olan adamlara karşı güvenliklerini nasıl daha sıkı bir hale getirebileceklerine dair büyük şirketleri bilgilendiriyorlardı. Güvenlikli yapıların içine girebilecek yollar bulan adamlara karşı...

Karnının etrafına sardığı elastik bandajı çözdü ve çıkardı. Parmaklarını altıncı ve yedinci kaburga kemiğine bastırdı ve

nefesini tuttu. *Acı iyi bir şeydi* diye hatırlattı kendine. Acı onun hayatta olduğunu anlamasını sağlıyordu. Bugün *gerçekten* de hayattaydı, fakat kesinlikle çok daha kötülerini yaşamıştı. Buz kaplı bir petrol kulesine tutunmuşken kıcı donup Kuzey Denizi'nde vurulması geldi aklına. İşte bu, Max'in cehennem diye adlandıracağı şeydi ve sonunda öldüğü zaman sonsuzluğu tüketeceği yerin orası olduğundan emin olmuştu. Buna karşılık, on dört metrelik bozuk bir teknede birkaç incinmiş kaburga ile baş belası bir iç çamaşırı mankeni ve onun baş belası köpeğiyle oturmak o kadar da kötü değildi. Aslında, küçük bir Karayip tatili belki de tam ihtiyacı olan şeydi.

BÖLÜM 3

Patentli Cleavage Clicker sütyeninden başka hiçbir şey giymemiş olan Lola, başını banyonun kapısından dışarı çıkarıp etrafı gözetledi. Bakışları kilitli lüks kamaranın kapısından king-size yatağın üzerinde duran mavi elbiseye kaydı. Elbiseyi banyoya beraberinde getirmeyi unutmuştu ve hafif renkli yan pencereden yukarı baktı. Arkasından dikkatle bakan çürümüş ve morarmış bir çift göz görmeyince yatağın yanına doğru hızla ilerledi ve kollarını elbisenin kısa kollarından çabucak geçirdi. Kâbus ötesi elbise bir grup kırmızı kiraz, sarı muz ve yeşil üzümle kaplıydı. Sanki üzerine bir meyve tezgâhı düşmüş gibi görünüyordu... ya da leziz bir salatayla kaplı gibi... Büyükanesinin, sevdikleri “göçüp giden” kişilerin ailelerine her zaman götördüğü şeyler gibi.

Elbisenin önünü kapatıp düğmelerini göğsünün ve pembe sütyeninin üzerinde ilikledi. Cleavage Clicker onun ilk tasarımlarından biriydi ve o dönemde rahatlığıyla bir devrim olmuştu. İlk yıl satışları tahminlerin yüzde yirmi altı oranında üzerine çıkmıştı ve hâlâ da onun en çok para getiren işiydi. Yumuşak saten kumaş üzerindeki nakışlı dantel, narin fistolu kenarlarıyla sadece rahat değildi, aynı zamanda giyen kişiye üç farklı göğüs dekoltesi seçeneği veriyordu. Tabii ki, ilk kataloğu çıktıktan kısa bir süre sonra sütyen neredeyse herkes tarafından taklit edilmişti.

Tabii o sırada, göğüs dekoltesini açmak kesinlikle isteyeceği en son şeydi, fakat elbise göğüslerinin etrafında o kadar dardı ki açıklığı kapatamıyordu. Düğmeleri ilikledikten sonra çantasına

uzandı ve tarağını çıkardı. Dikkatlice saçlarının dolaşıklığını çözdü, sonra da kollarını kaldırıp saçlarını tek bir örgü yaptı. Saçları tuzlu deniz havasıyla kurumuştu, saman gibi olmuşlardı neredeyse. Bir banyo için nelerini vermezdi... Sabun ve suyla gerçek bir banyo, fakat cesareti yoktu. "Terbiyeli adam Max" teknedeyken olmazdı.

Max'in ona söylediği sürahideki suyu kullanarak, dişlerini fırçaladı; sonra da banyodaki lavaboyu doldurarak vücudunu mümkün olduğunca yıkamaya çalıştı. Sonra pembe iç çamaşırını çıkarıp onu da yıkadı. Bitirdiği zaman, düşün olduğu yere kuruması için astı. Eğer kollarını aşağıda tutarsa kimsenin onun külot giymediğini fark etmeyeceğini düşündü. *Kimseden* kastettiği Max'ti.

Adam bir hırsız olmanın yanında katil de olabilirdi. Üstelik Lola, bu ihtimal karşısında neden korkudan ödünün kopmadığını da bilmiyordu. Belki nedeni, onu bağlayıp bileklerini morartmasından başka gerçek anlamda zarar vermemiş olmasıydı. Ayrıca adamı fişek tabancasıyla tehdit edip sonra da kazayla dümene ateş ettikten sonra onu hâlâ öldürmemiş olduğunu da düşündü.

Ama yine de Max onu korkutuyordu. Morarmış yüzü ve dayak yemiş vücuduyla bile kolaylıkla Lola'nın üstesinden gelebilirdi. Balık bıçağı elindeyken onun etrafında kendini biraz daha güvende hissediyordu.

Öte yandan içinde büyüyen çaresiz bir öfke de vardı. Bunu düşündükçe, *öfke* ona karşı hissettiklerini ve onu içine ittiği zor durumu tam olarak karşılamıyordu bile ve muhtemelen onu kendi sorunlarının içine sürüklemeyi aslında istememişti. Yine de sürüklemişti, şimdi ise çıkmaza düşmüştü ve Baby ile kendisinin Atlantik'in ortasında ölme ihtimalleri vardı artık. O sabah Max'le yaptığı konuşmadan sonra, yalnızca açlıktan ya da susuzluktan ölüp ölmeyeceğini merak etmekle kalmıyor, aynı zamanda onu fena halde benzeten uyuşturucu tacirlerinin ellerinde ölebileceği endişesi de duyuyordu.

Şimdi işaret aynasını elinde tutarken, bunun hayatını kurtarıp kurtarmayacağını ya da açlıktan ölmekten daha beter bir kader getirip getirmeyeceğini merak ediyordu. Her şekilde, denemesi gerekiyordu. Thatches'ın teknenin çalındığını çoktan bildirmiş olduğuna şüphe yoktu ve tabii ki *biri* onun da yokluğunun farkına varmış olacaktı. Onu arıyor olmalıydı.

O yüzden ya bir uyuşturucu taciri ya da Sahil Güvenlik için şansını deneyecekti. Biri onu bu lanet tekneden çıkarana kadar işaret vermeye devam edecekti.

Lola güneş kremi bulmak için lüks kamaraya baktı ve banyoda bir tüp krem buldu. Kremi kuru cildine iyice sürdü, yüzüne ve boynuna iki kat yedirdi. Dün gece bir ara sandaletlerini kaybetmişti ve başka bir çift sandalet bulmak için odanın içine baktı. Eski bir çift bez spor ayakkabısından başka bir şey görmedi ve vazgeçti.

Başını bir yana eğip aynalı dolabın kapağında kendini inceledi. İğrenç derecede çirkin olmasının yanında, elbise kesinlikle kendinden on santim kısa ve on üç kilo fazla olan Dora Thatch'e aitti. Kalçalarının etrafında bol, göğüslerinde ise dar duruyordu. Ön taraftaki düğmeler açık kalmıştı ve Lola kollarını indirdiğinde bile elbise kalçalarının ortasına geliyordu. Fakat en rahatsız edici kısmı kasıklarının üzerinde büyük bir incir yaprağı gibi stratejik bir biçimde yerleştirilmiş olan bir tutam kiraz görüntüsüydü.

Dışarıda, Baby vahşi bir havlama sesi çıkarınca kalbi göğsünden dışarı çıkacakmış gibi oldu. Dürbünü ve aynayı eline aldı ve mutfaktan geçip dışarı çıktı.

Teknenin kıçına varana kadar Sahil Güvenlik'in onlara doğru hızla geliyor olmasını ummuştu. Oysa ki uçsuz bucaksız mavi okyanus ve gökyüzünden başka hiçbir şey yoktu. İçindeki umut göğsünde sönmüş ve içine oturmuştu.

Baby, teknenin arka kapısındaki açık kapının orada durmuş, aşağıdaki yüzme platformuna bakıyordu. Öyle şiddetli havlı-

yordu ki arka ayakları güverteye yapışmıştı. Lola önü açık oturma alanına doğru ilerleyip arka kapıdan dışarı doğru baktı ve Max'in çıplak poposunu yakaladı. Utangaçlık diye bir şeyden haberi olmadığı belliydi; Lola gibi başkasının önünde banyo yapmaktan çekinmek gibi bir sorunu da yoktu.

Okyanusa sarkan bir ipin ucuna bağlı bir kovayı suya daldırdı sonra çıkarıp başından aşağı döktü. Su siyah saçlarından aşağı geniş omuzlarına doğru aktı. Sırtındaki belirgin kaslardan belkemiğindeki çukurluğa doğru akıp gitti. Damlalar sırtındaki çukurluktan kalçalarının arkasına doğru damlıyor ve ayaklarında birikiyordu. Başını iki yana salladı ve su damlacıkları etrafa sıçradı.

Lola arkasını döndü, ona uzun uzun bakmaktan dolayı kendini biraz suçlu hissediyordu. Geçinmek için kim bilir neler yapıyordu ve bunu yapmak için ne gibi günahlar işliyordu, fakat erkeklerin fitness dergilerindeki sayfalara veya striptiz takvimlerine çıkacak türde bir vücuda sahipti.

Morarmış yüzü ve bariz bir şekilde suça meyilli haliyle, güçsüz ve aptal kadınların, göğüslerini ortaya çıkarıp, onun tüylü kolları ve hapishane dövmeleleri gibi açık bir şekilde uyarıcı olan işaretleri kasıtlı olarak görmezden gelmelerine neden olacak türde bir erkekti.

Ama Lola ne güçsüz ne de aptaldı, ne de kendisini isteği dışında bağlayıp köpeğini tehdit eden adamları çekici buluyordu. Max koltukaltılarını bir sabunla köpürtürken Lola omzunun üzerinden çabucak gizli bir bakış attı. Onun dövmeleleri yoktu, fakat bir suçluya göre çok harika bir poposu olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Koltuğa çöküp dikkatini yanıp küle dönmüş köprüüstüne verdi. Daha önce Max'le konuşurken onun sert, belirgin göğüslerini ve kollarını incelemekten edememişti. Mor şişliklerin ve göğsünü kaplayan kısa siyah tüylerin altında dalga dalga altı baklavalı karın kaslarını görmemek elde değildi. Lola yıllarca

yakışıklı erkek mankenlerle çalışmıştı ve böyle bir vücuda sahip olmanın oldukça fazla çalışmayı ve kendini adamayı gerektirdiğini deneyimlerinden biliyordu.

Bu arada Baby son kez boğuk bir sesle havladıktan sonra pes etti ve Lola'nın kucağına atladı. Lola onun zımbalı tasmaını ayarlayıp düzelitti, sonra elini tüylerinin üzerinden kuyruğuna kadar gezdirdi. Bu zorlu deneyim boyunca oldukça akıllı bir köpek olmuştu. Kurtarıldıkları zaman onu şımartacakları ve bir Danua gibi hissettirecekleri en sevdiği enstitü olan Spas ve Paws'a götürecekti. Eve geldikleri zaman onu kendi de şımartacaktı. Bitki özlü bir vücut yağı alıp ona iyi bir kas masajı yapacaktı.

Bir eline dürbünü ve aynayı, diğer eline de köpeğini alıp köprüüstüne doğru merdivenleri çıktı ve sandaletleri orada mı diye baktı. Bir tekini bir köşede buldu, diğer tekinin yarısı da dümenin oradaydı, topuğu hafifçe yanmıştı ve parmak ucu da tamamen kül olmuştu. Onları olduğu yerde bıraktı ve dürbünü tekrar gözlerine getirdi.

Görüş alanında mavi gökyüzü ve mavi sudan başka hiçbir şey yoktu. Dürbünden o kadar uzun bir süre baktı ki Baby onun kucağından atladı sonunda. Alnından ve boynundan ter damlıyordu, eliyle terini sildi. Lola terden nefret ederdi, kötü koktuğunu da fark etmişti. Bir parça kara veya bir tekne veya bir gemi izi görmeye çalışırken ruh hali gitgide kötüleşiyordu. Hiçbir şey görmemişti ve bir süre sonra gökyüzünün nerede bitip okyanusun nerede başladığını birbirinden ayıramaz hale gelmişti.

Hareketli bir kadın olarak, öylece oturup ufuğa bakmaya, bir şey olması için beklemeye alışık değildi. Yine de başka seçeneği yoktu. Kendini kıpır kıpır ve huzursuz hissediyordu, fakat yapacak başka bir şey olmadığı için dürbünü ve aynasıyla birlikte köprüüstünde durmaya devam etti.

Yirmi dört saatten biraz az bir süredir kayıp durumdaydı.

Kurtarılacağına dair sabırlı ve inançlı olmalıydı. Sorun ise bunun için fazla sabrı olmayışındaydı ve kendi yetenekleri dışında hiçbir şeye inancı yoktu. Yine de hayatında birkaç defa güçlü bir omuza yaslanmanın iyi geldiği günler olmuştu. Sorunlarını ilgilenmesi için yetenekli bir adamın ellerine bıraktığı günler... Lola o adamı kalıcı olarak hiçbir zaman bulamamıştı ve artık bulsa bile, o adamın kendi sorunlarıyla ilgilenmesine izin vereceğinden şüpheliydi.

Köprüüstünde ne kadar durduğunu bilmiyordu, fakat başı ağrıyıp karnı guruldamaya başladıktan sonra görevini yapmayı bıraktı.

Teknenin kış tarafında Max'i gördü, arkası katlanır bir sandalyeye yaslanmıştı, sandalyenin kolunda bir olta takılıydı, elinde de bir Dos Equis birası vardı. Rahatına bakan bir adam gibi görünüyordu, sanki kötü hiçbir şey yokmuş gibiydi. Islak tişörtü ve kot pantolonuyla birlikte fitilli koton, üzerinde kara kalem kanguru sineği resimli bir çift dar boxer şort kuruması için teknenin arka tarafına asılmıştı. Ne giyip giymediğini görmekten korkuyordu Lola, bir oltadan daha başka bir şey görmekten korkuyordu. Yine de bakıyordu.

Göbeğinin aşağısında beli lastikli rahat, naylon bir denizci şortu vardı. Bandajı yine karnının etrafına sarmıştı, geniş göğsünün etrafına da ince beyaz bantlar yapıştırmıştı. Küçük bir teneke fûme somon dizinin üstünde duruyordu ve galetanın üzerine bir parça koyup ağzına attı. Parmaklarını tenekenin içine daldırdı ve sol ayağının orada oturan köpeğe de bir küçük parça balık fırlattı.

Baby ağzını açıp balığı çiğnemedi yuttu. Eğer Max, Baby'nin kalbine giden yolun midesinden geçtiğini düşünüyorlarsa haklıydı, fakat bir noktaya kadar. Baby yasak ikramlar konusunda iştahının kölesiydi, fakat boy kompleksi anlamında kesinlikle bir tutsaktı. Birkaç lokmalık fûme somon veriyor diye kendisinden daha büyük köpekleri alt etmekten vazgeçmezdi.

Lola, “Köpeğimden nefret ettiğini sanıyordum,” dedi.

Max birayı dudaklarına götürdü ve büyük bir yudum aldı. “Ediyorum,” diye Lola’ya bakmadan cevap verdi. “Onu sonra yeme ihtimalime karşı biraz şişmanlatmaya çalışıyorum.”

Şaka yapıp yapmadığından emin olamadı. “Hadi, Baby.” Köpeğin kendini takip etmesi için teknenin içine doğru yürüdü, fakat Baby komuta uymayı reddedip onu besleyen adamın yanında kalmayı tercih etti.

Biraz ihanete uğramış hissedenden Lola, banyoda duran iç çamaşırını kontrol etmeye gitti ve lastikli kısmının biraz nemli kaldığını fark etti ama yine de onu üzerine giydi. Her ne kadar saati olmasa da akşam yemeği vaktinin gelmiş olabileceğini düşünerek mutfaktan yemek aşırmaq için bakındı. Buzdolabında kapalı bir kabın içinde biraz peynir buldu. Peynirle beraber bir salkım üzüm ve bir muz aldı. Baby dışarıda kalmayı tercih ettiği için o da dışarı çıkıp ona katılmak zorunda kalmıştı, hastalanmaması için çok fazla yağlı somon yemediğinden emin olmalıydı.

Max’in ıslak pantolonu ve tişörtü arasında kendine oturacak bir yer buldu, sonra peynir kutusunu açtı. Peyniri kesecek bir şeye ihtiyacı vardı ve sanki Max onun aklını okumuş gibi ona kılıfının içinde duran balık bıçağını uzattı.

Lola bıçağı ondan alırken, Max, “Bunu sürekli unutup duruyorsun,” dedi.

Lola ona teşekkür etmek için ağzını açtı, fakat yapmadı. Eğer karşısında o olmasaydı bir bıçağı ihtiyacı olmayacaktı. Peynirden bir dilim kesip iki tane üzümle birlikte yedi. Max ona bir kutu kraker uzatınca Lola eline birkaç adet aldı. “Lütfen Baby’ye daha fazla balık verme. Hastalanacak.”

Max cevap vermedi, fakat somonun geri kalanını kendi silip süpürdü. Lola’ya hiç ikram etmedi, ki Lola bunu çok kaba buldu, fakat zaten ondan kibar bir davranış da beklemiyordu. Muzunun kabuğunu soydu ve okyanusa doğru baktı, Max dışında

başka her yere. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordu, fakat dayak yemiş surati ve sert kaslarıyla hâlâ onu tedirgin ediyordu. Muzundan bir parça ısırıldı ve teknenin kış tarafındaki bir kabın içinde diş fırçasını fark etti. “Neden diş fırçam bir ota kabının içinde duruyor?”

“Onu kullandım.”

Bu sefer dönüp, direkt olarak adamın morarmış yüzüne ve açık mavi gözlerine baktı. Muzu yuttu. “Ne için?”

“Dişlerimi fırçalamak için.”

“Bana şaka yaptığını söyle.”

“Hayır.”

“Sen benim diş fırçamı mı çaldın?”

Adam başını salladı. “El koydum.”

“Bu iğrenç!”

“Mikroplarını öldürmek için ilk önce onu içkili suda bıraktım.”

“*Benim* mikroplarım mı?” Lola ağzı açık kalmış bir halde adamın sol gözünün altındaki belli belirsiz şişliğe, kararmış ve morarmış elmacık kemiklerine ve alnındaki beyaz ince şeritli yara bandına baktı. Yorgun, sıcaklamış ve terlemişti ve tanımadığı bir adam onun diş fırçasını kullanmıştı. “Bu gerçekten mide bulandırıcı...ve...ve,” ayağa kalkarken bir elinde bıçak, diğer elinde de muzla, çabuk ve anlaşılabilir bir şekilde konuşmaya başladı. Peynir kutusu yere düştü ve Baby hemen atıldı. Lola umursamadı; aklında saldıracağı başka tür bir şey vardı. “Ve iğrenç!”

Max’in bakışları Lola’nın yüzünden elindeki bıçağa kaydı. “Diş fırçanla kıcımlı temizlemiş değilim.”

“Neredeyse!”

Max, “Seni bu kadar delirten şey ne?” diye sordu. O da ayağa

kalktı ve elindeki birayla işaret etti. “Onu balık kovasına koydum böylece güneş onu sterilize edecek.”

Max’in gerçekten ciddi olduğuna inanamıyordu. “Beni kaçırıyorsun, Atlantik’in ortasında beni zor durumda bırakıyorsun, diş fırçamı kullanıyorsun ve neden delirdiğimi mi soruyorsun? Senin derdin ne? Sen aklını mı kaçırdın?”

Max onun son sorusuna cevap vermedi, fakat onun yerine, “Sakin ol. Sen *aslında* kaçırılmadın ve zor durumda kalan *sen* değilsin,” dedi.

Lola herhangi bir şey için suçlanmayı kaldıracabilecek durumda değildi. “Bundan sonra ne yapacaksın, iç çamaşırımı mı çalacaksın?”

Max’in bakışları onun elbisesinin ön tarafına, göğüslerinin üzerine ve oradan karnına doğru kaydı. Elbisesinin, kasıklarına denk gelen kumaşının üzerindeki kırmızı kirazları süzerken birasından yavaşça yudumladı. “Bilmiyorum,” diye ağır ağır konuşmaya devam etti, “hâlâ banyoda asılı mı duruyor yoksa onları senin üzerinden mi çekip almam gerekecek?”

“Artık banyoda asılı değil,” diye dişlerinin arasından Max’i bilgilendirdi Lola.

Max tekrardan onun yüzüne bakıp, güzel, beyaz ve yeni fırçalanmış dişleriyle gülümsedi. “Onu alıp kendine saklayabilirsin. Pembe tam olarak benim rengim değil zaten.”

Max’in, iç çamaşırına dokunmuş olması ihtimalini fark edince, o anda bir gece önce neyi merak etmiş olduğunu keşfetti. Hayır, bir adamın boğazına bıçak saplayamazdı, eğer bunu yapabilecek olsa, terbiyeli Max’i öldürmüştü olurdu. Memnuniyetle.

Birasını bitirir bitirmez, “Seni bu kadar kendinden geçiren şey nedir bilmiyorum,” dedi Max. “Senin bende yakalayabileceğin bir açık yok.”

“Ne? Bu söylediğin şeye inanmalı mıyım yani?” Lola bir

adım geri attı ve onu yukarıdan aşağı süzdü. “Senin kim olduğunu ya da ne olduğunu bile bilmiyorum.”

“Dün gece sana kim olduğumu ve ne olduğumu söyledim.”

Ter boynundan aşağı damlıyordu ve omzuyla teri boynundan sildi. Baş ağrıyordu, gözleri kaşınıyordu ve bir banyo yapmak istiyordu. Çok lanet bir şekilde perişan haldeydi, kendine katlanamıyordu. Gerçekten bütün istediği temiz çarşaf lar arasına girip bu kâbus son bulana kadar uyumaktı. “Söylediğini biliyorum, fakat kanıtlayamıyorsun.”

“Doğru. O halde bu söylediğime inanman gerekecek.”

“İyi.” Lola bıçağı dikkatlice kılıfına soktu ve onun önünde bir ağlama krizi nöbetine girmek gibi kendini küçük düşürücü bir şey yapmadan ümitsizce duygularına hakim olmaya çalıştı. “Benim özel mülkümü çalan ve köpeğimi yemekle tehdit eden bir adamın sözlerine güvenmem gerekiyor.”

Max omzunu silkti. “Başka seçeneğin yok.”

“Ah, benim her zaman bir seçeneğim var ve senin ağzından çıkan hiçbir söze de inanmayı tercih etmiyorum.”

“Sen bilirsin, fakat bir diş fırçası gibi saçma bir şey üzerine benimle kavgaya etmek senin yararına olmayabilir.”

“Beni korkutmuyorsun.”

“Korkutmalıyım. Senden daha iriyim ve düşündüğünden çok daha acımasızım.”

“Sen benim ne kadar acımasız olabileceğimi bilmiyorsun.” Ve o sırada gerçekten de kendini acımasız hissediyordu. *Gerçekten* acımasız.

Max başını arkaya yatırdı ve keyif dolu içten bir kahkahayla karşı çıkışlarına son verdi. Bu ona karşı içinde duyduğu korkuyu silip atmıştı. Max’e bir adım atıp yaklaştı ve parmağını onun göğsüne bastırdı. “Bana gülme.”

“Ne yaparsın? Tırnağınla göğsüme delikler mi açarsın?”

“Belki de iyi olan gözüne bir tokat yapıştırırım ve ona uyumlu bir parlaticı veririm.” Bu düşünceyle neredeyse yüzünde bir gülümseme belirecekti. Neredeyse, fakat o sırada çok sinirliydi.

Max elleriyle onun ellerini kavradı ve parmağını kendinden uzaklaştırdı. “Belki de bana tokat atmana izin vermem.” Lola elini çekti, fakat Max daha da sıkı kavrayıp güçlü, ılık avucunun içinde onu hapsetti. “Madem ki artık yapacağını biliyorum...”

“Sen uyuyana kadar bekleyebilirim.”

“Bekleyebilirsin, fakat ben yatarken bana yakın herhangi bir yere yaklaşmanı tavsiye etmem.” Tekrar elini çekmeye çalıştı ve Max onu bırakmak yerine aralarındaki belli belirsiz boşluğu da kapatarak bir adım atıp daha da yaklaştı.

“Yoksa ne? Beni yine bağlar mısın, ne yaparsın?”

Max’ın bakışları Lola’yı tuttuğu ellerine ve onun göğüslerini kendi siyah tüylü göğsünden ayıran şeye kaydı. “Ya da onun gibi bir şey,” dedi neredeyse bir fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle, sonra bakışlarını onun dudaklarına çevirdi. “Ah, kesinlikle yapacak bir şey bulurdum. Göze bir yumruk atmaktan çok daha eğlenceli bir şey.”

Lola onun aniden oluşan sesindeki sert tonu fark etti. Mavi gözlerindeki arzu parıltısını. Bunu hayatında çok kez duymuş ve görmüştü. Fakat bu arada kendi içinde, ona cevap veren hiçbir kıvılcım, karşı bir çekim ya da ufacık bir tepki bile hissetmedi. Bu onu o kadar da şaşırtmamıştı, çünkü fazlasıyla öfkeliydi.

“Tamam, beynini yorma,” dedi ve sonunda elini ondan çekmeyi başardı. Hareketin hızıyla birkaç adım geri yalpaladı. “Seni sapık, senin hiçbir fantezinin misafiri olmayacağım.”

* * *

Max masanın üzerine yaymış olduğu haritayı incelerken

mutfağın içindeki ışık başının üzerine düşüyordu. Güneş uf-
kun ardında batarken Max jeneratörleri açmıştı ve kuru kıya-
fetlerini giymişti, kıyafeti hâlâ tuzlu sudan dolayı sertti. Müzik
setinin içine bir Jimmy Buffet kasedi yerleştirmişti ve “Chee-
seburger in Paradise”ın müziği buzdolabının uğultusuyla uyum
içinde çalmaya başladı. Işıklar açıkken, *Dora Mae*’nin yerinin
geçip giden gemiler tarafından fark edilmesi biraz daha kolay
olabilirdi, fakat Max çok fazla ilgilenmiyordu. Yerini belirle-
mek o kadar da kolay olmayacaktı, çünkü dışarıya endişe uyan-
dıracak türde bir işaret göndermiyorlardı, o yüzden çok fazla
dikkat çekmezlerdi.

Max gökyüzündeki yıldızların pozisyonlarını ve lüks kama-
rada bulduğu pusulayı kullanarak tahmini pozisyonlarını harita
üzerinde daire içine almıştı. Andros ve Bimini Adaları arasında
olduklarından emindi. Asıl soru, hangisine daha yakın oldukla-
rıydı. Henüz ılık kuzeybatı akıntısı üzerinde ilerliyorlardı, fakat
güneydoğudan esen ılık rüzgâr biraz hız kazanmıştı. Herhangi
bir yöne iki deniz milinden daha hızlı gittiklerinden şüpheliydi.

Tıkır-tıkır tırnak sesi Max’in dikkatini kapıya çekti. Ka-
ranlığın içinde Baby Doll Carlyle mutfağa girdi ve koltuğun
üzerine atladı. Oradan da masanın üzerine sıçradı, kulaklarını
geriye yatırdı ve Max’i izlemeye başladı.

Max, “Ah, Tanrı aşkına, yine başlama,” diye homurdandı ve
masanın arkasında ayağa kalktı. Günün ikinci birasını buzdol-
abından alıp sessiz bir selamlama ile havada tuttu. Thatches
ailesi ona yalnızca bir tekne vermemiş, aynı zamanda iyi mik-
tarda bira da sağlamışlardı. Mutfak yeteri kadar parti yiyeceği
ve bir ay boyunca yetecek kadar içki ile doluydu.

Neyse ki, kilerde daha önemli şeyler de bulmuştu. Kiler,
daha çok domates suyu, yeşil zeytin kavanozları ve vermut do-
luydu. İyi bir içici olsa, teknede kendini haftalarca sarhoş etme-
ye yetecek kadar alkol vardı. Alt rafta beyaz pirinç ve kasa kasa
armutlar olduğunu da fark etmişti.

Lola'yı düşündü, kendi eliyle onun ellerini sardığını ve göğüslerinin, o çirkin elbisenin önündeki düğmeleri patlatmakla nasıl da tehdit ettiğini düşündü. Biranın üst kapağından tutup çekti ve birkaç saniye için deli gibi sarhoş olup birkaç günlüğüne içkiye sarılma düşüncesi onu cezbedti. Fakat Max böyle bir şeylerin sonuçlarının ne olacağını iyi biliyordu. Babasının böyle düşüncelerin kurbanı olmasını izlemişti ve aynı şeyin kendi başına gelmeyeceği konusunda çok uzun zaman önce kararını vermişti. O güçlüydü. İçkiden ve yaşlı babasından çok daha güçlüydü. Romun, Fidel Zamora'yı kontrol ettiği gibi herhangi bir şeyin kendisini kontrol etmesine hiçbir zaman izin vermeyecekti.

Masanın üzerindeki küçük köpek tiz bir ses çıkararak havladı ve Max ona bir bakış attı. "Senin sahibin nerede?" diye sordu, gerçi onun nerede olduğuna dair aklında iyi bir fikir vardı. Onu en son gördüğünde, depo bölmesinden aldığı bir şezlongu köprüüstüne doğru sürükleyerek getirmişti.

Max, bir Dos Equis alıp dışarıya doğru çıktı. Lola, aralarındaki diş fırçası tartışmalarından sonra ona tek kelime etmemişti. Belki de önce onun iznini almalıydı, fakat hayır diyeceğini düşünmüştü ve her şekilde onu kullanacaktı. O yüzden sormanın bir anlamı olmayacağını düşünüp sormadı. Ayrıca ona söylemiş olduğu gibi, zaten onun kendisinde yakalayacağı bir açık yoktu. Tanrı şahitti ki tıp dünyasının bildiği bütün testler onun yıllık muayenesinde vardı, ama yine de onu daha iyi hissettirecekse lanet olası şeyi kaynatırdı.

Ayakları çıplak bir şekilde, köprüüstüne doğru merdivenlerden yukarı çıktı. Birkaç adım attı ve gecenin koyu karanlığı içinde aşağı doğru onun bulunduğu yere baktı. Teknenin sağ ve sol yanından gelen ışıklar hâlâ çalışıyordu ve Lola'nın saçlarını aydınlatıyordu. Gözleri kapalıydı ve dudakları hafif bir şekilde aralıktı. Göğüsleri hafif sabit nefes alış verişlerle yükselip alçalıyordu, elbisesinin üzerindeki düğmeler hâlâ ayrıktı ve patlamak üzereydi. Bir eli karnının üzerinde duruyor, diğer eli

ise aynayı sımsıkı tutmuş bir şekilde şezlongun yanından aşağı sarkıyordu.

Gündüz etek olarak giydiği kırmızı şal bacaklarına dolanmıştı. Max onu çekip üzerine örttü, sonra da yerde duran dürbüne uzandı. Ufuğa doğru bakıp şamandıra veya bir sahil kıyısına yakın olabileceklerine dair bir işaret bakınmaya başladı. Okyanusun karanlık yüzeyine vuran ay ışığının yansımasından ve dalgaların hafifçe dans etmesinden başka hiçbir şey görmedi.

Max'in kurtarıldıktan sonra hırsızlık ve adam kaçırmadan tutuklanacağına dair gerçek bir olasılık vardı. En azından gözaltına alınırdı, fakat bunun için endişelenmiyordu. Bir telefon gelirdi ve bütün suçlamalar ortadan kalkardı.

Onu endişelendiren tek şey Atlantik'in ortasında can kurtaran eşyalarının, yani 9mm'lik tabancası, iki şarjörlü cephanesi ve Ka-Bar saldırı bıçağı olmadan öylece bekliyor oluşuydu. Onlar olmadan, kendini çıplak ve oradan geçecek olan bir geminin merhametine kalmış gibi hissediyordu. Max kimseye ve hiçbir şeye güvenmiyordu, bilinmeyen şeylere ise hiç güvenmiyordu.

Lola'ya ve elinden güverteye düşmüş olan balık bıçağına bir göz attı. O, bir savaşçı olarak bakıldığında berbattı. Max'in ona verdiği izin sayesinde uyuyabilmişti ve bıçağına sahip çıkamamıştı. Max bıçağına uzandı ve onu kot pantolonunun kemerine taktı.

Ay ışığı Lola'nın yüzünün bir yanını okşuyordu ve üst dudacağının dolgunluğuna dokunuyordu. Buna şüphe yoktu, Lola çok güzel bir kadındı. Erkeklerin hayalini kurduğu türden bir kadındı.

Sanki aklını okumuş gibi ona, *senin hiçbir fantezinin misafiri olmayacağım*, demişti. Ayrıca ona sapık da demişti. Sapık mı? Onun hayalleri sapıkça değildi. Yani, tanıdığı bazı adamlarınki kadar sapıkça değildi en azından.

O hiçbir zaman bikinili takvimler satın alan veya iç çama-

şırı reklamlarının olduğu sayfaların arasında gezinen türde bir adam olmamıştı; fakat Lola'nın kim olduğunu bilmemesi için, onu takvimlerde, sütyen reklamlarında, reklam panolarında ve dergi kapaklarında görmemiş olması için başka bir gezegende yaşıyor olması gerekirdi. Onunla seks yapmanın nasıl olacağını merak etmemesi için de belden aşağısının hissiz olması gerekirdi. Kan ter içinde kalıp onun saçlarını dağıtmamak ve rujunu yiyip bitirmemek için ölü olmak gerekirdi.

Max onun resmini ilk gördüğü zamanı düşündü. Times Square'deydi, muhtemelen sekiz yıl önceydi. Başını kaldırdığında onun bir reklam panosundan kendisine baktığını gördüğü zaman Hiatt'ın dışında bir taksi bekliyordu; sarı saçları toplanmıştı, kahverengi gözleri dumanlı bakıyordu. Sanki sevgilisine bakar gibiydi, harika vücudu üzerinde iç gıcıklayıcı dantelli bir külot ve ona uygun bir sütyen dışında hiçbir şey yoktu.

Beyaz. Onun en sevdiğiydi.

Ona orada ilk kez baktığında kim olduğunu merak etmişti. Ve başını kaldırıp resme bakan her erkek gibi onu çıplak hayal edip kendisi gibi bir adamın öyle bir kadınla hiç şansı olmadığını düşünmüştü. Teselli bulmak için de kendi kendine, her şekilde iğrenç bir seks olacağını söylemişti. Zayıflıktan kemikleri batabilirdi ve rujunu bulaştırmamak için de fazla uslu duracaktı. Muhtemelen bütün işi erkeğin yapmasını bekleyen türden kızlardandı. Evet, kendi kendine aynen böyle söylemişti.

Şimdi ise ona bakarken, o kadar da kemikli görünmediğini düşündü. Aslında, o tam da Max'in kollarını etrafına dolamak isteyeceği türden bir kadındı. Dolgun göğüslü ve avuçlarını doldurmaya yetecek kadar da popolu. Bir kadını tuttuğu zaman onun yumuşak kıvrımlı vücudunun kendisinininkine bastırılmış olmasını seviyordu. Kemik hissetmek istemiyordu. Kadının kırılacağından endişe etmek istemiyordu.

Max onun hafifçe ayrılmış dudaklarını süzdü ve kendini

bir anda Lola Carlyle'ı öperken düşündü. Şu anda dudağında hiç ruj yoktu ve yavaşça bir öpücüğe dalıp onun dudaklarını tatmanın nasıl bir his olacağını hayal etti. Onun iç çekişini duymadan hemen önce tereddüt edişini, belli belirsiz çekingenliğini düşündü. Sonra Lola'nın da onu istediğini belli eden inlemesini. Biraz daha yumuşayıp dudaklarının altında istekle yanıp tutuştuğunu. Onun altında, Max Zamora'nın. Fidel Zamora'nın oğlu. Her zaman olduğu gibi ne zaman bir şişe rom içse kendisini unutan babasının kirli yüzlü çocuğu.

Max paranın içinde doğmamıştı. Lola Carlyle gibi kadınların çıkmayı seveceği türden meşhur bir oyuncu veya bir rock yıldızı da değildi; fakat bu, Max'i onun gibi bir kadına dokunmanın nasıl bir his olacağını merak etmekten alıkoyamadı. Parmaklarını onun tatlı kokulu saçlarına dolarken yumuşak göğüslerinin kendi göğsüne sımsıkı bastırıldığını hissetmenin nasıl olacağını merak ediyordu.

Max, serin ve tuzlu deniz havasını içine çekti ve yavaşça nefes verdi. Tüm bu düşünceler, onu çabuk bir şekilde ilerlemesi iyi olmayacak bir yere doğru götürüyordu. Sanki yapabileceği bir şey varmış gibi darbe almış vücudunu harekete geçiren bir yere. Kan akışını hızlandıran ve doğrudan kasıklarına vuran yanıcı bir sızıntının olduğu yere. Lola gibi bir kadınla hiçbir zaman gidemeyeceği bir yere. Lola'nın da onun gibi bir adamla hiçbir zaman gidemeyeceği bir yere. O zengin, meşhur ya da hoş bir manken değildi. Lola da, günlerce, haftalarca ve durmadan ortadan kaybolan, ne zaman geri döneceğini söylemeyen ya da nerede olduğunu haber vermeyen bir adama katlanabilecek türde bir kadın değildi. Lanet olsun ki böyle bir duruma uzun süre katlanabilecek bir kadın hiç bulamamıştı.

Max birdenbire dönüp köprüüstünden uzaklaştı. Onu hiç düşünmemesi her ikisi için de en iyisiydi. Daha önce oturmuş olduğu katlanan sandalyeyi aldı ve oltaya uzanıp makarayı sardı. Köprüüstünde uyuyan iç çamaşırı mankeni yerine oltanın boşta duran ipine odaklandı.

Ne yaptığı hakkında bir fikri olsaydı bir balık yakalamak için çok daha fazla şansı olurdu, öyle düşündü. Geçen birkaç yılda, göllerde ve akarsularda birkaç kez balığa çıkmıştı, fakat hiçbir zaman iyi bir olta balıkçısı olmamıştı. Lanet olsun, en çok “balık tutmuş olduğu” yer babasıyla Galveston’da kiralamış oldukları evin ön bahçesiydi.

O günleri düşünürken, yaşlı adam iki buçuk metrelik çubuk üzerine takılmış Zebco makarasını ona getirdiğinde neredeyse yedi yaşında olduğunu anımsadı. Onu hâlâ bir dolapta saklıyordu, çocukluğundan kalma eşyalarından bir tanesi de buydu.

Şimdi bile, o oltanın ve elindeki makaranın ağırlığını hatırlayabiliyordu. Babasının içkiyi kesmiş olduğu zamanlardı. Oltanın ucuna bir ağ kurşunu bağlamıştı ve Max’e ağ atma dersleri vermişti. İki birden güneş batarken bahçede yanyana durmuşlar, birgün yakalayacakları balığı konuşurlarken ağ kurşunlarını bir yığın çimenin içine atmaya çalışıyorlardı. Max hâlâ babasının ellerinin dokunuşunu ve onun yumuşak, nemli rüzgârdaki Küba aksanını hatırlayabiliyordu.

Ne yazık ki, yaşlı adam zamanının çoğunu içki içmekle geçiriyor ve Max’i balığa götürmeyi başaramıyordu; fakat bu durum Max’i, sabırla bekleyip pratik yapmaktan alıkoymamıştı. Birkaç yıl sonra, inanılmaz bir ağ atıcı olmuştu. Havadan, yanlamasına, el altından her türlü hedefe isabet ettirebiliyordu. Yaptığı bu çalışmaların sonunda işe yaradığını görmüş ve keskin nişan alma eğitimlerini kolaylıkla yapabilmesinin nedeninin bu olduğunu düşünmüştü.

Sandalyede pozisyon değiştirirken kaburgaları, yürürken veya ayakta olduğu zamana göre biraz daha az ağrıyordu. Dürbünü gözlerine yaklaştırdı ve karanlık okyanusa doğru bakındı. Yan tarafındaki ağrıdan içini rahatlatan tek şey bir gece önce sırt üstü yatıp birkaç saatliğine mükemmel bir şekilde uzanabilmeyi başarmış olmasıydı. Birkaç saat uyuyabilirdi, fakat bu gece yapamayacaktı. Birileri onu savunmasız yakalayabilecek-

ken olmazdı.

Yine de iki günden fazla bir süredir düzgün bir şekilde uymamış olan Max, buna daha fazla dayanamadı. Güneş ufuktan doğmadan önce, bir saat kadar sürecek bir uykuya teslim etti kendini. Uyuyakalmıştı.

BÖLÜM 4

Max, gözleri aniden açıldığında ne kadar süredir uyuyor olduğunu emin değildi; bir anda uyanıvermişti. Sabah güneşi dalgaların ve teknenin krom kaplama kenar korkuluklarının üzerinde dans ediyordu. Daha hiç dönüp bakmadan arkasındaki hareketliliği fark etmişti. Onun Lola olduğunu anlaması için dönüp bakmasına da gerek yoktu. Kendi dışında teknedeki tek kişi o olduğu için değildi bu. Şimdiye kadar onun kendine has, hafif ayak sesini öğrenmişti. Lola içeri doğru ilerlemeden önce mutfak kapısının yanında duraksadı, küçük köpeği de onu arkasından takip ediyordu.

Max yavaşça doğruldu ve başını iki yana hareket ettirerek çevirip boynundaki tutulmayı geçirmeye çalıştı. Tekne yarım metre yukarı doğru yükselip sarsıldı ve kaburgalarındaki ağır ilk darbe aldığından daha berbat bir şekilde hissettirdi kendini; uyurken girdiği ters pozisyondan dolayı kasları tutulmuştu. Max otuz altı yaşındaydı ve son on beş yılını vücudunun sınırlarını zorlayarak geçirmişti. Daha gençken, ertesi sabah azıcık bir sızı bile duymadan baş üstü bir şekilde bütün gece uyuyabildiği zamanlar olurdu oysa. Artık bu mümkün değildi. Şimdi vücudu ancak bu kadar direniyordu. Omuzlarını hareket ettirdi, Lola'nın ve köpeğinin mutfaktan çıktığını duydu. Filika küpeştesinden teknenin başına doğru ilerlerlerken arkaya doğru bir bakış attı. Meyveli elbisesinin alt kısmı hafifçe kalçalarının arkasına değiyordu ve bir elinde dürbün, diğer elinde de bir tane Granola vardı.

Lola tek kelime konuşmamış olduğu için diş fırçası yüzün-

den kendisine hâlâ çok öfkeli olduğunu anlamıştı Max. Başını kaldırıp bulutsuz gökyüzüne baktı ve kollarını başının üzerine doğru uzatıp gerindi. O bariz bir şekilde sinirini içine atan kadınlardandı ve Max de onu kendi haline bırakmayı düşündü. Lola'nın kendisine sızlanıp durmasını duymak için bu huzurlu ortamı bozmaya gerek yoktu. Ve madem ki o da uyanmış ve teknenin ön tarafındaki görevinin başına geçmişti, Max de lüks kamaraya gidip birkaç bir şey atıştırabilirdi.

Karayip'in sakın sabahında kulak delici bir çığlık koptu ve Max arkasını öyle hızlı döndü ki ağır kaburgalarına hancı gibi saplandı. Ciğerlerine hava çekti ve filika küpeştesine doğru ilerledi. Tam o sırada Lola'nın teknenin yan tarafından atladığını ve elbisesinin havalanıp poposunu açığa çıkardığını gördü. Lola suya düştü ve mantar bir tıpa gibi hızlı bir şekilde dalgaların arasından su yüzüne çıkıp etrafına su püskürterek neredeyse abuk bir şekilde ağlamaya başladı.

"Baby!" diye çığlık attı ve cılgına dönmüş bir şekilde suyun içinde ona bakındı. "Baby, neredesin?"

Köpek bir kere su yüzüne çıkıp sonra tekrar içeri girdi, mavi denizin içinde kahverengi bir tutam tüy vardı.

Max, "Lanet olsun," diye küfrederek tişörtünü çekip çıkardı. Kaburgaları ağrı içindeydi ve kasları ona karşı koyuyordu. Ama o tüm bunlara rağmen Baby Doll Carlyle'in arkasından Atlantik Okyanusu'na daldı. Soğuk tuzlu su yüzüne çarptı ve göğsünden aşağı indi. Köpeğin aşağısına ulaşacak kadar derine daldı ve bir eliyle onu yakaladı. Başı su yüzüne çıkınca etrafına bakıp Lola'yı aradı, fakat onu göremedi. Köpek öksürüp tekmeledi ve aniden titremeye başladı. Max, Lola'nın başının arkasını suyun yüzeyinde görünce neredeyse köpeği fırlatıp, suya dalıp Lola'yı kurtaracaktı.

Lola, "Baby!" diyerek bir ağız dolusu su yutup öksürdü.

Max suda kolaylıkla ilerlerken, "O bende," diyerek Lola'ya seslendi.

Lola arkasını dönüp Max'e doğru su sıçratmaya başladı. Berbat bir savaşçı olmasının yanında, aynı zamanda kötü bir yüzücüydü. Kahverengi gözleri kocaman olmuştu ve kısa kısa, hızlı nefeslerle oksijen almaya çalışıyordu. Eğer sakın olmazsa soluğu kesilecekti, fakat yakın zamanda sakın olabilecek gibi görünmüyordu. Max'in omzunu yakalayıp neredeyse onu da suyun altına itti. Max, SEAL takımındaki günlerinin zirvesindeyken, suyun altında nefesini üç dakika tutabiliyor, sonra birden su yüzüne çıkıp saatlerce yüzebiliyordu. İkisinden birinin ya da aptal köpeğin boğulup boğulmayacağından endişe etmiyordu. Endişe ettiği şey Lola'nın, tekneye geri gidebilmelerini daha da zorlaştırabilecek olması ihtimaliydi.

Lola, "Baby i-iyi mi?" diye sormayı başarıp köpeğine doğru uzandı. Bir dalga başlarının üzerinden geçti ve işte Lola bu sefer onları suyun altına çekmeyi başarmıştı. Aşağıda kolları ve bacakları birbirlerine dolanmıştı. Lola'nın bir dizi, Max'in yan tarafına darbe indirdi ve Max yarım ağız dolusu tuzlu su yuttu. Lola, Max'in kafasını yan tarafından tutarak göğüslerinin arasında ezip sanki o bir şamandıraymış gibi var gücüyle ona asılırken köpeğin pençeleri Max'in boynunu çiziyordu. Max, Lola'nın kollarını başının etrafından zorla çekip kendini hızla yukarı itti ve ağzındaki suyu dışarı fışkırttı. Lola'nın kendi yüzüne çok yakın bir halde duran paniklemiş yüzüne karşı, "Sakin ol," dedi. Burunları birbirine değdi ve birbirilerinin nefesini solumaya başladılar. "Sakin ol yoksa boğulursun."

Lola'nın ağzı açılıp kapandı, kelimeleri söylemeye çalışıyordu, fakat göğsünden yalnızca bir inilti geldi.

"Ben hepimizi teknenin arkasına götürebilirim, fakat sakın olman ve bunu yapmama izin vermen gerek. Beni sarmalamaya çalışmak ve suyun altına itmek yok. Ve dizini göğsümden uzak tut." Bir saniye için düşündü ve, "Eğer yumurtalıklarımı dizlersen, başının çaresine bakarsın," diye ekledi.

Lola başını onaylamış gibi salladı ve Max ona köpeğini geri verdi. Max, kollarını Lola'nın omzundan göğüslerinin etrafına

kadar sararken Lola, Baby'nin başını kendi başına yakın bir şekilde tuttu. Onları yüzme platformuna doğru çekti, fakat Lola, Max'in işini hiç kolaylaştırmıyordu. Max'in ona söylediği gibi davranıp durumun üstesinden gelmesine izin vermesi gerekirken bacaklarını iki kere tekmeledi. Nereye gittiklerini görebilmek için başını sağa sola çevirdi ve başının üst kısmı onun morarmış yanağına çarptı. Max suda makaslama yüzmeye çalışırken Lola'yı arkasından tutup göğsüne sıkıca bastırdı. Max bir eliyle yüzme platformunun üst kısmına tutunurken, bunun, Atlantik sularına atlayıp bir iç çamaşırı mankeni ve onun değersiz köpeğini kurtaracağı son olay olduğuna kesinlikle yemin etti.

Max, Baby'yi yukarı doğru kaldırıp teknenin arka kısmına bıraktı, tekneye binme merdivenini platformdan alıp suyun içine çekti. Bu merdivenleri çıkmak lanet olası bir şekilde canını yakacaktı ki bir önceki gün banyo yapmak için ipi bu yüzden kovaya bağlamıştı. Önce Lola çıkmaya çalıştı, kasları cansız, sanki elleri uyuşmuş gibi merdiveni tutuşu zayıftı. Max artık onun gerçekten feci bir şekilde soluğunun kesiliyor olabileceğini düşündü. Elbisesi kalçalarına yapışmıştı ve su onun pürüzsüz bacaklarından kayıp dizlerinin arkasından aşağı damlıyordu. Max bir elini onun ıslak poposunun kıvrımına koyup onu yukarı itti.

Max onun arkasından yukarı tırmandı ve haklı çıkmıştı. Merdivenleri tırmanmak cehennem ateşi gibi canını yakmıştı. Platforma uzandı, pantalonu sıırıslıkla olmuştur ve nefesini yavaşlatmaya odaklanarak içindeki acıyı kontrol etmeye çalıştı.

Lola onun yanında oturuyordu. Baby'yi göğsüne yapıştırmış, ağlıyor ve nefes almak için çabalıyordu.

"Burnundan yavaş ve düzenli bir şekilde nefes almaya odaklan." Yüzünden tuzlu suyu silip kendini oturur pozisyona getirdi.

Lola, sanki Max gizemli bir dili konuşuyormuş gibi ona

baktı, kahverengi gözleri korkuyla büyümüştü. “Ben ne-nefes al-al-alamıyorum.”

Max, “Kolların başının üzerine gelecek şekilde uzan,” diye talimat verdi ve ona yer açmak için yana çekildi. Lola uzanınca Max tekrar, “Ağzını kapat ve yavaşça burnundan nefes al,” dedi.

Köpeği onun yüzünü yalarken başını onaylar gibi salladı ve ağzından ciğerlerine derin bir nefes çekti. Max’in hayatında soluğu yalnızca bir kere kesilmişti ve yeterince nefes alamıyor gibi hissederken nefesini kontrol etmenin hiç kolay bir şey olmadığını biliyordu. Max, onun kalçasından çekerek oturur pozisyona getirip köpeği elinin altından iterken okyanusun suları platforma çıkıyordu. Elbisesinin düğmeleri göbek deliğine kadar patlayıp açılmıştı ve su damlacıkları sütyeninin pembe dantellerinden göğüslerinin derin kıvrımlarına doluyordu. Göğüsleri her nefes alışında yükselip alçalıyordu ve Max ellerini onun yüzünün iki yanına yerleştirdi. Okyanusun suları Lola’nın kirpiklerini ıslatmıştı ve Max onun gözlerinin içine uzun uzun baktı.

“Ağzını kapat,” diye ona tekrar hatırlattı ve bunu deniyor olduğu için onu takdir etmesi gerekirdi.

Lola, “Be-ben ba-bayılacağım,” dedi nefes nefese kalmış bir şekilde.

“Sadece burnundan nefes almaya odaklan.”

“Ya-yapamıyorum.”

Max, elini onun ağzına kapamayı düşündü, fakat onu öldürmeye çalıştığını sanarak kendisini suçlayabilirdi. “O halde buna odaklan,” diye fısıldadı ve doğru olmadığını bile bile yüzünü onun yüzünün üzerine doğru alçalttı. Kendi kendine bunun bir öpücük olmadığını söyledi. Ona yardım etmeye çalışıyordu, onu burnundan nefes almaya zorluyordu, böylelikle bayılmayacaktı.

Max, dudaklarının altında onun gerginliğini hissetti. Lola

son bir kez nefes aldı ve Max dudaklarını hafifçe onun dudaklarına bastırırken nefesini tuttu. Max, baş parmaklarıyla onun pürüzsüz yanaklarını okşadı. “Sakinleş artık,” diye dudaklarına doğru fısıldadı. Lola ellerini onun omuzlarına koydu ve Max bir an onun kendisini iteceğini düşündü, fakat Lola itmemişti. Kocaman kahverengi gözleri onunkilere bakıyordu ve aniden avuçlarının sıcaklığı Max’in çıplak tenini sarıp sarmaladı. Saf bir arzu çılgın bir alev gibi kanına karıştı ve kasıklarını sertleştirdi.

Yemeğin tadı, uyuşturucu ya da içki olsun, Max her tür zayıflıktan nefret ederdi. Herhangi bir zayıflığı olduğunu kabul etmek hoşuna gitmiyordu; fakat eğer bir zayıflığı varsa, o da buydu işte. Bir kadının dudaklarının tadına ve ellerinin arasındayken yüzünün verdiği hisse karşı zayıflığı vardı. Sesindeki büyüye, teninin ve dudaklarının kokusuna karşı bir zayıflık.

Sanki konuşacakmış gibi dudakları aralandı.

Max, “Burnundan nefes al,” diye hatırlattı ve konuşurken dudakları onunkilere sürtündü. Tadı günüşiği, tuzlu su ve saf cennet gibiydi. Kadınlar ona çok gizemli geliyordu. Onlar mantığa aykırı varlıklardı ve zaman zaman akıldışı olma noktalarında; fakat yine de onların çarpık mantıklarının sesini arzuladığı zamanlar oluyordu. Tıpkı ellerinin, dudaklarının ve vücudunun altındaki çıplak tenlerinin temasını arzuladığı gibi. Buna şüphe yoktu, bir kadının pürüzsüz yerleri ve sıcak kıvrımları zehirleyici bir güçsüzlüktü, fakat bu onun her zaman kontrol edebildiği bir şey olmuştu. Bu seferde kontrol edecekti.

“Max?”

“Hmm.”

“Beni öpmüyorsun, değil mi?”

Max başını kaldırıp Lola’nın gözlerinin içine baktı. Kaşının çatılmış halinde bir akli karışıklık, açık kahverengi gözlerinde bir uyarı fark etti. Fakat belden aşağısını zonklatan ve onu yarı sertleştiren arzusunun aynısını onun gözlerinde göremedi.

“Hayır,” dedi, geri çekilip doğrulurken. “Eğer seni öpüyor olsaydım bunu anlardın.”

“İyi, çünkü bizimle ilgili bir fikir yürütmeni istemem.”

“Ne gibi bir fikir?” diye sordu Max, fakat yine de bunların ne olduğunu tahmin ediyordu.

Lola doğruldu ve ayaklarını altına çekti. Okyanus esintisi kuruyan saçlarının birkaç tutamını bir araya topladı. “Baby’yi kurtardığın için sana minnettarım, fakat sen ve ben hiçbir zaman romantik bir yakınlık içinde olmayacağız.” Başını iki yana salladı. “Asla.”

Al işte. Kanındaki sıcaklık soğuk bir tokat gibi içinde soğumuştur. Terbiyeli Max onun kışını kurtarmak için yeterince iyiydi; fakat onu dudaklarından öpmek için yeterince iyi değildi. Yine de en azından Lola bu konuda dürüsttü.

Ellerini kalçalarına koyup ayakta dururken, “Tatlım, kendini bir şey zannetme,” dedi. Kaburgaları ağrıyordu ve alnındaki kesik acıyordu. “Ben hiçkimse ile romantik bir yakınlık içine girmem. Seninle bile.”

* * *

Baby’nin arkasından suya atladığı için Lola dürbününü ve işaret aynasını Atlantik’te kaybetmişti. Emin değildi fakat Max’in duygularını incitmiş olabilirdi. Teknenin arkasında oturup Max’in ona verdiği yün battaniyenin altına kıvrıldı. Tekne okyanus akıntısında ilerlerken dalgalar teknenin yan tarafına çarpıyordu. Sabah güneşi yanaklarına vuruyor ve *Dora Mae’nin* beyaz duvarlarından ona yansıyor.

Bir eliyle gözlerini güneşten korurken, “Baby’yi kurtardığın için sana minnettarım,” dedi. Köpeğinin ıslak tüyleri göğsünü gıdıklıyordu, onun titreyen küçük bedenini sıkıca kucakladı.

Alındığını ona hiçbir şekilde belli etmeyen Max göğsünün

etrafındaki ıslak Ace bandajlarını çıkarıyordu.

“Beni kurtardığın için de.” Hiçbir zaman iyi bir yüzücü olmamıştı. Yine de, normal şartlar altında, teknenin arka tarafına ulaşabilecek kadar becerikliydi; fakat Baby’nin boğuluyor olduğu düşüncesi, korkması ve çaresizliği, küçük akciğerleri suyla dolarken dalgaların altında kalması onun nefesini kesmişti ve köpeğiyle birlikte oracıkta boğulmayacağından o kadar da emin değildi. Yüzme platformuna geri gitmeyi başarabilse bile, eğer Max suya dalıp onu kurtarmasaydı Baby kesinlikle ölmüş olacaktı. Max’in onurunu kırdığına oldukça emindi ve üstelik onun için yaptıklarından sonra ona çok daha fazla şey borçluydu. “Beni öpmek için durumdan faydalandığını ima ettiğim için özür dilerim.”

Max sonunda başını kaldırıp ona baktı ve bandajı onun yanındaki koltuğa fırlattı. “Tekrar soluğun kesilirse bayılmana izin vereceğim.”

Evet, onun onurunu kırmıştı ve duygularını incitmişti. Ya da daha çok içinden geçirdiği şeyi, çünkü onun normal insan duygularına sahip olduğundan emin değildi. Elini aşağı indirdi ve kucığında toplanan yün battaniyeye baktı. Max’in normal insan duygularına sahip olduğunu düşünmek istemiyordu. Kişisel olarak onu düşünmek istemiyordu. Şu anki durumun sorumlusu oydu ve kendisini köpeğiyle beraber tehlikeye atan oydu. Eğer Max olmasaydı Baby, *Dora Mae*’de olmayacaktı ve tekmeden düşmeyecekti.

Köpek, Lola’nın ellerinin arasında kıvıldandı ve battaniyenin arasından dışarı çıkmaya çalıştı. Güverteye atlayıp bir kere çırpındı sonra gidip Max’in sol ayağının yanına oturdu. İlk defa havlamamıştı.

Yüzme platformu üzerinde Max’in altında uzanmış, nefesini kontrol etmeye çalışırken Lola onun kendisini öpmek üzere olduğundan çok emindi. Onun dudaklarının sıcaklığını hissetmiş ve gözlerindeki arzuyu görmüştü, bunu anlamak için yete-

rince büyümüştü ve bu işaretleri fark edebilmesi için etrafında çok fazla adam olmuştı.

Tamam, belki bu sefer yanılıyordu. O gerçekten de nefes almasını sağlamaya çalışmıştı ve şimdi kendini biraz aptal gibi hissediyordu; onu yanlış anladığı için de utanıyordu. Başını kaldırıp Max'in uzun bacaklarına ve pantolon düğmesini çekiştiren parmaklarına baktı. Baş parmaklarını pantolonunun kemer kısmından içeri sokup kalçalarına ve kasıklarına doğru tıktırdı. Pantolonunu çıkardı. "Yapmaya çalıştığın şeyi yanlış anladığım için özür dilerim. Ne olduğunu bileme—"

Max, "Unut gitsin," diye sözünü kesti, ıslak boxer şortu üzerine sanki ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Lola bakışlarını başka yöne çevirdi, fakat ucundan bir parça görmemesi mümkün değildi. Neredeyse bir daha bakmasına neden olacak *koca* bir parça. "Söylesene. Dolphin Cay'de bir başına tatile çıkmış ne yapıyordun?" diye sordu Max. Lola, onun da en az kendisi kadar konunun değişmesini istediğini hissetti.

"Neden?"

Max ıslak pantolonunu teknenin kenarına astı. "Sadece merak ettim."

"Birkaç günlüğüne uzaklaşmak istemiştin," dedi Lola, işin özü de gerçekten böyleydi.

"Dolphin Cay'e mi?"

Lola hızlı bir şekilde başını kaldırıp onun gözlerine baktı ve bakışlarını ondan ayırmadı, omuzlarından aşağıya bakmaktan korkuyordu. Boxer şortunu hızla çıkarmasından korkuyordu. "Evet."

"Ben, senin gibi bir kızın daha çok Club Med'de ya da onun gibi bir yerde vakit geçireceğini düşünmüştüm, ya da ..." Max duraksadı ve ellerini başının önünden arkasına doğru gezdirip saçlarındaki suyu akıtmaya çalıştı. Su damlacıkları boynunun yanından aşağı doğru aktı. "Nassau'daki diğer gösterişli yer ne-

resiydi?”

“Ocean Club,” diye cevap verdi Lola. Birkaç yaz önce orada birkaç hafta geçirmişti.

“Evet, orası işte. Peki sadece köpeğinle birlikte bu küçük adada ne yapıyordun?”

“İnsanların içinde olmak istemedim.”

“Neden?”

“İnsanların beni işaret edip bana dik dik bakmalarını istemedim.”

“Şimdiye kadar buna alışamadın mı? Senin gibi meşhur bir manken, eminim sana çok bakıyorlardır.”

Bu farklıydı. “O fotoğraflar internette yayınlandığından beri durum biraz farklılaştı.”

“Ne fotoğrafları?”

Bu gezegende birinin onun internetteki utanç verici fotoğraflarını görmemiş olması mümkün müydü? Duymamış olması? Magazin dergilerinin ötesinde dava ulusal bir haber olmuştu.

“Ne fotoğrafları?” diye tekrar sordu Max.

Lola bunu Max ile konuşmak istemiyordu. Bu sabah ondan, bir önceki gece nefret ettiği kadar nefret etmişti ve muhtemelen Sam’in onun fotoğraflarını çekmesine izin verdiği için bir geri zekalı olduğunu ve bu duruma düşmeyi hak ettiği ile ilgili onu kızdıracak bir şeyler söyleyecekti. Ki bu doğru olabilir, fakat Sam’e çok aşıkı ve ona güvenmişti. Ya da Max, çekilen fotoğraflar için *kendisine* para ödenmemiş olduğu için canının sıkkın olduğunu söyleyebilirdi. Bu son düşünce, Sam’in avukatının ağzından duyduğu gün Lola’yı sinirden küplere bindirmişti.

Max balıkçı sandalyesini tutup oturdu. Kollarını göğsünde kavuşturdu; sanki bütün gün bunu cevaplamasını beklemeye

hazırmış gibi duruyordu.

Siyah kirli sakalı yüzünün morarmamış olan alt yarısını kaplıyordu. Alnındaki kesikleri kapatan bantlar yanık teninin üzerinde bembeyaz görünüyordu; adı kötüye çıkmış bir korsan gibiydi. Lola ona ne söylediğinin çok da önemli olmadığına karar verdi çünkü çıplak resimleri olan birine güvenmekten çok daha kötü şeyler yapabiliirdi.

“Sam’in internet sitesi yüzünden,” dedi.

“Sam kim?”

“Benim eski nişanlım.” Omuzlarından aşağı ittiği battaniye kalçalarının etrafında toplandı. “O, benim utanç verici birkaç fotoğrafımın olduğu bir internet sitesi açtı.”

“Çıplak fotoğraflar mı?”

“Evet.”

“Yakın çekim mi?”

“Fazlasıyla yakın.” Okyanus esintisi elbisesinin ön kısmını dalgalandırdı ve göğsünden karnına doğru esip geçti. Başını eğip göbeğine kadar açılmış olan kumaşa baktı ve düğmeleri iliklemeye başladı.

“Bu kadar utanç verici olan neydi?”

“Boş ver.”

“Yatak oyunu mu oynuyordunuz?”

“Neyi?”

“İşi pişirmek. İşi götürmek. Seks yapmak.”

Lola bakışlarını kendine bakan mavi gözlere çevirdi sonra dikkatini tekrar düğmelere verdi. “Hayır.” Parmakları üşümüş-tü ve düğmeleri ıslak kumaştan geçirmek zordu.

“Kendini mi tatmin ediyordun?”

“Ne sormaya çalıştığını anlaması birkaç saniyesini almıştı.

“Hayır,” diye cevapladı.

“Ona—”

Aklı fikri açık saçık şeylere daha fazla dalıp gitmeden önce, “Hayır!” diyerek onun sözünü kesti. “Bir bisiklet sürüyordum ve bir Tootsie Roll şekerini öpüyordum.”

Max sessiz kalmıştı ve konuşmaya başladığında sanki hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Bu kadar mı?”

“Evet.” Lola başını kaldırıp bir kez daha onun yüzüne baktı ve bu sefer onu en son düğmeyi ilikten geçiren parmaklarını izlerken yakaladı. Çabucak ellerini iki yanına indirdi. Sonra sanki Max bütün bir gün orada durup bakacakmış gibi bakışlarını onun boynuna, çenesine, dudaklarına kaydırıp sonra da gözlerine çevirdi.

“Yalnız başına mı yoksa nişanlıyla birlikte mi?” diye sorarken sesinin tonu alçalmıştı.

“Yalnız.” Lola battaniyenin ucuna uzandı ve kendini Max’in bakışlarından korumak için battaniyeyi omuzlarının etrafına sardı. Onun bakışlarının düşünmüş olduğu kadar ürpertici ve itici gelmemesine bir kez daha şaşırdı. Aslında, hiç antipati duymamıştı. Daha çok siniri bozulmuştu. Onun derin mavi gözlerinde gördüğü aç bakışlarından dolayı sinirlenmişti. Bakışları onun göğsünü biraz sıkıştırdığı için sinirlenmişti. Sonra Max, nihayet gözünü kırptı. Gözlerindeki arzu sanki orada hiç olmamış gibi uçup gitmişti.

Sanki onun göğüslerine bakarken yakalanmamış gibi bakıyordu artık. “Bu kulağa o kadar da kötü gelmiyor,” dedi.

O kadar umursamaz görünüyordu ki Lola aniden biraz heyecanlanmış olmasının nedenini anlamadı. Sonuçta bir adam onun sütyenini ilk kez görmüyordu. *Tanrı aşkına*. Zamanında, dünyada fotoğrafı en çok çekilen göğüslere sahipti. “O büyük boy bir Tootsie Roll şekeriydi,” diye açıkladı.

Max sanki, “Ee ne olmuş yani?” diyecekmiş gibi bir kaşını

yukarı kaldırdı.

“Ve aslında onu öpmüyordum.”

“Ne yapıyordun peki?”

Bu utanç verici olsa da, bir sır olmadığı için ona anlattı. Ayrıca bilmek için can atıyorsa dünyanın geri kalanının yaptığı gibi 25 dolar verip resimleri internetten her şekilde görebilirdi. Kurtarıldıkları zaman yani. “Linda Lovelace’ı taklit ediyordum.”

Max’in dudaklarının köşeleri saf, erkeksi bir gülümseme aldı ve oluşan çizgiler gözlerine kadar uzandı.

“Sen Linda Lovelace’ı mı taklit ediyorsun?”

“Yapma ama. Ayrıntı mı istiyorsun?”

Bir çırpıda, “Tanrım, tabii ki,” dedi.

Lola güldü. “Olmaz, unut gitsin.”

“Ya nazik bir şekilde sorarsam?”

“Hayır.”

Max, isminin İspanyolcasını kullanarak, “Hiç eğlenceli değilsin, Lolita,” dedi.

Baby, Lola’nın yanındaki koltuğa zıpladı ve Lola onun boyunun etrafındaki ıslak tasmayı çıkardı.

“Bu internet sitesinin adı ne?”

“Neden, o resimleri görmek için yirmi beş dolar mı ödeyeceksin?”

“Tootsie Roll şekeriyile ilgili beni merakta bıraktın.” Max omzunu silkti. “Baksaydım seni rahatsız eder miydi?”

“Tabii ki.”

“Neden?”

Lola onun cevabı bu kadar açık bir soruyu sorabildiğine ina-

namıyordu. “E yani. Çıplağım.”

“Daha önce de çıplak poz vermiştin.”

“Tamamen değil.” En çıplak poz verdiği zaman büyük bir kozmetik işinde çalıştığı günlerdi. Bir cilt bakımı ürününün tanıtımı için işe alınmıştı. Önden çekim yapılırken vücuduna sürdüğü kokulu vücut yağı dışında hiçbir şey yoktu. Kırmızı bir arka planın önünde poz vermişti. Bir dizi kasıklarını kapatacak kadar yukarı doğru kalkmıştı. Arkadan, bir çift erkek eli göğüslerini kapatıyordu. O çekimden önce bir hafta hiçbir şey yememişti. Çekim bittiğinde ise kendini Wendy’s’in arabaya servis kısmına atıp iki numara Biggie-size menüsünden sipariş etmişti.

“Dantel sütyenler ve külotlarla fotoğraflanmak da oldukça çıplak diye düşünüyorum.”

Aynı şey değildi ve bunu ona neden açıklaması gerektiğini bilmiyordu, fakat yine de denedi.

“Ne zaman bir çekim yapılmasını kabul etsem kendi görüntüme ilgili kontrol bendeydi. Bu her zaman benim seçimimdi. O internet sitesi ise benim seçimim değildi. Bu yalnızca vücuduma bir saldırı değil aynı zamanda güvenimi de kırmak oldu. O resimlerin hiçbir zaman herhangi bir yerde yayınlanmasını istemezdim, özellikle de internetteki bir porno sitesinde. Annem ve babam küçük düştü.” Ayrıca resimlerini hastalığının zirvesindeyken görmeyi de istemezdi. Kontrolden çıkmışken, uyanık olduğu her anı yemek yiyerek ya da yedikleri için suçluluk hissederek geçirdiği o dönemde. Saplantılı bir şekilde hiç denememiş olduğu yemek tarifleri bulup hiç kullanmadığı yemek kitapları aldığı o günlerde. “Senin anlamamı beklemiyordum zaten.”

Max yan tarafını tuttu ve derin bir nefes alıp ayağa kalktı.

“Hiç kontrolünün olmaması hissini biraz anlıyorum.” Önceki gün kullanmış olduğu oltayı aldı. “Hayatında olan şeyler üzerinde kontrolünün olmaması veya diğerlerinin seni görme

şeklini kontrol edememe hissini... Güven kırıklığı ve kazık yemenin de nasıl bir şey olduğunu biraz biliyorum.”

“Kim öğretti bunları sana?” Belki de ne hissettiğini gerçekten anlamıştı, fakat onun önünde boxer şortuyla bu kadar rahat bir şekilde duran bu çok kuvvetli adamın herhangi bir şeyden dolayı üzölmüş olabileceğini düşünmesi çok zordu. Max kalın boynu ve geniş omuzlarıyla ona bakarken, Lola kimsenin ona karşı gelebilecek cesareti bulabileceğini hayal edemiyordu. “Kim, Max?” diye tekrar sordu.

“Bu bir kişi değil.” Max, gözlerinin ucuyla ona bakıp sonra bakışlarını ellerine dolanmış ipe çevirdi. “Bu bir şey.”

Max daha fazla bir şey söylemeyince Lola tekrar sordu, “O zaman ne?”

Max buna da cevap vermeyince Lola bir iç çekti. “Hadi ama Max. Ben sana Tootsie Roll olayını anlattım ama.”

Max ona bir bakış attı ve tekrar bakışlarını balık yemine çevirdi. Dolanmış ipi iğneli kancadan çözmeye çalışırken “Birkaç yıl önce deniz donanmasından ‘emekli’ olmuştum,” diye başladı. “Kariyerim boyunca, birkaç yüksek rütbeli memuru kızdırmıştım ve bunlardan biri de donanmaya atanmış olan bakandı, benim gitmemi istiyordu. Yani elveda Max oldu.”

“Sen ne yaptın?”

Max çıplak omuzlarını silkti. “Ben her zaman kurallarına göre oynamadım,” dedi, ki bu Lola’ya hiçbir anlam ifade etmiyordu. “Bir görevi yerine getirmek için ne gerekiyorsa yaptım ve bu nedenle de bana emekli olma ya da federal hapishaneye girme seçeneğı sunuldu.”

Pekala, tam olarak hiçbir şey anlamamış da değildi. “Hapis-hane mi? Suçlama neydi?”

“Süikast. O dönemde, Deniz Donanması’nın Özel Refah Geliştirme Grubu’ndaydım.” Max durup neyden bahsettiğı ile ilgili bir fikri olup olmadığını anlamak için ona baktı, yoktu.

“DEVGRU” bir anti-terörizm, istihbarat ve ulusal güvenlik birimi. Biz silah üretip bunları test de ediyorduk ve ben de özel bir yüklenici ile Birleşik Devletler hükümetini otuz beş bin dolarla dolandırmış oldum.”

“Nasıl?”

“Sahte savaş silahları üretmekle suçladılar.”

Öğrenmeye can attığı için, “Yaptın mı peki?” diye sormaktan bir zarar görmeyeceğine karar verdi.

Max, “Evet,” diye homurdandı ve yemi elinden bıraktı. “Eğer hükümetin tekmelemesi için kıcımı açıkta bırakmak istersem bunun otuz beş bin dolardan çok daha fazlaya mal olacağından emin olurum.” Teknenin yan tarafına doğru ilerleyip oltanın ucunu arkasından sallandırarak getirdi ve ileri doğru hızla attı. O kadar uzağa fırlatmıştı ki, Lola, yem henüz Atlantik’e batmadan görüntüyü kaybetmişti. “Bütün bu otuz beş bin dolar sana bu dönemde makul bir araba aldırır ve makul bir araba hapis yatmaya değmez.”

“Hapis yatmaya ne değer? Bir Ferrari mi?”

Max, bunu bir an düşündü sonra başını iki yana salladı. “Hayır.”

Lola gülümsedi. “Neden bu kadar geç cevapladın?”

“Bir Ferrari ciddiye alınmayı hak eden bir parça.”

Lola, “Doğru,” diye güldü. “Bir avukat tutup mücadele ettin mi?”

“Evet, fakat hükümetin sana karşı gizli kanıtı olduğu zaman, avukatın ve sen elindeki malzemeleri göstermek için gerekli yetkiye sahip değilsen kazığı yiyorsun.”

Yan tarafı Lola’ya dönük bir halde dururken, göz kapakları parlak Karayip güneşine karşı kısılmıştı, ağzının girintili çizgisi ve çenesi siyah renkli kirli sakalının altında kasılıp gevşedi, ne-redeyse ciddi sorunları olan ciddi bir adam gibi görünüyordu.

Ayrıca gerçekten sohbet ediyorlarmış gibi gelmişti ve birbirleriyle ciddi insanlar gibi iletişim kuruyor gibi göründüklerinden onun yanlış yem ile balık tutmaya çalıştığını bilmesi gerektiğini düşündü. “O takımla hiçbir şey yakalayamazsın,” dedi.

Max omzunun üzerinden ona bir bakış attı, rüzgâr saçlarının uçlarını kurutmaya başlamıştı. “Sanırım tutacağım.”

Battaniye Lola’nın kalçalarının arkasına batmaya başladı ve sonunda ayağa kalktı. “O oltayı daha önce kullanan kişi ona bir sarma aparatı takmış. Senin yalancı yeme ihtiyacın var. Derin deniz balığını çekecek bir şeye. Şanslı olabilirsin, fakat yine de tutabileceğini sanmıyorum.”

Max, “Öyle mi?” diye sormadan önce birkaç dakika Lola’nın yüzüne dik dik baktı.

Pekala, belki bilmek istememişti. Ya da belki de iş bir kadından herhangi bir konuda tavsiye almaya geldiğinde o da diğer erkekler gibiydi. “Öyle.”

Max’in siyah kaşları alçalıp gözlerine yaklaştı ve oltanın ucunu sandalyenin koluna sıkıştırdı. “Bence sen bildiğin şeylerle ilgilenmelisin. İç çamaşırı modelliği yapmak gibi.”

Evet, o da birçok adam gibiydi. Daha çok bir konuyu tartışan ciddi adamlar gibi. “Neler bildiğimi bilsen şaşırırdın. Büyükbabam ölmeden önce Charleston’da bir balıkçılık patent işi vardı ve yazları onu görmeye gittiğimde bazen onunla balığa çıkardık.” Üzerindeki battaniyeyi koltuğa bıraktı. “Ayrıca ben artık mankenlik yapmıyorum. Ben iç çamaşırı tasarlıyorum. Lola Giyim’i hiç duymuş muydun?”

Max yerine otururken, “Hayır,” diye cevapladı.

Yüzünde en ufak bir gurur ifadesi olmadan, “Bu benim şirketim,” diye onu bilgilendirdi. Max’in bakışları oldukça sakin ve Lola olayı birazcık gösterişli hale getirmeye çalıştı. “İşi kendi tasarladığım birkaç sütyenle başlattım ve şimdi yüzlerce insan çalıştırıyorum.”

“Yani sen şimdi iç çamaşırı mankenliği yapmak yerine onları tasarlıyorsun, öyle mi?”

“Doğru. İşletmemi duymamış olmana şaşırdım.”

Max ellerini başının arkasında birleştirip esnedi. Omuzlarındaki ve kollarındaki kaslar şişti, koltuk altı koyu renkli tüylerle kaplıydı. “Yenilebilir herhangi bir şey yapıyor musun?”

“Hayır!”

“O zaman o kadar da hayret verici bir iş değil,” dedi. “Ben boğazıma kaçmadıkça tasarımcı etiketi taşıyan bir ürünü fark etmezdim.”

BÖLÜM 5

Max bakışlarını, Lola'nın tekrardan beline bağladığı kırmızı şalda gezdirdi. Islak elbisesini değiştirmiş ve tekrar beyaz gömleğini giymişti. Islak sütyeni gömleğin ön kısmında oldukça göze çarpan iki tane iz yapmıştı ve arkasında da sütyenin arka çizgisini belirgin hale getirmişti. Max onun geçen gün yaptığı gibi külodunu banyoya asıp asmamış olduğunu merak etti.

Lola, bir yerlerde bulduğu bir beyzbol şapkasını takmış, saçlarını da arka kısmından çıkarmıştı ve elinde de bir olta tutuyordu. Oltanın birbirinden ayrı iki yerine sahte yem bağladı sonra da ipi teknenin yan tarafından suya fırlattı. Oltanın ipini bir on saniye kadar boşta bırakıp sonra makaranın kolunu çevirip tuttu.

Max onun yandan görünüşüne baktı; güneş gözlüğünün mavi camlarının arkasındaki kısılmış gözlerini ve ağzının köşelerindeki kararlılık ifadesini inceledi. Bariz bir şekilde kendisini balık tutma konusunda alt etmeyi düşünüyordu ve Max başarmasının fazla zamanını almayacağını söylemektense dilini yutmayı tercih ederdi. Lola oltanın ucunu geri çekti, sonra tekrar suya daldırdı ve Max suyun altında bir yerde yeminin birdenbire suda belirip kaybolduğunu, masum bir morina balığı veya bir kapan levrek ya da suyun altındaki her ne ise, o şeyin dikkatini çektiğini düşündü.

Çok belli etmeden, makarasını sardı. Sahte yem teknenin kenarına çarpıp ansızın küpeşteye hoplayana kadar yavaş ve sakin bir şekilde sarmaya devam etti.

Her ne kadar bariz bir şekilde onun bir şey yakalamamış

olduğu ortada olsa da, Lola, “Bir şey yakalayabildin mi?” diye sordu.

“Yalnızca birkaç kangal balığı.” Max sandalyesinden kalkıp malzeme sandığına doğru ilerledi.

Lola oltasını kaldırıp tekrar suya batırdı ve ona çok bilmiş bir şekilde, “Ahh,” deyip, “Tavsiyeye ihtiyacın var mı?” diye devam etti.

“Yok.” Max yemi ipin ucundan kesti ve onun kendi oltasının ucuna bağladığı sahte yemlerden aramaya başladı. “Fakat eğer bir sütyenin nasıl tasarlanacağına dair ipuçlarına ihtiyacım olursa sana gelirim.” İnanılmaz iyi bir atıcı olmasına rağmen Max hayatında tam olarak iki adet göl alabalığı yakalayabilmişti. Yirmi dakika önce, herhangi bir şey yakalayabilmek konusunda endişe etmiyordu. Teknede uzun bir süre yetecek kadar yiyecek vardı, fakat Lola ona resmen sessiz bir şekilde meydan okumuştı ve Max’in bir kız tarafından alt edilmesi kesinlikle mümkün olamazdı. Özellikle de bu kadar dışı bir kız tarafından.

O bir erkekti. Bir etobur. Lola ise bir bikini mankeniydi ve gereksiz yere havlayan bir köpeği vardı. Max, Manuel Noriega, Pablo Escobar ve diğer yarım düzine diktatörü ve uyuşturucu tacirlerini kurtardıklarında SEAL Altı Takımı’nın bir üyesiydi. Haiti Başkanı Jean Bertrand Aristide’nin planlama ve kurtarmasında görev almıştı ve Altı Takımı dağıldığında bir terörle mücadele hücum timini yönetmesi için Deniz Donanması Özel Savaş Geliştirme Grubu’na alınmıştı. Lola ise külot tasarlıyordu. Lola Carlyle’dan daha büyük bir balık yakalamak ne kadar zor olabiliirdi ki?

Max sahte yemi teknenin kenarından dışarı fırlattı ve yeteri kadar uzaklaştığını fark edince makarayı durdurdu. Kıyafeti kurumak üzere olmalıydı. Oltanın ucunu sandalyenin kenarına sıkıştırdı. Mutfaktan geçip lüks kamaraya doğru ilerledi ve geçen gün giymiş olduğu şortunu geri giydi. Kahvaltı olarak

birkaç üzüm ve granolalardan kalan birkaç barı aldı sonra tekrar dışarı çıktı.

Yaklaşırken çıkardığı sesle hem Lola hem de köpeği arkalarını dönüp ona baktılar. Rüzgâr Lola'nın atkuyruğunun ucunu havalandırdı ve etek olarak giydiği şalın kenarlarını dalgalandırdı. Görevini yeterince iyi bir şekilde yapmaya devam edip oltasının ucunu aşağı yukarı daldırıp çıkarırken köpeği koltuktan atladi. Baby, Max'i sandalyesine kadar takip etti ve oturduğunda onun kucagina zıpladı.

"Hey, bak şimdi," dedi ve köpeği sol bacağına doğru çekti Max. Birkaç Granola çıkarıp birini Lola'ya attı. Sonra bir kutu bal ve mısır gevreği açıp bir parçasını köpeğe verdi. Herhangi bir varlığın aç olduğunu görmekten nefret ediyordu. Bacağının üzerinde oturan zavallı şeyin bile.

"Sen dün bana bir hükümet işi için Nassau'da olduğunu söylememiş miydin?"

Lola kahvaltısından bir parça alırken Max başını kaldırıp ona baktı. "Evet," diye cevapladı.

Arkasında dalgalanan mavi Atlantik ve tekneye hafifçe vuran dalgalarla sorgulamasına devam etti. "Fakat bugün seni donanmadan emekli olmaya zorladıklarını söyledin."

"Bu doğru." Baby Granolaları ezip, çiğneyip daha fazlası için havladı. "Donanma beni dört yıl önce emekli etti."

Lola, oltasının alt kısmını sandalyenin koluna sıkıştırıp sonra da dönüp Max'e baktı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Eğer Donanma sana emekli olma ya da hapse girme gibi bir seçenek sunduysa. Nasıl olur da hâlâ onlar için çalışırsın?"

Max köpeği dizinden kaldırıp güverteye indirdi ve ona biraz daha Granola verdi. Baby çabucak onu da hart hurt yiyip yuttu, sonra koltuğun üzerine zıplayıp güzel bir uyku için hazırlandı. Okyanusta yapmış olduğu kısa gezinti onu kötü etkilemişti. "Senin köpeğinin çöplük gibi midesi var."

“Benim köpeğimin bir ismi var.”

Her ne kadar köpek ona ısınmış da olsa, Max, “Evet, ayrıca bu onun için utanç verici bir isim,” dedi. Yine de ismi tam anlamıyla aptalcaydı ve bunu yüksek sesle söylemesinin hiçbir yolu yoktu. Biri onu dayakla ya da başka bir işkence seansıya tehdit etse bile olmazdı.

“Benim sorumu geçiştiriyorsun.”

“Geçiştirmiyorum sadece cevap vermiyorum.”

“Sen bir tür casus musun?”

“Hayır. CIA için çalışmıyorum.”

Şapkasının güneşliği, güneş gözlüğünün üst kısmının yarısını ni gölgede bırakıyordu. “Sen o gizli adamlardan mısın?”

“Sanırım sen çok fazla televizyon izliyorsun.”

“Sen de sana her soru sorduğumda konuyu değiştiriyorsun.”

“Her zaman değil. Sadece cevaplayamayacağım sorular sorduğunda.”

“Cevaplayamayacağın demek istiyorsun herhalde.”

“Cevaplayamayacağım ve cevaplayamayacağım.”

“Evli misin?” diye sormadan önce Granolasını silip süpürdü.

“Hayır.”

“Boşandın mı?”

“Hayır.”

“Kadınları senin kız arkadaşın olmaları için kandırıyor musun?”

“Sana söylemiştim, ben romantik ilişki yaşamam.”

“Bu doğru. Neden?”

“Bu soruların anlamı ne şimdi?”

Lola birkaç adım daha yaklaştı ve ona biraz üzüm vermesi için işaret etti. “Dürbünümü ve aynamı okyanusta kaybettim ve şimdi balık tutmaktan başka yapacak hiçbir şey yok. Sıkıldım ve sen beni kaçırdığın için en azından burada nasıl öleceğim yerine bana düşünecek bir şeyler verebilirsin.”

Max onun kendisine uzanmış eline bir avuç üzüm koydu ve bakışlarını onun pürüzsüz bileğinden bluzunun dirseğinin altına kadar kıvrılmış olan kısmında gezdirdi. “Ben seni kaçırmadım ve bir süre daha yetecek kadar yiyecek ve elektrik var, o yüzden yakın zamanda ölme ihtimalin yok.”

“Belki sıkıntıdan ölürüm. Ben meşgul olmaya alışığım ve oyalanmaya ihtiyacım var.”

Max onun üzümü dudaklarının arasına alıp ağzına koyuşunu izledi. Her ne kadar kendi aklında birkaç oyalanma şekli düşünebileceğinden emin olsa da, “Aklından ne geçiyordu?” diye sordu. “Oyalanma” yollarının sohbet etmekle hiç ilgisi yoktu, fakat onun üzümleri yeme şekli ile çok ilgisi vardı. Max, Lola’nın Linda Lovelace’ı taklit etmiş olduğunu kendisine hiç söylememiş olmasını dilerdi.

Lola, dikkatini tekrar oltasına vermeden önce ağzına bir üzüm daha atıp, “Bana kendinden bahsetsene,” dedi.

Max sandalyesinden biraz hızlıca kalktı ve içindeki acıya karşı dişlerini sıktı. Oltasını eline alıp sırtını Lola’ya çevirdi, dar şortunun içindeki ani çıkıntı açık bir şekilde onun sol tarafa kıvrıldığını gösteriyordu. Lola, yine muhtemelen onu *romantik* bir ilişki yaşamayı istemekle suçlayacaktı. Romantizmin Max’in düşünce şekliyle hiçbir ilgisi yoktu, fakat o ilginç şeklin kesinlikle değişikliğe ihtiyacı vardı; hem de hızlı bir şekilde. “Ne bilmek istiyorsun?”

“Hiç evlendin mi?”

“Hayır.”

“Hiç evlenmenin eşiğine geldin mi?”

“Hiç.”

“Neden?”

“Uzun süreli düşünmemi sağlayacak bir kadın bulamadım.”

“Belki de senin bağıllık fobin vardır,” demeden önce bir an sessiz kaldı Lola.

Max bunu her duyduğunda kendisine bir dolar verilmesini çok isterdi. Kadınlar arasında bu evrensel bir konuydu, sanki bu konu beyinlerinde hazır bir şekilde dünyaya gelmiş gibilerdi. “Belki de hayatımı olduğu şekliyle seviyorum.” Hiçbir kadına bağlanmıyor oluşu onun hoşlandığı bir durum değildi, fakat içindeki arzuyu söndürmüştü. Bu kez o Lola’ya sordu. “Kaç kez nişanlandın?”

“İki kere.”

“Belki de *senin* bağlanma fobin vardır.”

“Hayır ben bir ahmak mıknaatısıyım.”

Max başını çevirip ona baktı; dolgun dudaklarına, çıkık el-macık kemiklerine, büyük göğüslerine, uzun bacaklarına. Lola Carlyle bir mıknaatıstı, evet. Aklındaki pis düşünceleri ön plana çıkartıyordu.

“Sen nereliydin, Max?”

Max bakışlarını dalgalanan Atlantik’e çevirdi. “Ben Mia-mi’de doğdum ve güneyin her yerinde yaşadım. Fakat daha çok Teksas’ta.”

“Teksas’ın neresinde?”

“Adını sen koy, orada yaşadım işte.”

Max, Lola’nın sesinin geldiği yeri düşününce, onun kendisine doğru döndüğünü söyleyebilirdi. “Senin aksanın yok. Ben bir zamanlar Teksaslı bir Amerikan *futbol* oyuncusu ile çıkmıştım ve onun koyu bir aksanı vardı.”

Birkaç yara izi dışında Max’in üzerinde iz bırakmış bir leke

veya dövme yoktu ve onu herhangi bir şekilde ayırt edecek olan aksanın bütün izlerini de yok etmişti. Fakat güney onun kanında vardı ve bazen çok yorulduğunda ya da iyi dinlenmemiş olduğunda konuşmasına yansıyabiliyordu. “Bundan kurtulmak için çok çalıştım. Babam Kübalı’ydı, bu yüzden evde bu aksanı duyarak büyümedim. Aksine, babamdan aldığım İspanyolca aksanından kurtulmak için çok fazla çalışmam gerekti.”

“Ya annen?”

“Ben üç yaşındayken öldü.”

Lola bir an sessiz kaldı, sonra konuşabildi. “Üzıldüm. Bu senin için korkunç olmuş olmalı.”

“Tam olarak değil.” Max bakışlarını sivri tepeli dalgalarda tutup oltasının ipinin gözden kaybolduğu yere sabitledi. “Onu hiç tanımadım, o yüzden de neyden mahrum kaldığımı hiç anlamadım. Babamsa onu hayatının her gününde özlüyordu,” dedi ve neden bir anda içindekileri dökmeye başladığını anlamadığını fark etti. Max başkalarına kendinden çok fazla bahseden bir adam değildi. Özellikle de kadınlara. Kadınlar onun başını okşamaya, onu şortuna kadar analiz etmeye sonra da onu terapi için kaydetmeye eğilimlilerdi. Onun Lola Carlyle’a kendinden bahsediyor olması açık bir şekilde *kendi* sıkıntısının bir göstergesiydi.

“Adı neydi?”

Max ona dönüp baktı. “Neden sordun?”

“Bilmek istiyorum.”

“Eva Johansson Zamora. O İsveçli’ydi.” Lola’yla konuşmak, üzümle ağzına atışını düşünmekten daha iyiydi. “Babam bunun beni Kübalı yaptığını söylerdi.”

Lola gülümsedi ve oltasını suyun içinde kaldırıp tekrar daldırdı. “Sıradışı, bu kesin. O nasıl öldü?”

“O ve babam Little Havana’daki Sekizinci Cadde’de karşı-

dan karşıya geçiyorlardı ve ona bir araba çarptı. Babam onun ellerinin kendi ellerinden kopup ayrıldığını söylemişti.”

Lola’nın gülümsemesi söndü ve oltası durdu. “Bu korkunç, Max. Sen neredeydin?”

Lola heyecan yapıp acımayla bakarak, koşup donuk bir şekilde ona sarılmadığı için Max anlatmaya devam etti. “Babamın diğer kolundaydım. İkimizde yaralanmadık. Annem ise hastaneye varmadan ölmüştü.”

“Bunu hatırlıyor musun?”

“Tam olarak değil. Aklımda parlayan ışıkların olduğu bulanık hatıralar var, ama hepsi bu.”

“Tanrım, ben de kendi çocukluğumun zor olduğunu düşünüyordum.”

Max konunun değişmiş olmasından memnun bir şekilde, “Seninkini bu kadar zor yapan neydi?” diye sordu.

“Yani, o kadar da zor değildi, fakat öyle olduğunu düşünürdüm.” Başını kaldırıp okyanusa doğru baktı ve tuzlu rüzgâr gömleğinin kollarını dalgalandırdı. “Annemin erkek kardeşi Jed bir vaftiz vaiziydi ve yumuşak türden de değildi. Yanında alkol içemeyeceğin, ruj süremeyeceğin ya da birini tahrik edersin diye dans edemeyeceğin bir türdendi. Bu tarz şeyler ‘dünyevi ve günahtı’. Dans edebildiğin tek zaman kilisede ruh seni harekete geçirdiği zamandı. Benim ailemde, vaiz olan bir amcaya sahip olmak eğer Katoliksen Papa’nın amcan olması gibi bir şeydi. Her zaman dua etme köşesinde oturup ‘Tanrı’ya şükür’ diye seslenirdik. Ayrıca ailemizde bir vaiz olması nedeniyle bütün akrabalarımız bizim Tanrı’ya dünyadaki herkesten daha yakın olduğumuzu düşünürlerdi.”

“Bu yüzden, ben on üç yaşındayken Noel Baba’nın bana ruj, far ve transparan bir sütyen getirmesini istediğimde kimse mutlu olmamıştı. On beş yaşındayken içki içip T.J. Vandegraft ile ilişki yaşarken yakalandığımda ailem rezil olmanın ötesin-

de yerin dibine geçmişti.” Lola’nın oltasının ucu yukarı aşağı kalkıp indi ve “Annem bana babamın tarafından sapkın genler geçtiğine ikna olmuştu. Babamın birkaç tane, birayı şişeden içen ve bütün bir hafta sonunu denizciler gibi çiftleşerek geçiren kuzenleri vardı.”

Max içten gelerek güldü. “Sanırım iç çamaşırı mankenliği yapmak o kadar da iyi gitmedi.”

“İlk başta hayır, fakat sonra Jed Amcam, adı Millicent olan Lyle kızlarından biriyle podyumun arkasında işi pişirirken yakalandı.” Lola omuzlarını silkti. “O, Jimmy Swaggart’ın ‘Ben günaha girdim’ tavrılarına büründü, yakınıp durdu ve hayatına devam etti, fakat Millicent ile olanlar yasal olmadığı ve bir de üzerine hamile olduğu için amcamın kendi karısı kiliseden ayrıldı. Ondan sonrası farelerin batan bir gemiyi terk etmesi gibiydi ve bir anda benim geçimimi sağladığım iş o kadar da kötü görünmedi.” Omzunun üzerinden Max’e bakıp gülümsedi. “En büyük günahkâr ben olmadığım için o kadar mutluydum ki.”

Max, onun çıplak ayakları ve uzun bacaklarıyla, şapkasının gölgeliği aşağı doğru iyice çekilmiş halde duruşuna baktı ve cüzdanına bakıp ehliyetini gördüğü günden beri ilk kez onda, kendisine dik dik bakan baş belası bir iç çamaşırı mankeninden daha fazlasını gördü. Mavi Atlantik’in ve sabahın erken saatlerindeki açık mavi gökyüzünün karşısındaki, can alıcı bir vücuda sahip güzel bir kadından çok daha fazlasını... Tıpkı herkes gibi, sorunları olan bir kadın gördü. Kendini küçümseyen bir espri anlayışı olan ve onu dudaklarına kilitleyen bir gülümsemesi olan bir kadın.

Max, “Hiç kardeşin var mı?” diye sordu.

“Bir tane büyük kız kardeşim var, Natalie. O her zaman mükemmel bir şekilde büyüdü. Hiç ruj sürmekle veya içki içmekle ilgisi olmadı. Beş tane mükemmel çocuğu var ve harika bir ev kadını. Muhteşem bir adam ile evlendi, Jerry, o da çok iyi bir adam.”

Max emin değildi, fakat ona sanki Lola kız kardeşini gerçekten kıskanıyor gibi geldi. Lola Carlyle, *Sports Illustrated* mayo mankeni, bir ev kadını kıskanıyor muydu? Mümkün değil. “Sakın bana beş çocuk istediğini söyleme.”

“Hayır, yalnızca iki tane istiyorum, fakat önce bir koca bulmam lazım. Ne yazık ki, bu benim tekrardan ilişki yaşamam anlamına geliyor. Ve genelde kontrollü erkekleri çekiyorum. *Ya da* daha kötüsü, felaket şekilde muhtaç erkekleri ve sonunda onlara bakıcılık yapmak zorunda kalıyorum.” Bir an nefes almak için durdu ve “Sen çocuk istiyor musun?” diye sordu.

Çocuklar onun isteyeceği en son şeydi. “Hayır.”

Lola onu biraz inceledi. “Sanki sana kök kanalı isteyip istemediğini sormuşum gibi duruyorsun. Çocukları sevmiyor musun?”

Çocukları tabii ki seviyordu. Başkalarının çocuklarını. Max, onun sorusunu cevaplamak yerine, “Gerçekten ilişki yaşamadığına inanmamı mı istiyorsun?” diye sordu.

Lola onun konuyu aniden değiştirme girişimine karşı bir iç çekti ve yine de ona cevap verdi. “Bir erkekle akşam yemeğine çıkmakla onun, çocuklarının babası olmasını istemek arasında fark var. Erkeklerle harika bir geçmişim olduğu söylenemez.” Lola’nın oltası aniden yay gibi büküldü ve ellerinden çekilmeye başladı. “Sanırım bir şey yakaladım!”

Max oltanın ucunun biraz daha büküldüğünü gördü ve kendi oltasını sandalyenin koltuk kısmına sıkıştırdı. “Onu sarmak için yardıma ihtiyacın var mı?”

Lola, yüzme platformuna giden kapıyı açarken, “Hayır. Sadece ağı bul,” diye talimat verdi. Bir yandan konuşurken bir yandan da basamaklardan aşağı doğru ilerleyip makarayı sarmaya çalıştı. “Bir de bir çeşit kanca çekici de olması lazım.”

Oltta ve halat takımını ve penseye benzeyen bir aleti bulduğu depoda bir balık ağı buldu.

Balık tutmada onu alt mı etmişti yani?

Max merdivenlerden aşağı inerken Lola, “Acele et,” diye seslendi. Dalga bir yarım metre daha yükseldi ve deniz suyu platformun üzerine sıçrayıp Lola’nın çıplak ayaklarına geldi.

İlk balık su yüzünde belirdi; parlak, sarı kuyruğu ve gözleriyle küçük, parlak mavi bir balıktı. Bunun ne çeşit bir balık olduğu ile ilgili Max’in hiçbir fikri yoktu, fakat ikincisi bariz bir şekilde bir lagos balığıydı; derisi kaygan kahverengi çizgili ve gri noktalı bej renkteydi. Çok da ilginç olmayan renkleriyle Max bunun yaklaşık olarak yedi kilo olduğunu tahmin etti. Balığı ağa atlattı, küçük mavi şey sarı kuyruğunu pat pat vuruyordu.

Tekrardan teknenin arka kısmına ilerlediler ve Max ağı ve balığı merdivenlerden yukarı taşıırken Lola omzunun üzerinden talimatlar yağırdırıyordu. “Kancaları çıkarman gerekecek, sonra da onları içine koyabileceğimiz bir buzluk veya onun gibi bir şey bulmamız gerek. Eğer istersen onların içini şimdi temizleyebilirsin.”

Bu sorun değildi, fakat bu balıklar onun temizleyebileceği türden balıklar değildi. “Sanırım sen büyükbabanın teknesinde balık avladığınızı söylemiştin.”

“Söyledim, fakat kancaları o çıkarıp balıkları da o temizledi.” Lola başını kaldırıp ona bakarken kaşları kahverengi gözlerinin üzerine çöktü. “Bunlar erkeklerin işidir.”

“O halde senin tek işin ipi makaraya sarmak mı yani?”

Lola, sanki Max anlaşılması güç biriymiş gibi, “Tabii ki,” diye cevap verdi.

Fakat Max o kadar da kalın kafalı doğmamıştı ve tekne ile ilerlerken kuralları onun koyduğunu anlamıştı. Küçük mavi balığı ağdan alıp kancayı ağızından çıkardı. Onu güverteye koydu ve balık sıçrayıp diğer tarafına döndü.

“Ne kadar güzel değiller mi?” Lola aşırı şekilde gurur du-

arak, sanki onları kendisi yaratmış gibi olayı yağlandırıp balandırdı.

“Fena değiller.” Max lagosu ağdan aldı ve kancayı çıkardı. Yani o şimdi iki balık yakalamıştı. Büyük işti. “Malezya’da bir eğitim görevindeyken bir kobranın başını koparıp kahvaltı niyetine yemiştım.”

Lola ona gözünün ucuyla baktı. “Ve bunu bana anlatıyorsun ... peki neden?”

Max balıkları yan yana koydu fakat cevap vermedi. Belki daha çok onu etkilemek içindi, ki bunun kendisine bile utanç verici göründüğünü kabul etmeliydi.

“Kendini tehdit altında mı hissediyorsun?”

Max başını kaldırıp ona baktı. “Ne tarafından?”

“Benim tarafımdan. Benim balık yakalamam senin erkekliğini mi tehdit ediyor?”

Max olduğu yerde kendi kendine güldü. Tehdit altında hissetmiyordu, sadece gülünç hissediyordu. “Tatlım benim erkekliğim gayet yerinde. Senin sıksa balıklarının bana kendimi daha az erkek hissettirmesi için daha fazla uğraşman gerek.”

“Sen kıskanmış gibi duruyorsun.”

Belki biraz, fakat bunu hiçbir zaman itiraf etmeyecekti. Hiçbir zaman. “Bu küçük şeyleri mi kıskanacaktı? Bu hayatta olmazdı.”

Baby koltuktan aşağı zıpladı ve balıkların olduğu yere doğru geldi. Lagos kuyruğunu güverteye vurdu ve küçük köpek geri sıçradı. Lola, “Ben bir buzluk bulana kadar gözünü Baby’den ayırma,” diye talimat verdi sonra mutfığa doğru gitti.

Köpek kulaklarını geriye yatırdı ve biraz daha yaklaştı. Lagos’un kuyruğunu yaladı ve burnuna bir şaplak yedi. Bir kez daha geri çekildi.

Max mutfak kapısına doğru bakındı sonra da sesini alçal-

tarak konuştu. “Korkak bir köpek olmayı bırakıp oraya geç. Hadi.” Onu o nonoş ismiyle çağırmayı kendine yediremiyordu, o yüzden karar verdi ve, “Geç oraya, B.D. ve o balıklara kimin patron olduğunu göster bakalım.”

Başka bir erkek cesareti ile desteklenince, Baby balıkların başına gidip iki kere kokladı sonra balığın birinin gözünü yaladı. “Evet, akıllı köpek seni.”

“Baby!” Lola mutfaktan dışarı çıkıp eliyle bir strafor soğutucusunun kapağına vurdu. “O balıklardan uzak dur.” Elindekini güverteye koydu sonra başını kaldırıp Max’e baktı. “Ona göz kulak olacağını sanıyordum.”

Max böyle bir söz vermiş olduğunu hatırlayamadı. “Senin köpeğin çok fazla söz dinlemiyor.”

Lola, buzluğun içine iki tane tekrar kullanılabilir jel paket yerleştirmişti. “Buzluktaki buz oldukça erimişti, fakat bunlar hâlâ katı,” dedi. Sonra başını kaldırıp Max’e baktı ve, “Hadi onları içine koy,” diye ekledi.

Max onun yaltakçısı olarak işe alındığını da hatırlamıyordu. “O şeref sana ait.”

“Pekala. Senin ellerin zaten artık balık kokuyor.” Başını eğip kendine baktı. “Ayrıca ben beyaz giyinmiş haldeyim.”

“Hı-hıh.” Max soğutucunun yanına diz çöktü ve balıkları içine yerleştirdi. Onun balıkçı sandalyesi güvertede birkaç metre kaymıştı ve neredeyse ikiye bükülmüş olan kendi oltasına baktı.

“Lanet olsun,” diye küfretti ve içinde bir adrenalin yükselişi ile yan tarafındaki ağrıyı zar zor hissederek çabucak ayağa kalktı. Oltayı yakaladı ve platforma doğru yürürken makarayı sarmaya başladı. “Ağı getir,” diye Lola’ya seslendi. Platform dalgalarla yalpalanıyordu ve okyanus suyu ayaklarına kadar gelmişti. Oltanın ucunu yukarı çekti ve çılgın gibi sarmaya devam etti. İki göl alabalığıyla kıyaslanacak olursa bu balık Buick

marka bir otomobil gibiydi.

Max açık mavi yüzeyin altında ilk kırmızı görüntüyü yakaladı. Lola onu ağın içine aldı ve Max hemen ağı Lola'dan aldı. Bir elinde oltasıyla parlak kırmızı kapanlevreğini inceledi. En azından on kilo ağırlığında olması gerekti.

Tekrardan teknenin arkasına kadar Lola'yı takip etti ve kancayı çıkardı. "Bakmak ister miydin," dedi, diz çöküp balığı yere bırakırken. Güzel, kırmızı pulları ve kılçıklı solungaçlarıyla uzun süredir gördüğü en güzel şeydi.

"Bu sadece bir balık."

Max ayağa kalktı ve yakaladığı şeye hayranlığını göstererek bir adım geri çekildi. "Bu devasa."

Lola kollarını göğsünün altında birleştirdi. "Pekala, ben senden daha çok yakaladım."

"Senin iki balığın bir araya gelse benimki kadar ağır gelmez."

"Boyutun önemli olmadığını hiç duymadın mı?"

Max ona şöyle bir baktı. "Saçmalık." Bir somurtma onun dolgun dudaklarını ortaya çıkardı ve Max gülümsedi. "Yalnızca ufak pipisi olan bir erkek bu saçmalığa inanır."

Lola'nın kaşları büzüştü ve alnında bir çatılma oldu. "Bunun doğru olduğunu biliyorum."

Max başını iki yana salladı ve kahkaha attı. "Sana aksini kanıtlayabilirim."

"Sağol ama şimdi olmaz başka sefere."

"Ne zaman istersen, Lolita."

BÖLÜM 6

Lola arkadaki ocağa, bir tencerenin içine pirinç koydu; sonra keklikotu, kekik, kırmızı biber, bir tutam tatlı kırmızı biber ve bir tutam da tuz koyup karıştırdı.

Ne zaman istersen, Lolita; Max bunu resmen onun kulağına fısıldamıştı. Pekala, belki fısıldamamıştı ve kulağına da söylememişti, bunun için çok uzakta duruyordu. Fakat sanki *kulağına* fısıldamış gibi hissettirmişti. Boynunun arkasındaki tüyleri havaya kaldıracak bir yakınlık içinde sesini alçaltmıştı. Çok da rahatsız edici bir şey değildi. Öte yandan bu kötü bir şeydi. Gerçekten kötü. Ve tehlikeli.

Max'i gördüğü ilk gece onun tehlikeli biri olduğunu anlamıştı, yalnızca tehlikenin onu bir hırsız gibi ve bir korsan gibi değil de bir erkek gibi görmek olduğunu bilememişti. Onun dayak yemiş yüzüne bakıp morlukların altındaki sersemletici zıtlığı görmek istemiyordu. Gözlerinin açık mavi rengi ve koyu renk teni ve saçları... Ağzının ve çenesinin sert duruşu, Max'de değil ama başka bir adamda yumuşak gibi görünebilecek dolgun dudaklarının görüntüsü. Onun kanı yüzde doksan dokuz saf erkeklik hormonundan oluşuyordu ve karşı cinse yüzde yüz ilgi duyan bir erkek olduğuna da şüphe yoktu.

Lola, Max'i o adam olarak görmek istemiyordu. Ejderhalarla dövüşebilecek bir adam. Genç kızları ve boğulan köpekleri kurtarıp sonra da en büyük balığı yakalayıp içini çıkaran bir adam...

Max, yakaladığı balığa her açıdan hayran kalıp sanki hayatta yakalanmış olan en büyük balıklmış gibi büyüklüğü ile

övündükten sonra sonunda üç balığın da içini temizledi. Bir profesyonel gibi onların derilerini yüzdü ve bir akşamda yiyeceklerinden çok daha fazlasını yakaladıkları için kapanlevrek filetolarının yarısını paketleyip lagosları torbalara koyup buzluğun arkasına yerleştirdiler.

Lola mutfakta baharatları ararken Max de motorları çalıştırmak için dışarı çıktı ve temizlik yaptı. Lola kilerde taze zeytin yağı, beş limon ve pirinç buldu. Pirinç pişerken, dört filetoyu baharatlayıp bir tutam karabiber döktü. Zeytin yağı olması gereken sıcaklığa gelince filetoları tavaya yerleştirdi ve her iki tarafını da yedişer dakika pişirdi.

Lola kendisini ağzının tadını bilen bir aşçı olarak görmüyordu, fakat doymazlık hastalığından iyileşmesinin bir dönemi yemekle nasıl sağlıklı bir ilişkisi olabileceğini, tekrar nasıl yemek yemek gerektiğini öğrenmekle geçmişti. Ve nasıl yemek yemek gerektiğini öğrenmek günde birden fazla mikrodalgaya konabilir Lean Cuisine donmuş yemeğinin nasıl pişirileceğini öğrenmek anlamına geliyordu. Birkaç ders almıştı, fakat daha çok dünyanın dört bir yanından topladığı yemek kitaplarını okuyarak öğrenmişti.

Onda, yüz on iki tane yemek kitabı vardı ve bazıları Fransızca, İtalyanca ya da İspanyolca yazılmış olduğundan onları okuyamamıştı bile. Hastalığı kontrol edilemez olduğunda o kitapları mankenlik kariyerinin son birkaç yılında satın almıştı. Bütün enerjisiyle, bir tavuk göğsünde kaç gram yağ olduğunu düşündüğü zamanlardı. Kalori cetvellerini düşündüğü, koşu bandında ve merdiven bandında bir kap yoğurdu yakmak için kaç dakika koşması ve merdiven çıkması gerektiğini hesapladığı zamanlardı. Sonra, bütün bunlar kendini tamamen kaybedişi ve deli gibi yemek yiyişi her zaman kendinden nefret etmeyle ve banyoya kısa bir ziyaretle sonuçlanıyordu.

Büyüleyici bir resim çizmiyordu, fakat Lola şanslı olanlardan biriydi. O hiçbir zaman birçok kişinin ilgi çekici bir hayata kavuşmak için bedel ödediği; vücuduna iğne yapmak ya

da amfetamin almak gibi bir şey yapmamıştı. Endüstrinin ve kilo bilincinde olan halkın istediği gibi gerçek dışı bir vücut görüntüsüne sahip olmak için bir bedel ödememişti. Şimdi üç yıl sonra, Lola hâlâ yediklerine dikkat ediyordu, fakat bu sefer kilo *kaybetmediğinden* emin olmak için dikkat ediyordu.

Mutfak kapısı açıldı ve Max, arkasında öğleden sonra güneşini getirip yalın ayaklarının yanında Baby ile içeri girdi. Neredeyse kabin tavanına değecek olan başının üst kısmı tavana beş santimlik mesafedeydi ve geniş omuzları ile de içerdeki boşluğu dolduruyor gibiydi. Temizlenmişti ve üzerine lüks odada bulduğu bir kot pantolon ve tişört giymişti. Üzerine olmamıştı tabii ki ve kol kaslarının rahat olması için kısa kollarını kesmek zorunda kalmıştı. Göğüs kısmındaki düğmeyi açık bırakmıştı.

Lola'nın Tatches' şarap rafından almış olduğu beyaz şaraptan iki bardak koyup küçük yemek odasına doğru ilerlerken, "Benim New Orleans'taki en sevdiğim küçük restaurant gibi kokuyor," dedi.

Lola kızarmış olan kapanlevreğini ve pilavı uçuk yeşil, düz bir tabağa koydu ve yanında biraz da sarı kabak ve ak ceviz ezmesi olmasını diledi. Masayı uçuk yeşil tabaklarla uyumlu paslanmaz çatal bıçak takımı ile kurdu ve düz, büyük tabağı masanın ortasına yerleştirdi.

Baby için, güzel mavi balıktan geriye kalanları pişirdi, ki balığın içinin temizlenmesinden sonra onun köpeği için tam da uygun bir miktar kalmıştı. Sonra üçü birden öğle yemeğine oturdular, Baby yere konmuş küçük bir tabaktan yemeğini yiyordu.

Max bariz bir şekilde yemek yemekten hoşlanan bir adamın heyecanı ile yemeğine daldı. Dirseğini masaya koymuyordu, ağzı açık bir şekilde çiğnemiyordu ya da çatalıyla yemeğe hücum etmiyordu, fakat kesinlikle sağlam bir yiyiciydi. Isırıklarının arasından, "Bu Granola barlarını ve krakerlerin hepsi-

ne bin basar,” dedi.

Lola bardağını havaya kaldırdı ve büyük bir yudum içti. Max’in övgüleri onu olması gerekenden çok daha fazla memnun etmişti ve gardını alması gerektiğini kendisine hatırlatması gerekiyordu. Bu bir çeşit sosyal bir etkinlik değildi ve Max onun erkek arkadaşı değildi; hatta arkadaşı bile değildi. Ona öğle yemeği yapmıştı çünkü kendisine de öğle yemeği yapması gerekiyordu. Bu hayatta kalmak içindi. Daha fazlası değil.

Lola balığından bir lokma alırken Max’in yüzüne baktı. Alnında hâlâ beyaz bantlar vardı ve sol gözü çok kötü bir şekilde morarmıştı, fakat şişliğin çoğu inmişti. Pencereleden sızan güneş ışığı masayı aydınlatıyor ve aletlerin krom ve ahşap yüzeyine vuruyordu. Doğal ışık dışarıdan içeriye ruhani bir parıltı yansıtıyordu ve bunların hiçbirisi gerçek gibi görünmüyordu. Ne Max, ne kendisi, ne de *Dora Mae*.

Max bakışlarını yukarı kaldırdı. Koyu renk kaşları, uzun ve sivri siyah kirpiklerinin altındaki mavi gözleri direkt olarak onunkilere bakıyordu. Sonra gülümsedi ve Lola lokmasını yutabilmek için kendisini zorlamak zorunda kaldı. Eve gitmeye ihtiyacı vardı. Kendisine sadece özel bir dedektif tutup hayatını geri almakla kalmayacak, aynı zamanda Max’in etrafında ne kadar uzun süre kalırsa onu bir erkek gibi görmemek için o kadar mücadele etmesi gerekecekti. O morlukların altında bir kadının aynada kendisine bakmasına ve ağzına naneli Altoid şekeri atmasına neden olacak erkekler gibiydi. Onu geniş göğsüne yaslayıp her şeyin iyi olacağına inandırabilecek bir erkek. İşte bu şekilde onun bütün sorunlarıyla ilgilenebilirdi. Bütün sorunlarının sorumlusu yalnızca oydu ne de olsa.

Lola, Max’in kendisini hayatının içine, Nassau’dan yaptığı uçuşa sürüklemek istemediğine, sadece yanlış zamanda yanlış yerde karşılaştıklarına inanmıştı. Onun adayı acilen terk etmek zorunda olduğuna ve kendisinin de tekne de olduğunu bilmediğine inanmıştı. Bunları bilmek ve ona inanmak hiçbir

şeyi değiştirmemeliydi, fakat bir şekilde değiştirmişti. Baby'yi kurtardığı için artık ondan nefret edemiyordu. Aksine. Ne kadar geri durursa o kadar ilgisini çekiyordu.

Lola onun hakkında daha çok şey bilmek için can atıyordu. "Pekala," diye başladı, "eğer bir CIA ajanı değilsen gizli operasyon yapan adamlardan biri misin?"

"O konuya tekrar mı döndük?"

"Evet. Eğer dediğin gibi donanmadan emekli olduysan hükümet için ne çeşit bir iş yapıyorsun?" Balık ve pilavdan birkaç lokma alıp sonra şarabıyla mideye indirdi.

Max levreği silip süpürmüştü. "Sana söyleyebilirim," dedi bir yandan masanın diğer tarafına uzanıp başka bir dilim daha aldı, pürüzsüz kaslarının hareketi Lola'nın dikkatini çekmişti. "Fakat sonra seni öldürmem gerekir."

"Ne komik." Lola bardağını masaya bıraktı. "Neden bana ölmeme neden olmayacak şeyleri anlatmıyorsun?"

Max güldü ve ona gerçekten anlatmaya başladığında Lola şaşırılmıştı. "O zaman şöyle diyelim, varsayımsal olarak, hükümetin yapılmasını istediği bazı şeyler her zamanki kanallar yoluyla yapılamaz. Böyle durumlarda işi bozmak isteyebilirler."

"Ne gibi mesela?"

"Belki kilit kuruluşlara sızmak ya da Afganistan'da yasa dışı silahların konvoyunu bozmak olabilir." Max birkaç lokma daha aldı ve sanki ona tam olarak söyleyeceği şeyi tartıyormuş gibi düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Amerikan hükümetinin her konuda kuralları ve prensipleri olduğu bir sır değil ve bu kurallar ulusal ilkeler olarak bir takım kabul edilemez şeyler olarak görülür. Yalnızca gerçek askeri darbeler sırasında vurulabilecek kimyasal savaş fabrikaları gibi düşmanca hedefler. Fakat ordu bir darbe planlayıp başkan da bunu imzaladığı zaman kötü adamlar bunu bilir ve kimyasallarını ya da nükleer savaş başlıklarını veya her ne ise onları harekete geçirirler. Amerikanın

karşı darbe yapabilmesi ve bunu yine de inkâr edebilmesi için tek yol bir veya iki hatta beş kişiyi gizli atak yapabilmesi için görevlendirmek olabilir.”

“Ve o insanlardan biri sen misin?”

“Belki.”

“O zaman sen Jean-Claude Van Damme ile karşılaşan bir tür James Bond musun?”

Max sadece gülümsedi ve yemeye devam etti.

Lola da yemeğini yedi, fakat o hiçbir şekilde soru sormadan duramıyordu. “Dün bahsettiğin geliştirme grubu şeyinin adı neydi?”

“Deniz Özel Harp Geliştirme Grubu.”

“Evet, o da bir SEAL Takımı mı?”

Max lokmalarının arasından, “Onun gibi,” diye cevap verdi. “DEVGRU’nun yaptığı birçok şey sınıflandırılıyor ve bu grup JSOC teşkilatını tamamlayan bir gruptur.”

“J-sock da ne?”

“Birleşik Özel Harekat Komutanlığı.”

Lola başını iki yana salladı ve kaşlarını kaldırdı. “O zaman sen ne yaptın?”

Max bir parça pilav alıp şarabıyla yudumladı. “DEVGRU bir terörle mücadele birimi.”

“Yani?”

“Yani hükümet bunu inkâr etse de aynen isminin ima ettiği şeyi yapıyor. Biz aynı zamanda taktikler, silahlar ve aletler üretmek, test etmek ve değerlendirmek için çok fazla zaman harcadık ve vergi yükümlüsü olduk. Ki bu da hükümetin bana karşı nasıl bir düzmece yaptığını gösteriyor.”

“Bekle.” Lola bir elini havaya kaldırdı. “Sen alet mi test et-

tin? Elektrikli alet mi?”

“Her çeşidini.”

İçinde küçük bir umutla oturduğu yerde doğruldu. “O zaman yeni bir telsiz yapabilirsin, değil mi?”

Max bakışını tabağından yukarı kaldırıp kaşlarını çatı. “Lola, sen telsizi, yön bulma sistemini ve hatta derinlikölçeri bile erittin.”

Lola yardım etmeye çalışmıştı, fakat teknedeki tahribat onun da payının olduğuna dikkat çekme gereği duymadı. “Yeni bir tane yapmak için kullanabileceğin başka hiçbir şey yok mu?”

“Ne kullanayım, ayakkabılarımı mı?”

“Bilmiyorum. Elektronikler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Max sandalyesinde geriye yaslandı. “O zaman bu konuda bana güven, burada bulunan hiçbir şey ile bir telsiz yapmanın bir yolu yok.”

İçinde beliren umut suya düşmüştü. Şarabını kafaya dikip bardağını doldurmak için şişeye uzandı. Max’in bardağını da doldurmak için uzandığında Max elini bardağının üzerine kattı.

“Eğer istersen bir şişe kırmızı şarap da var.” Lola şişeyi masaya bırakırken şarabın kan akışını hızlandırıp içini dışını ısıttığını hissetti.

“Hayır, teşekkürler. Babanın kuzenleri gibi, ben şişeden bira içmeyi tercih ederim.”

Max, onun ailesi hakkında söylediği şeyleri hatırlamıştı. Dikkat ediyordu. Erkekler genelde onun ne söylediğinden çok nasıl görüldüğüne dikkat ederdi. Daha iyi bir şey sormayı düşünmeden, “Peki bir hafta sonunu çiftleşerek geçirmek de istiyor musun?” diye sordu.

Max'in çatalı durdu ve başını kaldırıp ona baktı. "Bu kesinlikle içine girmememiz gereken bir konu."

Belki de haklıydı. "Neden?"

"Çünkü sen azgın denizciler hakkında bir şey bilmek istemezsin."

Hayır, denizciler hakkında bir şey bilmek istemiyordu. Güneş ışığının vurmuş olduğu mutfakta otururken hiçbir şeyin gerçek görünmediği bu yerde o, Max Zamora hakkında bir şeyler duymak istiyordu. Kahvaltıda kobra yiyen adam hakkında. "Her limanda bir kız arkadaşın var mıydı?"

"Kız arkadaş mı?"

Baby koltuğa zıplayıp Lola'nın yanına kıvrıldı. "Birden fazla mı vardı?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

İstiyor muydu? Lola neredeyse dünyadaki bütün ülkeleri dolaşmıştı ve çok fazla şey görmüştü. Bir kısmını deneyimlemişti de, fakat Max'in görmüş olduğu şeylere benzer şeyler görmediğine bahse girerdi. "Neden olmasın?"

"Pekala, fakat unutma ki bunu sen istedin." Max öne doğru eğildi ve kollarını masaya dayadı. "Eğer genç bir erkeksen ve ku—", Max duraksadı, düşüncelerini gözden geçiriyor gibiydi, sonra devam etti, "aylarca kıçtan yoksun kaldıysan, yakın zamanda düşündüğün tek şey bu oluveriyor. Limana ulaştığın zaman biraz deliriyorsun ve bir çift memesi olan her şeyin üzerine atlıyorsun." Tekrar duraksayıp, "Afedersin, göğüs demek istemiştim," dedi.

Lola gülmemek için dudağının iç kısmını ısırды. Kullandığı dili uygun hale getirmeye çalıştığı için onu takdir etmeliydi, fakat eğer anlattıklarıyla onu şok ettiğini düşündüyse yanıliyordu. Söylemiş oldukları şeyler ile onu şok edebilen ağzı bozuk çok fazla fotoğrafçı, ahlâksız ajanslar ve elle taciz eden playboyarla aynı ortamda bulunmuştu. Lola'nın bu tarz bir

dili kullanmamış olması, bu dili daha önce duymamış olduğu anlamına gelmezdi. Ya da onu bir iç çamaşırı reklamında görmüş olmaları yüzünden onun kulağına açık saçık yatak sohbetleri fısıldandığında bundan hoşlanacağını düşünen adamlardan daha kötülerini duymadığı anlamına da gelmezdi. “Peki olgun erkekler nasıldır?” diye sordu. “Onlar da çılgına döner mi?”

Max geriye yaslandı. “Evet, fakat biz kendimizi nasıl kontrol etmemiz gerektiğini biliriz.” Bakışları onun dudaklarına kaydı. “Ağız sulandırıcı detayları da istiyor musun?”

Lola’nın dudakları bir nefes almak için aralandı ve Max’in hayali aklında canlanıverdi. Onun geniş kaslı göğsü, belirgin karnının etrafındaki kısa siyah tüyler ve düz karnının altına doğru inen sahipsiz karanlık hazine ve ıslak boxer şortunun kemer kısmının altında kaybolan bir görüntü. Onun etkileyici kısımlarını ortaya çıkaran üzerine yapışmış gri koton kumaş. Daha önce boyutlarla ilgili tartıştıklarında, *sana aksini kanıtlayabilirim*, demişti. Şu anda ona inanmıştı.

Max bakışlarını ona yöneltti ve nemli havayı cinsel bir farkındalık sardı; sıcak ve iç titreten ve şarapla birlikte kanına karışan bir his. İç titretiyordu ve bu kesinlikle onun hatasıydı. Ateşle oynuyordu.

Max’in bir kaşı alnına doğru yukarı kalktı; sessizce, oynamaya devam etmeyi isteyip istemediğini soruyordu. Lola, Max gibi bir erkeğe karşı kesinlikle kaybedeceğini biliyordu. Adam onu canlı canlı yakardı. O ne pahasına olursa olsun kazanacak tipte bir erkekti. Ya hep ya hiç. Lola da aşırı namuslu geçinen bir kadın değildi fakat yeni tanıştığı bir adamla da hiç yatmamıştı.

On yedi yaşındayken, bakireliğini adı Rusty olan bir çocukla kaybetmişti ve hiç üzülmemişti. Tanıdığı diğer kadınların aksine, onun gerçek anlamda kötü bir cinsellik deneyimi olmamıştı, sadece fena olmayandan muhteşeme doğru giden

farklı derecelerde deneyimleri olmuştu. İçinden Max'in bu kategorilerden sonuncusuna gireceğini geçirdi, fakat ona yalnızca iki gece önce göz koymuştu ve çoğu kez ondan hoşlanmamıştı bile. Ondan şu anda da hoşlanmak istemiyordu, yine de kendisine engel olamıyordu.

Artık geri çekilme zamanı gelmişti. Konuyu değiştirme zamanı. "Pekala, nerede yaşıyorum demiştin?" diye sordu.

Max'in dudağının bir köşesine bir gülümseme kondu. "Alexandria, Virginia," diye cevap verdi ve konu onun yenileme aşamasında olduğu iki yüz yıllık bir kasaba evine döndü.

Lola da ona, işine nasıl başladığından, kendi evi orada olduğu için Kuzey Karolina'ya yerleşmeye nasıl karar verdiğinden bahsetti. Max ona kendine ait güvenlik şirketini ve gerçek bir işe ihtiyacı olduğu için o işe nasıl başladığını anlattı. Aralarındaki o farkındalık yavaş yavaş soğumuş, uygun bir msafe almıştı. Fakat tamamen de kaybolmamıştı. Bir kere ortaya çıkarsa orada olurdu. Aralarında asılı kalırdı ve tıpkı havadaki nem gibi ona dokunabilirdi.

* * *

Motor odasındaki hava zift gibi yoğundu ve bir o kadar da karanlıktı. Max fenerini dört yüz beygir gücündeki motora tuttu, sonra elektriği kesti. Ter göğsünden aşağı damlıyordu ve üzerindeki tişörtü avucuna alıp yüzünü sildi. Işığı sağa sola sallayıp jeneratör ve taze su tankını aydınlatıp dümene ve kumandaya baktı.

Belki de kaçırdığı bir şeyler vardı. Motor odasından tekneyi yönlendirebileceği bir yol olmalıydı. Başka bir ter damlası daha burnundan damladı ve Max ambar kapağına ilerledi. Teknenin ortasından yukarı tırmanırken kulaklarına Baby'nin bağırma sesi ve Lola'nın yumuşak bir şekilde köpeğine cevap veriş geliyordu.

Öğle yemeğinden sonra Lola, Max'e banyo yapacağını söylemişti ve onun tek kelime etmesine gerek kalmadan Max kendine oyalanacak başka bir yer bulması gerektiğini anlamıştı. Lola şampuanı, sabunu ve Max'in daha önce bir bardak içkiyle ısladığı diş fırçasını almıştı. Lola ona, diş fırçasının nasıl oraya gittiğini sormamıştı ve o da Lola'yı bu konuda aydınlatmamıştı.

Max ambar kapağını arkasından kapadı ve Lola'nın güvertedeki balıkçı sandalyesinin üzerine attığı kırmızı şalı ve beyaz gömleği fark etmeden edemedi. Okyanus bir saat kadar sakinleşmişti. Lola ve köpeği aşağıdaki yüzme platformuna oturmuşlardı. Çıplak bacakları yatın kenarından sallanıyordu. Saçlarına su döktü ve saçları dört iri tutam halinde sırtından aşağı doğru indi. İpeksi pembe bir külot poposunu örtüyordu ve üzerinde pembe dantelli bir sütyen vardı. Lola'nın arkası ona dönük haldeyken göğsünün yan kısmını görebiliyordu, fakat kasıklarında bir zonklama oluşması için onun her yerini görmesine ihtiyacı yoktu. Onu o sabah öptüğünden beri içinde büyüyen ısrarlı arzuyu bastırmaya çalışmıştı, fakat gün içerisinde daha beter bir hal almıştı. Özellikle de öğle yemeği sırasında.

Max arkasını hızla dönüp teknenin içine doğru gitti. İçine bir nefes çekti ve yavaşça dışarı verdi. Tuzağa düşmüştü. Dün birkaç günlüğüne akıntıda sürüklenip yavaş yavaş Bimini'ye doğru yönelecek olmaktan mutlu olmuştu. Şimdi ise bir işaret gönderip Cosellas ile şansını denemeyi düşünmüyor değildi. Lola onun aklını başından alıyordu. Neredeyse tekrar ona abuk sabuk isimlerle seslenmesini ve sanki ona saldıracakmış gibi bakmasını diliyordu, büyük kahverengi gözlerinden ona bakıp cinsel hayatı hakkında sorular sormasını değil. Ona ne kadar uzun zamandır bir kadınla birlikte olmadığını hatırlatmasını değil. Onun etek olarak giydiği kırmızı şalı çekip çıkararak tam orada, mutfak masasının üzerinde ona sahip olmaya çalışırsa ne yapacağını merak etmesine neden olmasını değil. Oysa Lola sadece, ellerini onun uzun bacaklarında gezdirip

onları beline dolamasını düşünmesine neden oluyordu.

Lola Carlyle onun akıl sağlığı için bir tehditti. Hislerine acımasız bir saldırı gibiydi ve ondan kaçabileceği hiçbir yer yoktu. Onun güneş gözlüğünün üzerinden kendisine bakışlarından ya da okyanusta banyo yapışından kaçacak hiçbir yer yoktu. Sesinin tınısını ya da saçlarının kokusunu rüzgârın sürüklediği bir yer yoktu. Ve her geçen saat ellerine hakim olması daha da zorlaşıyordu.

Max dürbünü eline alıp kabinden dışarı çıktı ve köprüüstüne doğru ilerleyip balıkçı sandalyesini de peşinden sürükledi. Lola yüzme platformundan geri gelmek üzereydi, fakat Baby ona eşlik etti. Max dürbünle dalgalanan devasa Atlantik'e bakıp hiçbir şey göremezken küçük köpek onun ayağının yanına oturdu. Baby, Max'in ayak bileğinin üzerine yaslandı ve Max dürbünü aşağı indirip küçük köpeğe doğru baktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu, fakat Baby onun yanında yatmaktan memnun gibi görünüyordu. Köpeğin fırça gibi görünen kuyruğunun sol tarafında bütün bu felaketi başlatan kısmen erimiş olan fişek tabancası duruyordu. Max onu yerden aldı ve ellerinin içinde evirip çevirdi.

Hayır, Lola onu ne kadar çılgına çevirse de bunu başka bir gemiye işaret vermek için kullanmayacaktı. Fakat Bimini'ye yaklaştıkları zaman bu işe yarayabilirdi.

* * *

Stockholm sendromu. Lola, Baby'nin Stockholm sendromu olduğuna karar verdi. Max köpeği okyanustan kurtardığından beri ona taparcasına hayranlık duyuyordu. Max ona bağlanmak istese de istemese de Baby ona bağlanmıştı. Ayrıca Lola'nın salondaki koltukta oturduğu yerden bunun tamamen tek taraflı olmadığı da ortadaydı.

Lola okuyormuş gibi yapmayı pek beceremeden *Saltwater*

Fishing dergisinin üzerinden mutfağın içini gizlice gözetledi. Max masanın üzerine haritalar yaymıştı ve ikide bir Baby'yi elinin altından itmeye çalışıyordu.

Max haritada bir çizgi çizerken, "Çekil ordan, B.D." dedi. Elindeki sekstant ile biraz oyalanıp sonra başka bir çizgi daha çizdi. Güneş bir saat kadar önce batmıştı ve tekrardan motoru çalıştırdı. Baş üstündeki ışık onun ve Baby'nin üzerine vuruyordu; Max'in saçlarını ve Baby'nin kulaklarının ucunu aydınlatıyordu.

Lola, Baby'nin Max'e olan yeni bağlılığı ile ilgili nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Onu daha önce hiç kimseyle paylaşmak zorunda kalmamıştı ve birazcık kıskandığını da itiraf etmeliydi. Fakat aynı zamanda ne kadar geçici olursa olsun köpeğinin sonunda bir erkek arkadaşına sahip olmasından da memnundu. Baby'nin hayatında bir erkek etkisi hissetmesine ihtiyacı vardı ve Max'in onu artık tekneden atmak ya da onu yemek için tehdit etmiyor olmasından da mutluydu.

Lola ayağa kalktı ve mutfağa doğru ilerledi. İçeri girip masanın orada dururken, "Nerede olduğumuzu buldun mu?" diye sordu.

Max kısa bir şekilde ona bakıp başını geri çevirdi. Söylediği tek şey, "Burada," oldu ve haritayı gösterdi.

Lola basit bir bilgiyi elde etmeye çabalamak zorunda kaldığına inanamıyordu. "Burası neresi?"

"Güneydoğu Bimini'ye altmış mil civarda."

"Oraya ulaşmamız ne kadar alır?"

"Bir şey diyemem. Bugün çok fazla ilerlemedik." Max eline erimiş fişek tabancasını, bir adet törpü ve bir tüp Super Glue aldı.

"Şimdi ne yapıyorsun?"

Bu sefer başını kaldırıp bakmaya yeltenmedi bile. "İstedi-

ğın gibi bir telsiz yapıyorum.” Sonra, tek kelime etmeden bir yerden bulduğu yeni bir dürbünü alıp ona uzattı. “İşe yarar bir şeyler yap.”

Pekala, bir şey onu çok öfkelenlendirmişti ve Lola orayı terk etmenin en iyi şey olacağını düşündü. Dürbünü eline aldı ve teknenin arka tarafına düşen hafif ışık süzmesinden uzağa ilerledi ve karanlığın içinde kayboldu. Gökyüzünü milyonlarca yıldız kaplamıştı ve Big Dipper’ı bulana kadar etrafında bir daire çizdi. Güçlü rüzgâr saçlarını yüzünden geriye aldı ve bluzunun yakasının altına birkaç tutam saç bıraktı.

Lola dürbünü gözlerine yaklaştırdı ve karanlık Atlantik Okyanusu’nda göz gezdirdi. Max yalnızca öfkeli değildi ve Max’in aynı zamanda onu görmezden geldiğinden de oldukça emindi. Ki bu ironikti. Dün Lola onu görmezden geliyordu ve bugün de o Lola’yı görmezden geliyordu.

Ona öyle geliyordu ki, eğer teknenin diğer tarafında olsa Max gidip ters tarafta dururdu. İlk başta bunun, onun banyo yapıyor olduğunu bildiğinden ve onu yalnız bırakmak istediğinden olduğunu sanmıştı; fakat giyinip de Max’i teknenin başında bulduğunda basit bir şekilde ona dürbünü uzatmış ve tek kelime etmeden yürüyüp gitmişti.

Güneş ışığı Max’in siyah saçlarına düşerken yüzme platformuna doğru ilerledi, iç çamaşırını çıkarıp Atlantik’in sularına daldı. Lola teknenin baş kısmında oturmuş bacaklarını aşağı sallandırıyor. Bir elinde dürbünle Max’in *Dora Mae*’nin etrafında şapır şupur yüzmesini izledi. Arada sırada başını kaldırıp ona bakacaktı, fakat asla formunu bozmadı ve bir saat kadar durmadan yüzdü. Buna şüphe yoktu, Max öğle yemeğinden beri ondan kaçıyor.

Rüzgâr onun kaşmir örtüsünün uçlarını dizlerinin üzerinde dalgalandırıyor ve çıplak bacaklarındaki tüyler diken diken olmuştu. Dürbünle iskele tarafından birkaç mil ötedeki dalgaların beyaz tepeliklerine baktı. Tekne batıp çıktı ve bir sa-

niye için bir ışığın yanıp söndüğünü gördüğünü sandı. Kalbi boğazına fırladı ve tekrar görünmesini beklerken kulaklarında atmaya başladı sanki. Uzun süre geçti ve sonra bir kez daha gördü.

Lola, "Max! Max, dışarı gel. Sanırım bir şey görüyorum," diye haykırdı. İçeri girip onu getirmek istemiyordu, dürbünü gözlerinden çekerse ışığın izini kaybetmekten korkuyordu. Max ortaya çıkmayınca, daha da yüksek sesle bağırdı. "Max, hemen buraya gel!"

"Lanet olsun," diye küfrederek mutfaktan çıkıp geldi. "Ne istiyorsun?"

Işık tekrardan parladı. "Bir şey görüyorum. Bir ışık görüyorum."

"Emin misin?"

"Eminim."

Max onun arkasında durdu, göğsü onun sırtına dokunuyordu. Dürbünü eline aldı ve gözlerine yaklaştırdı. "Nerede?"

Lola artık ışığı göremiyordu, eliyle işaret etti. "Tam orada. Görüyor musun?"

"Hayır."

"Daha dikkatli bak. Orada."

Bütün havayı dalgaların teknenin kenarına vurma sesleri kapladı ve sonra, "Ah evet. İşte orada."

"Nedir o?"

"Emin değilim. Çok uzakta. Bir gemi ya da bir şamandıra olabilir." Max o kadar uzun bir süre sessiz kaldı ki Lola çığlık atmak istedi. Sonunda, "Hareket ediyor, o yüzden bir şamandıra olamaz," dedi.

"Ne yapmamız gerekiyor?"

"Hiçbir şey."

“Böyle söyleyemezsin. Bir şeyler yapmak zorundayız!”

Max dürbünü aşağı indirdi ve karanlığın içinde onun gözlerine baktı, fakat sessiz kaldı.

“Lütfen Max. Bir şeyler yap.”

Max ona bakmaya devam etti ve Lola tekrardan yalvaracakken sonunda, “Acil durum çantasındaki kalan fişekleri de getir. Tabanca masanın üzerinde,” diye devam etti, derinden gelen sesi sakindi. “Ve bulduğun tüm ışıkları yak.”

Eğer Max sakinse Lola tam tersiydi. Hemen dolaba doğru hızla koştu ve kalan üç fişegi aldı. Lüks odanın ışıklarını ve her iki banyodaki ışığı da açtı. Dışarı çıkarken masanın üzerindeki tabancayı aldı. “Hâlâ orada mı?” diye sordu, sanki koşu bandı üzerinde bir saat koşmuş gibi nefes nefeseydi.

“Evet, fakat daha yakınlaşması gerekiyor.”

“Ne kadar yakın?”

“Olabilirdiğince yakın.”

Lola’nın ağzı kurumuştı ve dudaklarını yaladı.

“Lola?”

“Evet.”

“Derin ve eşit oranda nefes almaya çalış.”

Yaa tabii tabii. “Peki.”

“Eğer tekrar soluğun kesilirse, kendi başının çaresine bakarsın.”

Lola bir elini göğsüne koydu ve ciğerlerine derin bir nefes çekti. Soluğunun kesilmesini ya da bayılmayı ve kurtarılmayı kaçırmayı istemiyordu. “Daha da yaklaşıyor mu?”

“Evet.” Lola’ya, sanki Max ona dürbünü, o da Lola’ya fişek tabancasını beş dakika önce vermiş gibi geliyordu. “Geri çekil. Bu şeyin çalışıp çalışmayacağından emin değilim.”

Lola teknenin sağ tarafına doğru çekildi ve Max tabancayı doldururken karanlığın içinden onu izledi.

Max, “Köpeğini çağır,” dedi ve Lola, Baby’yi kendine iyice yakınlaştırdıktan sonra, Max kolunu kaldırıp ateş etti. Hiçbir şey olmadı. “Lanet olsun.” Tekrar tetiği çekti ve ateş etti. Bu sefer kırmızı bir top namludan ateşlendi, on iki çaplık fişek anımsadığından daha da çok ses yapmıştı. Fişek, Dört Temmuz’daki gibi havada patlamadan önce doksan derecelik bir açıyla dört yüz metre yükseldi. Patlama altı saniye sürdü ve sonra yanıp söndü.

“İşe yaradı!” Yerinde durabilmek için fazla heyecanlanan Lola güvertenin diğer tarafına geçip diğer geminin olabileceği yere doğru baktı. “Buraya gelmeleri ne kadar sürer?”

“Eğer fişegi gördülerse çok uzun sürmez.”

“Nasıl kaçırabilirler ki?”

Max dürbünü Lola’nın elinden aldı ve Lola onun yüzüne doğru baktı. İçerideki ışık güverteye yayılmıştı ve Lola onun dudaklarının sert çizgisini farkettiler. Kurtarılacak olan bir adam için hiç heyecanlı görünmüyordu. “Eğer bakmadılarsa çok kolaylıkla kaçırabilirler.” Dürbünü gözlerine yaklaştırdı ve Atlantik’e baktı.

Lola, “Bu yöne doğru mu geliyorlar?” diye sordu, yine de diğer geminin onların fişegini fark etmemiş olduğuna inanmak istemiyordu.

Max, tek kelime etmeden, teknenin sağ tarafına doğru ilerledi.

Baby, Lola’nın kucağından yere atlarken, “Bu yöne doğru mu geliyorlar, Max?” diye tekrar sordu.

“Öyle görünmüyor.” Max dürbünü aşağı indirdi ve tabancayı doldurdu. İkinci fişek ilk denemede ateş aldı ve gökyüzünü aydınlattı.

Lola dürbünü aldı ve gözlerine götürdü, fakat ne kadar görmeye çabalasa da dalgaların ardında saklanan belli bir ışık görmedi. “Nereye gitti?”

“Doğuya doğru ilerliyor, muhtemelen Andros ya da Nassau’ya doğru gidiyor.”

“Göremiyorum.”

“Çünkü artık bizden uzağa doğru ilerliyor.”

“Bir fişek daha at.”

“Sonuncuyu bir adaya yaklaşacağımız zamana bırakmalıyız.”

“Hayır!” Lola tabancaya uzandı. Max tabancayı bırakmadı. Lola, “Bu sefer görecekler ve geri gelecekler,” diye karşı çıktı. “Lütfen, Max.”

Koyu karanlıkta ve hafif ışık süzmeleri içinde Max başını eğip ona baktı. Sonra bir şey demeden tabancayı doldurdu ve kolunu havaya kaldırdı. Diğer ikisi gibi üçüncü fişek de doksan derecelik bir açıyla yükseldi ve kırmızı bir ateş topu gibi patladı.

“Bunu görmüş olmaları gerekiyordu.” Lola gözlerini kapadı ve çabuk bir şekilde dua etti. Tanrı’ya bir sürü farklı şey için söz verdi. Daha sık dua edeceğine ve hatta hiçbir şeye ihtiyacı olmadığına da dua edeceğine söz verip en sonunda Jed Amca’sının gerçek bir Gül paskalyalı, sürekli modern Hristiyan müziklerinin çalındığı, üstü çadırla kapalı ve mucizevi tedavilerin olduğu yeni kilisesine de gideceğine dair sözler verdi.

Lola tekrar dürbünden baktığında uzaktaki ışığı tekrar görmeyi ummuştu. Koyu karanlık ve dalgalanan Atlantik’ten başka hiçbir şey görmedi. “Normal olarak gören biri o fişekleri nasıl görmemiş olurdu ki?”

“Geç oldu ve muhtemelen herkes içeri girmiştir. Biri güverteye çıkıp yukarı bakmadıkça kaçırmaları oldukça kolay olur.”

Gözlerini zorlayarak bir şey görmek için bakındı. Loş bir ışık, suda bir gölge.

“Lola, onlar artık uzaklaştılar.”

“Belki de onların geri döndüğünü göremiyoruzdur sadece?” Lola, Max ve Baby’nin mutfığa doğru gidip birkaç dakika sonra geri döndüklerini duydu. Kolları yorulmaya başlamıştı, fakat vazgeçmedi. Kurtarılmaya bu kadar yaklaşmışken kıl payı kaçırması olduğunu düşünmek istemiyordu.

Max onun bir elini dürbünün kenarından alıp çekti ve parmaklarını soğuk bir bardağın etrafına doladı.

“Bir yudum su iç, Lola. Yine soluğun kesilecek.”

Nefes nefese değildi, fakat sonunda dürbünü aşağı indirip bir yudum su içti. Soğuk su kuru dilini ve boğazını ıslatmıştı ve hepsini bir dikişte içti.

Max bardağı ondan alırken, “Başka gemiler de geçecek,” dedi.

Lola onun yüzüne baktı ve gözyaşlarına boğuldu. Dehşete düşmüş bir şekilde, elini ağzına bastırdı, fakat içinde bastırması olduğu duygudan ve içini parçalayan hayalkırıklığından kaçamıyordu. Kendini susturmaya çalıştıkça kontrol etmek daha da zorlaşıyordu ve sonunda hüngür hüngür ağlamayla hıçkırıklar arasında bir yerde durdu. “Ben o gemiyi istiyorum, Max.”

Max ona uzandı ve onu geniş göğsüne doğru çekti. “Şşşş, tamam. Her şey yoluna girecek.”

“Hayır, girmeyecek,” diyerek Max’in omzunu saran kumaşa yüzünü gömüp ağladı ve sonunda kendini bıraktı. “Ben eve gitmek istiyorum. Ailem endişeden çılgına dönmüştür.” Başını iki yana salladı ve başını kaldırıp Max’in karanlık yüzüne baktı. “Babamın yüksek tansiyonu var ve bu onu ke-kesin öldürür.” Ellerini yumruk yapıp onun gömleğinin ön kısmına koydu. “Ben eve gitmek istiyorum, Max.”

Max başını eğip onun yüzüne baktı ve sıcak avuçlarını onun sırtında gezdirdi. “Ben senin eve dönmeni sağlayacağım,” dedi. Sonra yirmi dört saatten daha kısa bir süre içinde ikinci kez

dudaklarını onunkilere doğru alçalttı.

Lola, onun dudaklarının yumuşak okşayışlarına karşı, "Nasıl?" diye sordu.

"Bir şeyler düşüneceğim." Sonra onu öptü. Bu sefer niyetinin ne olduğunu sorgulamaya gerek yoktu. Dudaklarının onunkiler üzerindeki sert baskısı niyetini açıkça belli etmişti. Onun nefes almasına yardımcı olmuyordu ve izin de istemiyordu. Parmaklarını saçlarından geçirip yüzünden geriye doğru okşuyordu ve başını omuzlarından yukarı kendine doğru çekiyordu. Başını avuçlarıyla kavrayıp geriye yatırdı ve aralanmış dudaklarına dokundu. Dili ılık ve kaygan, hükmedici ve aç bir şekilde onun dudaklarının arasından girdi. Lola tüketilmek istiyordu. Uzaklara doğru akıp giden kurtarma gemisini, ailesini, kariyerini, Sam'in porno sitesinde küçük düşürülmesini ya da burada ölüp ölmeyeceğini unutmak istiyordu. Boğazını sıkı içindeki ciddi hayalkırıklığı ve korkuyu Max'in alıp götürmesini istiyordu. Max'in onu kolları arasına alıp her şeyin düzeleceğine inandırmasını istiyordu.

Dürbün Lola'nın ellerinden kayıp düştü ve avuçlarının içinde onun göğsünün sertliğini ve dokunuşlarına cevap veren kaslarının titreyişini, kendisinden üstün olan gücünü hissederek ellerini Max'in gömleğinin üzerinde yukarı aşağı gezdirmeye başladı. Kollarını onun boynuna doladı ve çıplak ayaklarıyla parmak ucuna yükseldi. Max'in bir eli Lola'nın küçük poposuna doğru kaydı ve onu kendine daha da yaklaştırdı. Sertleşen kısmının çıkıntısı kalçalarının arasından ön kısmına bastırıyordu ve aniden daha ateşli ve ıslak bir şekilde öpüşmeye başladılar. Dudakları ve dilleriyle her ikisi de damarlarında akan ve onları tüketmekle tehdit eden arzuyu beslediler.

Tıpkı fişek gibi, Max, karanlık gökyüzünde patlamıştı, öpüşleri yakıp kavuruyor, yoğunlaşıyor ve Lola'nın kollarındaki ve boynunun arkasındaki ince tüyleri havaya kaldırıyordu. Bu his onun vücuduna dokunduğu her yerine yayıldı; beline, göğüslerine ve ellerine. Dokunulmamış yerlerine; poposuna,

bacaklarının arka kısmından aşağı, parmak uçlarına.

Tekne dalgalar arasında arka sancakta yükselip tekrar düzelerek ilerliyordu. Max ayaklarını iki yana açtı ve teknenin doğal bir şekilde yükselip alçalmasıyla sertleşmiş kısmının onunkine dokunmasına izin verdi. Bu erotik ritim Max'in göğsünden derin bir inilti yükseltti ve Lola'nın da daha fazlası için kıvranmasına neden oldu.

Max ıslak dudaklarını onun boynunun yan tarafına kaydırды ve Lola ona daha çok yer açmak için başını yana doğru yatırdı. Max'in dilinin ucu onun kulağına dokundu ve adını kulağına fısıldadı, ılık bir okşayış içinde sert bir arzu uyandırdı. Max onun boynunun alt kısımlarına doğru ilerledi ve bir eliyle onun gömleğinin düğmelerini açarken boynundaki hassas çukur kısmı emmeye başladı. Lola gömleğinin çıkarılmasını isteyip istemediğine karar vermeden önce Max onu omuzlarından sıyrıp kollarından ve dirseklerinden aşağı indirmişti bile.

Max onun boynundan omuzlarına doğru öperken Lola'nın aklından hızlı bir şekilde Max'in çabuk hareket eden elleri gelip geçti. Sonra Max bir eliyle onun sütyeninin içindeki göğsünü kavradı. Onun sıcak avucunun içinde göğüs uçları aniden sertleşirken Lola aniden içine derin bir nefes çekti ve ikisi de daha ileri gitmeden onu durdurması gerektiğini biliyordu.

Max, onun boynuna, "Lola," diye fısıldadı ve Lola onu durdurmak yerine başını kaldırıp dudaklarını kendininkilere yaklaştırdı. Max'in eli hırslı bir şekilde onun göğsünü sıkıp sonra gevşetiyordu. Sütyeninin danteli üzerinden göğüs ucunu okşuyordu. Belki o da durmak istemiyordu. Belki de Max'in onu alıp götüreceği her yere gitmek istiyordu. Onda bir şey vardı. Diliyle izini sürdüğü, anlaşılması güç bir şey. Sıcak, iç titreten ve ondan daha büyük olan bir şey. İçini ısıtan ve açlık hissi veren bir şey. Elbiseleriyle birlikte ahlâk değerlerini de yırtıp atmasına neden olacak tehlikeli bir şey. Lola ellerini onun tişörtünün ön kısmında gezdirdi ve onu çekerek tenini ortaya çıkardı. Uzun zamandır hissetmemiş olduğu vahşi bir açlık

içinde parmaklarını onun göğsündeki tüylerde gezdirdi, diğer eliyle de sert kaslı karnının üzerinde gezindi. Max Zamora ilgi çekici ve ürkütücüydü. Kas gücü ve kendine olan güveniyle kusesursuz bir fiziği vardı.

Max kendini onun dudaklarından geri çekti ve Lola'nın elini avucuna alırken onun gözlerinin içine baktı. "İçeri gel," dedi ve kapıya doğru döndü.

Max'in önünde çıplak olma düşüncesi onun peşinden istekle gitmekten alıkoyuyordu Lola'yı. O artık dergilerde ve reklam panolarında poz veren zayıf, mükemmel manken değildi. Kalçaları biraz daha toparlaklaşmıştı. Poposu da daha çok büyümüşü. Onu eski haliyle kıyaslar mıydı? Herkes kıyaslıyordu. Artık modanın mükemmel yüzü olmadığı için hayalkırıklığına uğrar mıydı?

Lola'nın bir yanı, Max'in peşinden gidip onu götürmek istediği yere gitmek için can atarken, akli ve mantığı ellerini onun elinden çekecek kadar öne çıkmıştı. Lola, derinden gelen titrek bir sesle, "Biz bunu yapamayız, Max," dedi ve gömleğini tekrar omuzlarına çekti. Bunu ne kadar çok isterse istesin, vücudu onun ellerinin vücudunda gezinmesini ne kadar çok isterse istesin Max ile sevişemezdi.

Max içine bir nefes çekip verirken göğsü yükselip alçaldı. "Yapmak istediğimiz her şeyi yapabiliriz, Lola," dedi, sesi arzuyla dolmuştu. "Etrafta bizi durdurabilecek hiç kimse yok." Max tekrar ona uzandı, fakat Lola geri çekildi ve Max'in eli boşluğa düştü.

"Şu anda sevişmek çok kötü bir fikir." Lola gömleğinin düğmelerini iliklerken ona bakamıyordu, gözlerindeki açlığı görmekten korkuyordu. Belinin alt kısmındaki zonklamaya karşı pes etmekten korkuyordu.

"Sevişmenin yanında yapabileceğimiz şeyler de var, Lola. Yatakta biraz oyalanıp terler sonra da ne yapacağımıza bakarız."

“Hayır, ben seninle lüks kamaraya gelmiyorum.”

“Harika, burada yapacağız o zaman. Güvertenin üzerinde, küpeşteye dayanıp, balıkçı sandalyesinin üzerinde. Tam bu noktada, ben seçici değilimdir.”

“Max, bu komik değil.” Lola kollarını göğsünün altında birleştirdi.

“Lanet olsun, tabii ki değil.” Lola tarafından durdurulmasının yarattığı baskı Max’in sesine yansımıştı ve karanlığı delip geçmişti. “İki saniye öncesine kadar sanki aynı şeye ilgi duyuyormuşuz gibi davranıyordun.”

Haklıydı. İlgi duymuştu, fakat sonra akli son dakikada araya girdi. “Biz birbirimizi tanımıyoruz ve seks bir hata olur.”

“Ben o şekilde görmüyorum.”

Lola sonunda başını kaldırıp yukarı baktı, onun koyu renk yüzüne, çenesinin ve ağzının gergin çizgisine baktı. “Ben sana öyle yemeği yapana kadar benden hoşlanmadın bile.”

“Senden hoşlandım.”

“Hoşlanmış gibi davranmadın.”

“Ben seni gayet beğendim.” Max bir nefes verdi ve sonra, “Sen beni yavaş yavaş büyüledin,” diye ekledi.

Lola bu kadar büyük bir övgü alabileceğini düşünmemişti. “Bana kendimi sıradan hissettiriyorsun.”

Max kollarını göğsünde birleştirdi. “Yapma, Lola.”

Lola bu kadar kolay savuşturulabilecek bir çocuk değildi. “Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Bu, benim şu anda, kadınların seksten önce, seks sırasında ve sonrasında, her şeyin tersine dönüp de benim aşağılık herif olmama dönen mantıksız konuşmalardan birini yapma modunda olmamam anlamına geliyor.”

“Seninle seks yapmayacağım için mantıksız mı oluyorum

yani?”

“Hayır, --“

Lola, “Söyleme, Max,” diye sözünü kesti.

Max yine de söyledi. “Gösterip de vermeyen oluyorsun,” diye sözünü tamamladı.

Lola’nın bakışları kısıldı. “Bu çok kabaydı.”

“Evet, tabii, şu anda kaba modumdayım. Ve eğer orada durmaya devam edersen, daha da kabalaşabilirim.” Max bir nefes verdi ve ellerini yana indirdi. “Pekala, bana bir iyilik yap ve kamaraya gir. Tabii, eğer buraya gelip elini pantolonumun içine sokup başlattığın işi bitirmek istemiyorsan.”

Lola sarışın doğmuştu, fakat aptal değildi. Hızla arkasını dönüp mutfığa doğru yürüdü.

BÖLÜM 7

Lola büyük boy yatakta, çarşafın arasında kaydı ve yan tarafına döndü. O gösterip de vermeyen biri değildi. Max onu öpmüştü ve o da onu geri öperek karşılık vermişti. Adamın elleri hızlıydı ve çok kurnazdı, bluzunun düğmelerini açtığını neredeyse hissetmemişti. Bluzunu kollarından aşağı sıyrana kadar ne yaptığını anlamamıştı bile. Hayır, o gösterip de vermeyen biri değildi. Sadece mantıklı biriydi.

Lola da ellerini kendine saklamamıştı, sonuçta. Fakat kendi kendine, Max'in tişörtünün önü zaten açıktı, dedi. Onun sert kaslı göğsünden ve karnından başka ellerini koyacak yeri yoktu... Tamam, parmaklarıyla biraz gezintiye çıktı, fakat bu onu tacizci yapmıyordu. Max hayal görüyordu.

Lola sırtüstü döndü ve kolunu gözlerinin üzerine kapadı. Önceki iki gecedен sonra, temiz çarşafı normal bir yatak âdeti cennet gibiydi. Aklını Max'i düşünmeye zorladı ve teknenin sabit bir şekilde sallanmasıyla bir an durgunlaştı ve kısa bir süre sonra derin bir uykuya daldı. Fakat uykusunda bile Max'ten tam anlamıyla kaçamıyordu. Onu hayal ediyordu, kendisini inişli çıkışlı çılgın duygulara hapseden dudakları ve ellerini düşünüyordu.

"Lola."

Lola karanlık lüks odada gözlerini açtı, hiçbir şey görmüyordu ve tekrar gözlerini kapadı.

"Uyan, Lola."

"Ne var?" diye inledi. Salondan gelen ışıık açık kapıdan içeri

sızıyordu ve yatağın köşesini ve Max'in dizden aşağı kısmını aydınlatıyordu. Siyah kot pantolonunu ve botlarını giymişti, ayaklarını da iki yana açmıştı.

"Kalkman gerek."

Lola, "Saat kaç?" diye sordu, sonra saati bilemeyeceğini fark etti.

"Sen birkaç saattir uyuyorsun."

Lola doğruldu ve aniden teknenin derine batıp yalpalandığını fark etti.

Max, "Şu anda fırtınaya yakalandık," diye açıkladı. "Üzerine bir can yeleği giymen gerekiyor."

"Kötü mü?"

"Eğer öyle olmasa, seni uyandırmazdım."

"Baby nerede?"

Max öne doğru eğildi ve köpeği yatağın üzerine koydu. Dora Mae'nin baş kısmı suya dalıp teknenin pencerelerine su çarparken, Baby onun kollarına zıpladı. Lola küçük, yuvarlak pencerelerden dışarı baktı, fakat hiçbir şey göremedi. Baştan aşağı paniğe kapılmıştı. "Tekne batacak mı?"

Max cevap vermedi ve Lola üzerindeki örtüleri kenara attı. "Max?"

Max, odanın diğer tarafından lamba düğmesini açtı. Saçları ıslaktı ve başına yapışmıştı, üzerine sarı bir yağmurluk giymişti. "Gerçeği öğrenmek istiyor musun?"

Tam olarak istemiyordu, fakat tahmin etmektense bilmeyi tercih edeceğini düşündü. "Evet."

"Dalgaların boyu yaklaşık olarak iki ila üç metre yüksekliğinde ve rüzgârın da saatte elli mil olduğunu tahmin ediyorum. Eğer teknenin kontrol edebileceğim bir dümeni olsaydı, bu o kadar da kötü olmazdı, fakat biz bir mantar kapağı gibi savru-

luyoruz.” Sanki söylediği şeyi kanıtlıyormuş gibi iskele tarafına bir dalga çarptı. Dora Mae sağ yana yattı ve ışıklar titremeye başladı. Max kapının üst tarafına tutundu ve Lola ile Baby yatağın köşesine kaydılar.

Max, fazlasıyla korkunç olan haberin üzerine bir de, “Eğer su motor odasına dolarsa, elektrikler sönecek,” diye ekledi.

Tekne kendini doğrulttuğunda Lola ayağa kalktı. “Ne yapacağız?”

“Fırtınayı atlatmaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapamıyoruz.” Max ona doğru ilerledi ve bir can yeleği uzattı. “Bunu üzerine giy.”

Lola yeleği aldı ve önce bir kolunu, sonra da diğer kolunu kırmızı ve sarı renkli yeleğin kolundan geçirdi. “Sen ne yapacaksın?”

Max yağmurluğunun önünü açtı ve koyu yeşil can yeleğini gösterdi. Lola köpeğini Max’e verdi ve kemerleri karnının üzerinde çatırdatarak kapattı. Göğüslerinin üzerinden geçen kemerler bir araya gelmedi, o yüzden onları açık bıraktı.

“Baby’ye ne olacak? Onun bir can yeleğine ihtiyacı var.”

“Küçük sıçana uyacak kadar ufak bir tane yok,” dedi ve lüks odadan dışarı çıktı.

Lola onu yakından takip etti, saçlarının uçlarından ve boyunun arkasından sular damlıyordu. “Var mı diye baktın mı?” Lola’nın sabah okumuş olduğu derginin yanında yerde duran birkaç koltuk yastığı dışında teknenin iç kısmı trizlerle sağlamlaştırılmıştı.

“Evet.”

Dora Mae sol yana doğru battı ve Lola midesinin kıvrıldığını hissetti. “O boğulabilir.” Lola, Max’in yağmurluğunun arkasından tuttu. “Max, bir şey yapmalıyız.”

Max yağmurluğunun arkasındaki asılmayı hissetti ve omzu-

nun üzerinden Lola'nın korkmuş kahverengi gözlerine baktı. Kendisinden köpeğini koruması için bir şey yapmasını bekliyordu. Güzel yüzünde böyle bir ifade vardı. Ondan kendisini de kurtarmasını bekliyordu. Bunun yükü, boynuna sarılmış bir kement gibi hissettirmişti. O hiç kimsenin kurtarıcısı değildi. Hükümet için yaptığı iş hiçbir zaman kişisel değildi. Avukattan aldığı bilgi dışında üçüncü şahısların da dâhil olduğunu bilmiyordu. Kime yardım etmiş olduğunu bilmiyordu ya da kimin yok olmasına yardım etmiş olduğunu. Bilmek de istemiyordu.

Tekne sağ yana yatarken Lola onun kol kısmına tutundu. Yüzü biraz yeşilimsi bir renk almıştı. Max bu hissi biliyordu. Bir saat kadar önce, akşam yemeğini teknenin yan tarafından denize kusmuştu. "Düşmeden koltuğa otur."

Bunun yerine, Lola elinden geldiğince hızlı bir şekilde banyoya doğru koştu. Yağmurun yağıışı ve okyanusun şiddeti baş taraftan gelen bütün sesi bastırıyordu. Max'in, Lola'nın midesinin bulandığını anlaması için bir ses duymaya ihtiyacı yoktu. Fırtına sırasında herkesin midesi bulanırdı.

Max bir kolunda Baby ile cankurtaran kiti, can simidi ve katlanmış şişme botu bir araya koyduğu mutfığa doğru ilerledi. Kontrol tarihi 1989 olan şişme botun şişip şişmeyeceğinden şüpheliydi. Cankurtaran kiti, teknedeki diğer acil durum ekipmanları gibi ıslanmıştı. İki tane balıkçı sinyal malzemesi kutusu ve iki tane de su geçirmez lamba vardı; fakat onların da pili bitmişti.

Max köpeği mutfaktaki koltuğun üzerine koydu, yağmurluğunu masanın üzerine attı, sonra da botunun üst kısmına soktuğu balıkçı bıçağına uzandı. Can simidinden onar santimlik iki kalın plastik parça kesti, sonra Dora Mae'yi terk etmeleri gerekirse ihtiyaçları olacak olan erzakları koymuş olduğu silindir spor çantasına göz attı. İçinden, daha önce deniz suyu içeri girmesin diye kabin kapısının etrafını sarmak için kullanılmış olduğu bir rulo yapışkan bant çıkardı. Teknenin başı havaya kalkarken Max, Lola'nın köpeğine uzandı. Bakışlarını

mutfak ve salon boyunca sıralanmış pencerelere çevirdi, fakat dışarıdaki felaketten hiçbir şey göremiyordu. Gördüğü tek şey Lola'nın köpeğinin kendi göğsünde duran yansımasıydı, sanki bütün sorunların cevabı ondaymış gibi. Fakat cevaplar onda değildi. Deniz donanmasındaki kariyeri sırasında şiddetli denizlerde ve tropik fırtınalarda geçirdiği zamanlar olmuştu, fakat bunlar teknede muhriplerin olduğu zamanlardı. 1998'de bir Seawolf-sınıfı saldırı denizaltında Mitch Kasıgasından sağ salim çıkmıştı. Denizin altında kazasız belasız kurtulmuştu.

Baby, Max'in çenesini yaladı ve Max başını eğip onun yuvanlık ve parlak siyah gözlerine baktı. Lola'nın köpeği bile ona sanki bir mucize yaratabilecekmiş gibi bakıyordu. Üzerindeki yüke yük katarak, sanki onları yukarı çekip hepsini kurtarmış gibi. Boynunun etrafındaki kementi daha da sıkarak.

Max plastik parçaları köpeğin her iki tarafına yerleştirdi. Sonra bandı Baby'nin karnının ve iri parçaların etrafına sardı. Bitirdiği zaman küçük köpek bacakları olan gümüş bir tepsi gibi duruyordu. Bu muhtemelen Baby'nin hayatını kurtarmayacaktı, fakat onu su yüzünde tutacaktı.

Teknenin baş tarafındaki kapı açıldı ve Lola dışarıya doğru tökezleyerek çıktı. Yüzü bir kâğıt gibi bembeyazdı ve dudakları da neredeyse rengini kaybetmişti. Koltuğa doğru yaklaşırken mutfağa doğru bakındı. Tekne iskele kısmında sert bir şekilde yalpalandı ve dizlerinin üzerine çöküp mutfağa doğru kalan kısmı emekleyerek gitti. Dışarıdan, görünmeyen yağmur ve deniz pencerelere çarpıyordu.

Max yemek masasına tutundu ve kanepeye doğru gitmeden önce türbülansın dinmesini bekledi. "Bu yapabildiğimin en iyisi," dedi ve köpeği onun kucağına verdi.

"Teşekkür ederim, Max." Lola yan tarafa doğru uzandı ve Baby'yi göğsüne yakın bir şekilde tuttu. "Kalbinin derinliklerinde Baby'den hoşlandığını biliyordum."

"Evet, zaman geçtikçe içimdeki sevgi daha da büyüdü."

“Yosun gibi mi?”

“Evet, yosun gibi.”

Lola’nın dudaklarının kenarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Ben, Baby ve içinde büyüyen sevgin.”

“Ben içimdeki sevginin yosundan daha hızlı büyüdüğüne karar verdim.”

“Evet, biliyorum.”

“Nasıl yani?”

“Beni içindeki sevgin yosundan daha hızlı büyüyormuş gibi öptün.”

Bir dalga, Max’i diz üstü düşürecek kadar Dora Mae’ye sağ yandan vurdu. Max sert bir şekilde düştü ve yerde kaydı. Işıklar titrek bir şekilde yanıp sönmeye başladı ve pat diye söndü, sonra motorlar sustu ve kabini öyle koyu bir karanlığa bürüdü ki, Max gözünün önündeki hiçbir şeyi göremedi.

“Max!” Lola’nın panik içindeki çığlığı zifiri karanlığın içine doldu.

Max, “Sen iyi misin?” diye sordu. “Hâlâ kanepenin orada mısın?”

“Nerede olduğumu bilmiyorum. Baby nerede?” Stres içinde birkaç dakikadan sonra Lola tekrar konuşmaya başladı. Max’in ayaklarından birkaç santim ötede, “İşte burada,” dedi. “Işıklar geri gelecek mi?”

Acil durum jeneratörü ilk gece zarar görmemişti ve bu gecede zarar göreceğinden şüpheliydi. “Ben motoru çalıştırmadıkça geri gelmez.”

“Sakın dışarı çıkma.”

“Tatlım, ben de bunu yapmayı planlamıyordum.” Max, karanlıkta, mutfağın içinde süründü ve yerde duran silindirik spor çantasını buldu. Çantayı kanepeye doğru çekerken gözleri bir

şekilde farklı derecelerde siyah ve gri bir görüntü almaya başladı. “Bir yerin acıdı mı?”

“Sadece dirseğim. Sanırım hayatta kalırım.” Lola bir an sessiz kaldı, sonra, “Max, sence ...” diye sordu. Sözü bitiremedi, fakat Max onun ne soracağını anlamıştı.

“Bence ne?”

Max dışarıdaki kasvetli rüzgârdan onun sesini zar zor duyuyordu. “Sence kurtulabilecek miyiz?”

Lola ve Baby tekrar koltuğa doğru emekleyerek gitti ve Max sırtını kanepenin koluna vererek yerde oturmaya devam etti. “Bir şansımız var.” Ona gerçeği söyledi. Hayatında birçok kez ölmek üzere olduğunu düşünmüştü, fakat hâlâ buradaydı. Hâlâ hayattaydı ve hâlâ nefes alıyordu.

Lola onun tişörtünün kolundan tutup uzun parmaklarının arasında büzüştürdü. “Hiç ölmeye çok yakın olmuş muydun, Max?”

Sayabileceğinden çok daha fazla olmuştu. “Bir ya da iki kere.”

Birkaç dakika geçti, sonra denizin şiddetli sesinin çok daha üzerinde bir tonda konuşmaya başladı. “Ben bir keresinde neredeyse ölüyordum. Çok korkunçtu ve aynı şeyi bir daha yaşamak istemiyorum.” Lola’nın başı onun sağ omzuna çok yakın duruyordu ve Max de neredeyse onun ılık nefesini hissedebiliyordu.

“Ne oldu?” Max çantanın fermuarını açtı ve içinden bir fener çıkardı.

“Green’deki barın tuvaletinde kalbim durdu.”

Max feneri onun omzunun üzerinde yaktı ve ışık onun dudaklarını ve Baby’nin başını aydınlattı. Küçük köpek feci şekilde titriyordu. Max onun karanlıktaki yüzüne baktı, daha önceden kalma bir kalp sorunu olup olmadığını ya da çok fazla ilaç

alıp almadığını merak etti. Tekrardan, “Ne oldu?” diye sordu.

Sanki sık sık yaptığı bir şeyden bahsediyormuş gibi, “Tıka basa ıstakoz ve ekstra yağlı patates püresi yemiştım sonra da her zamanki gibi parmağımı boğazıma sokmuştım,” dedi. “Elektrolitlerim tamamen düzensizleşti ve kalbime vurdu. İlk defa bayılmıyordum, fakat kalbim ilk kez durmuştu.”

“Sen kusarken neredeyse ölüyor muydun?”

“Evet.”

Max kusmaktan hiç hoşlanmazdı, birinin bunu bilerek yapabileceğini düşünemiyordu. “Parmağını boğazına mı sokuyordun? Böyle bir saçmalığı neden yaptın?”

Lola, “Zayıf kalmak için, tabii ki. Zayıf görünüm modaydı ve ben doğal olarak zayıf bir kadın değilim,” derken, Max onun sakın tonda konuşmasını izledi. Teknenin baş tarafı yükseldi ve dikey bir şekilde düştü ve Max’in tişörtüne asılmış parmakları daha da sıkılaştı. Dora Mae tekrardan düz bir sallantıya gele-ne kadar konuşmadı. Devam etmeye başladığında, Max onun sesindeki korkuyu duyabiliyordu. “Bir keresinde Milano’da Nependhe’deki bir partide bir kızın aşırı doz aldığını görmüştüm. Eroin almıştı. Birçok kız zayıf kalmak için eroin kullanır. Ben değil. Ben kendimi aç bırakırdım ya da kusardım.”

Max, “Tanrım,” diye karanlık kabinin içinde fısıldadı. “Neden geçinmek için yapacak başka bir şey bulmadın?”

“Ne gibi? Benim yüksekokul eğitimim var. Bir gün bile üniversiteye gitmeden yılda birkaç milyonu nerede kazanabilirdim ki?” Lola kendi kendine güldü, fakat bu daha çok kuru ve keyifsiz bir ses tonuydu. “Tamamen kötü değildi, Max. Sevdiğim yanları da vardı. Eğlenceli yanları. Hâlâ arkadaşım olan birtakım insanlarla tanıştım. İnanılmaz yerler gördüm. Çok güzel sebepler için sözcü olma şansına sahip oldum ve bunlar benim iç çamaşırı işini kurmam için bana kapılar açtı.” Dışarıda rüzgâr uğulduyordu ve Lola alnını onun omzuna yasladı. Sanki konuşmak onları su yüzünde tutacakmış gibi konuşmaya

devam etti. “İşin diğer kısımları bağımlılık yapıyordu. Para. Seyahat. Kıyafetler. İlgi. Bunlardan vazgeçmek zor bir şey, Max. Önemli biriyken sıradan biri olmak zor bir şey.”

Tekne oraya buraya yalpalanırken, Lola ona bulimia hastalığından nasıl kurtulduğunu anlattı ve bunun aslında hayatındaki eksikliklerden ya da kötü bir çocukluk geçirmiş olmasından kaynaklanmadığını, yalnızca mükemmeliyetçiliğinden kaynaklandığını anlattı.

Max, “Bunun tekrar olmasından korkmuyor musun?” diye sordu.

“Bazen, fakat bunu saplantı haline de getiremem. Yalnızca normal bir insan gibi yemem ve dengesiz kilo alıp vermemem gerekiyor.” Baby kımıldandı ve Lola elini kaldırıp onun başını kaşdı. “Kendi kendime, kontrollü olmanın ve mükemmel olmaya çalışmanın aldatıcı olduğunu ve bu halimle iyi olduğumu hatırlatmam gerekiyor,” dedi. “Mükemmel olmak zorunda değilim.”

“Lola, sen mükemmelsin.”

“Hayır, fakat kalçalarımınla yaşamayı öğreniyorum.”

“Kalçaların mükemmel.” Max bu konuşmaları bütün kadınlar içinde Lola Carlyle ile yapıyor olduğuna inanamıyordu. Başka hiçbir şart altında nefesini tüketmezdi. “Senine tanıştığımında, aklıma ilk gelen düşünce senin kişisel olarak dergilerde görüldüğünden çok daha güzel olduğundu.”

“Sen çok tatlısın, Max.”

Daha önce bir kadının onu tatlı olmakla suçladığını sanmıyordu. Bunun üzerine bir an düşündü ve Lola Carlyle’in ona tatlı demesinin onu rahatsız etmeyeceğine karar verdi. Ayrıca eğer fırtınanın ortasında olmasalar ona daha ne kadar tatlı olabileceğini göstermekten de çekinmezdi. “Ben sıksa kızları sevmem,” dedi. “Ben kadınları severim. Göğüslü ve kalçalı ve elime sığan bir poposu olan kadınları.”

“Senin büyük ellerin var.” Lola güldü, fakat gülüşü teknenin iskele kısmına darbe almasıyla kesildi. Max ayaklarını destekledi ve Lola kanepeye tutunmak için onun tişörtünü bıraktı. Dora Mae düzeldiği zaman tekrardan tişörtüne sarıldı ve sonunda, “Max, ben çok korkuyorum,” diye itiraf etti.

“Biliyorum.” Max onun elini kendininkinin içine aldı ve sıktı.

“Konuş benimle. Senin sesini duyduğum sürece hayatta olduğumu bilirim ve o kadar korkmam.”

Max, birçok aşırı stresli koşulda sessizliği tercih ederdi, fakat eğer konuşmak ona iyi gelecekse susmadan konuşurdu. En azından ona bu kadar borçluydu. “Kurtarıldığımız zaman yapacağın ilk şey ne?” diye sordu.

“Annemi ve babamı aramak olabilir mi? Benim için endişelenmekten akıllarının başlarından gittiğini biliyorum,” dedi. “Sonra da çıplak resimlerimi internetten sileceğim.”

“Nasıl yapacaksın onu?”

“Sam’e siteyi kapatması için şantaj yapacak birini kiralayacağım.”

Max bunu yapmanın daha direk yolları olduğunu düşündü, fakat ona herhangi bir öneride bulunmadı çünkü Dora Mae’den indikleri anda Lola artık onun sorunu olmayacaktı.

Lola, “Sen ne yapacaksın peki?” diye sordu. “Yapacağın ilk şey ne olacak?”

“Kaburga eti yemek olacak.”

“Babanı aramadan önce mi?”

“Ben yirmi bir yaşımdayken babam öldü.”

Yağmur kapı ve pencerelere vurmaya devam ederken Lola bir süre sessiz kaldı. “Üzgünüm, Max. Nasıl öldü?”

“O bir alkolikti. İnan bana, ölmek için güzel bir yol değil.”

Babası, Max'ın kurtarmak için çok çabaladığı biriydi. Çabalayıp da başarısız olduğu... Ve onun aklındakileri bilmek için bir psikoloğa da ihtiyacı yoktu ve neden hayatını bu şekilde yaşadığını anlatmasına da. Tanımadığı insanlar ve onu kendi ihtiyaçları için kullanan bir hükümet için neden kendi hayatını tehlikeye attığını da. O zaten biliyordu...

Lola, onun düşüncelerinin arasına girerek, "Alkolün ve uyuşturucunun insanlara neler yapabildiğini görmüştüm," dedi. "Bazen yardım etmek için hiç kimsenin bir şey yapamadığını da biliyorum."

Max istediğinden daha acı bir şekilde güldü. "Ne kadar uğraştığımı Tanrı biliyor, fakat yaptığım hiçbir şey sonucu değiştirmede. Ben büyürken, çoğu zaman sarhoştum. Böyle bir yaşam bir çocuk üzerinde ağır oluyor."

"O içerken sen ne yapıyordun?"

"Bunlar biraz acınası hatıralar," dedi. Konuşmak istemeyeceği anılardı. Onunla konuşmayacağı. Hiç kimseyle konuşmayacağı... Max onun elini tişörtünden alıp kendine yaklaştırdı. Işığı onun kendi elinin içindeki küçük eline tuttu ve başparmağını avucunda gezdirdi. Tekne başın sağ tarafına doğru yalpalandı ve Max onun elini kendi avucunun içinde kavrayıp sıktı. "Ben daha çok mahalledeki çocuklarla oynardım," diye ekledi. "Yeterince büyüdüğümde ise donanmaya katıldım."

"Neden donanma?"

Max karanlığın içinde sıırttı. Üniformasını seviyorum. Üniformayı giyersem yatağa kız atabilirim diye düşünüyordum." Fakat donanmaya katıldığı zaman Little Creek ve SEAL programından gözlerini ayırmamıştı. Tam buraya uygun biriydi. Donanmadayken siyasal bilim ve işletme diplomasını ve Mc-Nair'deki Ulusal Harp Koleji'ne katılmaya hak kazandı. Emekli olmaya zorlandığı dönemde binbaşı olma yolundaydı.

"İşe yaradı mı?"

“Evet.” Max onun elini dudaklarına götürüp parmaklarını öptü. Sonra gözlerinin içine baktı, ışık saçlarına ve burnunun üzerine gölgeler konduruyordu. “Sana çekici bir erkek olduğumu söylemiştim.”

Lola belli belirsiz bir şekilde gülümsemeye çalıştı. “Belki de senin kendini çekici bulduğun kadar çekici değilimdir.”

Max’ın dudaklarının ucu onun parmaklarının kıvrımlarına dokunuyordu. Onun ıslak teninin üzerine... “Ne kadar çekici olabileceğimi sana gösteremediğim için şanslısın,” dedi.

Lola’nın cevabı kısa kesildi ve okyanusun yükselip alçalmasıyla bir dalga teknenin içine vurdu. Pencerele gelen darbeyle tekne iskele tarafına felaket bir şekilde sallandı. Max tabanlarını yerdeki döşemeye kenetledi ve Lola’nın elini bıraktı. Yerde birkaç metre kaydı. Ya teknenin sintine pompası çalışmıyordu ya da onlar ayaküstü duramıyorlardı. Dora Mae tekrar düzene kadar uzun bir süre geçmişti. Teknenin gıcirtısı ve horultusu rüzgârın uğultusundan daha korkutucuydu. Artık ciddileşmenin zamanı gelmişti. Herhangi bir anda neyin içine düşecekleri ile ilgili Lola’yı bilgilendirmenin vakti gelmişti. Daha fazla erteleyemezdi. Lola’nın ve Baby’nin olduğu yere doğru dizinin üzerinde sürünerek geldi ve feneri onun yüzüne tuttu. Lola’nın kocaman, dehşete düşmüş gözleri onu izliyordu. Max, yanında diz çökmüş bir haldeyken, “Lola,” diye başladı, “nefesini ne kadar süre tutabilirsin?”

“Neden?”

“Ne kadar süre?”

“Belki bir dakika.”

Eğer tekne alabora olursa, hemen batmayacak. Bir nefes çekip tut ve yukarı çıkmaya çalış. Mutfağın kapısı ve pencereler kırılabilir; hangi taraf daha kolayına gelirse oradan çıkmaya çalış. Can yeleğin üzerinde, o yüzden teknedan dışarı çıkar çıkmaz hemen yukarı fırlarsın.”

“Alabora mı olacağız?”

“Bu bir ihtimal. Sorun şu ki, tekne kendini rüzgâra ve denize dikey olarak yöneltiyor. Dalgalar daha çok iskele tarafına ve biraz da teknenin sağ yanına darbe vuruyor. Unutmaman gereken şey panik yapmamak.”

“Çok geç.”

“Şu anda ciddiym. Su sana hızla geldiğinde şimdiye kadar yapacağın en zor şey olacak, fakat korkuna yenilemezsin. Kendini kurtarmak zorundasın ve eğer panik yaparsan kendini kurtaramazsın.”

Lola’nın göğsü kalkıp indi. “Peki ya sen?”

“Ben hemen senin arkanda olacağım. Yüzeye çıktığımda şişme botu açacağım ve içine gireceğiz.” Max, şişme bot ile ilgili endişelerini kasıtlı olarak kendine sakladı.

“Baby’ye ne olacak? O asla kurtulamayacak.” Lola köpeğini bir koluyla sıkıca çekip boşta kalan eliyle de onun yüzünü tuttu.

Lola’nın söylediği şeyin gerçek olması muhtemeldi ve sanki köpek bunu anlamış gibi Lola’nın kollarından sıyrılıp gidip Max’in dizinin dibinde durdu. Küçük pembe diliyle Max’in pantolonunu ve çıplak kolunu yaladı. “Köpeğinin canlı bir şekilde yukarı çıkmasını sağlayacağım.” Max bu saçma sapan sözü söylememek için kendini durduramamıştı.

Lola oturur pozisyona geçti ve bariz bir şekilde yere devrilmekten yorulmuştu, aceleyle kanepeye ilerledi ve sırtını ona yaslayıp oturdu. “Teşekkür ederim, Max.”

Onun “teşekkürü” Max’in göğsüne, botuna sıkıştırdığı balıkçı bıçağı gibi saplanmıştı ve başka yöne bakmak zorunda kaldı. Eğer o olmasaydı, o ve köpeği şimdi hayatlarını kaybetme tehlikesi içinde olmayacaklardı. O evine dönmüş olacaktı. Sıcak yatağında güvende olacaktı. Belki de rüyalarında sütyen tasarlayacaktı. Max, “Lola, seni bu duruma soktuğum için çok üzgünüm,” dedi.

“Ben de. Ve köprü üstünü yaktığım için de üzgünüm. Bunu yaptığım için gerçekten çok üzgünüm.”

Sesindeki kendini alçaltan mizahi ton Max’in göğsüne saplanmış gibi duran bıçağı çevirmişti. Bu onda hoşlandığı şeylerden bir tanesiydi ve Lola ile hoşlanacağı daha birçok şey vardı. Onun bilmesini isteyeceğinden çok daha fazlası. Max, Baby’yi kucakladı ve Lola’nın yanına geldi. “Baş belası bir kadın için fena değilsin.”

“Bu bir iltifat mı?”

Max omzunun üzerinden, ışığın altında parlayan çenesi ve dolgun dudaklarına bir bakış attı. “Bu yalnızca gerçek bir ifadeydi.”

“İyi, çünkü beni uyardığın çekiciliğine dair bir his vermedi.” Teknenin başı yükseldi ve Lola daha da sıkı tutundu. “Ve zorba tavırlı bir Steven Segal olmak için sen de fena sayılmazsın.”

Max içinden kuru bir, “Ha, ha,” sesi çıkararak güldü. “Steven Segal korkağın teki.”

“Bunu söyleyeceğini nereden bildim acaba?” Lola onun elini tekrar kavrayıp sıkıca tuttu. Ve başını omzuna yasladığında Max de yüzünü onun karışık saçlarına doğru alçalttı. Çiçek ve okyanus gibi kokuyordu, sahil kenarında yetişen bir bahçe gibi.

Lola Carlyle, hiç de onun ehliyetini görmüş olduğu ilk gece tahmin ettiği gibi biri değildi. O, aklı havada ya da kendini kaybetmiş biri değildi. Sadece bir tangaanın içinde nasıl göründüğüne değer veren şımarık bir manken değildi. Bundan çok daha fazlasıydı. Korkularıyla burun buruna yüzleşen biriydi ve tanıdığı birçok adamdan daha cesurdu. O, hafif tatlı bir ten kokusuna bürünmüş bir kazazedeydi. Bir savaşıydı.

Dehşet bir şekilde korkuyordu, bunu onun elini ölümcül bir şekilde tutuşundan hissedebiliyordu, fakat korkusunu kontrol etmişti. Onun dayanıklılığını takdir etmek ya da övmek için değil ama korkusunu kontrol edemeyen çok fazla insan gör-

müştü.

Atlantik, Dora Mae'ye darbe vurmaya devam ediyordu. Karanlık kamaranın içinde Max, Lola'nın elini tuttu ve sadece onun bir konudan diğer konuya atlayan sesini dinledi. İşi, ailesi ve Baby'nin köpek okulundan atılmasından bahsetti. Ve her geçen saat Max'in göğsündeki bıçak biraz daha içine saplandı. Her dakika, onu kollarına alıp yüzünü boynuna gömmek için içinde oluşan arzuya karşı savaşıması gerekti. Ne kadar kayıtsız kalmaya çalışsa da her dokunuşu, her sesi ve nefesiyle onun kalbini yerinden söküyordu.

Tekne iskele tarafında yan yatmıştı ve Max birkaç sefer teknenin tekrar düzelmeyeceğini düşündü. Rüzgâr uğuldamaya devam ederken Max, Lola'nın elini tuttu. Hepsi buydu. Sadece elinin içinde onun eli... Fakat onun ince uzun parmaklarının dokunuşu ve ılık avucu, Max'i birçok kez başka kadınlarla yatmış olduğu sayısız zamanlardan çok daha özel hissettirmişti. Rüzgâr dinip deniz sakinleyene kadar elini tutmaya devam etti. Sonra Lola onun sızlayan kaburgalarına yaslanıp uykuya dalar-ken ona sarıldı.

Sabahın ilk ışıkları sonunda pencereye vurduğunda, Max onu yere uzandırdı ve başının altına bir koltuk yastığı yerleştirdi.

Sonra dışarı çıkıp zarar görmüş yeri inceledi.

Lola, Dora Mae'ye adım attığı ikinci seferden beri, tamamen öleceğini sandığı lanet bir geceden sonra uyanmıştı. Mutlak kapısının açıldığını duydu ve kendini dirseklerinin üzerine doğrulttu. İlk fark ettiği şey mutlak bir hareketsizlikti. Tekne sol tarafa yatmıştı, fakat tamamen hareketsizdi. Gün ışığı pencerelerden içeri sızıyor ve kapıda duran Max'in omzuna vuruyordu. Can yeleğini üzerinden çıkarmıştı.

Lola ayağa kalktı ve koltukta uyuyan Baby'yi kontrol etti. Can simidini yere attı, sonra Max'in peşinden dışarıya çıktı. Bir elini yüzüne götürerek sabah ışığına karşı gözlerini kısıtı. Yüz

metre kadar önünde altın rengi kumsal, yer yer yükselen pal-miye ağaçları, dik kayalıklar ve sık bir bitki örtüsü manzarası vardı. Birkaç palmiye ağacı ve bir Karayip sarıçamı fırtınadan dolayı yıkılmıştı ve yarısı suyun içine sarkmıştı. Dora Mae, tur-kuaz mavi sığ bir koyda karaya oturmuştu.

“Biz neredeyiz?”

“Bilmiyorum.”

Lola, “Sence bir adada mıyız?” diye sesli bir şekilde merak etti. “Ya da belki Florida’nın ucunda?” diye umutla sordu.

Max sol taraftaki dik kayalıklara ve taşlara doğru işaret etti. “Burası Florida gibi görünmüyor.” O da bir eliyle yüzünü gü-neşten koruyordu. “Bahamalarda yedi yüz kadar ada olması ge-rekıyor. Sanırım biz de onlardan birine geldik.”

“Sence diğer tarafında Club Med var mıdır? Yoksa burası da zengin ve meşhur birine ait o ıssız adalardan biri midir?”

Max elini aşağı indirdi. “Belki senin arkadaşlarından biri-nindir.”

Lola’nın ada sahibi olan arkadaşı yoktu. “Bunu öğrenmenin bir tek yolu var.”

Max yüzme platformuna doğru ilerleyip can kurtarma bo-tundan teknenin arka kısmına bir ip bağladı, sonra da suyun üstüne attı. Naylon ip şişme bota bağlandı ve Max onu çekti. Küçük bot saniyeler içinde şişti. Çabuk bir şekilde şişerken bir-kaç yerinden tıslama sesi geldi ve suyun altından kabarcıklar çıktı.

“Lanet olsun.” Max kollarını göğsünün üzerinde birleştirip hızlı bir şekilde batan bota ters ters baktı.

“Pekâlâ, sanırım dün gece tekneyi terk etmek zorunda kal-mamamız iyi bir şey oldu.”

“Yüzmemiz gerekecek.” Max, Lola’ya bir bakış attı. “Yapabi-leceğini düşünüyor musun?”

“Evet.” Paniklemeyi ya da soluğunun kesileceğini düşünmediği için sahile kadar yüzebileceğinden emindi.

Birlikte, adayı keşfetmek için ihtiyaçları olacak yemekleri ve erzakları bir araya topladılar. Lola meyveli elbisesini giydi ve ayağında sıkı durmayacak, bağları olmayan eski bir çift bez spor ayakkabı buldu. Max yapışkan bandı aldı ve onun önünde diz çöktü.

Max, Lola’nın ayak bileğini alıp sonra da bez spor ayakkabısının etrafına bandı yapıştırırken, Lola, “Eğer bir prensese dönüşürsem ne olur?” diye sordu.

Max’in bakışları onun bacaklarından dizine, oradan da elbisesinin etek kısmına kaydı. “Ne?”

“Sindirella gibi.”

Max onun yüzüne baktı, sonra diğer ayağını eline aldı. “O zaman ben de Beyaz Atlı Prens olurum.”

Beyaz Atlı Prens mi? Hayır, fakat ondan hoşlanıyordu. Ayakkabılar Lola’nın ayaklarına sıkıcı bağlandıktan sonra Lola saçlarını tarayıp dişlerini fırçaladı sonra da bardağa konmuş diş fırçasını Max’e verdi. Aralarında hiçbir konuşma geçmeden, Max fırçayı kullandı. İşi bittiğinde, Lola’nın çantasını ve içinde malzemelerin olduğu silindirik spor çantayı bir çöp poşetinin içine tıktı ve içini havayla doldurdu. Ucunu mümkün olduğunca sıkı bir şekilde bağladı, sonra hepsi birden teknenin arka tarafından suya girdiler. Max, Lola ve Baby. Köpeğin iki tarafına bantlanmış plastik parçalar onun ihtiyacı olan kaldırma kuvvetini sağlıyordu.

Parlak, kırık mavi, ılık, durgun suda bir gece önceki şiddetli fırtınadan eser yoktu. O kadar aldatıcı bir sakinliği vardı ki, hepsinin hayatına son vermesine ramak kalmış olan aynı okyanusa ait olduğuna inanmak çok zordu.

Sahile altı metre kala, Lola suyun içinde doğruldu ve kıyıya kadar dalgaların içinde yürüdü. Hafif dalgalar kalçalarının

arkasına vuruyordu ve Baby'yi kucağına alıp geri kalan kısma kadar onu kucağında taşıdı. Kum, fırtınadan sonra hâlâ yoğun-
du ve Lola onu yere bıraktığında devrilmiş bir palmiye ağacını
araştırmak için hızla koşturdu.

Lola, adanın yaşanılır bir yer olup olmadığını ya da bir fe-
laketten diğerine geçip geçmediğini bilmiyordu, fakat sonunda
sağlam bir zeminde duruyor olmak o kadar iyi gelmişti ki bu
umurunda değildi.

Lola üşümüş ve ıslanmıştı, yere düşüp sahili öpecek gibi
hissetti. Fakat tam tersine, nemli kumun üzerinde diz çöküp
yüzünü güneşe çevirdi. Dün gece bir kurtarma gemisi için dua
etmişti ve gelmemişti. Belki de bu Tanrı'nın ona Dora Mae'yi
terk etmesi için sunduğu başka bir yoldu. Kurtulmak için veri-
len başka bir şanstı.

Yüzüne vuran güneş ve ciğerlerine çektiği sabahın serin ha-
vasıyla içinde yükselen bir duygu seli göğsünü sıkıştırdı. Ha-
yattaydı. Dün gece birkaç kez ertesi sabahı göremeyeceğini
düşünmüştü. Eğer Max olmasa birkaç kez kendinden geçip
kendini tamamen kaybedebilirdi. Eğer onun elinin kendi eline
dokunuşu ve karanlık kamaranın içinde onun teselli edici sesi
olmasa başaramayabilirdi.

Bütün bunlardan sonra, kolaylıkla boğulup gidebilecekler-
ken o ve Baby hâlâ hayattaydı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça
dışarı verdi. Artık her şey sonlanmışken, Lola, Tanrı'ya çabuk
bir şekilde teşekkür etti ve sanki dinsel bir deneyim yaşıyor-
muş gibi içinde bir sıcaklık hissetti. Hiç olmadığından değil,
fakat büyürken birçok kez yaşamıştı. Dinsel deneyim değilse
bile en azından yaşıyor olmaktan mutluluk duyduğu muhteşem
bir andı. Islak elbisesinin tenine yapışmasını ve pütürlü kumun
ayakkabılarının içine ve ayak parmaklarının arasına girmesini
hissetmek...

Max plastik poşeti yırtıp açtı ve Lola'nın çantasını onun
yanına bıraktı. Yaşadığı güzel anı mahvederek, "Hadi gidelim,

Lola,” dedi.

“Birazcık oturup tekrar karada olduğumuz için mutlu olamaz mıyız?”

“Hayır.” Max silindir spor çantayı açtı ve ona kaşmir örtüyü uzattı. “Boş yere zaman harcıyoruz.”

“Kimsin sen? John Wayne mi?” Lola elbisesinin suyunu elinden geldiğince sıkıp akıttı sonra kaşmir şalı etrafına doladı. “Herhangi bir yere gitmeden önce senin Baby’nin yüzme koluklarını kesmen gerek.”

“Onun neyini?”

“Plastik parçaları.”

“Buraya gel B.D.,” Max, bir bacağına palmye ağacına kaldırmış olan küçük köpeği yanına çağırdı. Baby, Max’in sesini duyar duymaz çabucak koşup onun ayaklarının dibinde durdu.

“Bunu nasıl başardın?” Lola köpeğine uzandı ve Max etrafındaki plastik parçaları keserken onu tuttu. “Ben onu çağırdığımda hiç ilk seferde gelmez.”

Max, “O benim lider olduğumu biliyor,” diye cevap verdi. Öne eğilmiş olan başının üst kısmı neredeyse onun burnuna değiyordu. Gür, siyah saçları parmaklarıyla taranmış ve sabun, deniz ve Max’in kokusunun karışımı bir kokuyla tıpkı o gibi kokuyordu. Max bakışlarını onun dudaklarına kadar çıkardı ve elleri duraksadı. Kısa bir an için Lola onun güzel mavi gözlerinin içindeki arzuyu gördü. Onun kendine doğru eğilip öpeceğini sandı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirmek için elini havaya kaldırdı. Fakat Max bakışlarını çevirdi ve Lola da elini tekrar yanına indirdi. Lola hayal kırıklığı ile kala kalmıştı ve biraz da aklı karışmıştı. Bir gece önce birlikte yaşadıkları onca şeyden sonra, ona olan hisleri daha da derinleşmişti. Onun dayanıklılığına saygı duyuyordu, yalnızca sanki ona ve Baby’ye göz kulak olabilecekmiş gibi hissettirdiği fiziksel gücüne değil, aynı zamanda güçlü karakterine de saygı duyuyordu. Max’in

özünde bir onurluluk vardı. O asla sorumluluğundan vazgeçmezdi ya da bir güveni kırmazdı. Max kendi egosunu tatmin etmek için onu asla kullanmazdı ya da onun çıplak fotoğraflarını satmazdı.

Lola ona âşık değildi, fakat onda hayranlık uyandıran birçok özelliği vardı. Hayır, ona âşık değildi, fakat Max sanki öğle yemeği niyetine yiyecekmiş gibi ona baktığı zaman, karnında bir sıkışma oluyor ve aklı onun pantolonunun içindeki poposunun şekline kayıyordu.

Baby kesik bir şekilde havladı ve Lola dikkatini köpeğine çevirdi. Max bandın geri kalan kısmını çıkarmaya çalışırken, Lola, “Akıllı ol bakalım,” dedi. Kolluklar çıkar çıkmaz Lola, “Sen çok cesur bir köpeksin,” diyerek Baby’yi tebrik etti.

Max plastik çantayı ve parçaları silindir spor çantasının içine tıkkarken İspanyolca bir şeyler homurdandı. Lola, onun sesinin tonundan söylediği şeyin tercümesini sormamanın daha iyi olacağını düşündü ve üçü birden sık ağaçlık yol boyunca ilerlediler.

Lola, Baby’yi bir koluna alıp omzuna da çantasını asarken, “Hangi yöne gidiyoruz,” diye sordu.

Max, “Yukarı,” diye bilgilendirici bir cevap verdi ve Lola iki palmye ağacının arasından onu takip etti. Birkaç dakika içinde bitki örtüsünün içinde kayboldular ve tek sıra halinde yürümek zorunda kaldılar. Sık aşk merdiveni örtüsü Lola’nın ayak bileklerine dolanıyordu ve Max birkaç kez durup elini ona uzattı.

Baby, Lola’nın kollarından yere atladı ve tıslayan bir iguananın peşinden gitti. Baby’ye geri gelmesi için seslendiler, fakat o bu sefer lideri dinlememişti ve Max onun peşinden kovalamak zorunda kaldı. Sonunda Baby’yi yakaladığında onu geri getirdi ve Lola’nın çantasını açıp Baby’yi içine soktu.

Max çantanın fermuarını yarım bir şekilde kapatırken Lola, “Ben onun senin lider olduğunu bildiğini sanıyordum,” diye hatırlattı.

Max'in kaşları mavi gözlerinin üzerinde bir araya gelip çatıldı ve Baby'ye sert bir bakış fırlattı. "Senin köpeğinin çok ciddi bir duyma problemi var."

Lola gülüşünü saklamaya yeltenmedi bile. "Ya da belki lider köpek sen değilsindir."

"Tatlım, burada lider köpeğin ben olduğuma hiç şüphe yok."

"Hı-hıh. Belki de lider köpek benimdir."

Max hızla arkasına dönüp alnındaki teri elinin tersiyle sildi. "Öyle olduğunu düşünmek istediğini biliyorum, fakat lider köpek olabilmek için gerekli ekipmanın yok."

Lola onun silindir çantanın içindeki malzemelerden bahsettiğini sanmıyordu. O kadar saplantılı ve erkeksiydi ki Lola gülmeye başladı. "Ne ekipmanımıymış bu?"

"Sanırım ikimiz de ne olduğunu biliyoruz." Max'in bakışları onun elbisesinin düğmelerinden göğüslerinin üzerine, oradan da kalçalarını örten bir tutam kiraza doğru kaydı. "Ya da belki sana göstermemi istersin," dedi ve kızdıran gözlerinin kenarlarında çizgiler oluştu.

"Yok, kalsın."

Max, "Keyfin bilir," der gibi omuzlarını silkti, sonra yukarı doğru tırmanıp küçük mor çiçekleri olan peygamber ağaçlarının arasından geçtiler. Lola, onun pantolonunun arka ceplerine ellerini koyup kendisini yukarı çektirmeye çalışsa Max'in ne yapacağını merak etti. Tropik kuşlar cıvıldıyor ve havadan birbirlerine sesleniyorlardı, sonra küçük bir akarsuya vardılar ve önce Max geçti.

"Orada kal," dedi ve silindir çantayı diğer tarafa koydu. Sonra Lola için geri geldi ve akarsuyun her iki tarafına ayakları gelecek şekilde bacaklarını ikiye açtı. Lola akarsuyu kendi başına da geçebilirdi, fakat ona elini uzattığında o da elini dün gece ve bu sabah yaptığı gibi ona verdi. Avuçları birbirine değdi ve Lola'nın bileğine doğru küçük tatlı bir ürperti yayıldı. Akarsuyun

diğer tarafına geçerken başını kaldırıp Max'in gözlerinin içine baktı. Ve yine oradaydı işte. Sıcak, titrek bir arzu. Açık mavi gözlerinde saklayamadığı derin açlık. İçindeki derin tutkuyu harekete geçiren arzu.

Max, Lola'nın elini bırakırken bakışlarını aşağı indirdi. "Köpeğin ağırlaşıyor mu?"

Baby'nin ağırlığı iki buçuk – üç kilo arasında bir şeydi, fakat bir süre sonra Lola'nın omzunu ağrıtmaya başlamıştı. "Biraz-cık."

Max, Lola'nın çantasını aldı ve sapını kendi başının üzerinden geçirip omzuna taktı. Spor çantaya uzanıp tekrardan yola devam etti. Lola, Max'in omzundaki çantanın içinden Baby'nin kafası dışarı çıkmış bir halde onu taşıırken fotoğrafını çekmek için bir kamerası olmasını çok istedi; köpeğin yukarı sıyrılmış tasmaı ona sert bir görünüş vermişti. Max, Zamora zamanında onu Atlantik'e atmakla tehdit ettiği köpeği şimdi taşıyordu. O sert, gelişmiş görüntünün altında bir yerlerde Max bir kedicikti.

Baby o anda havlamaya başladı. Çantanın içinden dışarı atlamaya çalıştı.

Max köpeği engellemek için elini üzerine koydu. "Eğer seni tekrar kovalamama neden olursan B.D., o iguananın seni yemesine izin veririm."

Pekâlâ, belki bir kedicik değildi, fakat herkesin onun öyle olduğuna inanmasını istediği kötü adam da değildi.

Adanın en yüksek yerine ulaşmaları bir on dakika kadar daha aldı; Karayip palmyeleri ve zengin bitki yapraklarıyla kaplı nefes kesici bir plato. Kenarına doğru ilerlediler ve kenardan etrafa bakındılar. Dik kayalıkları ve dikey eğimiyle adanın arka kısmı ön kısmından daha az ılımlıydı. Çamlık ve palmyeler vardı, fakat Club Med yoktu. Toplumdan uzaklaşmış, uçsuz bucaksız bir okyanus ve gökyüzü ile kendi adasında tatil yapan bir rock yıldızı da yoktu.

Kısa otların arasından platonun orta kısmına doğru zorlukla ilerlemeye çalıştılar ve mavi bir açıklık keşfettiler. Temiz kaynak suyunun etrafı çamlar ve uzun çalılıklarla kaplıydı. Kaynak boylu boyunca on beş metre uzunluğundaydı ve belli belirsiz bir rüzgâr suyu hafifçe dalgalandırıyordu.

Max, Lola'nın çantasını ve silindir spor çantasını yerden aldı ve Baby bacaklarını esnetip gerindi. Sonra Max bir kayanın üzerine çöküp kıyıdan suya doğru uzandı ve avucuna biraz su alıp içti. Max, Lola'nın yanında çömelmişken, "Lanet olsun, su çok soğuk," dedi. Lola spor çantaya uzandı ve içinden daha önce musluktan su doldurmuş oldukları bir matara çıkardı.

Lola, "Şimdi ne yapacağımız ile ilgili bir fikrin var mı?" diye sordu. Elbisesinin arkası ve göğüs kısmı hâlâ ıslaktı ve üzerine sardığı kaşmir örtüyü beline kadar düşürüp hafif rüzgârın örtüyü kurutacağını umdu.

"Biraz daha keşif yapıp sonra açık havada dev bir ateş yakarız. Dün geceki fırtınadan sonra havada kurtarma uçakları olmalı."

Lola, "İşaret ateşine ne dersin?" diye sordu. "Ben bunu Anne Heche ve Harrison Ford'un oynadığı bir filmde görmüştüm. Bir adaya düşmüşlerdi ve kırıp bozmak için bir çeşit işaret verici sinyal bulmaya çalışmışlardı. Sonra sözüm ona biri gelip bunu tamir edecek ve onlar da kurtulmuş olacaktı."

"Bir yol gösterici sinyali mi?"

"Evet, sanırım öyle bir şeydi." Lola ayakkabılarını çıkardı ve kirlenmiş ayaklarına baktı. Çantasından ince bir sabun kalıbı çıkarıp kayanın kenarına bıraktı.

"Bunun en yüksek noktada olması gerekir ve bitki örtüsünün içinde olmaması gerekir." Max ayağa kalkıp elleri kalçasında etrafa bakındı. Yayılmış parmakları pantolonunun ağ kısmına geliyordu. "Belki orada olabilir," diyerek batıya doğru işaret etti.

Lola bakışlarını ondan çevirip ayaklarını soğuk suya soktu. “Sen git. Baby ve ben burada kalıp seni bekleriz.”

“Emin misin?”

Lola başını salladı ve ayaklarını sabunla köpürttü. “Baby’nin dinlenmeye ihtiyacı var.”

Max kıs kıs güldü ve bir kez daha Lola’nın yanına çömeldi. Elini onun çenesinin altına koyup yüzünü kendi yüzüne doğru kaldırdı. “Pekâlâ, eğer Baby’nin dinlenmeye ihtiyacı varsa, öyle olsun,” dedi onun dudaklarına yakın bir şekilde. Lola, Max’in Baby derken köpekten bahsedip bahsetmediğinden çok emin olamadı. Sanki ezelden beri tanıyormuş gibi doğal bir şekilde ona doğru eğildi ve dudaklarını onun dudaklarına doğru yaklaştırıp araladı. Max’in dili nazik bir şekilde onun dudaklarını okşadı ve yumuşak ve tatlı öpüşü içini tamamen ısıttı. Lola sabunu yere bırakıp elini onun sakallı yanağına götürdü. Parmaklarını kalın kısa tüylerin üzerinde gezdirdi, fakat Max geri çekildi ve Lola’nın hiç beklemediği bir anda öpücük sona erdi.

Max, “Terbiyeli ol,” dedi ve ayağa kalktı.

Matarayı, bir kutu Chex Party Mix karışık kraker, bir elma ve bir paket de Ritz krakerinden aldı. Lola ise bir Camembert peyniri, bir elma, bir kutu ince kraker ile ve aniden yemekle hiç ilgisi olmayan bir açlıkla kalakaldı.

BÖLÜM 8

Üzerlerinde yükselen güneş öğle vakti açısında olmalıydı, fakat Lola'nın sırtına ve kollarına ılıklik veriyordu. Lola ayaklarını ve bacaklarını yıkamayı bitirdi ve Louis Vuitton çantasının içini karıştırıp içinden küçük bir pudra çıkardı. Elindeki küçük aynada her bir seferde yüzünün dörtte birini görmeye çalışarak uzun uzun kendi yansımasına baktı. Paçavra gibi görünüyordu ve temel bakım malzemelerini bulana kadar çantasının içini araştırdı. Bir adet cımbız, küçük bir şişe Estée Lauder yüz losyonu, rimel, allık ve bir tüp pembe dudak parlaticısı. Kaşlarının mükemmel açısı üzerindeki birkaç tutam saçını toplarken, kendi kendine Max için süslenip püslenmediğini söylüyordu.

Kendine söylediği şey buydu, fakat çok da inandırıcı değildi. Sadece basit anlamda onun öpüşünün hayali bile içine kıpırtılar gönderip yanaklarına sıcaklık verip sanki tekrar on altı yaşındaymış ve basketbol takımının kaptanı, Taylor Joe McGraw'a âşık olmuş gibi hissettirirken söylediği şey inandırıcı gelmiyordu.

Taylor Joe onun farkında bile olmamıştı, fakat Max farkındaydı. Max ona her baktığında onun farkında olduğunu Lola'ya hissettiriyordu.

Lola on dört yaşından bu yana erkeklerin ve büyüdükçe de olgun adamların dikkatini çektiğinin farkındaydı. Fakat Max farklıydı. Onun gözlerinde gördüğü şey daha derin bir şeydi. Daha karanlık, sanki günah ve yasak bir şeyin çekimi gibi ve Lola'nın günah olan şeylere karşı her zaman zaafı olmuştu.

Lola kirpikleri daha uzun ve dolgun görünene kadar kirpik-

lerine rimel sürdü, sonra allığını ve dudak parlaticısını kullandı. Makyaj işini bitirdikten sonra onları geri yerine koyup çamlık ve uzun çalılarla kaplı boylu boyunca uzanan mavi akarsuya baktı. Gözünün önünde bir böcek uçuşuyordu ve Lola onu eliyle uzaklaştırdı. Bugünün Salı olduğundan emindi, fakat Cumartesi gecesinden beri o kadar çok şey olmuştu ki sanki bir ay geçmiş gibi hissediyordu.

Baby iki tane yusufluğa havlayıp duruyordu ve eğer Lola onu tutmasa suya düşecekti. Lola çabucak güneşe şöyle bir baktı. Ona sanki bir saat geçmiş gibi geliyordu ve Max hâlâ ortalarda yoktu. Kalkıp eşyalarını böcekli su kıyısından aldı ve sık çalılıkların arkasında, bodur bir çamın altında kendine güzel bir yer buldu. Kaşmir örtüsünü yere serdi ve Baby ile oturup kraker ve peynir yemeye başladılar.

Birkaç gündür ilk kez köpeğiyle yalnız başıyaydı. Ve onun evine dönmesini sağlayacağına söz veren Max yanında değilken, kendinin bu adaya hapsolmuş bir hayat yaşadığını düşünmeye başladı. Sürüngen ve balıklardan oluşan istikrarlı bir diyet yapardı. Üçünün birden çılgınca yaşlandığını, Max'in Cast Away (Yeni Hayat) filmindeki Tom Hanks kadar kötü göründüğünü düşündü. Kendisinin de Gilligan's Island sitcomundaki Ginger gibi göründüğünü.

Kalbi göğsünde pır pır etti ve kendisini içine çeken paniğe karşı mücadele etmek zorunda kaldı. Daha bir hafta bile olmamıştı. Eğer biri onu arıyorsa; ki bunun onun ailesi olduğundan emindi, araştırmanın geri çekilmesi için en azından birkaç günü daha vardı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça geri verdi. Paniği aklının içinden çıkarmaya zorladı.

Sinirleri biraz gevşeyince Max'in neden bu kadar uzun süre geri gelmediğini merak etti. Akli sıkıntılı bir senaryodan diğerine geçiyordu. Onun bacağını filan kırdığından ya da dik bir yerden düşmüş olabileceğinden korktu. Onunla gitmiş olmaydı. Ya ona ihtiyacı vardıysa?

Kendi kendine, bir dakika, diye düşündü, bahsettiği kişi Max'ti. Kendi başının çaresine bakıp kendi kontrolü altındaki herkesi de koruyabilirdi. Eğer bacağına kırarsa bir tahta parçası bağlar ve yoluna devam ederdi.

Lola, Baby'yi kucığına aldı ve onun göğsünü okşayıp kaşdı. Max'i çok kısa bir süredir tanıyordu, onu nasıl bu kadar iyi tanıyabilirdi ki? Nasıl olmuştu da onun hayatında bu kadar önemli olmuştu? Daha önce hayatında hiç bir erkeğe ihtiyacı olmamıştı. İstemiş miydi, evet. İhtiyacı olmuş muydu, hayır.

Eğer bir sebeple, Max adada olmasaydı, o ve Baby bir ateş yakmanın ve bir iguana kızartmanın yolunu bulabilirlerdi. O zaman neden onu kaybetme düşüncesi onun kalbinde çarpıntılara neden oluyordu? Neden onun varlığı kendisinin hayatta kalması için çok önemliymiş gibi hissettiriyordu?

Lola köpeğinin sulanmış gözlerine baktı ve sorularının cevabı ona geri yansıdı. Stockholm Sendromuydu. Hem o hem de Baby bundan kötü bir şekilde muzdarip olmuşlardı.

Arkasındaki çalılık hışırdadı ve omzunun üzerinden geriye baktı. Baby üç kere havladı sonra Max ağaç yapraklarının arasından ortaya çıktı. Çalılığın içinden yürüyerek Lola'nın önünde durup, "Bu bir bekçi köpeği gibi değil," dedi. Garip bir sıcaklık Lola'nın kalbini ısıtmıştı ve oradan da karnına doğru yayılmıştı.

Başını kaldırmış ona bakarken, onu gördüğüne ne kadar çok sevindiğine neredeyse utanmıştı. Max tişörtünün alt kısmını tutup başının üzerinden çekip çıkardı ve Lola'nın içini saran sıcaklık tenine yayılıp göğüslerini sıkıştırdı. Max alnındaki teri silip tişörtüyle de göğsünü kuruladı. Düz siyah tüyler kıvrıldı ve Lola yalnızca uzun uzun baktı. Beline ve oradan da pantolonunun kemer kısmına doğru kayan ter damlacığıyla büyüldü.

Lola, "Bir sinyal bulabildin mi?" diye sorup bakışlarını başka tarafa çevirdi. O, ilk görüşte aşka inanmıyordu. Ya da ikinci görüşte ya da belki birkaç gün sonraki görüşte. Özellikle de bu

günlerden ikisini deli gibi âşık olma korkusuyla geçirmişken. Max'e karşı hissettiği bu ani çekim mantık dışıydı. Çok manasız geliyordu. Fakat Stockholm Sendromunun da hiçbir anlamı olmadığını düşünüyordu.

"Hayır."

Bu tek kelime Lola'nın bakışlarını tekrar ona çevirmesini sağladı. "Ne yapacağız şimdi?"

"Büyük bir ateş yakacağız. Biri dumanı görecektir," diye cevap verdi. "Batı yakasında birkaç tane kuş yuvası var," dedi ve bakışlarını onun dudaklarına çevirdi. "Muhtemelen birkaç yüz tane."

"Ne?" Lola onun için deliler gibi endişelenip, felaket senaryoları yazarken, o kuş mu gözetliyordu yani? "Baby ve ben burada oturmuşken sen orada kuş yuvası sayarak mı vakit geçirdin?"

Max bakışlarını tekrar yukarı kaldırdı. "Ben böyle söylemedim."

"Sen de bunun biraz bencilce olduğunu düşünmüyor musun?"

Max'in bir kaşı alnına doğru yukarı kalktı. "Ne?"

Lola, Baby'yi yere bırakıp kollarını göğüslerinin altında birleştirdi. "Baby ve benim, sana bir şey olduğundan endişelenebileceğimiz aklına gelmedi mi?"

"Hayır." Max tişörtünü spor çantanın üzerine attı sonra güçlü, kalın kolunu üst bacağının üzerine koyarak Lola'nın önünde diz çöktü. Üzerlerindeki ağacın gölgesi Max'in yüzüne ve çıplak omuzlarına düşüyordu. Bugün kaburgalarının etrafına bandaj sarmamıştı ve soluk siyah ve mavimsi morluklar da yanmış teninin üzerinde hâlâ görünüyordu. "Ben senin köpeğinin bir sonraki öğününden başka bir şey düşüneceğini sanmıyorum."

Baby spor çantasının üzerine hoplayıp Max'in tişörtünün etrafında üç kısa daire çizip kestirmek için oraya yerleşirken Lola, "Bu doğru değil," diye Baby'yi savunmaya çalıştı. "O duygusal biri."

Max başını iki yana salladı. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Hayır."

"Ben Baby'nin benim için bir gıdım bile endişelendiğini düşünmüyorum."

"Endişelendi."

"Bence endişelenen sendin."

Lola omzunu silkti. "Sonuçta başına bir sürü şey gelmiş olabilir."

Max'in gözlerinin kenarlarında gülümseme çizgileri oluştu. "Ne gibi?"

"Ayağın takılmış olabilir ve bacağına kırmış olabilirsin ya da dik bir yerden düşmüş olabilirsin."

"İyi de neden böyle bir şey yapayım ki?"

Lola, "İsteyerek değil," diye nefes verdi, "fakat olabilir."

"Hayır, olamazdı." Max onun yanağından bir tutam saçı geriye doğru tarayıp kulağının arkasına aldı. "Başka ne düşünüyorum, biliyor musun? Lola Carlyle'ın benim için endişelenmesinin hoşuma gittiğini düşünüyorum." Max parmağını onun yüzünün kenarından çenesine doğru kaydırды ve Lola nefesini tuttu. "Çok güzel görünüyorsun."

Lola, "Göz kapaklarıma far sürdüm," diye itiraf ederken sesi nefes nefeseydi.

"Göz kapaklarını fark etmedim."

"Ve biraz da ruj sürdüm."

Max başparmağıyla onun alt dudağını okşadı sonra elini kendi yanına çekti. “Evet, onu fark ettim.” Max oturup sırtını ağaca yasladı ve Lola onun dokunuşlarının yokluğunu şiddetli bir şekilde hissetti. Max ayaklarını iyice kendine çekip el bileğini dizinin üzerine koydu. İnce bir peygamber ağacı dalı yanına dokundu ve kalın yeşil yaprakları ve narin mor çiçekleri eliyle kenara itti. “Sende fark ettiğim birçok şey var.”

“Ne gibi?”

Sarmaşık yine Max’in yanaklarını çarptı ve balık bıçağını botundan çıkarıp onu kesip attı. Sonra bıçağı tekrar botuna sokarken Max’in gözleri bir kez daha Lola’nın kollarıyla buluştu. Bakışlarını onun yüzünde gezdirdi, bir an durup elbisesini kapatan düğmeleri inceledi, sonra bacaklarından ayak parmaklarına kadar indi.

“O ilk gece, ayak parmaklarının acayip seksi olduğunu düşünmüştüm.” Max onun ayak bileğini tutup ayağını kendi önüne doğru yere koydu. “Hiçbir bok göremiyordum, fakat kırmızı ojelerini fark etmiştim.” Max ona doğru baktı sonra sanki o bir Polinezyalı dansçıymış gibi peygamber ağacı dalını onun bileğine doladı. Parmaklarının ucu onun çıplak tenini okşadı ve sanki bunu dizlerinin arkasında hassas bir noktada hissetti. “Ve seni eteğinle bağlarken pembe külotunu fark ettim.” Max gülümsedi ve ince dalı kendi etrafında düğümlerken birkaç yaprağı çekip attı. “Bununla ilgili güzel bir anım var.”

Lola onun dokunuşlarının ve bakışlarının verdiği hissi bastırabilmek için elinden geleni yaptı, o, Max Zamora, yılan yiyen adam onun ayak bileğine mor çiçekler doluyordu. Fakat ne kadar istenmemiş ya da karmaşık olsa da, karnının içinde aniden uçuşan kelebekler ve kalbinin pır pır edişi bu hissin gitmesini engelledi. “Komik, fakat benim o geceye ait hatıralarım o kadar da güzel değil.”

Max güldü. “Bak şu işe.”

“O ilk gece senin hakkında ne düşündüğümü bilmek ister

misin?”

“Tatlım, sanırım göğsüme doğrultulmuş o fişek tabancası her şeyi açıklıyordu.” Max eliyle onun alt bacağına kavradı ve çekti. Lola nasıl olduğunu anlayamadan, sırt üstü yatmış bir halde Max’i kendi üzerinde buldu ve Max’in elleri onun başının iki yanında yere kenetlenmişti. “Ayrıca beni öldürmeye çalışmış olmana rağmen başka kadınları hiç seni istediğim kadar istemedim.” Max yüzünü onunkine yaklaştırdı. “Fakat sanırım sen bunu biliyorsun,” dedi, onu öpmeden önce.

Max’in dudaklarının onunkilere ani dokunuşuyla Lola’nın tenini bir arzu dalgası sarıp sarmaladı. Max’in dudakları nazikçe baskı yapıyor ve tatlılıkla onu tavlıyordu. Dili hafifçe okşarken Lola kendini bırakıp açlığına yenik düşüyordu. Ya da, Max ile girdiği mücadelelerin birçoğunda olduğu gibi belki bunda da başka seçeneği yoktu. Max, Lola’nın yanında yan tarafına doğru yaslanıp uzun uzun onun dudaklarını keşfetmeye başladı. Lola’nın dudakları daha da aralandı ve öpücük dudaklarının ve dillerinin arzuyla birbirine kenetlenmesiyle daha da derinleşti. Max karanlık, çılgına döndürücü, dudak ısırtan ve ilişki sırasında yatak başlığından ses çıkarttıracak tarzda bir tutkuya sahipti.

Öpücük onun bütün düşüncelerini kısıtlayıp onu Max’in dudaklarının ılıklığına ve ıslaklığına odaklayana kadar onu yavaş yavaş baştan çıkardı ve taciz etti. Sıcaklık göğüslerine ve karnına hücum etti ve kasıklarının arasında toplandı. Lola ellerini onun gergin kollarında, omuzlarında ve boynunun yanında gezdirdi. Parmaklarını onun kısa düz saçlarının arasından geçirip kaydırdı ve Max onun dudaklarının içinde inledi.

Max öpücükten kendini geri çekti ve Lola’nın yüzüne baktı. Mavi gözleri onunkilerin içinde eriyip giderken sert nefesi de onun yanağını okşuyordu. Max’in bakışı, içindeki o karanlık azgınlık, Lola’nın kendini daha da güzel, arzulu ve umutla birlikte hayat dolu hissetmesini sağlıyordu.

Max'in bakışları onun dudaklarının altından çenesine ve elbisesinin ön kısmına doğru kaydı. Max'in dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi ve Lola başını eğip kendine baktı; göğüslerinin üst kısmını ortaya çıkaran açık duran düğmelere ve Cleavage Clicker sütyenine baktı. Max'in çabuk hareket eden elleri tekrar bir uğraş bulmuşken, Lola elbisesinin ön kısmını eliyle kavradı.

Max onu bileğinden yakaladı. "Sana bakmama izin ver," dedi, sesi derinden geliyordu. Max başını onun boynunun yan tarafına gömdü ve, "Lütfen, Lola," diye fısıldadı. Dudaklarıyla onun tenini okşadı ve sonra ağzını aralayıp boynunun çukur kısmını emdi.

Max onun bileğini bıraktı ve parmak uçlarını sütyeninin fistolu kenarlarında gezdirdi. "Sen öyle güzelsin ki. Öyle narin," dedi ve sabırsızlanan bir adam gibi, elini dantel sütyenin altından geçirip onun çıplak göğsünü avuçladı. Max, "Her yerini," diye ekledi ve Lola'nın göğüs uçları onun avuçlarının içinde sert bir kıvama gelirken Max derin, titrek bir nefes aldı. Max'in bir dizi onunkini diğer yana açtı ve Lola onun dudaklarını tekrar kendininkilere kenetledi. Dili onun dudaklarını yalayıp geçti; sıcak, ıslak ve aç bir şekilde. Ve kendisine düşünecek fırsat vermeden onun altında kıvrılmaya başladı. Max dizini onun kalçalarının arasına kaydırды ve dantelli külotunun ince kumaşı üzerinde onu hissetmek, daha da çok yakınlaşmak istemesine neden oldu. Sıcak tenini teninde hissetmek... Onun arsız sertliğinin kendininkine olan baskısını hissetmek istiyordu. Öpücük öyle açlık içinde, doyurucu ve öyle muhteşemdi ki, Lola'nın göğsünden bir inilti koptu.

Max geri çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. Max'in göğsü yükselip alçalırken bakışlarını onun göğsünü kavrayan büyük ellerine kaydırды. "Lola, eğer beni durduracaksan şimdi yap."

Lola aslında onu durdurmayı düşünmemişti ve şimdi de düşünmüyordu. Avucunu onun göğsündeki ve kollarındaki be-

lirgin kasların üzerinden beline ve pantolonunun fermuar kısmında gezdirirken, “Teknede birkaç prezervatif görmüştüm,” dedi. Lola avucunu onun sertliği üzerine koyunca Max içine ani bir nefes çekti.

Nefesini verirken, “Çok küçük,” dedi. “Doğum kontrolü yapıyor musun?”

Lola beş yıldır spiral kullanıyordu ve onu hiç yanıltmamıştı. “Evet,” diye cevap verdi.

“Teşekkürler, Tanrım.” Max onun sütyenini tekrar çıkarıp, teni aç gözlerinin önünde ortaya çıkınca içindeki arzu gözlerinde alevlenip canlandı. Max onu birkaç saniye uzun uzun süzdü, sonra yüzünü onun göğsüne doğru alçalttı ve göğüs ucuna ağgözlü bir öpücük kondurdu. Diliyle yalayıp okşadı ve bir anda onu çılgına çevirdi. Dudaklarıyla her öpüşünde bacaklarının arasındaki zonklama daha da arttı.

Lola’nın eli onun alt düğmesine kaydı ve kendine çekti, fakat Max’in onun bileğini kavrayan eli onu durdurdu. Max başını kaldırdı ve alevler içindeki teni ve ıslak göğüs uçlarının üzerinden bir esinti geçti. Max tamamen sabit bir şekilde kaldı, sonra bakışları sağ tarafa doğru kaydı.

“Max?”

Max işaret parmağını dudaklarına götürdü.

Küt küt atan kalbi ve soluklanış sesinin dışında Lola da sesi duymuştu. Uzakta, nemli havada erkek sesleri yükseliyordu. Max dizlerinin üzerine doğrulurken Lola da elbisesinin ön kısmına tutundu. Max’in yanında diz çöktü ve dinledi. Mavi akarsuyun diğer tarafından sesler karmakarışık bir İspanyolca ile bulanıyordu. Lola elbisesinin düğmelerini iliklemeye çalışırken içini bir rahatlama sardı. O, Max ve Baby eve döneceklerdi. Sonunda.

Uzun çalılıklar ve otlar arasından Lola üç koyu tenli adamın suyun kenarından onlara doğru yaklaşmasını izledi. Omzunun

üzerinden Max'e baktı ve elleri bir anda hareketsizleşti. Gözlerinde alev alev yanan arzu sönmüştü. Sanki üzerine bir perde çekilmişti, bakışları kısılmış ve kararlı bir şekilde sabitlenmiş ve gözlemliyordu. Sonra Max dönüp ona baktı, gözleri sabit ve soğuktu. Beynine hızla tehlike sinyalleri gitti. Max'in çenesinin etrafındaki ve dudaklarının çevreleyen çizgilerin sabit gerginliğini fark etti. Bunu Dora Mae'deki o ilk gecenin karanlığında da görmüştü.

Max onun kaşmir örtüsüne ve köpeğine işaret edip, parmağıyla ağacın etrafından daire çizer gibi bir hareket yaptı. Lola onu sorgulamayı düşünmedi. Şimdi olmazdı. Örtüsünü toparladı sonra ellerinin ve dizlerinin üzerinde Baby'ye doğru ilerledi. Onu spor çantanın içinden alıp Max'in onun için kenara çektiği çalılığın içine doğru emekleyerek gitti. Çalılığın içindeyken, Max ona spor çantayı ve kendi çantasını uzattı. Lola elbisesinin son düğmelerini de tek eliyle ilikleyip diğer eliyle de Baby'yi kucakladı.

Kalbinin atışını kulaklarında hissederken sesler daha da yaklaşıyordu. Büyürken orada burada öğrenmiş olduğunun dışında Lola çok az İspanyolca biliyordu. Bir kelime bile hatırlamıyordu. Çalılık bir kez daha aralandı ve Max de içine doğru girdi. Böyle kocaman bir adam için çıt bile çıkarmadan hareket ediyordu.

Sesler daha da yaklaştı ve Lola onların daha önce ayaklarını yıkamış olduğu yerde durduklarını tahmin etti. Max onun yanında bir dizinin üzerinde yere çökmüştü ve botunun kenarından balık bıçağını çekip çıkardı. Uzun ince keskin tarafının görüntüsüyle Lola'nın kasları kasıldı.

Baby'nin kulakları havaya dikildi ve elini onun ağzına kapayacakken Baby havladı ve Lola'nın kollarından kendini attı. Lola ona seslenip geri çağıracakken Max onun üzerine çıkıp elini onun ağzına kapayıp onu yere mıhladı. Max, "Bırak gitsin," diye onun kulağının yanına fısıldadı.

Baby'nin heyecanla havlayan sesi kendisiyle köpeği arasındaki geniş boşluğu doldururken Lola başını iki yana salladı. Sesler sustu ve tıpkı Baby'yi Atlantik Okyanusu'nda kaybettiğini sandığı günkü gibi panik midesini sıkıştırdı.

Max, dikkatini akarsu kenarında meydana gelecek olaya çevirmeden önce bakışlarıyla onu yere kenetleyip, "Ölmek mi istiyorsun?" diye fısıldadı.

Lola çırpınmayı bıraktı. Hayır, ölmek istemiyordu, fakat öylece oturup birinin Baby'ye zarar vermesini de izlemek istemiyordu.

Köpeğin havlamaları daha da heyecanlı hale gelmişti, tıpkı çok telaşla havladığında arka ayaklarının yerden kalktığı zamanlardaki gibi. Lola onun boy kompleksinin bir gün sonu olmasından her zaman korkmuştu ve bugün tam da böyle bir şey olabilirdi. Gürültünün içine kahkahalar sonra da kesik ve tiz bir havlama sesi karıştı.

Lola boğazından gelen ağlamaklı sesi kontrol edemiyordu. Burnundan ciğerlerine nefes çekti ve her şey bulanıklaştı. Baby yalnızca bir köpekti, fakat onun köpeğiydi ve onu seviyordu. Onun bir baş belası olduğunu biliyordu, fakat Baby onun başının belasıydı ve ona ihtiyacı vardı.

Max parmaklarının uçlarında Lola'nın gözyaşlarının ıslaklığını hissetti ve başını eğip onun büyük, ışıltılı gözlerine baktı. Ve yine aynı şeyi yapmıştı. Ağzını açıp ona tutabileceğinden emin olmadığı bir söz vermişti. Aslında tutamayacağından oldukça emindi, fakat yine de bunu onun kulağına fısıldamaktan onu alıkoymadı. "Köpeğini sana geri getireceğim. Fakat sessiz olman gerek yoksa onu geri getirmek için fazla yaşamayız."

Lola başını salladı ve ondan almış olduğu güvenle ağırlığını ona verdi. Max ne yapıyordu böyle? Boş boş havlayan küçük bir köpek için hayatını riske mi atıyordu? Öfkesi burnunda birinin küçük bir sıçan için hayatını riske atması?

Max elini onun ağzından çekti ve yerde kalması için ona

işaret etti. Tabii ki, Lola yerinde durmadı. Onun yanında diz çöktü ve sık çalılığın arasından dışarıyı gözetledi. Bir çift bot onlara doğru geliyordu ve onlara bir buçuk metreden az bir mesafede durdu. Tam olarak Max'in Lola'nın üzerine çıkıp göğüslerini öptüğü yerde. Onu öperken öylesine kendinden geçtiği ve adamlar neredeyse tepelerine dikilene kadar geldiklerini fark etmemiş olduğu yerde.

Adamlar Latin-Amerikan İspanyolcası konuşuyorlardı ve diğerleri de Max'in önünde duran adama *teniente* (yüzbaşı) diye hitap ediyorlardı, fakat Kolombiya ordusunda o bir yüzbaşı değildi. Aslında, Max adamın herhangi bir askeri deneyimi olduğundan da şüpheliydi. Ağacın etrafında, çalılar ezilmişti ve yakından incelendiğinde o alanda yakın zamanda birilerinin olduğu açıktı. Max o alanı kırık bir ağaç dalıyla süpürdü, fakat tam olarak düzeltmek için çok az zamanı vardı. *Teniente* fark etmiş gibi görünmüyordu.

Alanın araştırılması ve *perro'nun* (köpeğin) sahiplerinin bulunması için emirler verdi. Adam o kadar yakındı ki, Max adamın yorgunluk izlerini ve botunun üst tarafına sıkıştırmış olduğu K-Bar bıçağını görebiliyordu. Pantolonlu bacağına altındaki hafif çıkıntıyı fark etmiş ve adamın kışında da bir silah kılıfı saklı olduğuna bahse girerdi. Kılıfın içinde de doğal olarak bir 9mm lik yarı otomatik silah vardı. Max adamın elinde bir M-60 olduğunu zaten biliyordu. Bu adamlar tepeden tırnağa silahlılardı ve bela arıyorlardı.

Adamlar uyuşturucu kalıntıları arıyorlardı ve eğer farkına varırlarsa Max anında vurulurdu. Tabii bunlar Cosella çetesi-nin üyeleri değillerse. Böyle bir durumda onların ona ne yapacağını düşünmek zorunda değildi. Zaten bunu daha önceden deneyimlemişti. Bu adamların onu doğru bir şekilde tanımlayabileceklerinden şüphesi olmasına rağmen vücudu hâlâ José Cosella'nın ellerinin eseri olan morluk izlerini taşıyordu. Fakat ona ne yaparlarsa yapsınlar Lola çok daha fazla acı çekecekti. Onun neyden dolayı acı çekeceğinin düşüncesi ellerinin

arasındaki bıçağı daha da sıkı kavramasına neden oldu. Eğer ikisinden birinin şansı olursa Max diğerlerine fark ettirmeden önünde duran adamın hakkından gelmek zorunda kalacaktı.

Bot sesi ilerledi ve Max nefesini tutmayı bırakıp biraz nefes almaya çalıştı. Ses çıkarmadan, bir elini uzatıp çalılığı dışarıyı görebilecek kadar araladı. İki adam suyun başında ayakta duruyordu. Biri Baby'yi tasmaından tutuyordu ve köpek acıyla havada kıvranıyordu. Adamlar gülüyordu ve Max dönüp Lola'ya baktı, elinin ağzında bıraktığı iz hâlâ görünüyordu. Lola'nın gözleri onları katletme sözü verir gibi kısıldı. Lanet olsun, eğer onun bir silahı olsa Max bahislerini onun üzerine oynamak için çılgına dönerdi.

Max bakışlarını üç adamın olduğu yöne çevirdi ve otları ve uzun çalıları araştırmalarını izledi. Mavi akarsuyun olduğu yerden uzaklaşıp tepeliğin olduğu yere doğru ilerlediler. Max bıçağı botuna geri soktu ve siyah tişörtünü başının üzerinden çekip çıkardı. Lola'ya yerinden kıpırdamamasını söyledi ve gerçekten dediği gibi yapmasına şaşırdı. Gölgeler içinden gitmeye çalışarak, tekrar sahile doğru giden üç adamın arkasından takip etti. Dördüncü bir adam daha küçük şişme bir botun kenarında oturuyordu, botun yanlarından iki kürek sarkıyordu.

Adamlardan biri köpeği havaya kaldırdı ve sanki bir çeşit ödölmüş gibi elden ele dolaştırdılar. Adamlar aynı anda kahkahayla gülüp konuşurken Baby havlayıp öfkeyle çırpınıyordu. Max, lanet bir şekilde, Lola'nın olduğu yerde kalmış olmasını ve köpeğine neler olduğunu göremiyor olmasını umuyordu. Yoksa onun Tanrı'nın gazabı gibi tepeden inip üzerlerine yürümesi şaşırtıcı olmazdı.

Max bakışlarını iskeleye doğru daha da çok yan yatmış gibi görünen Dora Mae'ye doğru kaldırdı. Lola'nın veya kendisinin teknede kendilerine ait olabilecek herhangi bir şey bırakıp bırakmamış olduklarını hatırlamaya çalıştı. Bırakmış olduklarını sanmıyordu. Dora Mae'nin yanına demirlemiş olan on iki metrelik üstü açık bir tekne duruyordu. Bu tekne hızından dolayı

kanunlarda ve uyuşturucu ticaretinde basitçe “sürat teknesi” diye bilinirdi; teknenin tek kullanılış amacı su geçirmez nar-kotik bidonlarını ele geçirmek ve uyuşturucu yasağının önü-ne geçmekti. Sahil Güvenlik de onları bariz nedenlerle kokain tekneleri olarak adlandırıyordu.

Tipik sürat teknelerinden olan bu teknenin üzerinde tanım-layıcı hiçbir çeşit işaret bulunmuyordu ve rengi dalgalarla aynı renkteydi. Teknenin üç adet 250 beygir gücü motoru, ölüyü uyandıracak kadar gürültü yapıyor olmalıydı. Fakat o, onla-rı duymamıştı. O, Lola’nın göğüslerine yumulmuştu ve onun ötesinde başka hiçbir şeyin varlığı bulunmuyordu. Arzuyla ona bakan kahverengi güzel gözleri dışında hiçbir şey. Pürüzsüz te-ninin dokunuşu ve dudaklarının tadı dışında hiçbir şey... Lola onun bütün dikkatini üzerine çekmişti ve bu tehlikeliydi. Çok tehlikeli. Max hiç bu kadar dikkatsiz olmamıştı. Bu, bir daha olmayacaktı. Bir daha böyle bir şey olmasını kaldıramazdı. Ha-yatları buna bağlıydı.

Dalganın köpükleri ve köpeğin durmadan tiz havlama se-sinden Max çok az şey duyabiliyordu, fakat duyabildiği çok az şey en kötü şüphelerini doğrulamıştı. Onlar fırtınadan etrafa sa-çılan uyuşturucu kalıntıları arayan Cosella çetesinin üyeleri-ydi.

Max gölgelerin içinde kalmaya çalışarak biraz daha ilerledi. İzleyip dinledi ve bu dört adamın çok organize bir grup olma-dığını görmek zor değildi. Daha çok büyük patron ortalarda onları gözetlemiyorken aylaklık eden dört adam gibi görünüy-orlardı.

Dördü birden şişme bota atladılar ve Baby’yi de yanların-da götürüp tekneye doğru kürek çektiler. Baby kıvranıp acıyla havlarken onu botun yan tarafından sallandırdılar ve Max tam orada, o zaman kararını verdi; eğer eline fırsat geçerse bunu onlara ödetecekti. Max köpek hayranı değildi, özellikle de tiz sesle havalayanların, fakat kendinden daha güçsüz herhangi bir şeye eziyet eden herkes acı çekmeyi de hak ediyordu.

Max köpeği kurtarmak için ne zaman fırsat bulabilecekti ya da bulabilecek miydi, bilmiyordu. Manzaradan geri dönüp bir on dakika sonra tepeye geri tırmandığında Lola'yı tam olarak bıraktığı yerde bulmuştu; çıplak ayaklarını poposunun altına sıkıştırmış, kollarını da dizlerinin etrafına dolamıştı.

"Baby nerede?"

Max, ona kötü haberi vermek yerine, "Onu henüz alamadım," dedi, ki birileri öldürülmeden onu geri alabileceğini de sanmıyordu. "Ona zarar vereceklerinden şüpheliyim. Ama sen farklı bir konusun."

"Nereden biliyorsun? Onların iyi insanlar olmadığını nereden biliyorsun? Belki de bizi Miami'ye götürürler."

Lola bir süre ağlamıştı. Şişmiş gözleriyle bile hâlâ duygusal bir tehdit gibi görünüyordu ve Max'in, aklının o yönde dolanmaması gerektiğini unutmaması gerekiyordu. Elini uzattı ve onu çekip ayağa kaldırdı ve ciddileşti. "Birilerinin beni arıyor olabileceğini söylediğimi hatırlıyor musun?"

Lola poposunun arkasındaki kiri ve yaprakları temizledi. "Uyuşturucu tacirleri mi?"

"Evet."

Lola'nın bakışları onunkilere kenetlendi. "Benim köpeğim uyuşturucu tacirlerinin elinde mi?"

"Şimdilik."

Max spor çantayı yerden alıp Lola'ya da kendi çantasını verdi.

"Bir planın var mı?"

Henüz yok. "Bir plan yapmaya çalışıyorum."

Lola tek kelime etmeden Max'i takip etti ve beş dakika içinde sahile yukarıdan baktıkları tepeliğin üzerindelerdi. Max eğer köpeğini kurtaramayacağını anlarsa onun ne yapacağını merak ediyordu. Kendisinin ve onun hayatının buna karşılık çok büyük bir bedel olduğunu anlarsa, Max, Lola onu affedebi-

lecek mi diye düşündü. O veya bu şekilde bunu neden umursadığını merak ediyordu.

Başlarına gelen her şey tamamen onun suçu değildi ki ve o baş belası köpeğe karşı herhangi derin bir duygu da beslemiyordu. Evine döndüğü zaman ikisini de bir daha göreceğinden şüpheliydi. Lola gidip ondan bağımsız olarak kendi hayatını yaşıyordu. O da Lola'dan bağımsız olarak kendi hayatını yaşayacaktı. Tekrar Amerika'ya döndüklerinde Max, Lola'nın onu şöyle bir aklından geçirmekten daha fazla düşüneceğinden şüpheliydi.

Max bir dalı kenara çekip Lola'nın onun önüne geçmesini sağladı. O halde neden hayatını bir köpek için riske atması gerekiyordu ki? Onun kendisi hakkında ne düşündüğünü neden umursuyordu? Umursamamalıydı, fakat umursuyordu. Neden bilmiyordu fakat lanet bir şekilde umursuyordu. Eğer bilseydi, o zaman bununla ilgili bir şeyler yapabilirdi. Bunu durdurabilirdi. Öldürebilirdi. Başını kesebilirdi.

Dal bulunduğu yere geriye doğru sallandı ve Max kendi kendine, kendini ondan sorumlu hissettiği için onu umursadığını söyledi. Yalnızca buna kendini inandıramaması çok lanet bir şeydi.

Tepeliğin kenarında bir Karayip çam ağacının altında gölge bir yer buldular. Okyanustan ve zeminden yukarı doğru yükselen dallar rüzgâr ve fırtınalarla eğilmişlerdi.

Sık iğne yapraklar mükemmel bir kamuflaj sağlıyordu ve sert zemini yumuşatıyordu. Tepenin kenarından göz ucuyla bakındılar ve Max'in o sabah Dora Mae'yi terk etmeden önce spor çantaya tıktırdığı dürbünü sırayla kullanarak aşağıdaki sahili izlediler. Adamların tekneden içki ve balıkçı sandalyelerini almalarını, sonra dördünün birden hız teknesine atlamasını izlediler, fakat Max oldukça şaşırmıştı çünkü orayı terk etmemişlerdi. Aksine, tekneden büyük bir CD çalar ve kırmızı bir dondurucuyu yüklenip sahile doğru kürek çekmeye başladılar.

Sandalyeleri kurup müziğin sesini açtılar ve partiye hazırlandılar.

“Baby’yi görüyor musun?”

Max bir parça iple sandalyeye bağlanmış köpeği bulana kadar alanı inceledi. “Onu görüyorum.” Eğer yalnız başına olsa, daha yakın bir pozisyon seçip harekete geçmek için fırsat kollardı; içlerinden birinin işemek için ağaçlara doğru gelmesi gibi. Fakat Lola varken daha yaklaşmaya cesaret edemezdi.

“Max?”

Max dürbünü aşağı indirdi ve ona baktı.

“Ne var?”

“Sen iyi bir gizli ajan mısın?”

“Ben gizli bir ajan değilim. Sen CIA’den bahsediyorsun. Benim çalıştığım ajans gerçekte var olmayan bir ajans.”

“İşte her ne isen, onda iyi misin?”

“Hükümet öyle düşünüyor. Neden?”

Lola, dürbünü onun elinden alıp, “Çünkü,” dedi ve sahile doğru baktı. “Bence o adamların hepsini devirebiliriz ya da kendilerinden geçene kadar bekleyip, Baby’yi alıp teknelerini çalabiliriz.”

Max bunu çoktan düşünmüştü fakat planının içinde adamları benzetme fikri yoktu. “Ben senden bir adım öndeyim.”

“O zaman planımız ne?”

“Planımızda sen burada kalıyorsun ve geri kalan ile ben ilgileniyorum.”

“Ben de bir şeyler yapmak istiyorum.”

“Olmaz.”

“Max...”

“Lola, eğer senin için endişe etmem gerekirse işimi yapmam.” Max dürbünü geri aldı. “Ben ne yaptığımı biliyorum. Bana güvenmek zorundasın.”

“Kendisine güvenmemi isteyen en son erkek çıplak fotoğraflarımı internete koydu.”

“Evet, ama ben o adam değilim.”

Lola elini onun kolundan omzuna doğru götürdü ve hafifçe okşadı. Yalnızca arkadaşça bir dokunuştı, masum bir hareket, fakat sanki pantolonuna uzanıp başka bir şeye dokunmuş gibi kasıklarında büsbütün bir sıcaklık hissetmişti. Lanet olsun.

Lola, “Biliyorum,” dedi, “o halde senin planın ne?”

Max, “İlk olarak,” diye cevap verdi ve dikkatini sahildeki adamlara çevirdi, “hava tamamen kararmadan hiçbir şey yapmam. Bu onlara biraz daha fazla içme fırsatı verecek.”

“Ya giderlerse?”

“Gitmeyecekler. Muhtemelen oldukları yerde yıkılıp kalacaklar ya da sıkıntıyı atlatmak için Dora Mae’ye sürünerek çıkacaklar.”

“Sonra ne olacak?”

Max bir omzunu yukarı kaldırdı. “Oraya gidene kadar ne olacağını bilemem. Vakit öldürmek için en az bir saatimiz var.”

Sahildeki adamlar CD çaların düşmesini çevirdi ve onlar içtikçe ses daha çok yükseldi. Müzik tercihlerinin arasında salsa, latin ve o kadar şeyin arasında bir de Guns N’Roses vardı. Gün batımından hemen önce boş şişeleri sahile sıraladılar ve onları otomatik ateşli silahlarla püskürttüler. Adamlar kuma ateşlerken Baby akıllıca sandalyenin altına girdi. Sonra sıra palmye ağaçlarını ve Karayip çamlarına ateş etmeye gelmişti daha sonra da tepelere. Max ve Lola karınlarının üzerinde yere düştüler. Kurşunlar başlarının hemen üzerinde birkaç metre yukarıdaki ağaçların dallarına yağmur gibi inerken Max kendi vücuduyla

onun vücudunu kapladı. Axl Rose, "Welcome to the jungle," diye yüksek sesle şarkı söylerken parçalanmış iğne yapraklar ve ağaç kabuğu kırıntıları Max'in sırtına düştü.

Max, "Lanet olası geri zekâlılar," diye küfretti.

"Max?"

"Evet?"

Lola başını çevirdi ve ona baktı, dudakları onunkilerden bir nefeslik mesafedeydi. Çamlığın gölgeleri arasında, batan güneşin turuncu ve altın hüzmeleri Lola'nın yüzüne vuruyordu ve saçlarının tutamalarında dalgalanıyordu. Lola titremeye başladı ve Max ona daha sıkı sarıldı. Lola, "Ben vurulmaktan hoşlanmam," dedi.

"Benim de en sevdiğim şey değil."

"Ben artık korkmak istemiyorum. Çok uzun zamandır korku içindeyim zaten." Islaklık gözlerinin içinde birikti ve kenarından bir gözyaşı kaydı. Bütün nefesini içinde tutmak için savaşıırken nefesi kesildi. "Ve korkuyorum." Savaşı kaybetti ve içinden ağlamaklı derin bir hıçkırık koptu. "Korkmaktan yoruldum. Sadece artık daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Sen benim tanıdığım kimi adamlardan daha dayanıklısın."

"Ben ağlamaktan nefret ederim. Ağlamak istemiyorum."

Max, "Ağlamak iyidir," dedi onu sırtından nazik bir şekilde kavrarken ve sulanmış gözlerinin içine baktı. Max bir dirseğinin üzerine dayanıyordu ve, "Eğer ben bir kız olsaydım, ben de ağlardım," diye ekledi.

"Fakat senin gibi bir erkek asla ağlamazdı, değil mi?"

Max sahilde dönen partiye baktı. CD çalar CD değiştirdi ve sınırdaki bir barda duyulacak türden bir müzik havaya karıştı. Max büyük adamların, savaştan zorlanan adamların ağladığını görmüştü, fakat Max yalnızca bir kere ağlamıştı. Babasının öldüğü gece, yaşlı adamın evinde yalnız başına oturmuş ve bir

bebek gibi ağlamıştı.

“Sizin gibi erkekler korkmaz.”

Max elini onun yüzüne koydu ve serin ipeksi yanaklarından süzülen gözyaşlarını sildi. Yanılıyordu. Ona verdiği sözü tutamamak, ona herhangi birinin zarar vereceği düşüncesi onu ölecek kadar korkutuyordu. Sonunda, “Doğru,” diye cevap verdi. “Benim gibi erkekler hiçbir şeyden korkmazlar.”

BÖLÜM 9

Lola, Max'in yüzüne uzun uzun baktı. onun göğsünün sıcaklığı hâlâ hayatta olduğunu anlamasını sağlayan tek şeydi. El ve ayak parmakları uyuşmuş gibiydi, sanki karda çıplak ayak duruyormuş gibi ve eğer kendini bırakırsa korkudan donakalacağından korkuyordu. geçen üç gün boyunca, buna katlanmıştı, buna karşı savaşmış ve kendini bundan zar zor korumuştı. Artık yapabileceğinden emin değildi. "Ben yeniden kendimi güvende hissetmek istiyorum, Max."

Lola yanlışıyla kaçırılmıştı, tehdit edilmiş, ellerinden ve ayaklarından bağlanmış, köpeğini kurtarmak için neredeyse boğulmuş, bir fırtınadan zar zor sağ çıkmıştı. Baby ondan çalınmıştı ve şimdi de uyuşturucu tacirleri ona ateş ediyorlardı. Fişek tabancasıyla meydana gelen talihsiz kaza, bir gece önceki neredeyse kurtulma şansları, sürekli olarak endişe etmesi de eklendiğinde gerçekten de çok şey yaşamıştı.

Dora Mae'deki ilk gecesinde, öleceğini hissetmişti ve yaşamak için savaşmıştı. Dün gece fırtına sırasında, aynı korkuyu yaşamıştı ve şimdi de hayatını tehdit eden bu son şey ile de yüzleşmek zorundaydı.

Ellerini Max'in başının iki yanına kaldırdı ve yüzünü kendinkine yaklaştırdı. Geçen birkaç günde kendini en güvende hissettiği tek an onu tehlikeye atan adamın kollarında olduğu zamandı. O aynı iri kolların gücü ona kendini hayat dolu hissettiren tek şeydi. "Max," diye fısıldadı.

Max'in ona ne istediğini sormasına gerek yoktu; biliyordu. Dudakları onunkileri yakaladı ve Max onu öpüşünün sıcaklığı

ğıyla beslerken Lola ona tutundu. Hissettiğı şey tenini hızla saran alevler gibi yayıldı ve korkusunu alıp götürdü. Max dudakları ve diliyle ona hükmediyordu ve Lola da onu hissedebiliyordu. Onun teninin dokusunu ve tadını alabiliyordu. Aklını başından alan kokusunu hissedebiliyordu.

Lola ellerini onun boynunda ve omuzlarında gezdiriyor, ona erişebildiğı kadar çok dokunmaya çalışıyordu. Avucunu tişörtünün altından kaydırdı ve güçlü göğüslerinde ellerini ısıttı. Çok sert ve canlıydı. Çok güçlü bir şekilde erkeksiydi, güçlü kalbi avucunun içinde küt küt atıyor ve onun tüm hislerini canlandırıp harekete geçiriyordu. Daha fazla istiyordu. Çok daha fazla.

Lola dudaklarını Max'in boynunun yan tarafına doğru kaydırdı. Derinden gelen bir sesle, "Seviş benimle, Max," dedi.

Max'in eli onun çıplak kalçalarını buldu ve elbisesinin ön kısmından elini içeri kaydırdı. Avucunun ılık teması ve daha fazlasının beklentisi bacaklarının arasına toplanmıştı. "Bu iyi bir zaman değil." Max'in sesi Lola'nın damarlarına pompalanan kan kadar yoğun bir şekilde geliyordu.

Lola onu doğru duymuş olamazdı. "Ne?"

"Bu iyi bir zaman değil."

Onu doğru duymuştu, fakat söylediğı şeye inanamıyordu. Bu Max'ti, bir kadını daha farkına varmadan soyabilecek kadar hızlı parmakları olan adamdı. Max, yirmi dört saatten daha kısa bir süre içinde ona baş belası diyen adamdı.

Lola başını kaldırıp onun yüzünü okşayan gölgelere baktı. "Senin için ne zaman uygun bir zaman olurdu? Birkaç saat sonra her ikimiz de öldüğümüzde mi?"

"Lola, senin evine sapasağlam geri dönebilmen için elimden geleni ya—"

Lola, "Biliyorum," diye sözünü kesti, "fakat buna garanti veremezsin." Lola onun pantolonunun kemer kısmındaki düğ-

mesine asıldı. “Olduğumuz her şey ve olacağımız her şey bu gece sona erebilir, Max. Atlantik’in ortasında harita üzerinde olmayan bir adada.” İşine dair tüm umutları ve bir gün kendine ait bir ailesi olacağı umudu onunla birlikte yok olacaktı. Onun için daha fazla “bir günler” olmayacaktı. Annesi ve babası ona ne olduğunu hiçbir zaman bilemeyeceklerdi ve hayatlarının geri kalanını kızlarının hayatta olup olmadığını merak ederek yaşayacaklardı. Onları, umutlarını asla kesmeyeceklerini bilecek kadar iyi tanıyordu. Hayatlarının geri kalanını Lola’yı aramakla geçireceklerdi. “Ne kadar çok istesen de yarın hayatta olacağımıza söz veremezsin. Beş düğme birden iliklerinden kurtuldu ve Lola elini içeri kaydırды. Dar boxer şortunun içinde onun sertliğini buldu. Avucunu onun inanılmaz sıcaklığına bastırды. Ateş, bileğinin içinden geçip nabzında dans etti ve tam kalbini vurdu. Ondan istediği şey artık buydu. “Ne kadar korktuğum dışında düşünebileceğim bir şey ver bana.”

Max’in burun delikleri titredi, batan güneşin turuncu huzmeleri arasında gözleri irileşti ve hâlâ tereddüt ediyordu. Lola, “Bunu bana borçlusun,” diye ekledi ve Max’e zor kullanmaya mecbur kaldığına inanamıyordu. “Burada olmam senin suçun, şimdi telafi et bakalım.”

Max’in eli onun kalçalarından yukarı, külodunun elastik kenarına doğru kaydı ve dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. “Bu ikna edici bir tartışma.”

“Tartıştığımıza zerre kadar inanamıyorum.” Lola elini onun pantolonunun daha aşağısına doğru soktu ve testislerini nazikçe avucunun içine aldı.

Max aniden derin bir nefes çekti. “Sen çılgılık atmazsın değil mi?”

Hayır, bu gece atmazdı. “Kendimi kontrol edeceğim.”

Bu da Max’in duymak istediği şeydi ve bacaklarının arasını açtı. Max, “Tanrım,” diye inledi, “sen çoktan ıslanmışsın.” Parmakları külodunun altındaki kasıklarına kaydı ve onun pü-

rüzsüz tenine dokundu. Lola onun ismini fısıldadı, sonra yüzünü onun omzuna çevirdi. Max'in parmak uçları Lola'nın en hassas olduğu noktayı okşuyordu ve Lola onun kolunun üst kısmındaki sert kası ısırdı.

"Lola."

"Hmm?" Lola ısırmış olduğu kısmı öptü.

"Hiç. Yalnızca, Lola, demek istiyorum." Parmaklarının her okşayışı, onun yoğun arzusunu alevlendirdi ve Lola için her şey bir anda devre dışı kaldı. O anda yalnızca Max'in ona içinde hissettirdiği şeye ihtiyaç duyuyordu.

Lola elini onun iç çamaşırından içeri soktu ve sertliğini kavradı. Max hızla ciğerlerine hava çekti ve Lola onun teninin gergin pürüzsüzlüğünü ve inanılmaz sıcaklığını hissederek, elini onun uzun sertliği üzerinde yukarı aşağı hareket ettirdi. Onun öpücüğünü alabilmek için dudaklarını yukarı doğru kaldırdı ve penisinin iri başını eline aldı. Biraz sıktı ve Max'in göğsünden derin bir inleme sesi geldi. Dudaklarını daha da açarak onun kileri kavradı ve Lola onun dilinin sıcaklığının tutkusunu tattı. Belli belirsiz bir şekilde sahilden yükselen müziği duyuyordu, fakat Max dışında hiçbir şeyin varlığını hissetmiyordu. Onun kokusu ve sertliğinin pürüzsüz dokusu ve uzunluğu dışında hiçbir şey yoktu onun için.

Max dizlerinin üzerinde doğruldu ve Lola'nın külodunu çıkardı. Onun bacaklarının arasına doğru yaklaştı ve baş parmaklarını pantolonunun kemerinden ve iç çamaşırından geçirdi. Yavaşça aşağı doğru kaydırarak ve ilk önce kasıklarının üzerindeki sık, siyah tüyler sonra sertliği kocaman ve güçlü bir şekilde ortaya çıktı. Çam ağacının gölgesi altında parça parça altınimsı ışık huzmeleri üzerlerine dağılıyordu. Sert bir sesle, "Elbisenin düğmelerini aç, Lola," dedi. "Seni görmek istiyorum. Her yerini görmek istiyorum."

Lola, elbisesi tamamen açılana kadar düğmeleri teker teker çözerken etrafını saran hava arzuyla dolmuştu. Kollarını

Max'ın boynuna dolayıp onu kendine daha da yaklaştırdı. Max ise elleriyle onun kalçalarını kavrayıp yüzünü onun göbeğine doğru alçalttı. Göbek deliğini ve etrafını öpüp sonra da yüzünü onun göğüs kıvrımlarına gömdü. Islak dudaklarıyla göğüslerine daha fazla öpücük kondururken pürüzlü yanakları Lola'nın göğüslerine sürüyordu. Pürüzsüz sertliği onun kasıklarının iç kısımlarını okşuyor ve vücudunun her tarafını titretiyordu.

Lola, titrek elleriyle, onun yüzünü kendininkine yaklaştırdı. Bakışları buluştu ve Max onun içine girerken bakışlarını birbirlerinden ayırmadılar. Max sıcak penisinin büyük başını onun içine itti, sonra kalçaları öne arkaya hareket etmeye başladı. Yavaş ve yumuşak bir ritimle onun esnekleşerek vücudunun alışıp uyum sağlamasına zaman tanıdı ve kalçalarını kavrayıp son bir hamle ile tamamen içine girdi. Lola'nın nefesi kesildi ve onun omuzlarına tutundu. Onun tamamen içine girmiş, sıcaklığıyla onu baştan aşağı yakıp kavurmuştu. İçinden kontrol edemediği bir inilti koptu ve bir bacağıyla onun beline doladı.

Max derin bir nefes alıp tuttu. Onun ellerinin altında kasları taşa dönmüştü. Yanağının yanma, "Lola," diye fısıldadı. "Tanrım sen inanılmaz bir şeysin. Öyle sıcaksın ki." Max kendini biraz geriye çekti sonra öne doğru bir hamle daha yaptı. "Öyle muhteşem."

Bir fırındaki ateş gibi sıcaklık Lola'nın teninini sarıp sarmaladı. Bacaklarından aşağı ayaklarının tabanlarına kadar yayıldı. Belinden göğüslerine ve kollarına kadar çıktı. Her hamle onu daha da açlık içinde bırakarak bir öncekinden daha da iyi bir his veriyordu. Onu arzuyla dolduruyordu. İstekle. Daha çok istekle. Onu daha da çok arzulayarak.

İçine girip, çıkıyordu, daha sert. Daha hızlı. Nefes alamıyordu. Ve öylece devam ediyordu. Muhteşem bir zevk veriyordu ve tam çılgına döneceğini düşündüğü sırada Max bir elini onun alt kısmına götürdü ve pelvisini kendine doğru çekip biraz daha derine girdi.

Lola nefes nefese, “Max,” diye fısıldadı. “Max. Durma.”

Max, onun içine girerken, “Ben de durmayı düşünmüyorum zaten,” diyebildi.

Max’in tişörtünün altında, karınlarının birbirine değdiği yerde tenleri birbirine kenetlenmişti. Max onu koluyla sardı ve Lola onun tarafından tamamen çılgına döndüğünü hissetti. Onun içine girmesi, sarılması ve onu tamamlaması Lola’yı çılgına döndürüyordu. Kalçalarının her hamlesinde ve penisinin her içine girişinde onu orgazma biraz daha yaklaştırıyordu. Tüm dünyası onun içine girdiği yere ve ona verdiği zevke odaklanmıştı. Akli başından gitmişti ve yüksek sesle konuşmuş olabilirdi, fakat tam olarak emin değildi. Gözlerini kapadı ve Max ellerini onun yüzünün iki yanına koydu. “Lola, gözlerini aç ve bana bak.”

Lola onun istediğini yapmaya çalıştı, fakat zar zor. Tüm dünyası Max’in onun vücudunda birleştiği yere odaklanmıştı ve onu sarıp sarmalayan yoğun duygu seline ve kalçalarının her hamlesi ile onu da içine almaya zorluyordu.

“Bana bakmanı istiyorum. Senin gelmeni sağladığımda gözlerini görmek istiyorum,” dedi, sonra ilk orgazm dalgası onu hırsıyla alıp götürdüğü sırada istediğini almış oldu. Vücudu gerildi ve Max’in vücudu onu sıcak, kendinden geçiren zevk girdabına sürüklerken Lola ona asıldı. Dudaklarını açtı ve Max onun uzunca bir şekilde inlemesini susturup sahip olduğu her şeyi ondan alıp sonra daha fazlasını da isteyerek onu öptü. Max, Karayip çamlığının sığınağı altında titrek bir fısıltıyla aynı anda küfredip yakarıyordu. Tekrar ve tekrar, parmaklarını onun saçlarına dolayıp göğsünden derin bir inilti kopana kadar devam etti. Kalçaları daha hızlı ve daha sert vuruyordu, sonra son bir kez daha içine girdi.

Sonunda, yoğun ve sık nefes alış verişleri havayı doldurdu. Lola ne kadar süredir orada uzandıklarından emin değildi, Max, vücudu Lola’ninkini sararken ağırlığının neredeyse ta-

mamını kollarına vermişti. Sonunda, “İyi misin?” diye sordu.

Lola parmaklarını onun saçlarının yan tarafından geçirip kaydırarak hafif bir şekilde sessizce güldü. “Sanırım.”

“Tanrım, hiç bu kadar sertleştiğimi hatırlamıyorum. Sen inanılmaz bir şekilde be-“ Max kendine hakim oldu. “Hayır.” Max başını iki yana salladı. “Ben senin inanılmaz bir kadın olduğunu söylemeye çalışıyordum.”

Lola ses çıkarmadan güldü. Max’in ağzından kaçırdığı şey şimdiye kadar bir erkeğin ona yaptığı en güzel iltifatlardan biriydi. “Ben aynı zamanda inanılmaz bir şekilde sevişmiş olmayı da istemiştim.”

“Öyleydin zaten.”

Nefes alış verişlerinin sesi üzerinde salsa müziği sığınaklarının olduğu yere kadar geliyordu ve zorla gerçek dünyaya geri döndüler. Max onu alnından öptü ve onun tam olarak duymadığı bir şey mırıldandı. Sonra, Lola’nın kalbi göğsünde hâlâ güm güm atarken ve teni onun dokunuşlarıyla hâlâ hassasken Max onun vücudundan sıyrılıp dizlerinin üzerine doğruldu. Boxer şortunu yukarı çekmeden önce son ışık huzmeleri ıslak sertliğinin üzerinde parılıyordu. Dalların arasından ileriye doğru bakındı sonra bakışlarını tekrar Lola’ya çevirdi.

“Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun, Lola. Eğer benim istediğim olsaydı, önce biraz çıplak yüzerdik sonra tekrar böyle yapardık, fakat bir dahaki sefer daha yavaş ilerlerdik,” dedi bir yandan pantolonunun düğmelerini iliklerken. “Fakat zamanımız yok ve şimdi ciddi bir şekilde konuşmamız gerek.”

Lola doğruldu ve külodunu giydi. Eğer onun istediği olsaydı, Max’in kollarında uzanır ve gün batımının kıızıllığında bunun tadını çıkarırdı. O ciddi bir konuşmaya girmek istemiyordu, fakat yapmak zorunda olduklarını biliyordu. Bu gece keyif almak yoktu. Sevişmek yoktu. Çıplak yüzüp sonra tekrar aşk yapmak da yoktu.

“Ne kadar süre geri gelmeyeceğimi bilmiyorum. Bir saat ya da daha fazla sürebilir. Esas şey, senin burada kıpırdamadan durman. Ne gördüğünün ya da ne duyduğunun önemi yok.”

Yani bu, onun başının belaya girmesinin önemi yok, anlamına geliyordu, ona yardım etmeyecekti. Elbisesini üzerine giydi sonra düğmelerini ilikledi. “Yine de seninle gelmem gerektiğini düşünüyorum.”

“Hayır.” Max parmaklarını onun çenesinin altına koydu ve bakışlarını kendininkilere çevirdi. “Dört tane silahlı adama karşı seni koruyamam.” Elini yan tarafına indirdi. “Eğer bana bir şey olursa, senden yapmanı istediğim şey –“

Lola başını iki yana salladı. “Sana hiçbir şey olmayacak.”

Max, sanki Lola hiçbir şey dememiş gibi, “Senden o dört adam gidip gözden kaybolana kadar beklemeni istiyorum,” diye devam etti. “Sonra sahilde bir ateş yak. Çok büyük bir tane yak ve *Dora Mae*’den bulabildiğin tüm plastik ve lastik şeyleri içine at. Plastik ve lastik şeyler siyah duman çıkarır ve bu da kilometrelerce öteden görülebilir.” Dürbünü eline aldı ve sahile doğru göz gezdirdi. “Ateşin gece de yanmaya devam etmesini sağlamayı unutma. Eğer tekmeden biraz yağ bulup kumu bunla ıslatırsan işe yarar.” Dürbünü aşağı indirdi ve ona verdi. “Yerlerini belirlediğim o kuş yuvaları çok kurular iyi tutuşurlar.”

“Max?”

“Efendim.”

Lola, sanki eğer yeterince söylerse bunun gerçekleşmesini sağlayacakmış gibi, “Sana hiçbir şey olmayacak,” diye tekrarladı. Ne olabileceğine dair kafa yormadı bile.

“Umarım olmaz.” Max ayağa kalktı ve Lola’nın elinden tutup onu da yukarı çekti. “Bana bu noktadan ayrılmayacağına dair söz ver.”

“Söz.”

Max eliyle onun başının arkasından tutup ona hızlı bir öpücük verdi. “Seni almaya geldiğimde harekete geçmeye hazır ol.”

“Olacağım.” Lola bir elini onun koluna koydu. “Dikkatli olacağına söz ver.”

“Tatlım, ben her zaman dikkatliyim.”

Max artık gitmek için hareket ettiğinde Lola onu daha da sıkıca tuttu. “Bana geri geleceğine söz ver.”

Max onun elini kolundan alıp avucunun içini öptü. “Elimden geleni yapacağım.”

* * *

Max’in takip ettiği, herhangi bir çatışmaya karşı yalnızca iki gerçek hayat kuralı ve iki savaş prensibi vardı. *Ne pahasına olursa olsun kazan ve başarısızlık bir seçenek değil.* Tepenin yanından akan derenin başında diz çöktü ve iki parmağıyla çamur çıkardı. Çamuru alnına, gözlerinin etrafından ve yanaklarından çenesinin altına doğru sürdü. Kollarının üzerine ve ellerinin arkasına da sürdü.

Sahilden gelen müzik durdu ve Max çalılığın arasından bir göz attı. Tamamen gece olmuştu ve çok az şey görebiliyordu. Onun hemen sol tarafının aşağısında, yalnızca kamp ateşinin parıltısını seçebiliyordu. Kıyıya çarpıp çatlayan dalgaların sesi dışında, serin havayı içkili adamların ağzında gevelediği sözler ve büyük büyük konuşmalar dolduruyordu. Sonra Max’in küçükken dinleyerek büyüdüğü bir çeşit Latin müziği CD’si çalmaya başladı; bu müzik ona boş şişeleri ve ağzına kadar dolu kül tablalarını düşündürmüştü.

Max ağaçların kenarına doğru ilerledi ve zifiri karanlığın bir parçası oldu. Kötü adamlardan üçü ateşin başında oturmuş bol bol içki içerken dördüncüsü de balıkçı sandalyelerinden birinde kendinden geçecek gibi görünüyordu. Max, Baby’yi göremiyordu, fakat onu bağladıkları ip hâlâ sandalyeye bağlı

duruyordu. Max bir palmiye ağacının arkasına çömeldi ve dinledi, izledi ve bekledi.

Ateşin başındaki üç adam, ateşin etrafında oturup sarhoş olan birçok adam gibiydi. Karıları ve kız arkadaşları hakkında şikâyet edip işleriyle ilgili sızlanıyorlardı. Sanki lanet olası UPS için çalışıyorlarmış gibi uyuşturucu paketlerini alıp onları bekleyen gemilere zamanında yetiştirmenin ne kadar zor olduğu ile ilgili yakınıp duruyorlardı.

Max onları dinledikçe onlar daha da çok içiyor ve sesleri daha da yükseliyordu. José Cosella'nın ölümüyle ilgili ve patronlarının bundan sorumlu olan kişiyi bulana vereceği parayı konuşuyorlardı. Beş yüz bin pezo. Malesef yabancının kim olduğu ya da nereye kaybolduğu ile ilgili kimsenin en ufak bir fikri yoktu.

Max, Lola'nın oturuyor olması gereken tepeye doğru baktı. Onu kafasında, dirseklerini dizlerinin üzerine yaslamış elindeki dürbünle sahile bakarken canlandırdı. Elbisesi mavi bir su birikintisi gibi kucagında toplanmıştı, ay ışığı uzun bacaklarına ve dolgun dudaklarına vuruyordu. Max bakışlarını tekrar sahile çevirdi, fakat aklı tamamen işinde değildi. Elini yüzüne götürdü ve avucunu burnuna bastırdı. Hâlâ oradaydı. Parmaklarının arasında. Fakat kokusu zar zor geliyordu. Lola Carlyle'in kokusu. Baş döndürücü seksin kokusu. Derin bir nefes aldı ve vücudu tepki verdi. Arzu kasıklarını sardı ve penisi pantolonunun içinde sertleşti. Gözlerini kapadı ve onu orada öptüğünü hayal etti. Kalçalarının arasını, ıslanmış ve arzuyla kıvranan yerini. Onu arzulayan yerini.

Eğer biri ona bir gün özellikle de uyuşturucu kaçakçıları sahilde parti yaparken Lola Carlyle ile sevişeceğini söylese gülmekten yerlere yatar. Max kendini her zaman şanslı saymıştı, bunu inkâr etmek için çok fazla şey yaşamıştı, fakat bu kadar lanet bir şekilde şanslı olamazdı.

Dora Mae'yi kaçırdığı geceden beri onu kendi bedeni altın-

da çıplak hayal etmişti. O, her erkeğin sonuna kadar yaşamak isteyeceği hayali düşünmüştü. Bir süpermodelle seks yapan, alkolik Kübalı göçmenin oğlu Maximilian Zamora'nın hayali.

Max ellerini yumruk yaptı ve aşağı indirdi. Uzağı çok az görebiliyordu. Hazırlıksız yakalanmış olması her zaman olan bir şey değildi. İçinde mutlak bir galibiyet sevinci hissetmiyordu. Göğsünü yumruklayıp dostlarına zaferini haykırma isteği de yoktu. Yalnızca içindeki arzuyu aşırı derecede tehlikeli şartlar altında ona sunmuş olduğunu biliyordu. Çok ileri gitmiş olduğunu da biliyordu; ve eğer biraz şans verilse oraya tekrar giderdi.

Max, ağaçların ve çalılarının arasından geriye doğru adanın daire çizdiği ve sahilden uzaklaştığı yere doğru ilerlemeden önce yarım saat boyunca karanlıkta oturdu. Max'in kendine her zaman güvendiği bir şey vardıysa, o da içgüdüleri idi; fakat son zamanlarda içgüdüleri güvenilmez olmaya başlamıştı. Nassau'daki operasyonu sırasında onu başarısız kılmıştı ve Lola ile ilgili konuda da onu yanıltmıştı. Ya da belki de içgüdüleri yanıltmıyordu; belki de o içsesini dinlemiyordu.

Max, eğilip balık bıçağını çıkarırken soğuk dalgalar botlarının uç kısımlarına hızla vuruyordu. Lola'nın durumu ise ikinci sorundu. Max onu istemişti ve ona sahip olmanın onu öldüreceğini kendine defalarca söylemiş olmasına rağmen içsesini dinlememişti.

Madem ki onunla birlikte olmuştu, şimdi yanlış bir şey yapmış olduğunu bildiğine hiç şüphe yoktu ve ayrıca yarattığı fiziksel tehdidi de söyleyemeye gerek yoktu. Lola Carlyle ile sevişmek sandığı kadar insanın aklını başından almıyordu, ama aynı zamanda bin tane farklı fantazi kadar da arzu doluydu. Hayır, daha da iyiydi. Daha da. Onunla olurken, onun ılık, ıslak bedeninin içine girdiğinde onun yüzüne bakarken, orada arzudan daha büyük bir şey görmüştü. Kasıklarının saran arzudan ve daha hızlı, daha derine girme isteğinden daha büyük bir şey. Nerede başlayıp nerede bitirdiğini anlayamayacak kadar ona

tamamen sahip olmaktan daha büyük. Onunla bir an için nasıl bir hayatı olacağını görmüştü ve o birkaç dakika için buna teslim olmuştu. Bunun yavaş yavaş göğsünde dolaşp nefesini kesmesine ve aklını bloke etmesine izin vermişti.

Fakat bu yalnızca bir an içindi. Bir hayaldi sonuçta. Gerçek dünyada, Max sonsuza dek var olacak türde bir erkek değildi ve Lola da onun gibi birini kabul edecek türde bir kız değildi. Yarın onun yanında olacağına söz veremeyen bir adamı kabul etmezdi.

Max kıyıya çarpıp çatlayan dalgaların içinde yürüdü ve Lola ile ilgili düşüncelerini aklından çıkarmaya zorladı. O bir sivildi, tıpkı diğer siviller gibi. Bu bir işti, tıpkı kendisine verilen diğer işler gibi. Yıllar içinde edindiği disiplin onu yapılması gereken dışında her şeyden koparmıştı. Balık bıçağını kaybetmemek için dişlerinin arasına sıkıştırırken dalgalar göğsüne çarpıyordu, sonra atlayıp yüzmeye başladı. Yüz elli metre ilerlemişken yalnızca başının üzeri ve gözleri suyun üstündeydi. Dönüp kıyıya paralel yüzerken hiçbir dalga yapmamış ya da su sıçratmamıştı.

Uzaktan, *Dora Mae*'nin beyaz görüntüsü sahile vurmuş dev bir balınayı anımsatıyordu; üzücü ve zavallı bir kayıptı. Yüzerek yaklaştıkça tekne fark edilir şeklini almaya başlamıştı, fakat o kadar da zavallı görünmüyordu. Hız teknesi teknenin sol tarafına altı metre mesafede duruyordu, fakat suda o kadar alçakta süzülüyordu ki nereye bakacağını bilmiyor olsa onu göremezdi.

Max sessizce kendini kenardan yukarı çekmeye çalışırken üstü açık hız teknesi dalgaların içinde nazıkçe sallanıyordu. Bıçağı ağzından aldı ve gözlerinin teknenin karanlığına alışması için kendine birkaç dakika verdi. Teknenin sağ yanına ordu mühimmat kasasına benzeyen üç plastik fıçı yerleştirilmişti. Sahile doğru dört adama bakındı, sonra kapağı kaldırdı.

Tombala. Her çeşit malzemenin olduğu gizli bir kasa. Ay ışığının altında, Max birkaç tane MP4 makinalı tüfek fark etti, fakat cephanesi yoktu. Aşağı yukarı bir düzine dinamit çubuğu

ve kapsülü vardı ve dokunduğu son şey yüzünü güldürdü.

“Merhaba,” diye fısıldadı ve tüm zamanların en favori silahlarından biri olan 50 mermi çaplı dürbünlü tüfeği dışarı çıkardı. SEAL eğitimini tamamladıktan hemen sonra BUD/S (sualtı imha eğitimi) eğitimini almış, ardından Fort Bragg’de keskin nişancı okuluna gönderilmişti. Pireler ayak ve el bileklerinde doya doya beslenirken kağıttan hedeflere ve boş araçlara deli gibi ateş ederek aylarca Kuzey Karolina’nın yabani otları içinde saklanmıştı. Birkaç yıl sonra, eğitimini Desert Storm sırasında, gerekli hedefleri ortaya çıkararak ve yaşamakla ölmek hakkında bir sürü şey öğrenerek gerçek bir çatışmada kullanmıştı.

O zamanlar yalnızca bir çocuktü.

Sahildeki o çocukların bir buçuk mil uzaklıktan bir hedefe dev bir delik açabilecek bir silahla ne yapmak istediği herkesin tahmin ettiği şeydi. Max çabucak elinde ne olup olmadığını kontrol etti. MP4ler için cephanesi yoktu ve adamların ağaçlara ateş etmek için hepsini kullandıklarını fark etti. Dinamitler için ateşleme fitili yoktu, fakat kasanın altında bir buçuk santimlik 50 mermi çaplı kurşunlar buldu.

Sahili çabuk bir şekilde kontrol ettikten sonra botun kenarından kayıp tüfek ve cephaneyi başının üzerinde tutarak *Dora Mae*’ye yüzdü. Pencerelerden süzülen ışık dışında teknenin içi kuyu gibi karanlıktı. İçerinin yağmalanmış olması ve eşyaların oraya buraya saçılmış olması pek yardımcı olmadı. Lüks odaya doğru giderken camlar botlarının altında çatırdıyordu. Aradığı şeyi bulması bir dakikadan daha az sürmüştü. Yarım düzine prezervatifi cebine soktu, sonra birkaç paket açıp ince yüzeyli lateksi tüfeğin ucuna geçirdi. Mermileri son prezervatifin içine tıkıp kemerinin köprüsüne bağladı sonra tekrar tekneyi terk etti.

Okyanusa girerken ağzının bir köşesinde bir rahatlama ifadesi belirdi ve tekrardan hız teknesine doğru ilerledi. Sonunda tanıdık bir alandıydı. İşler kesinlikle iyiye gidiyordu. Kahretsin,

tüm yapması gereken Baby Doll Carlyle'ı kendinden geçmiş baygın haldeki uyuşturucu kaçakçısının sandalyesinin altından alıp kaçmak, sahildeki kötü adamları hiçbir şeyden şüphelen-dirmeden Lola'yı ve köpeği hız teknesine bindirip sonra da Ba-hamalar'dan toz olmaları.

Çocuk oyuncakıydı.

BÖLÜM 10

Sahildeki ateşin ışığının ötesinde Lola çok az şey görebiliyordu. Kaşları sızlıyordu, fakat dürbünü gözlerinden çekmeye direniyordu. Max en az bir saattir ortada yoktu. Orada bir yerdeydi, fakat onu bir an bile görememişti. Birkaç kez onun olduğu yeri bulduğunu sanmıştı, fakat her seferinde gördüğü şey dalgalardan başka bir şey değildi. Bakışlarını sahile doğru çevirdi. Nerede olduğunu bildiği halde Baby'nin de yerini belirleyememişti.

İspanyol müziğinin sesi Lola'ya kadar geliyordu, sanki gerçek müzik grubu sahilde çalıyormuş kadar yüksek seste ve netti. İspanyol müziğinin hayranı değildi ve şimdiden itibaren o müzikten nefret edeceğinden de emindi. Saçları pislenmişti, böcekler kollarını ısırmıştı ve tek tesellisi kimsenin ona ateş etmiyor olmasıydı. İçini rahatlatan tek şey kimsenin Max'e de ateş etmiyor olmasıydı. En azından henüz.

Sonunda kolları bitkin düştü ve dürbünü aşağı indirdi. Kaşmir örtüsünü bacaklarının etrafına sardı, fakat adadaki böcekler çok fenaydı ve kaşmirin üstünden bile ısıyorlardı. Yorulmuştu ve kaşınıyordu, ayrıca o kadar acıkmıştı ki, bir tencere makarna ve peynir ya da en büyük boy Snikers için ruhunu satardı. Boyunda akşam yemeğini yiyen bir sivrisineğe eliyle vurdu. Eğer Max acele etmezse, kan kaybından yürüyüp yürüyemeyeceğinden şüphe edecekti.

Sadece onu düşünmek yüzüne bir gülümseme kondurmuştu. Bu akla uygun değildi. Anlam veremiyordu, fakat sözde Stockholm Sendromu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Tüm bu

karmaşa içinde sabit olan tek şey Max'ti. Değişmez olan tek şey. Gerçek olan.

Max, onunla sevişirken kesinlikle çok gerçek görünüyordu. Ellerin, dudaklarının ona dokunuşu, onunla birleşen vücudunun inanılmaz hissi. Lola tanıdığı, aşık olduğu tüm erkekler içinde kendini Max'e olduğu kadar bağlı hissetmemişti.

Sanki düşünceleri havadan ona ulaşıyormuş gibi Max aniden onun yanında belirdi. Kolunda Baby'yı taşıyordu ve Lola hiç bu kadar mükemmel bir şey görmemiş olduğunu fark etti. Max'in dudaklarına kocaman bir öpücük kondurmak, sonra da tüm vücudunu öpücüklere boğmak istedi. Lola ayağa kalkarken köpek heyecanla kıpırdandı, fakat Max'in onun ağzındaki eli onun havlamasını engelledi.

Max duyulacak kadar yüksek bir sesle, "Bant gerek," dedi. "Spor çantanın içinde." Lola onu bulduğunda, Max ondan bir parça koparmasını istedi, sonra bantı zavallı köpeğin ağzının etrafına doladı.

Lola buna gerek olduğunu bilmesine rağmen, yine de onun için üzüldü. "Nefes alabilir mi?"

Max, "Evet, hanım efendi," diye cevap verdi, köpeği ona uzatırken sesinin tonu iş konuşması yapar gibiydi. "Sadece havlayamaz."

Baby Doll patisiyle ağzındaki bantı tırmalarken, tüm vücudu heyecanla titriyordu. Lola onu göğsüne bastırırken, "Meksika'da yaşamaya ne kadar yaklaştığını bilmiyorsun," dedi.

Max, "Kolombiya," diye düzeltti. Spor çantanın yanında diz çöktü ve Lola ilk kez onun sırtına bağlanmış olan tüfeği fark etti. Arka cebinden bir beyzbol şapkası sarkıyordu. Emin değildi, fakat tüfeğin namlusunun üzerine bir çeşit plastik geçirilmiş gibi görünüyordu.

Lola, "O adamları öldürecek misin?" diye sordu.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Max iki parça plastiği

çekip çıkarıp ayağa kalktı.

Gerçekten sorunu var mıydı? Başka bir yol yoksa yoktu tabii. “Hayır,” diye cevapladı ve Max tekrardan köpeğinin iki yanına kollukları bantlarken Lola Baby’yi sıkıca tuttu. “Daha önce hiç birini öldürmüş müydün?”

Max cevap vermek yerine, “Soluğun kesilmeden ya da herhangi bir ses çıkarmadan yüzebileceğine emin misin?” diye sordu.

Eğer bu adayı terk etmek anlamına geliyorduyorsa, Lola her şeyi yapabilirdi. “Evet.”

“İyi, çünkü buradan ayrılmamız buna bağlı.” Tekrardan spor çantanın yanında diz çöktü. Bir fener ve bir harita çıkardı, sonra Lola’nın kaşmir örtüsünü çantanın içine tıktı. Sonra, çantanın ve Lola’nın çantasının içini birkaç büyük taşla doldurdu.

“Ne yapıyorsun?”

“Bunlar mavi nehrin içine gidecek. Bizi tanımlayabilecek hiçbir şey bırakmamam gerek.”

“İçinde diş fırçam var. Ona ihtiyacım var.”

“Sabaha yeni bir diş fırçası olacak”.

Söylemediği şey ise sabaha onun da ölmüş olabileceğiydi. “Cüzdanıma ihtiyacım var. Markası Fendi.” Max’in çileden çıkmış homurtusu söylediği şey ile ilgili onun ne düşündüğünü ortaya koyuyordu. “Tamam, fakat American Express kartıma ihtiyacım var.”

Max, Lola’nın cüzdanında duran nakit parayı ona uzattı, fakat kredi kartını değil. Lola boştaki eliyle parayı sütyeninin içine yerleştirdi.

Max, hızlı bir hareketle ayağa kalktı, feneri ve haritayı bir kolunun altına sıkıştırdı. Sonra arka cebine uzandı ve kare şeklinde bir şey çıkardı. Ay ışığı gümüşümsü ambalajı ortaya çıkarmıştı ve Lola onun daha çok çikolatalı nane şekerleri gibi

göründüğünü düşündü; otelde oda temizliği servisini çağırdığı zaman oda servisinin onun yastığının üzerine bıraktığı türden-di.

“Bu bir nane şekeri mi?”

“Prezervatif.”

Lola birkaç sessiz bir an için karanlığın içinde ona bakakaldı. Şaka yapıyor olmalıydı. “Ben onların senin için çok küçük olduğunu sanıyordum.”

Max başını kaldırdı ve gözleri kenetlendi. “Onlar benim için değil.” Lola kısa bir an için Max’in dudağının kenarının hafifçe kıvrıldığını gördü, fakat emin değildi. El fenerini ona uzatırken, “Al bunu,” diye talimat verdi. Lola onu boşta duran eline alır almaz, Max prezervatifi yırtıp çekti, lateksi esnetti, sonra fenerin etrafından döndürerek sardı. Sardıktan sonra uçlarını kemerine bağladı. “Ses çıkarmadan beni arkamdan takip etmeni istiyorum.” Max haritayı kıvrıdı ve ince prezervatifi onun da etrafından geçirdi. “Sen ve ben ve senin köpeğin oradaki tekneye kadar yüzeceğiz, sonra da tekneye çıkıp buradan tüyeceğiz.” Max, haritayı da kemerine bağladı. “Sana bir şey yapmanı söylediğim zaman onu yapmanı istiyorum. Üzerinde düşünme. Sadece yap. Şimdi, bana ‘Tamam, Max,’ demeni istiyorum.”

Lola askeriyede değildi. Emir almaya da alışık değildi. Fakat kendi hayatı ve Baby’nin hayatı onun elindeydi. “Tamam, Max.”

Max ellerini kalçalarının üzerine koyup Lola’yı baştan aşağı süzdü. “Sen parlak bir deniz feneri gibi ortaya çıkacaksın.”

“Ne yapacağım?”

“Ben onu bir dakika içinde hallederim. Şimdi op planı üzerinden geçmemiz gerek.”

“Op planı mı?”

Max, “Operasyon planı,” diye açıkladı. “Tekneye bindiğimiz

zaman, ben teknenin arka kısmında bir pozisyon alacağım ve sana söylediğim zaman motorları çalıştırmanı istiyorum.”

“Ben mi?”

“Sen hiç tekne sürdün mü?”

“Hayır, fakat bir keresinde motosiklet sürmüştüm.”

Max eliyle çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. “Bu motosiklet sürmekten çok daha kolay. Sadece anahtarı çevirip valfi ileri iteceksin.”

“Vitesse takmam gerekiyor mu?”

“Onun için endişelenmene gerek yok. Zaten gitmeye hazır olacak.”

Lola, karnının içi düğümlenirken, “Tamam. Anahtarı çevir, sonra valfi öne doğru it,” diye tekrarladi. “Eğer valfi geri çekersem ters yön mü oluyordu?”

“Evet, ayrıca sakın öyle bir şey yapmaya kalkma.”

Lola’nın karnı biraz daha sıkıştı. Bunu yapabilirdi. Terlemek yoktu. “Başka bir şey var mı?”

“Evet, başını aşağıda tut.” Max sırtındaki tüfeği ayarladı. “Hazır mısın?”

Tam olarak değil. “Evet, Max.”

“O zaman, hadi başlıyoruz.”

Lola’nın midesi aniden bulandı. Buraya kadardı. Ya bu adadan uzaklaşacaklardı ya da öleceklerdi. Lola onu mavi akarsuyun oraya kadar takip etti ve Max spor çantasını ve onun Louis Vuitton çantasını suyun altına doğru kaydırırken Lola büyük kayalıkların üzerinde duruyordu. Sahip olduğu her şey yok olmuştu. Sonra üçü birden tepenin üzerinden sahile doğru aşağı inerlerken Lola, Baby’yi sıkıca kucakladı. Lola aynen söz verdiği gibi Max’i sessizce takip etti. Lola, gündüz yapmak istediği gibi elini Max’in pantolonunun arka cebine sıkıştırdı ve

hiçbiri ses çıkarmadan ilerlediler.

Tepeliğin üzerine çıktıkları sırada Max ona beyzbol şapkasını uzattı ve Lola da saçlarını şapkanın altına sıkıştırdı. Max parmaklarına biraz çamur bulaştırıp sonra yüzüne ve kollarına sürdü. Sırada Lola vardı ve Max soğuk ıslak çamuru onun yanaklarına sürerken Lola gözlerini kapattı.

Max, "Bunu bir yüz maskesi gibi düşün," diye fısıldadı.

Lola gözlerini açtı ve onun kendi yüzüne çok yakın duran yüzüne doğru baktı. "O çamur temiz ama," diye geri fısıldadı.

Max'in yukarı kalkan bir kaşı alnındaki çamuru da yukarı kaldırdı ve Lola onun sessiz gülüşünü yanağında hissetti. "Temiz çamur mu? Bu da yeni çıkmış herhalde."

İspanyol müziği durdu ve Max omzunun üzerinden sahil'e doğru bakındı. Adamların boğuk boğuk gelen sesleri dalgaların sesini bastırıyordu, sarhoş konuşmaları önceki kadar yüksek sesle çıkmıyordu. Max elini çamura daldırdı ve çabuk hareketlerle onun kollarına ve bacaklarına sürdü. Baby onun kucağından atlamaya çalıştı, fakat Lola onu kendine daha da sıkıca çekti. Sonra Max ayağa kalktı ve Lola da onu ağaçların ve çalılıkların arasından takip etti. Lola, onun gibi iri bir adamın bu kadar sessizce hareket etmesine tekrar şaşırdı. En karanlık gölgeleri takip ediyorlardı, Max bazen çalılıkların içine o kadar iyi bir şekilde karışıyordu ki onu kaybetmemek için tişörtünün arka kısmına tutunmak zorunda kalmıştı. Lola, arada sırada onun sırtında duran tüfeğe uzanıp onun Max olduğundan emin olmak için sırtına dokunuyordu. Hâlâ güçlü, sıcak ve canlı olduğundan emin olmak istiyordu. Ve her dokunduğunda, kendini de biraz daha güçlü hissediyordu.

Max onu sahilin sarhoş adamlardan uzak olan bir kısmına doğru yönlendirdi ve hep birlikte okyanusa doğru ilerlediler. Dalgalar Lola'nın ayak bileklerine sonra dizlerne, kalçalarına vurup vücudundaki çamuru çıkarıyor, bu da onu kaşındırıyordu. Lola omuzları suyun üzerine gelene kadar suyun içinde yü-

rüdü, sonra Baby ile birlikte akımın ters yönüne doğru çok az ilerleyerek yüzmeye başladılar.

Max onun için üçüncü kez geri geldiğinde suyun altından onun eline uzanıp elini sırtındaki tüfeğin namlusuna koydu. Lola diğer eliyle Baby'yi tutuyordu ve tek kelime etmeden Max onları çekmeye başladı. Lola ses çıkarmamaya çalışarak ayağını çırpırmaya çalıştı. Ayağını çırpıp yardım etmeye çalışmasa da Max'ın onları tek başına çekebileceğini düşündü.

Tuzlu su ağızına doldu ve gözlerine kaçtı. Ayağındaki ayak-kabının biri ayağından çıkmıştı; kollarındaki ve bacaklarındaki kaslar acımaya başladı. Sonunda üstü açık tekneye vardıklarında sanki bir saattir yüzüyorlarmış gibi gelmişti. Max çapanın ipini kesti, sonra Baby'yi Lola'nın kucağından alıp tekneye koydu. Max teknenin kenarını bir eliyle tutup diğer eliyle de Lola'nın poposundan tutup yukarı itti ve küpeştenin üzerinden tekneye çıkardı. Lola yorgun bir balık gibi teknenin zeminine doğru kaydı ve karanlık gökyüzüne baktı. O kadar yorgun ve korkmuş ve öyle soluk soluğa kalmıştı ki zar zor nefes alabiliyordu. Max tüfeği başının üzerinden geçirdi ve tüfek Lola'nın omzuna çarptı. Max teknenin kenarından kendini yukarı çekmeye çalışıp Lola'nın üstüne kayınca tekne sağa sola sallandı. Lola hızla ciğerlerine hava çekti ve Max'ın alnı onun başındaki şapkanın güneşliğine çarptı. Ellerinin ve dizlerinin üzerine doğrularak hemen ağırlığını Lola'nın üzerinden çekti.

Max, "Unutma," diye fısıldadı, "işaret verdiğimde anahtarı çevir ve valfi ileri it."

İşaret. Ne işareti? Lola'nın boğazı o kadar kurumuştur ki nefes alamıyordu. Yapabildiği tek şey güçsüz bir şekilde başını sallamaktı.

Max, "Lola," diyerek onun şapkasının ön tarafını yukarı kaldırdı. "Yine nefesin mi kesiliyor yoksa?"

Lola eliyle ağızını kapatıp başını yukarı aşağı salladı. Ulu Tanrım, şimdi nefesinin kesilmesinin sırası mıydı! Sarhoş

kaçakçıların kendileri sahilde parti verip makinalı tüfeklerle kurşun yağdırırlarken, bir uyuşturucu kaçakçısının teknesinin içinde uzanıyorlardı. Anahtarı çevirip valfi ileri itmek zorundaydı. Bu bayılmak için iyi bir zaman *değildi*! Parmaklarıyla kapadığı dudaklarının arasından endişeli, küçük bir oflama sesi çıktı.

Max, “Hadi tatlım,” diye fısıldadı ve onun kollarını okşadı. “Sakin ol. Bunu yapabilirsin. Sadece rahatla. Burnundan yavaşça derin nefes almaya çalış.”

Lola, Max’in kendi yüzüne çok yakında duran karanlıktaki yüzünün şekline odaklandı. Sesinin sakinliği ve teninin üzerindeki deniz suyu kokusuna odaklandı. Baby’nin, kendi ayak bileğinin üzerine başını koyduğunu hissetti ve Lola içindeki korkuyu atmak için elinden geleni yaptı.

“Daha iyi hissediyor musun?”

Lola yavaşça ciğerlerine hava çekmeye çalıştı, sonra elini göğsüne götürdü. Rahat hissetmediği halde sakin olmaya çalışarak, “İşaret ne?” diye sordu.

“Ben elimi kaldıracam ve senden anahtarı çevirip valfi ileri itmeni istediğim zaman elimi yumruk yapacağım.”

“Peki Max.”

“Aferin tatlıma. Ve unutma, ne yaparsan yap, başını aşağıda tut,” dedi, sonra ona hızlı bir öpücük verdi ve onun üzerinden teknenin arka tarafına doğru sürünerek ilerledi.

Başını aşağıda tutacaktı. Anahtarı çevirecekti. Valfi ileri itecekti. Bunu yapabildi. Lola karnının üzerinde yana yuvarlandı emekleyerek iki büyük plastik fiç ve birtakım kasaların yanından geçip ilerledi. Lola küçük bir koltuğun etrafından dümene doğru ilerledi. Eliyle dokunarak dümen dolabını, kontak anahtarını ve valfi buldu.

Lola koltuğun üzerinden ileriye görebilecek şekilde başını yukarı kaldırdı ve kaşları çamurlu alnında yukarı kalktı. Max’in

karanlık görüntüsü arka tarafta diz çökmüş bir haldeydi ve tüfeğin namlusunu üç motordan birine yaslamıştı. Max'in arkasında, kamp ateşi turuncu bir şekilde parlıyordu. Üç adam ateşin etrafında duruyordu, cankurtaran botunun orada duran makinalı tüfekleri uzanabilecekleri mesafenin yaklaşık üç metre ötesindeydi. Alçak sesleri ve sarhoş gülüşleri Lola'nın içini sıkıştırmıştı; nemli akşam havası ıslak bir havlu gibi Lola'nın tenine çökmüştü. Adamlardan biri diğerlerinin yanından ayrıldı ve sandalyede sarhoş bir şekilde kendinden geçmiş başka bir adamın olduğu yere ilerledi. Sandalyedeki adamın bir ayağını dürttü, sonra aşağı eğilip ipe asıldı. İpin ucu sandalyenin altından dışarı fırladı ve adam ayaklarına doğru baktı. Yavaşça eğilip onu yerden aldı, sonra gördüğü şeye inanmamış gibi bakakaldı. Ya da görmediği şeye.

Adam diğer adamlara dönüp ipin ucunu havaya kaldırdı ve sesi suda onların olduğu yere kadar ulaştı. Adam, "Köpek?" diye seslendi.

Lola, Max'in çabuk davranmasını isteyerek bakışlarını onun karanlık görüntüsüne doğru kaydırdı. Baby koltuğun üzerine sıçradı ve Lola gözlerini sahilden ayırmadan Baby'yi alıp tekrar yere indirdi. Adamlardan biri tekneye doğru baktı ve Lola nefesini tuttu. Adam suyun kenarına kadar yürüdü ve sahildeki sesler daha da heyecanlı bir şekilde yükselmeye başladı.

Lola, "Hadi, Max," diye koltuğun arkasından fısıldadı. Sonra, sanki Max onu duymuş gibi elini havaya kaldırdı, omzunun üzerinden ona bakarak elini yumruk yaptı.

Lola koltuğun etrafında döndü ve titreyen ellerle kontağı buldu. *Anahtarı çevir, valf ileri* sözleri aklında gidip geliyordu ve tam olarak da böyle yaptı.

Hiçbir şey olmadı. Tekrar denedi ve bu sefer motor öksürdü ve durdu.

Lola, "Lanet olsun! Lanet olsun! Lanet olsun!" diye fısıldadı. Sahildeki sesler yükseldi ve Lola tekrar denedi.

Olmadı. Omzunun üzerinden baktı ve adamların tekneye doğru koştuklarını gördü.

Bu kargaşanın içinde Max'in sakin sesi yükseldi, "Gitme zamanı tatlım."

Lola anahtarı çevirdi; motor öksürdü ve öldü. Tekrar denediğinde motor ufak bir gürültü ile çalıştı ve Lola valfi itebildiği kadar ileri itti. Tekne suda hızla fırladı ve Lola'nın şapkası başından uçtu. Lola dümen dolabını tuttu ve bütün kuvvetiyle oraya tutundu. Motor sesi, gecenin sessizliği içinde patlak verirken tekne dalgaların arasında hopluyordu. Lola başını aşağıda tutarak Max'in de aynı şeyi yaptığını umdu. Nereye gittiklerini göremiyordu, fakat zaten sahilden uzaklaştıkları zaman gece o kadar zifiri karanlıktı ki her şekilde bir şey göremeyeceği için bunun önemli olmadığını fark etti.

Sonra aniden sanki gök gürültüsünün kopması gibi bir patlama oldu ve gökyüzünü aydınlattı. Lola arkasını dönüp baktığında dev bir ateş topu *Dora Mae*'yi gecenin karanlığında havaya uçurmuştu. Sağa sola yanık parçaları saçılırken iki patlama daha oldu. Alevler ve teknenin harap olmasıyla Max ayağa kalktı. Sanki ağır siklet dünya şampiyonasındaymış gibi ayaklarını iki yana açıp yumruklarını havaya kaldırdı.

* * *

Max iş hayatının çoğunu soğukta ve ıslak ortamlarda geçirmişti. Bu, en sevdiği gece geçirme şekli değildi, fakat buna alıştı. Lola ise değildi. Max teknenin ön tarafında bir battaniye buldu ve ona uzattı.

"Islak elbiselerini çıkar," diye tavsiyede bulundu ve dümenin kontrolünü eline aldı.

Max feneri ve haritayı kemerinden kesip çıkarırken adadan yükselen ateşli parlama kayboluyordu. Tekne, bir uyuşturucu kaçakçısının Atlantik'te yüzen esrar fiçilerini bulması için gere-

ken her türlü en gelişmiş cihaz ve aletlerle doluydu. Koltukta Lola'nın yanına oturdu ve ışığı onun yüzünün yanına tuttu. Lola'nın parmakları titriyordu ve düğmeleri eline almakta zorlanıyordu. Dudakları morarmıştı ve titreyen köpeğini göğsüne yakın bir şekilde tutmaya çalışıyordu.

Max, bir eli dümendeyken Lola'nın parmaklarını kenara çekip elbisesini çıkarmasına yardım etti. Elbiseyi yere fırlattı. Sonra Baby'nin ağız kısmından bantları çıkarmaya çalıştı. Max battaniyeyi Lola'nın ve köpeğinin üzerine örterken köpek birkaç defa sert bir şekilde havladı.

Max, "Biraz daha burada kal," dedi ve dikkatini Küresel Konum Belirleme Sistemi'ne çevirdi. Teknenin ışıklarını ve haritayı açtı. Dümene bir yağlı boya kalem ve bir defter iliştilmişti ve kalem koordinatlarını kaydetmek için kullandı. Sahil Güvenlik'in adayı ve dört sarhoş uyuşturucu kaçakçısını bulabileceğinden emin olmaya çalışacaktı. *Dora Mae*'nin patlamasının kimseyi öldürdüğünü sanmıyordu, sadece üzerlerine biraz ateş yağdırmış ve saçlarını azıcık yakmıştı belki.

Bazıları o yatı patlatmanın biraz aşırıya kaçmak olduğunu düşünmüş olabilirdi. Max onlardan biri değildi. Her ne kadar Max, o dört adamın *Dora Mae*'yi yerinden oynatabileceklerinden şüphe etsede, onlara herhangi bir seçenek bırakmak istememişti. Ayrıca kendisinin ya da Lola'nın da arkalarında onların izini sürebilecekleri herhangi bir şey bırakma şansı da vermemişti. *Dora Mae* batmak zorundaydı. Ve lanet olsun, fakat bu dünyada iyi bir patlamayla kıyaslanabilecek çok az şey vardı.

Max radyoyu açtı ve herhangi bir deniz trafiği için dinlemeye başladı. Bir şey duymadığına şaşırmadı. Fakat başka gemilerden ses gelmemiş olması orada bir yerde olmadıkları anlamına gelmiyordu. Radyoyu Sahil Güvenlik frekansına ayarladı ve mikrofona uzandı. Max, Lola'nın ve kendisinin çalıntı bir hız teknesinde olduklarını Sahil Güvenlik'e ya da herhangi birine anons etmek istemediğinden, "Göbek adın ne?" diye sordu.

Lola, "Faith," diye cevap verirken dişleri takırdıyordu.

"Sahil Güvenlik Florida Keys Grubu, Sahil Güvenlik Florida Keys Grubu, bu *Faith* gemisi. Anlaşıldı mı? Tamam." Max tekrar etmeden önce yarım dakika bekledi. Yine de ses gelmedi. LCD ekranın ışığında, bulundukları konumu okudu ve fırtınanın onları Florida Keys'in doksan deniz mili güneydoğusuna sürüklemiş olduğuna karar verdi. *Dora Mae*'delerken daha önce bulundukları konumun altmış mil güneyindelerdi.

Lola, sıkıca birbirine kenetlenmiş dişlerinin arasından, "Neredeyiz?" diye sordu. "Florida'ya yaklaştık mı?"

Max, mil ve deniz mili arasındaki farkı hesaplamak için fazla yorgun bir halde, "Seksen mil kadar," diye cevap verdi. Sonunda eve vardığında en az üç gün boyunca uyumayı planlıyordu.

"Ba-battaniyemin birazını ister misin?"

"Hayır, o kadar uzun sürmez." Teknedeki üç motor da onların elli deniz milinden daha hızlı ilerlemelerini sağlıyordu, fakat rüzgâr yüzünden çok emniyetli olmadığı için Max hızı yirmi altı milde tuttu. Başlarının üzerindeki gökyüzü muhteşem bir şekilde açıktı ve yıldızlarla kaplıydı.

"Ma-Max?"

"Efendim." Max ona dönüp baktı. Alnındaki çamuru almak için battaniyenin altından uzattığı eline. Yüzünde kıvrılan ve ayın solgun ışığının aydınlattığı bir tutam saçına. Dümenin altınımsı ışığının dudaklarına dokunması ve konuşurken dudaklarının arasından ağzının içine bir bal gibi dökülmesine baktı.

Lola, motorların sesinden daha yüksek bir sesle, "Ben gerçekten öl-öleceğimizi sanmıştım," dedi.

"Seni evine götüreceğime söz vermiştim."

"Biliyorum."

Baby battaniyenin arasından başını dışarı çıkardı ve etrafa baktı sonra tekrar Lola'nın göğüsleri ve belinin arasında gü-

venli ve sıcak yere geri sokuldu.

O şanslı köpek ne kadar muhteşem bir şeye sahip olduğunu bilmiyordu. Max biliyordu ve sahip olmamayı isterdi. Şu anda bile, soğuğun altında ve rüzgârın ayak parmaklarını ve yanaklarını acıtırken Lola'nın pürüzsüz teninin hayali onun karnının içine bir sıcaklık yayıyordu. Onunla sevişmenin ne kadar muhteşem bir şey olduğunu bilmeden birbirlerinden ayrılmaları çok daha iyi olacaktı. Onun yüzünü ellerinin arasına alıp dudaklarından öpmenin nasıl bir his olduğunu düşünerek hayatını sıradan bir adam gibi yaşayabilse çok daha iyi olacaktı.

Şimdi bu hissi biliyordu ve bundan vazgeçmek lanet bir şekilde zor olacaktı. Onu bırakmak çok zor olacaktı. Artık o tatlı kapak modelinin kıvraklığı altında cesur ve kararlı bir kadın yattığını biliyordu. Takdir ettiği bir cesaret ve dayanıklılıkla...

Tekne Florida sahiline doğru hızla ilerlerken, Max arkasından bıraktığı her mille Lola'yı Sahil Güvenlik'e teslim edeceği dakikaya daha da yaklaşıyordu. Sorumluluğu sona erdiğine göre artık kendiyile onun arasına bir mesafe koymaya başlaması gerektiğini biliyordu. Lola ona ait değildi, fakat başını onun omzuna koyduğu zaman Max kendinde onu itecek güç bulamamıştı. Bir eli dümendeydi ve diğer eliyle de mikrofonu ağzına götürdü.

"Sahil Güvenlik Florida Keys Grubu, Sahil Güvenlik Florida Keys Grubu, bu *Faith* gemisi. Anlaşıldı mı? Tamam." Hâlâ ses yoktu.

"Max, kurtulduğumuz zaman lütfen beni bırakma."

Max böyle bir şeyin sözünü veremezdi.

"Max?" Lola başını geriye alıp ona doğru baktı.

Max ilk defa tutamayacağı bir sözü verememişti. Radyodan gelen bir cızırtı ve sahil güvenliğinin pürüzsüz sesiyle cevap vermekten kurtulmuştu.

"*Faith*, Sahil Güvenlik. Roger, Skipper; seyir akışınızı belir-

tin lütfen, tamam.”

Max sustu ve başını eğip Lola Carlyle’in güzel yüzüne doğru baktı. Sonra mikrofonu kaldırdı ve eve giden yola doğru ve ondan uzak olacağı hayatı için ilk adımı atmış oldu.

BÖLÜM 11

Lola, sabaha karşı saat iki sularında Florida Lower Keys Tıp Merkezi'ne ulaştırılmıştı. Günlerdir ilk kez saati tam olarak öğrenmişti. Gece boyunca gözetim altında tutulabilmesi için ona özel bir oda verilmişti. Kolları ve bacakları kaldırılabilmesi için çok ağır geliyordu ve neden hoplayıp zıplayabilecek gibi hissetmediğini merak ediyordu. Cumartesi gecesinden beri bu anı bekliyordu. Cehennemnin içinde, hayatta kalmak için savaşmıştı ve tek hissedebildiği uyuşukluktu. Bu sefer, vücudunda el ve ayak parmaklarının uçlarından biraz daha fazla bir his olmuştu.

Bunaltıcı ağırlık o ve Max'in adadan uzaklaşmalarından biraz sonra başlamıştı ve her geçen saat daha da beter olmuştu. Bunun adrenalinin vücudundaki son kalan enerjiyi tüketmesinden kaynaklanan bir şey olabileceğini düşündü. Ayrıca geçen birkaç günde yalnızca bir akşam kabul edilebilir bir akşam yemeği yiyebilmişti.

Ne kadar süredir uyuşturucu kaçakçılarının teknesinde olduklarından emin değildi, fakat Max, o ve Baby Sahil Güvenlik filikasına bindikleri zaman Lola filikadaki doktor tarafından muayene edilmişti ve Max onun sıvı kaybı, orta derecede düşük vücut sıcaklığı ve bitkinliği olduğunu tespit söylemişti. Bitkinlik kısmını kendisi de fark edebiliyordu. Bunu anlamak çok kolaydı, fakat sıvı kaybı ve düşük vücut sıcaklığı onu şaşırtmıştı. Özellikle de sütyeninin ve külodunun okyanusta yüzmüş olduklarından hâlâ ıslak olmasına rağmen konulan sıvı kaybı tespiti onu çok şaşırtmıştı.

Lola gemi revirinde sırt üstü yatırılmaya zorlanıp damar yoluyla enjeksiyon verilirken, Max köprüüstünde bir yerlerde, birlik komutanıyla sohbet ediyordu. Lola yalnız kalmıştı, fakat en azından o sırada yanında hâlâ Baby vardı.

Key Batı Sahil Güvenlik Merkezi'ne geldikleri zaman, Lola daha iyi hissetmek yerine daha kötü hissediyordu. O kadar yorulmuştu ki doğru düzgün düşünemiyordu. Bir ambulans onun için bekliyordu ve üzerinde hâlâ Max'in ona verdiği battaniyeyle birlikte onu bir sedyeye yerleştirdiler.

Birisi Baby'yi onun kollarından almıştı ve onu yanında tutmak için karşı çıktı fakat boşuna uğraşmıştı. Köpeğine yemek ve su verileceğine ve yerel hayvan barınağında iyi bir tıbbi müdahale göreceğine dair ona söz verdiler.

Max, Baby'yi onun yanında tutmak için bir şeyler yapabildi. Max sadece onlara kaşlarını çatarak onların gözünü korutabilirdi, fakat hiçbir yerde görünmüyordu. Lola felaket bir şekilde zayıf düşmüş ve akli karışmıştı ve etrafında olup biten her şeyi izlerken başından geçenleri tam olarak birbirine bağlayamamıştı.

Bakışları askeri ve tıbbi personele kaydı, fakat yakınlarda hiç tanıdık yüz göremiyordu. Merkezin içine süzülen ve etrafında parıldayan parlak ışıkların ötesine bakmaya çalıştı. Kendisine yapılan hiçbir şeyi kontrol edemiyordu ve gözü Max'i arıyordu. Lola onu bulur bulmaz Max her şeyi yoluna koyacaktı. Fakat onu hiçbir yerde göremiyordu.

Sonunda, Lola ambulansa bindirilirken bir an için Max'i gördü. Kendisini bekleyen bir arabaya binmeden önce bir ışık huzmesinin altında durmuş elini kaldırıp ona sade bir şekilde el sallamıştı. Hafif boyalı camlar onu yutmuş ve gözden kaybolmuştu. İçini beklenmedik bir panik kapladı ve kendi kendine artık iyi olduğunu hatırlattı. Güvendeydi ve Max'e bağlı olmak zorunda değildi. Artık ona ihtiyacı yoktu.

O zaman neden sanki ona ihtiyacı varmış gibi hissediyordu?

Şu an bile, sıcacık hastane yatağında ısınmış bir şekilde yatar-ken neden ona bu kadar çok ihtiyacı olduğunu düşünüyordu?

Leylak rengi ve turkuvaz karışımı renkli elbiseli bir hemşire Lola'nın nabzını ölçerken, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Lola, *aklı karışık*, diye düşündü. "Yorgun." Lola boynuna uzanıp kaşındı. "Ve canlı canlı yenmiş."

Hemşire onun bileğinden tutup yanına koyarken, "Sana biraz kalamın getireceğim," dedi.

Lola'nın tıp merkezine varmasından kısa bir süre sonra ailesine bilgi verilmiş ve ailesinin Florida'ya geleceği de Lola'ya haber verilmişti. "Ailem buraya geldiğinde gidebilirim, değil mi?"

"Bunu doktora sorman gerekecek." Hemşire Lola'nın çizelgesine bir şeyler yazdı. "Mutfak kapalı, fakat koridorun sonundaki buzdolabında birkaç atıştırmalık şey bulunduruyoruz. Eğer açsan pudding, meyve suyu ve soda var."

Aklındaki karışıklık ve midesini kemiren açlık ona o gün içinde yediği tek şeyin biraz peynir ve kraker olduğunu hatırlattı. Elleri ve ayakları üşümüştü ve sanki bir yerden düşüyor-muş gibi kendini boşlukta hissetti. Bu hisler ona yabancı değildi, bunlar eskiden hissettiği ve aşına olduğu hislerdi, fakat uzun zamandır ilk kez yüksek seste ve net bir şekilde tanıdık iç sesini duymuştu. Cezbedici ses ona eğer bu akşam da yemek yemezse yarına kadar bir buçuk kilo daha vereceğini söylüyordu. "Aslında açlıktan ölüyorum, o yüzden neyiniz varsa yiyebilirim."

"Senin için ne aşırabileceğime bir bakayım." Hemşire gülümsedi ve kapıya döndü.

Lola, onu durdurarak, "Beni görmeyi bekleyen kimse var mı?" diye sordu.

Hemşire başını dışarı uzatıp koridor boyunca aşağı yukarı bakındı. "Hayır. Daha önce şerif buradaydı, fakat gitmiş gibi görünüyor."

Lola'nın şeriften haberi vardı. Ona geçen birkaç gün hakkında soru sormak istemişti, fakat Lola onu yarın sabaha kadar ertelemişti. İlk önce ısrarcı olmuştu, fakat sonunda merhamet etmişti. Lola bunun muhtemelen kendini hissettiği kadar kötü görünüyorsa olmasından kaynaklandığını fark etti; fakat cidden, neden merhamet ettiği umrunda değildi. Gerçekten çok yorgundu, öte yandan, yorgunluğundan daha çok bir şey anlatmadan önce Max ile konuşmak istiyordu. "Uzun boylu, siyah saçlı ve mavi gözlü bir adam gördünüz mü?"

Hemşire, "Hayır. Sanırım öyle birini gördüğümü hatırlamıyorum," dedi ve odadan çıkarken beyaz plastik saboları linol yer döşemesinin üzerinde gıcırdadı.

Lola boynundaki bir sinek ısırığını kaşıdı, sonra elinin ön yüzündeki enjeksiyonun iğnesini kaplayan bantı çekiştirdi. Hemşire ona biraz sebze çorbası, bir parça ekmek, pudding ve Coca Cola getirdi. Lola yemeğini yerken tepsiyi yana doğru itti ve Max'i düşünmeye başladı. Nereye gittiğini ve onu bir daha ne zaman göreceğini merak ediyordu. Max'in ülkeyi terk etmeden kendisini görmeye geleceğinden şüphe duymuyordu. Onunla konuşmadan gidebilmesi için birlikte çok fazla şey atlatmışlardı. Max onun hayatını kurtarmıştı ve sevişmişlerdi. Ve evet, Lola her ikisi için de bunun bir aşk olmadığını biliyordu, fakat hiçbir zaman pişman olmayacağı bir yakınlıkları olmuştu. Ya da unutmayacağı, özellikle de hayatında kendisiyle sevişmesi için neredeyse yalvardığı ilk adam olduğu için. Yani yalvarmasa da, onu kesinlikle *ikna* etmeye çalışmıştı, *Tanrı aşkına*.

Lola uyanık kalmaya çalıştı, tabii ki yakında onu görmeye gelecekti, fakat halsizlik onu yenik düşürdü. Uyurken rüyasında Baby'yi almak için hayvan barınağına gittiğini ve ikisinin birden orada tuzağa düştüğünü gördü. Rüyasında, kapıya vuruyor ve Max'e sesleniyordu, fakat o gelmiyordu.

Tanıdık, yumuşak güneyli bir ses onu rüyasından uyandırmıştı. "Lola Faith?"

Lola'nın dudakları titrek bir şekilde açıldı ve hastane yatağının diğer ucuna doğru baktı. Babasının çıkmış, kan çanağına dönmüş gözlerine baktı. Gözleri kızarmış ve sulu suluydu, sanki günlerdir uyumuyormuş gibi. Her zamanki kanlı canlı yanakları solgundu, alnındaki endişe çizgileri daha da ortaya çıkmıştı.

Babasının yanında annesi duruyordu, her zamanki kabarık kıvrıkcık sarı saçlarına ipek bir atkı örtmüştü. Kabarıklığın bir tarafı bastırılmış ve kıvrıkcık perçemler alnının üstünden dışarı çıkmıştı. Gözlerinin altı torba torba olmuştu ve dudaklarının rengi gitmişti.

Lola göz yaşlarına boğuldu ve öyle ufak ya da yavaş akan yaşlar değildi. Kocaman, acılı iç çekişleriydi; tıpkı sekiz yaşındayken babasının onu yanlışlıkla Texaco'da bıraktığı günkü gibi ağlıyordu. Babasının gittiğini fark edince deli gibi korkmuştu ve on dakika sonra onu almaya geri geldiğinde içini rahatlama kaplamıştı. Şimdi otuz yaşında, yine aynı şekilde hissediyordu, onların nasıl acı çektiğini görmek onu daha da beter yapmıştı. Her ikisi de onları bir hafta önce gördüğünden beri on yaşlanmışlardı.

Annesi hemen yatağının yanına koştu ve Lola'nın gözyaşlarını yanaklarından sildi. "Artık çok iyi olacaksın. Annen ve baban seni evine götürmeye geldi."

Lola, "Baby'yi benden aldılar," diye ağladı. "Ve-ve onu barınağa koydular."

"Baby'ni geri alacağız." Babası yatak örtülerine rağmen eliyle dizlerinin üzerini okşadı. "Sonra birkaç gün için eve gelip bizimle birlikte kalırsın."

Lola'nın yapacak bir milyon tane işi vardı. Yürütmesi gereken bir işi vardı. Evet, onun yokluğunda orayı idare edebilecek yetenekli kişiler vardı, fakat Lola Giyim ona aitti. Satış ve pazarlama departmanıya konuşmak ve yeni katalogdaki eski numaraları almak istiyordu. Üç ay içinde bir reklam gösterisi

için çalışma etkinliğini artırıyorlardı ve satış stantları için ön çizimlerini görmek istiyordu. Fakat annesi ve babasına bakıp onların yüzlerindeki gerginliği gördüğünde onun iyi olduğunu görmeleri için onu biraz şımartmaya ihtiyaçları olduğunu fark etti. Ve belki de, onun da buna ihtiyacı vardı. “Senin spesiyalin olan mini mini kesilmiş peynirli makarnandan yapacak mısın?”

Annesi gülümseyince dudaklarının kenarı titredi. “Sana Karo cevizli pastadan da yapacağım.”

Lola da gözyaşları içinde gülümsedi. Annesi fındıklı pastaya Karo cevizli pasta diyen nadir insanlardan biriydi. Evden ayrıldığından beri ilk defa tekrar kendini evinde gibi hissetmişti, fakat geri dönüşüne gerçek anlamda sevinmesine engel olan bir şey vardı. Bir şey eksikti.

Max. Onun nerede olduğuna veya onu neden aramadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Annesi, “Hepimiz endişelenmekten hasta olduk,” dedi. “Carlyle ailesi toplantısı bu hafta sonu, hatırladın mı? Herkesin seni görmekten mutluluk duyacağına eminim.”

Lola aniden kaşlarının üzerinde bir ağrı hissetti. Denizde bir fırtınadan ve uyuşturucu kaçakçılarının hayatını kurtarmıştı, fakat Wynonna teyzenin bezelyeli sebze yemeği dehşetiyle yüzleşmek zorundaydı. Ve bu sefer bu korkularla yalnız başına yüzleşecekti; çünkü Max kayıplara karışmıştı.

* * *

Key West'teki deniz hava üssünde, Max'e Washington'a arama yapabileceği güvenli bir telefon hattı sağlanmıştı. Telefona General Winter'in cevap vermesi Max'in başının belada olduğuna dair ilk işaretti. İkincisi ise onu hemen özel helikopterin alıp Pentagon'daki hava üssüne götürmesi olmuştu.

Pentagon'da, güvenlik onu dördüncü katta bir ofise götürdü. Gün ışığında oranın Potomac ve Jefferson Memorial'a harika

bir manzarası olduğunu biliyordu. Parlak bir şekilde ışıldayan anıtın görüntüsü akşam da o kadar kötü değildi.

Max genellikle generalle bodrum katının karanlık iç taraflarındaki bir planlama odasında görüşürdü. Bu Max'in bu ofise alındığı ikinci seferdi. Saatin de geç olduğu düşünülürse, başının belada olduğunu anlamıştı ve kışını bir güzel tekmelemelerine karşı kendini hazırladı.

General Richard Winter kızıl kahverengi masasının arkasında oturuyordu, bir köşede bir bilgisayar monitörü, diğerinde ise bronz bir kartal vardı. Max generalin karşısında ciddi bir dikkatle dikildi. Yarım saat boyunca yorgun kemikleri birbirleriyle kaynarken, geçen Cumartesi Nassau'ya gitmek için ayrıldığından beri neler yaşandığını anlattı. Yani, belki *her şeyi* değil. Lola ile olan durumlarını ilgilendiren birkaç kişisel ayrıntıya girmede.

General dinledi, sonra sert bir konuşmaya girişti. General Winter bir bowling topu gibi keldi, kocaman çalı gibi kaşları vardı ve çift odaklı gözlük takıyordu. Max'in şimdiye kadar karşılaştığı, göz kırpmadan felç gibi bakan tek insandı. Çok acayip bir gözlüktü ve insanların içinde korku yaratmak için tasarlanmıştı.

"Bu kitabına göre oynanmalıydı, Max. Verilen emir oldukça netti!"

"Bana verilen istihbarat bozulunca ortada bir kitap kalmıyor. Ayrıca bildiğim kadarıyla yalnızca bir emir vardı. İş bitirip ortadan kaybolmaktı, efendim. Ben başarısız olmadım. Bana verilen istihbarat beni yanılttı."

Generalin aynı fikirde olup olmadığını Max hiçbir zaman bilmeyecekti. Yine de Max'e kitapta geçen her ismi sıralararak kulaklarına iyice işkence etmişti. Hoşuna en çok giden birkaçını tekrar tekrar sıraladı. Onun en sevdikleri *mankafa* ve *aşağılık herifti*. Bitirdiği zaman bu kadar sözlü tehditten sonra her adamın yaptığı gibi Max'in de korkudan sinmesini bekledi. Böyle

yapmaması gerektiğini biliyordu.

Max, bir gülümsemeyle, “Sizin en sevdiğim yanınız bu, General Winter,” dedi. “Benim kıcımlı tekmelemeden önce bana tatlı dille sövmek için vakit ayırıyorsunuz.”

General sonunda çift odaklı gözlüklerinin arkasından gözünü kırptı. “Rahat ol, Zamora,” diye emretti ve Max masanın karşısındaki rahatsız bir koltuğa oturdu; generalin de bunu demek istediğini düşünmüştü. General, “Bu şaka malzemesi edilecek bir konu değil,” diye devam etti, fakat sesi birkaç desibel aşağı inmişti. “Sen içinde bir sivil olan bir yata el koydun.”

“Size gözlerimin o an yaralarımından dolayı iyi görmediğini açıklamıştım ve yattaki tek kişinin ben olduğumu sanıyordum.”

“Meşhur bir iç çamaşırı mankenini yata zorla miço olarak aldığın ve dört gün boyunca iletişimsiz olduğun gerçeği var. Atlantik’te karaya oturdum diyorsun.”

“Evet, efendim.”

“Hükümetin inkâr etmekte çok zorlanacağı lanet olası bir olay yarattın.”

Max, cevabı tahmin edebilse de yine de, “Nasıl yani, efendim?” diye sordu.

“Bayan Carlyle’in ortadan kaybolduğu doğrulanır doğrulanmaz ülkedeki ve Avrupa’nın yarısında bulunan tüm medya tarafından haber yapıldı.”

Evet, bu da onun tahmin ettiği şeydi.

“Şimdi hepsi onun hikâyesini duymak isteyecek. Muhtemelen lanet olası Letterman Show’a davet edilecek.” General öne doğru eğilip Max’e dik dik baktı. “Onunla vakit geçirdin. Onu sessiz kalmasını sağlamak için nasıl bir yaklaşımda bulunmalyız?”

“O zeki bir kadın. Cosellas’lardan haberi var ve Bahamalar’da yaşanan hiçbir şeye karışmış olmak istemeyeceğini ona

hatırlatacağım. Onunla konuşacağım.”

“Olmaz, Max.”

Max, hissettiğinden çok daha fazla bir kesinlikle, “O beni dinler,” dedi. Çünkü şöyle bir gerçek vardı; ondan uzakta düşünecek biraz zamanı olmuştu ve ona karşı dava açmak isteyip istemeyeceğinden emin değildi.

“Senin Bayan Carlyle’dan uzak durmanı istiyorum, tamamen uzak dur, Max. Büro bu durumla ilgileniyor.” General Winter ayağa kalktı. Konu kapandı. Görüşme bitti. “Sanırım benim için bir şeyin vardır?”

Max ayağa kalktı ve arkasına uzandı. Arkadaki küçük cep-ten hız teknesinde bulduğu bir harita ve defteri çıkarıp haritayı masanın üzerine koydu. “André Cosella’nın dört uyuşturucu kaçakçısını bu koordinatlarda bulursunuz.”

“Ölü olarak mı?”

“Sanmıyorum.” Sonra da defteri masaya bıraktı. Hız teknesindeyken onu iyice incelemişti. Elinde nasıl bir bilginin olduğunu ve bunun ne anlama geldiğini anlaması çok uzun sürmemişti. Defterde tarihler, zamanlar, uyuşturucu fiçilerinin yerleri, tanımlamalar ve miktarlar, ayrıca randevulu gemilerin isimleri not edilmişti. Hepsi de İspanyolca yazılmıştı ve bu bilgiyi Sahil Güvenlik’e vermeden önce generali sakinleştirmek istemişti.

Askeriyenin son zamanlarda muzdarip olduğu halkla ilişkilerden sonra, bu kendini Amerikan halkından kurtarabileceği en iyi fırsattı. Tabii eğer bu durumu berbat etmezlerse; çünkü yazmanlarla çalışırken bu her zaman mümkündü. “Sanırım bunu ilginç bulacaksınız, efendim.”

General Winter bağlı deri defteri inceledi sonra başını kaldırıp Max’e baktı. Dahili telefonunda bir tuşa basarken, “İşte sana bu yüzden katlanıyorum, Max,” dedi. “Senin lanet bir keddiden daha fazla canın ve bir İrlandalı’dan daha çok şansın var. Şimdi git burdan ve kendini muayene ettir.”

Max, generalin sağlık muayenesi emrini dikkate almadı ve guvenlik personeli ile birlikte odadan çıktı. Bir asansorle, kendisini siyah bir Cadillac'ın beklediği VIP otoparka indi. Arabanın arka koltuğuna oturur oturmaz başını arkaya yasladı ve sonunda Lola ile birlikte levrek yediği *Dora Mae*'nin mutfağında oturduğundan beri ilk kez rahatlamıştı. Yine de kendini tamamen rahatlamış hissetmiyordu, rahatlırsa uyu-yakalmaktan korkuyordu. D.C.'nin ışıkları pencerelerden hızla geçip gitti ve ıslak zemindeki tekerleklerin sesi arabanın içinde duyuluyordu, yağmur yağmıştı. Goruuntuler ve sesler tanıdıktı ve ona artık evinde olduğunu hatırlatıyordu. *Neredeyse*.

On beş dakikalık kısa bir yolculuktan sonra Cadillac, Max'in Alexandria'daki iki yuş yıllık konağının onuinde durdu. Artık eve gelmişti. Sonunda. Max arabadan indi ve arabanın uştune eliyle pat pat vurdu. Cadillac'ın tekerlekleri siyah su damlacıkları sıçratarak hızla uzaklaştı. Konağın dışındaki ışıklar programlandıkları gibi yanıyordu, fakat doşt gunluk *Journal* gazeteleri giriş kapısının onuine atılmıştı. Bir gunden daha fazla uzakta olacağını tahmin edemediği için gazete servisini iptal etmemişti.

Anahtarı yoktu. Bir anahtara da ihtiyaı yoktu. U yıl one konağı satın aldığında kendi guvenlik sistemini tasarlamış ve kurmuştu.

Hareket tespit edicileri, dış mekan ışıklarını ve kapılardaki kilitleri kontrol eden bir i, bir de dış tuş takımı vardı. Max merdivenlerden on kapıya doğru çıktı, tuş takımının kapağını açtı ve kodu girdi. Islanmış gazeteleri aldı ve karanlık evin içinde mutfağa doğru ilerledi. Lavabonun altındaki plastik op kovasını çekti ve gazeteleri boş op poşetinin içine tıktı.

Solgun ay ve arka kapıdan gelen ışık pencerelerden içeri suzulup lavabonun uşzerine vuruyordu, nostaljik kırmızı mutfak tezgahını, gul pembesi duvar kağıdını ve krom kaplama kahve makinasını aydınlatıyordu. Guvenlik sistemi ve iki

banyoya kurmuş olduğu yeni borular dışında her zaman düşündüğü gibi konağı yenilemeye fırsatı olmamıştı.

Işıkları söndürmeden, ikinci kattaki yatak odasına giden merdivenleri çıktı. Parke zemin kendi ağırlığı altında gıcırdadı ve botlarının bağlarını çözmek için yatağının kenarına oturdu. Kırk sekiz saattir uyanık haldeydi ve kendiliğinden aklında Lola canlandı. Dora Mae'nin yüzme platformunda onun yıkanırkenki görüntülerini düşündü. Arka tarafta onu öpüşünü. Fırtına yatı alabora etmeye çalışırken onu kollarına alışını. Çıplak göğüslerine dokunup öpüşünü ve sonra Atlantik'te bir yerde, harita üzerinde olmayan tropik bir adada gün batarken onunla sevişmesini düşündü. Sıcak hatıralar ve görüntüler aklından gelip geçti ve daha fazlasını hayal etmek için çok yorulmuştu.

Kıyafetlerini çıkardı ve tamamen çıplak kaldı. Dışarıdan gelen ışık pencereyi çevreleyen gölgeliğin etrafından içeri sızıyordu. Zeminde uzanıp kıyafet dolabının kenarını aydınlatıyordu. Max kıyafet yığınının üzerinden atladı ve aynanın bir kenarında asılı ezilmiş bir St. Christopher madalyonuna uzandı. Kollarını kaldırıp altın madalyonu boynundan geçirdi. Bu onun babasına aitti ve soğuk metal göğsünde ona tanıdık gelmişti.

Buruşuk yatak çarşafının üzerine kaydığında çarşaf tenini okşadı ve Lola'nın da her nerede ise iyi bir şekilde uyuyor olup olmadığını merak etti. Onu en son gördüğünde solgun ve yorgun görünüyordu ve onun gözlem altında tutulması için hastahane olduğunu düşündü.

Key West'i arayıp durumunu kontrol etmeyi aklından geçirdi. Sonra vazgeçti. Temiz bir ara vermek daha iyi olacaktı. Onun hayatından uzak durmak iyi olacaktı. Yalnızca General Winter öyle söylediği için değil, fakat sadece Lola'nın ve köpeğinin onun üzerindeki sorumluluğu bile ona ağır gelmiş ve boğazı sıkılıyor gibi olmuştu; ama öte yandan bu hissi bile özlemişti. Onun gözlerindeki sıcak bakışlarda bir anlam vardı.

Ona olan bakışları... Hayatını ve vücudunu onunla paylaşma şekli. Onun göğsünü dolduran sıcacık bir şey. Ruhunun derinliklerinde gerçekten var olduğunu bilmediği derin bir yer açmıştı. İçindeki umursamazlık onun daha iyi düşünüp karar vermesini engellemiş ve o vahşi, sabırsız davranışın yaratacağı tehlikeyi göz ardı ederek onunla sevişmişti. İçindeki bir şey mantığını ve dikkatini tüketmiş ve her şeyi tekrar yaşamak istemesine neden olmuştu.

Onu boğulmaktan kurtarmıştı ve uyuşturucu kaçakçılarının kurtarmıştı. Kendisi ise o kadar şanslı olmamıştı. Kendisini ondan kurtaramamıştı.

Ondan uzak kalması her ikisi içinde kesinlikle daha iyiydi. Lola onun hayatına ait değildi ve o da Max'in hayatına kesinlikle uymuyordu.

* * *

Lola'nın ortadan kaybolmasının ortaya çıkardığı iyi bir şey de bütün basında onun yer alması olmuştu. Ortadan kayboluşunun haberinin yayıldığı gün onun narin, gül motifli ipek gecelikler ve onların takımı tangalardan oluşan onun ürünü yok satmıştı ve tekrardan siparişleri verilmişti. O dört gün boyunca katalog satışları yüzde altmış üç oranında yükselip tahminlerin de üstüne geçmişti.

İş hızla büyüyordu. Hayat güzeldi ve *Enquirer* dergisi bile ona fazla kilolu demeye biraz ara vermişti. Şimdi bu sözün yerine, *Balıketli Lola Sonunda Bulundu*, sözleri yazıyordu. Yakın zamanda fazla kilolu ya da İri Lola yerine balıketli sıfatını alacaktı.

Enquirer onun Crystal Palace Gazinosu'nda tanıştığı garip bir adamla olan kaçışını konu alan bir hikâye yaratmıştı. Başka bir gazete de hatalı bir estetik ameliyatı yüzünden saklandığı ile ilgili bir tahminde bulunmuştu; fakat Lola'nın en çok hoşuna giden, onun uzaylılar tarafından kaçırıldığı ve Kuzeybatıda

küçük, ıssız bir kasabada yaşadığı haberiydi.

Tüm bu tahmini haberler ona para verip haber yaptırabileceğinden çok daha fazlasını vermişti, ayrıca talepleri karşılayabilmek için Cleavage Cliker'ın üretimini artırmaları gerekmişti.

Lola Giyim ofisleri Durham şehir merkezindeki eski onarılmış beş tütün deposundan birinde üç bin metrelik bir alandan daha fazla bir alana yayılmıştı. Zamanında dağılmış olan bölge üst kalitede, seçkin bir iş, ofis ve apartmanlardan oluşan bir ticaret merkezine dönüşmüştü. Lola bu alanı yalnızca kendi ihtiyaçlarını karşıladığı için değil, aynı zamanda geçmişinin de bir parçası olmasından dolayı kiralamayı tercih etmişti. Onun burada bağları vardı. Birçok akrabası aynı depoda çalışmış, yetmişlerin sonlarında işten çıkarılma olaylarına kadar kalitesine bakmaksızın çok sayıda Chesterfield palto üretmişlerdi. Bazen, özellikle de nemli günlerde, Lola neredeyse tütün yapraklarının tatlı kokusunu alabiliyordu.

Yaşamına geri dönmekten endişe duyarak, Atlantik'ten koparıldıktan sonra Cuma günü evine ve işine geri dönmüştü. Fakat saat öğleden sonra ikide, işe gitmesi gerektiğinden o kadar da emin değildi. Lola'nın en son bir önceki Cumartesi günü kontrol ettiğinden beri neler olup bittiğini hızla öğrenmesi, bütün sabahını ve öğleden sonrasının bir kısmını almıştı. Şimdi ise çok yorgundu ve kıvrılıp kestirmek istiyordu.

Bunun yerine, herkesin kendi ile biraz yalnız kalmak istediğini anlamasını sağlayarak ofisinin kapısını kapattı. Her dakika biri kafasını anlamsız bir bahane ya da soruyla içeri uzatıyordu. Onların yalnızca kendisinin gerçekten hayatta olduğundan ve işe geri dönmüş olduğundan emin olmaya çalıştıklarını biliyordu. Bu hoş bir şeydi, fakat birazcık bunaltıcıydı.

Lola bu bahar balensiz, dikişsiz yeni bir sütyen ve külot takımını çıkarmayı planlıyordu, ayrıca üzerinden geçmesi gereken Madison Square Garden'da düzenlenecek bahar ürünleri şovu

için tanıtıcı satış stantlarının taslakları da vardı. Elyaf iç çamaşırı ürünü baş tasarımcı, Gina, tarafından oluşturulmuştu ve dev bir pazar potansiyeli vardı. Yüksek teknoloji kumaş vücutla birlikte adeta nefes alıyor ve hareket ediyordu ve yalnızca bir kusuru vardı. Her ne kadar ürünün patentine sahip olan şirket D kupa kadar talepte bulunduyorsa da sütyenler yalnızca C kupa kadar üretilmişti. Lola'nın kendisi de talebin geçerliliğini test etmişti ve hiç tatmin olmamıştı. Lola Giyim'in C kuptan daha büyük kuplardaki tüm dikişsiz sütyenlere bir balen eklemesi gerekecekti.

Masasının arkasındaki cilalı deri sandalyesine oturdu ve kırmızı Manolo Blahnik ayakkabılarını çıkardı. Ayak uçlarını kalın halının üzerine uzattı ve taslakları incelemeye başladı. Fakat onlara baktıkça bir şeyin yanlış gittiği hissine kapıldı. Üzerine parmak basamadığı belli belirsiz bir şey vardı.

Gözleri bulanıklaştı ve göz kapaklarını ovuşturdu. Baş ağrıyordu, o sabah regl dönemi başlamıştı ve sancısı vardı. Belki de sorun buydu. Sebebi her ne ise, tekrar ofisinde olmak ona çok garip gelmişti, neredeyse gerçek hayatı *Dora Mae*'de kalmış gibiydi ve buradaki hayatı gerçek değilmiş gibi geliyordu. Halbuki gerçekler tamamen tam tersiydi. Onun hayatı buydu. Gerçek olan buydu. Aciz bir tekne de süzülüp, denizde bir fırtınadan kurtulmak ve uyuşturucu kaçakçılarının botuyla kaçmak; bunlar onun hayatı değildi. Max'e duyduğu korkunç duygu karmaşası, onsuz yaşayamayacağı hissi hâlâ içindeydi, tıpkı yakalayamadığı bir ışık huzmesi ya da tam olarak duyamayıp kaçırdığı bir konuşma gibi tam olarak bilincinin içindeydi.

Yine de uyanıp da Max ile geçirdiği zamanın bir rüya olup olmadığını merak ettiği zamanlar oluyordu. O yanında yokken onunla geçirdiği zamanın gerçek olup olmadığını anlamasını sağlayacak hiçbir şey yoktu. Ayak bileğine sarılmış olan peygamberağacı dalından başka hiçbir şey yoktu. Mor çiçekler dökmüştü, ona orada verdiği, onunla geçirdiği o öğleden sonrayı hatırlatacak yalnızca bir kaç yaprak kalmıştı.

Çoğu zaman aklı karışıyordu ve düşünceleri havada kalıyordu. Beklemekle geçiyordu. Ondan haber almayı beklemekle... Her telefon çaldığında ve onun olmadığını anladığında kendini üzgün ve hayalkırıklığına uğramış hissediyordu.

Ofisine şöyle bir baktı, içine seçmiş olduğu her şeye bir göz attı. Lavanta ve mavi renk çizgili perdelerden İngiliz çuha çiçekleri ile desenli minyatür demliğe kadar her şey bembeyaz büfenin üzerinde ve XIII Louis masasının köşesinde doğru açılarla yerleştirilmişti.

Odanın içindeki havanın hafifçe dolaşımını sağlayan tavan fanını ve krem rengi sandalyelerini kendisi seçmişti. Renkler ve desenler yumuşak, kadınsı bir ortam yaratmak için birbiriyle uyum içindeydi. Her şey tam olarak onun bıraktığı gibiydi, fakat bir yönüyle her şey farklıydı.

Bacakları *Dora Mae*'deyken bir cankurtaran gemisi ararken hoş, bronz bir renk almıştı ve bir türlü külotlu çorap giyememişti, geçmişte bunu hep yapış yapış bir şey olarak görmüştü. Kıyafetleri de farklı gelmişti. Onun kırmızı kolsuz elbisesi ona kalça kısımlarında normalden daha bol olmuştu ve ayakkabı giymeye tahammül edemiyordu. Fakat bu onun külotlu çorap giymiyor olmasından ya da kilo kaybetmiş olmasından değildi. Bu başka bir şeydi.

Lola'nın kapısı hafifçe tıklandı ve ofis müdürü Rose McGraw köşeden gizlice içeriye baktı.

"Bir dakikan var mı?"

Lola ellerini aşağıya indirdi. "Tabii ki."

Rose, "Bu satın almalar için senin onayına ihtiyacım var," dedi ve karton bir dosyayı masanın üzerine koydu.

Lola dosyayı açtı ve ofis gereçleri listesine şöyle bir baktı. kendisine sorduğu ilk soru, *Rose neden beni bunlar için rahatsız ediyor?* olmuştu. Sorunun cevabı soruyu neredeyse tamamlamadan gelmişti. *Çünkü sen işini her açıdan kontrol altına almayı*

seviyorsun; strateji ve hedeflerden kağıt kısıkaçlarına kadar her şeyi. Lola dosyaya bakmaya bile başlamadan dosyayı kapadı. O, iyi, işin ehli insanları işe almıştı ve kendi kendine başlattığı işinde artık ona o kadar da ihtiyaç yoktu. Her şeyi kontrol etmesi gerekmediğini görmesi için *Dora Mae*'de karaya oturması gerekmişti.

Lola, "Bu iyi görünüyor," dedi. Ofis gereçleri satın almak zamanında çok zorlamıştı, fakat o günler çok geride kalmıştı. Artık o kadar sıkı tutması gerekmiyordu. "Sen işini bilen bir kadınsın. Seni bu yüzden işe aldım. Çıktı kartuşu ve fotokopi kağıdına onay vermek için bana ihtiyacın yok."

Rose'un yüzünden komik bir akli karışmışlık ve rahatlama görüntüsü geçti. "Bir göz atmak istemediğine emin misin?"

"Eminim."

Rose, "İyi hissediyor musun?" diye sordu.

"Evet, teşekkürler."

"Zorlu bir deneyim atlattın."

Rose bunun yarısını bile bilmiyordu. Hiç kimse bilmiyordu. Hiç kimse gerçekleri bilmiyordu. O ve Max dışında hiç kimse. Annesi ve babasıyla birlikte kaldığı birkaç gün onlara biraz içini dökmüştü. Onlara Max'in onunla birlikte *Dora Mae*'de olduğunu söylemişti, fakat her şeyi anlatmamıştı. Onlara onu kaçırmış olduğunu söylememişti. Bir sürü ayrıntıyı es geçmişti çünkü zaten o birkaç günlük boşlukta onun neredeyse üç defa ölmüş olduğunu bile bilmeden yeterince endişe duymuşlardı.

Lola'nın basına anlattığı hikâye gerçeğin yalnızca hafifletilmiş bir versiyonuydu. Hastahaneden taburcu edildiği gün habercilerin karşısında durup onlara Atlantik'te bir tur botuyla karaya vurduğunu anlatmıştı. Daha fazlasını değil.

Lola, "Ben iyiyim," diye Rose'a cevap verdi, fakat bunun doğru olup olmadığından emin değildi ya da gerçek olmasını istediğinden, yalnızca onun alışık olduğu gerçekten biraz fark-

lıydı. Ki bu da hiçbir anlama gelmiyordu, sadece aklını kaçırdığı anlamına geliyordu. Bu sefer Lola daha sahici bir şekilde gülümsemeye çalıştı. “Teşekkür ederim.”

Rose’un ayakkabılarının topukları odayı terk ederken sert parke zeminde yankı yaptı. Çıkarken arkasından kapıyı kapattı ve Lola dirseklerini masanın üzerine koyup başını ellerinin arasına aldı.

Key West’teki hastahaneden taburcu edilmeden önce, bu durumun gizli kalması gerektiğini ona beyan etmek için centilmen görünümlü iki adam ziyaretine gelmişti. Onu vatansever yanından vurmaya çalışmışlardı. Oraya kadar seyahat etmelerine gerek yoktu ve bu kadar nefes tüketmelerine de gerek yoktu. O bir geri zekalı değildi. Hayatının, yaşamış olduğu yere, görmüş olduğu şeylere ve bunları kimle birlikte görmüş olduğuna dair ayrıntıları kendisine saklamasına bağlı olduğunu anlamak için FBI ya da CIA ya da herhangi birine ihtiyacı yoktu. Bunları kimseyle konuşamayacağını biliyordu. Max dışında hiç kimseyle, fakat onunla da konuşamıyordu çünkü ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu ve o da Lola’yla iletişime geçmemiştii.

Lola derin bir nefes verdi ve masa takvimine uzandı. Bahamalar’a gitmeden önce gelecek dört ay için çalışma programını not etmişti. Günleri toplantılar ve öğle yemekleri ile doluydu. Bazıları önemliydi, bazıları da ıvrır zıvırdı. Hiçbiri ölüm-kalım meselesi değildi.

Başını kaldırdı. Belki de olan buydu. Belki de artık hayatı bir hayalkırıklığı gibi duruyordu. Artık tehlikede olmadığına göre kendisini kurtarması için iri, güçlü bir erkeğe de ihtiyacı yoktu, belki de hayatı sadece sıkıcı geliyordu.

Saat üçü on geçte Lola ayakkabılarını ve onlara uyumlu kırmızı çantasını aldı ve en sevdiği spa/güzellik salonunda üç buçuktaki randevusu için yola koyuldu. Oraya varır varmaz derin bir kas masajı ve bitkisel masaj yaptıırıp, kaşlarını aldırdı, tırnaklarını kestirdi ve parlattırdı, ayrıca pembe, parlatılmış ayak

tırnaklarına küçük beyaz ve sarı papatyalar yaptırdı.

Tırnakları tamamlandığında, aynada kendisine baktı ve saçlarını kısa kestirmek istediğini söyledi. Saçlarına gölge attırmak için açık sarı bir renk seçti ve geriye doğru ördürdü. Saçları da yapıldığında gevşek sarı kıvrımlar ensesine ve kulaklarının üst kısmına dokunuyordu. Bu kesim onun gözlerini kocaman ve etkileyici göstermişti. Parmaklarını yumuşak kıvrımların arasından geçirdi ve gülümsedi. Bir önceki hali kimdi, bilmiyordu ama şimdi kendisi gibi hissetmişti.

Eve dönünce BMW arabasını garaja park etti. Baby apartman dairesinden birkaç kez havladı. Lola içeri girdiğinde ise yukarı aşağı zıpladı ve birkaç kese market paketi ve bir buket yavru ağzı lale ve beyaz gülleri mutfak tezgâhına koyarken onu ayaklarının dibinden takip etti. Baby bugün BAD TO THE T-BONE tişörtünü giymişti ve Lola onu kollarına alıp kulaklarının arasını kaşıdı. Lola, "Saçlarım nasıl olmuş?" diye sordu. Baby onun yanaklarını yaladı ve heyecanla kımıldandı. "Sen çok tarz sahibi bir köpeksin, beğeneceğini biliyordum."

Telefon çaldı ve annesinin ona Carlyle aile toplantısını bir kez daha hatırlatan sesini duyana kadar bu seferkinin Max olduğunu ummuş olduğunu fark etti. Fakat değildi ve hayalkırıklığı, içinde bir öfkeye dönüştü.

Annesi ile olan beş dakikalık konuşması boyunca içindeki öfke sürdü ve sonunda telefonu kapattığında kırmızı ayakka-bılarını ayağından çıkardı. Max Zamora'yı unutmaktan başka hiçbir şey istemiyordu.

Baby'ye, ona özel az yağlı yemeğinden verdi ve yine ona özel Wedgwood tabağını emlak sözleşmesini imzaladıktan kısa bir süre sonra yaptırmış olduğu parke zeminin üzerine koydu.

Daireyi yarım milyonun biraz üstünde bir ücret ödeyerek bir yıl önce satın almıştı ve hepsi de onun ve Baby'nin arka bahçeye aşık olması yüzündendi. Bir midye kabuğu içinde su perisinin olduğu bir çeşmesi olan küçük bir İngiliz bahçesi-

ni anımsatıyordu, ayrıca Baby için inşaa ettiği köpekkulübesi, daha doğrusu şatosu için fazlaca boş alana sahipti.

İçini dışı kadar sevmemişti ve iç kısmını temizleyip yine bahçede bulunan lavanta, pembe ve yeşil tonlarda yeniden dekore etmişti. Tıpkı şehir merkezindeki ofisi gibiydi, kadınsıydı, biraz fazla süslü, fakat hoştu.

Kırmızı elbisesini değiştirmek için yukarı çıktığında ön kapının zili çaldı ve tekrardan aşağı indi. Kapıda babasının olmasını ve otuz yaşındaki küçük kızının iyi olduğunu kendi gözleriyle görünce endişeli kahverengi gözlerinde bir rahatlama olmasını bekliyordu.

Lola kapıyı açtı ve dudaklarında aşırı korumacı babası için yarı-hoşgeldin ifadesiyle donakaldı. Beklediği kişi değildi yani aslında günler önce beklediği kişiydi. Paspasının üzerinde duran Max'i görünce karnında ve kalbinin hemen altında tuhaf, küçük kelebekler kanat çırpmaya başlamıştı.

Tanıdık yüzü ona bakıyordu, sadece temiz bir traş olmuştu ve alnındaki kesik artık ince kırmızı bir çizgi haline gelmişti. Çenesinin ve elmacık kemiklerinin erkeksi hatları hatırladığından daha mükemmel görünüyordu çünkü morluklar kaybolmuştu ve şişlik gitmişti. Fakat ağzı aynıydı. Büyük ve mükemmel.

Gözünde Ray Ban gözlükler vardı, fakat gözlerinin Karayip'in renklerinde olduğunu hatırlaması için görmesine ihtiyacı yoktu. Ayrıca bakışlarıyla vücudunu süzdüğünü anlaması için de gözlerini görmesine gerek yoktu. Bunu zaten ayak uçlarına kadar hissediyordu. Bakışları orasında burasında oyalanıyor ve sıcaklığı her yerine yayılıyordu. Beyaz bir frak gömleği giymiş ve dokuma pamuk kumaştan pantolonunun içine sokmuştu. Gömleğinin kolları dirseklerinin altına kadar kıvrılmıştı ve gümüş bir kol saati takmıştı.

Bir elinde bir kalem uzunluğunda pembe pakete sarılmış ve kurdeleli ince bir kutu vardı. Lola, Max'i en son gördüğünde

bir arabaya binip uzaklaşmadan önce ona kısaca el sallamıştı.

Max'in dudaklarının bir köşesi yukarı kalktı. "Ayak parmaklarını seviyorum," dedi.

Lola buna gülse mi yoksa ağlasa mı bilemedi. Kollarını ona dolayıp yakışıklı yüzünün her yerini öpse mi yoksa çenesine bir yumruk mu atsa bilemedi. Geri döndüklerinden beri onu bir kez bile aramaya yeltenmemişti. Lola bundan daha iyi bir şey bekliyordu, özellikle de sevişmiş oldukları için. Sonra, evet, bunun için onu ikna etmesi gerekmişti ve aynı şeyi tekrar yapmayacağından emin olamıyordu.

Yılların üzerinde yaptığı baskı ve nesiller boyu sahip olduğu güneyli tavrı ve terbiyesi onu kurtarmıştı. Bir omzunu kapının kenarına yasladı, kollarını göğüslerinin altında birleştirdi ve bir kaşını yukarı kaldırdı. Buz gibi bir bardak Coca-Cola gibi, "Sen yolunu mu kaybettin?" diye sordu.

Max'in dudağının diğer tarafı da yukarı doğru çıktı. "Hayır, hanımefendi. Ben kaybolmam, sadece arada sırada yolun dışına savrulurum, o kadar."

BÖLÜM 12

Baby, evin arka tarafından, sanki bir kediyi yakalamak üzereymiş gibi havlayarak oturma odasından girişe doğru ok gibi fırlayarak geldi. Lola'nın ayaklarının arasında, kapının çevresinde koştu ve Max'in önünde arka bacaklarının üzerinde hoplayıp zıpladı.

Max eğilip boştaki eliyle onun köpeğini eline alınca Lola yaslandığı yerden doğruldu.

Max, "Hey B.D." dedi ve incelemek için eline alıp havaya kaldırdı. "Sen ne biçim bir şey giymişsin böyle?"

"İpek tişörtünü giydi."

"Hı-hıh." Max onu yana doğru çevirdi. "Bu kadın kılıklı tişört dışında oldukça iyi görünüyor. Geri döndüğünden beri bir sorunu oldu mu?"

Lola aşağılayıcı moda yorumunu dikkate almamayı tercih etti. "Veterineri idrar kesesinde iltihap olduğunu ve bağışıklık sisteminin de biraz zayıfladığını söyledi, fakat tüm ilaç tedavisi bittiğinde iyi olacak."

Max bakışlarını Baby'den Lola'ya çevirdi. "Peki ya sen? Sen nasılsın, Lola?"

Şimdi soru gelmişti işte. Kalbi göğsünde biraz fazla hızlı atıyordu ve aniden nefesi kesiliyor gibi hissetti. Sanki mükemmel bir şekilde iyi hissediyormuş gibi kollarını genişçe iki yana açtı. "Bugün ofise gittim."

“Saçlarını beğendim.”

“Teşekkürler.” Yüzüne düşen birkaç kıvrımı kulaklarının arkasına aldı ve Max’in arkasında yol kenarına park edilmiş siyah Jeep’e baktı. “O senin mi?”

Max omzunun üzerinden geriye doğru baktı. “Evet.”

“Ben senin gibi bir erkeğin Hummer süreceğini sanmıştım.”

Baby tiz bir sesle havlayıp Max’in çenesini yalarken, onun sessizce gülüşü aralarındaki boşluğu doldurmuştu. Max, “Hey, yeter ama,” dedi ve onu bir kez daha yukarı kaldırdı ve yüzünden uzaklaştırdı. “Başına bir şey gelmeden sakınleş bakalım.”

“Sadece seni gördüğü için heyecanlandı.”

Max köpeği kapının önünde yere koydu, sonra yavaşça upuzun boyuyla doğruldu. Öylece durup siyah güneş gözlüklerinin arkasından Lola’ya baktı. “Peki ya sen, Lolita? Sen de beni gördüğün için heyecanlandın mı?”

Onun dudaklarından çıkan isminin tınısı sanki sisli bir günde bir anda güneş açmış gibi içindeki buzları eritmişti, fakat yine de onu gördüğüne heyecanlanmış olduğunu söyleyecek kadar ileri gidip gitmeyeceğini bilmiyordu. Heyecanlanmış olmak için fazla kızgındı. Başım yana eğdi ve sözcükleri uzata uzata, “Ben aklımı kaçırp kendimi ısıracak gibiyim.”

Max, bir gülümsemeyle, “Buna izin veremem,” dedi. “Belki de beni içeri davet etmelisin, böylece kendine zarar vermeni engelleyebilirim.”

Pekala, zaten artık buradaydı. Bir adım geri çekildi. “İçeri gel.” Lola mutfığa doğru ilerlerken Max’in ön kapıyı kapatıp arkadan geldiğini duydu. Baby akşam yemeğine doğru başını uzattı ve Lola mutfak tezgâhının üzerine koyduğu market torbalarından birinden bir kırmızı şarap çıkardı.

Lola mutfığa girerken, Max, “Seni Çarşamba günü televizyonda gördüm,” dedi.

Lola başını iki yana salladı ve iki bardak çıkarmak için dolaba uzandı. “Berbat görünüyordum.”

“Sen hiçbir zaman berbat görünemezsin.”

Max nazik davranmaya çalışıyordu ve her ikisi de bunu biliyordu, fakat Lola başını kaldırıp ona bakınca, ciddi olduğunu fark etti. Max güneş gözlüklerini çıkarmıştı ve sanki söylediği her sözde samimiymiş gibi o muhteşem mavi gözleriyle ona bakıyordu. “Şarap?”

“Hayır, teşekkürler.”

“Doğru. Sen bira içenlerdensin.”

“Evet, babanın biracı kuzenleri gibi.” Max ona elinde tuttuğu ince kutuyu uzattı. “Beni görmek isteyip istemeyeceğinden emin değildim o yüzden seni bununla ayartabilirim diye düşündüm.”

Lola hediye aldı ve salladı. “Neden beni ayartman gereksin ki?”

“Onca şeyden sonra beni öldürmek isteyip istemeyeceğini bilemedim.”

Lola paketi ve kurdeleyi çekip çıkardı ve gülümsemekten kendini alamadı. Göğsünü inanılmaz bir sıcaklık kapladı ve kızgınlığını soğutmak için içini sarıp sarmaladı. Geçmişte birlikte olduğu diğer adamların hediyelerinin aksine, bu pahalı ya da müsrif bir hediye değildi. “Teşekkür ederim,” dedi. “Daha önce hiçbir erkek bana bir diş fırçası vermemişti.”

“Bir Oral-B diş fırçası, tıpkı eskisi gibi.”

“Evet, görüyorum.”

“Sana borçlu olduğumu düşündüm.”

“Evet, borçlusun. Bunu her zaman sevgiyle hatırlayacağım.” Lola diş fırçasını tezgâhın üzerindeki market eşyalarının yanına koydu, sonra cam bölmeli dolaptan Waterford marka bir vazo çıkardı. Bir yandan vazoyu suyla doldururken, “Bilirsin,

belki de seni görmek istememeliyim,” dedi. “Fakat Baby ve ben hâlâ Stockholm sendromunun yavaş kaybolan etkilerini üzerimizde taşıyoruz.”

“Stockholm sendromu mu? Stockholm sendromunda olmanız için kaçırılmanız gerekmiyor mu?”

Lola suyu kapattı ve Max’e baktı; tavandan gelen ışığın saçlarını parlatışına baktı. Görünümüyle ve zar zor fark edilebilen kolonyasının kokusuyla onun duygularına hitap ederek kendi mutfağında onun ayakta duruşuna baktı. Morluklarla ilgili yanılmıştı. Maviye kaçan morluk hâlâ gözünün bir köşesini lekeliyordu. “Bunun üzerine yine tartışacak mıyız?”

Max başını iki yana salladı ve bir omzunu buzdolabına yasladı. “O zaman, senin ve köpeğinin bunun etkisinde daha ne kadar kalacağınızı düşünüyorsun?”

Lola vazoyu tezgâhın üzerine koydu, sonra marketten aldığı çiçekleri yerleştirmeye başladı. Onun burada olması çok garipti, onun dairesinde, *Dora Mae*’nin mutfağı yerine onun kendi mutfağında onunla konuşuyor olması çok garipti. Fakat aynı zamanda da hiç garip gelmiyordu. Sanki onu bütün hayatı boyunca tanıyor-muş gibi. Bu belki de gerçekten delirdiğinin bir kanıtıydı. “Baby adına konuşamam, ayrıca ben de kendimden emin değilim.”

“Akşam yemeğinde konuşalım mı?”

Lola yavruağzı lalelerin üzerinden başını kaldırıp baktı. “Sen mi ısmarlıyorsun?”

“Tabii ki. Ben bir biftek alıp senin çıplak fotoğraflarını internetten silme planlarını konuşuruz diye düşünüyordum.”

Lola çoktan yeni planını harekete geçirmişti. “Ben gizli bir dedektifi aradım ve onunla Pazartesi buluşacağım.”

“Onun yerine işi bana ver.”

Lola, Max’in onu kendisini aya götürmesi için görevlendir-mesi gerektiğini söylese daha çok şaşırtamazdı. “Bana yardım

etmeyi mi teklif ediyorsun?”

“Evet.”

“Bunu benim için yapar mıydın?”

“Elbette.”

Sam’in sitesini çökertip o fotoğrafları geri alacak herhangi biri varsa bunun Max olduğundan kesinlikle emindi. Çılgın Max. Kobra yiyen ve boğulan köpeklerin hayatını kurtaran adam. Onu uyuşturucu kaçakçılarından kurtarıp tekneleri havaya uçuran adam. Kahraman Max. Lola üzerindeki yükün hafıflediğini hissetti ve kalbinde ona eşlik eden küçük bir güç vardı. “Ne kadar?”

“Senin için inanılmaz ucuza çalışırım.”

“Ne kadar ucuz?”

“Bunu akşam yemeğinde konuşuruz.” Max laleyi ondan aldı ve yumuşak taç yapraklarıyla onun burnunun ucuna dokundu, sonra vazoya yerleştirdi. “Ben acımdan ölüyorum ve yemek yedikten sonra daha iyi düşünebiliyorum.”

Lola’nın yapmayı isteyeceği en son şey topuklu ayakkabılarını geri giymekti. “Benim canım hiç dışarı çıkmak istemiyor, fakat bana burada yemek yapabilirsin.”

Max parmağıyla torbanın ağzını kaldırdı ve içine baktı. “Burada neyin var?”

“Biraz sebze. Süt, tavuk, hamburger ve biraz da diğer şeylerden var.”

Max torbanın içinden çıkarıp, “Büyük boy bir Snickers,” dedi.

“Tabii ki.”

Max onu tekrardan torbanın içine attı. “O tavuğun yanında yapabileceğim pirincin var mı?”

Lola başının üzerindeki dolaba işaret etti. Alt raf gıda ürün-

leriyle, üstteki iki rafta onun hiç kullanmadığı yabancı yemek kitaplarıyla doluydu. “Orada, yukarıda.”

Max onun arkasına doğru ilerledi ve onun başının üzerine uzandı. Dolabı açıp parlak kırmızı bir kutu çıkarırken göğsü onun sırtına dokundu. Dokunuş hiçbir şey hissettirmedi, sadece kumaş belli belirsiz değmişti, fakat arkasındaki tüylerini ürpertmişti.

Max, onun başının tam üzerinde, “Minute Rice mı var?” diye şaşırdı. “Ben Minute Rice ile *arroz con pollo* yapamam.”

Lola ellerini açık ve düz bir şekilde tezgâha koydu. Sırtını onun göğsünün sağlam rahatlığına yaslamak dünyadaki en kolay şey olacaktı. Kollarıyla onu sarması ve onun kollarında eriyip gitmek. Gözlerini kapayıp aklındaki her şeyi alıp götürmesi. Onun sıcaklığı ve kuvvetini bir kez daha hissetmek.

Lola, “Arroz con pollo da ne demek?” diye sordu.

“Tavuk, pilav, baharatlar, biraz domates sosu, biraz bira ve biber.”

Lola içindeki şiddetli arzuya teslim olmadan önce, Max kutyu dolaba geri koydu ve aralarına mesafe koyarak tezgâhın diğer ucuna doğru ilerledi. Lola’ya, sanki Max aralarına daha çok fiziksel bir mesafe koymaya çalışıyormuş gibi gelmişti. Sanki bilerek samimi olmalarına izin vermiyor gibiydi ve Lola yine garip bir hisse kapıldı. Havada asılı kalmışlık hissi ve beklemek. “Barbekü yapabilir misin?”

“Evet, tabii yapabilirim.” Max market torbasından bir paket tavuk çıkardı. “Lola?”

Lola kaşlarını çattı ve vazoya bir gül yerleştirdi. “Evet?”

“Sen soruma tam olarak cevap vermedin.”

Lola bütün hepsine cevap verdiğini düşünüyordu, başını kaldırdı. “Hangisine?”

“Nasılsın?” Max’in bakışları onu yüzünden saçlarına doğru

kayarak süzdü. “Gerçekten?”

“Ben iyiyim.” Lola dikkatini tekrardan çiçeklere verdi ve çok güzel bir tomurcuk lale seçti. “Her şey biraz garip, fakat işlerin akışına alışacağım. Bugün ofisteki ilk günümdü o yüzden-“

“Ben sana işini sormuyorum.” Max parmaklarıyla onun çenesinin altından tutup bakışlarını kendininkilere çevirdi. “Ben seni soruyorum.”

Max’in yumuşak dokunuşları onun içini gıcıklattı ve boynunun çukurluğunda küçük karıncalanmalar oldu. Elindeki laleyi tezgâhın üzerine koydu ve onun tanıdık mavi gözlerinin içine baktı. Kendisinin bile anlayamadığı şeyi anlayabilen tek insanın yüzüne baktı.

“Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum. Eve döndüğüm için mutlu olmam gerektiğini biliyorum ve *mutluyum* da. Fakat aynı zamanda bir şeyler değişmiş gibi hissediyorum ve bunun ne olduğunu bilmiyorum. Evim, işim, *hayatım*, hepsi aynı görünüyor, fakat ... bilmiyorum. Her şey *farklı* geliyor. Kafa karıştırıcı. Garip.”

Max’in kaşları aşağı indi, başını biraz aşağı doğru eğdi ve dikkatle onun gözlerinin içine baktı. “Hiç, bir şekilde geçmişe dönüyor musun ya da uyumakta zorluk çekiyor musun?”

“Hayır.”

“Kabus görüyor musun?”

“Baby’yi hayvan barınağından geri alamadığımı görmüş-tüm.”

“Hmm. Ölüm gördüğün ya da öldüğünü gördüğün rüyalar?”

Lola başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Ürkek hissediyor musun?”

“Hayır.”

“Korkmuş?”

“Geri döndüğümden beri hiç.” Lola omzunu silkti. “Sadece odaklanmakta zorlanıyorum.”

Max iki elini birden onun çıplak kollarının üzerine koydu. “Sanki biraz travma sonrası stres rahatsızlığı çekiyor gibisin. Bu travmatik şeyler yaşayan insanlarda görülmemiş bir şey değil. Belki de birine görünmelisin.”

“Bir psikiyatriste mi?”

“Evet.”

Hayır, bir doktor ile konuşmak istemiyordu. Daha önce terapi görmüştü. Birkaç yıl hatta; ve o zaman ona yardımcı dokunmuştu, fakat o, bu durumdan çıkmasına yardımcı olabilecek bir profesyonele ihtiyacı varmış gibi hissetmiyordu. O yalnızca Max ile konuşmak istiyordu. Onun sıcak avuçlarının kollarının üzerindeki dokunuşu ona iyi hissettiriyordu. Tıpkı fırtınanın olduğu gece gibi ve seviştikleri gece gibi.

“Sen daha önce hiç bir psikoloğa görünmüş müydün?”

Max kahkaha attı. “Hayır, bulacağı şeyden korkuyorum.”

“Mesela senin bir gece kuşu kadar çılgın olduğunu mu?”

“Kesinlikle.” Max ellerini onun kollarından dirseklerine kadar kaydırды ve Lola yine ona yaslanmamak için içindeki şiddetli arzuya karşı savaşmak zorunda kalmıştı. “Düzenli yemek yiyor musun?”

Lola bununla ilgili biraz zorlanma yaşıyordu. Yemek yeme-yi kendisine hatırlatması gerekiyordu, fakat aynı şeyleri daha önce de yaşamıştı ve bu durumu biliyordu. Üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi. Başaramayacağı bir şey değildi ve üzerine konuşmak istediği bir şey de değildi. “Bu sorular niye?”

“İyi olduğunu bilmem gerekiyor.” Max dokunuşunun yaydığı sıcaklığı da alıp götürerek ellerini yanına indirdi. “Hayatımda gurur duymadığım bazı işler yaptım, fakat masum bir kadının hayatını hiç berbat etmemiştim. Bunu sana yaşattım ve

üzgünüm.” Max sanki onun aklını okuyabiliyormuş gibi onun gözlerinin içine baktı. “İyi olacağından emin olmak istiyorum ve o fotoğrafları internetten çıkarmana yardım etmek istiyorum. En azından sana bu kadarını borçluyum.”

Max, sanki sadece kendini ondan sorumlu hissettiği için oraya gelmiş gibi konuşuyordu. Sanki ödenmemiş bir borcu kapatmak için buraya gelmiş gibiydi. Onu listesinden silip vicdanını rahatlatmadan önce Lola sanki onun bitirmesi gereken işlerden başka bir tanesiymiş gibiydi. “Sen bana hiçbir şey borçlu değilsin. Sam konusunda bana yardım etmesi için birini kiralayabilirim. Ayrıca sadece iyi olduğumu bilmek için Alexandria’dan buraya onca yolu gelmek zorunda değildin. Bunu öğrenmek için arayabilirdin.”

“Ben Charlotte’a gidiyordum.”

“Ah.” Lola onun başka bir yere giderken yolunun üzerinde uğramış olduğu biriydi ve bunun canını bu kadar acıtmasından dolayı utanmıştı.

“Yine de gelirdim.”

“Neden?”

“Sen ve ben ... bir ... biz ...” Max doğru sözcükleri seçebilmek için çabaladı, sanki *Dora Mae*’deki o akşam üzeri, kullandığı dili onun için düzeltmeye çalışması gibiydi. “Ben bizim gittikçe daha iyi anlaştığımızı ve arkadaş olduğumuzu düşünüyordum. En azından daha arkadaşça.”

Evet, Lola sevişmenin *daha* arkadaşça olduğunu söyleyebilirdi. Lola onun tam olarak nereye varmaya çalıştığını merak etti. Eğer herhangi bir yere varmaya çalışıyorsa tabii. Max için, bunu söylemek zordu. “Sen arkadaş olmayı istediğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

Max kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi ve ağırlığını bir ayağının üzerine verdi. Her ne kadar bu ihtimalden pek hoşnut olmasada, “Arkadaş olmak kulağa iyi geliyor,” dedi. “Bunu

yapabiliriz.”

Paspasının üzerinde durup sanki onu bir sonraki öğünü için incelemiş gibi bakan adam arkadaşlık etmek için gelmemiştir. Fakat şu anda önünde duran adam ona etrafta çırılçıplak gezse bile hiçbir şey hissetmeyeceğini söyleyen Max'i hatırlatmıştı. “Senin hiç kadın arkadaşın olmuş muydu?”

“Hayır.”

“Benimle sadece arkadaş olmayı becerebileceğinden emin misin?”

“Elbette.”

Lola vazonun içine bir lale sokuşturdu ve göz ucuyla ona baktı. “Çünkü birkaç defa beni öpmüştün ve ben anlayana kadar senin sinsi ellerin benim kıyafetlerimi çözmüştü.”

Max, “Ben ellerime hakim olabilirim,” diyerek ona söz verdi. “Sen yapabilir misin?”

“Hiç sorun değil.”

Max başını hafifçe yana eğdi ve kısık gözlerle onu inceledi. “Bundan emin misin?”

“Kesinlikle.”

“Çünkü ben senin elini pantolonumun içine sokup yumurtalıklarımı eline aldığını hatırlıyorum.”

Lola'nın ağzı açık kaldı ve Max gülümsedi. Onun bu kadar kaba olabileceğini unutmuştu. “Pekala, o sadece öleceğimi düşündüğüm içindi. Tekrar aynı durumda olmayı da düşünmediğim için, senin ... senin ... vücudun güvende, merak etme.” Lola çenesini yukarı kaldırdı. “Evet, bence de arkadaş olabiliriz,” diye sözünü bitirdi. Fakat olabilirler miydi? Max için gerçekten ne hissediyordu? Aklı karıştıktı daha çok. Peki Max onun için neler hissediyordu? Lola'nın hiçbir fikri yoktu.

“Daha önce hiç erkek bir arkadaşım olmamıştı. Yani, en azından gay olmayan bir arkadaşım, o yüzden bu ilginç olabi-

lır.” Lola geriye kalan çiçekleri de vazoya yerleştirdi ve yaşadıkları onca şeyden sonra Max ile arkadaş olup olamayacaklarını merak etti. Sadece arkadaş olabilirler miydi? Belki de, fakat şüpheleri vardı. Lola ona cinsel anlamda şok etkisi yaratan bir adamla gerçekten arkadaş olabilir miydi bilmiyordu.

Lola, “Tamam,” dedi. “neden tavuğu arka bahçedeki barbeküye koymuyorsun, bende gidip üzerimi değişirim?” Lola onun yanından geçip gitti fakat kapıya gelince durdu. “Artık birbirimize kanka mı diyeceğiz?”

“Hayır sen bana Max dersin, ben de sana Lola diyeceğim.”

* * *

Max barbekünün kapağını kaldırıp tavukları çevirirken elektrikli ızgaradan duman çıkıyordu. Tavuk göğüslerinin ve butlarının üzerine barbekü sosu sürdü ve bir yandan da Baby’nin köpek kulübesini ya da daha çok köpek şatosunu gözetliyordu. Kulübe bahçenin kapalı bir kısmında duruyordu, etrafı pembe ve mor renklerde açmış çiçeklerle çevriliydi ve perilerin yaşayacağı bir yer gibi görünüyordu. Açık mavi ve lavanta rengindeydi ve kenar kulelerin üzerinde küçük bayraklar vardı. Boyutu yaklaşık doksana yüz yirmi santimdi ve kapı olarak bir asma köprüsü vardı. Dairenin iç kısmının yanında neredeyse gördüğü en kadınsı şeydi.

Güneye doğru yol alırken, Max, Lola’nın evinin nasıl bir görünümü olduğunu düşünmüştü ve çok da farklı şeyler hayal etmemişti. Pamuk şekeri gibi yumuşak pastel renkler, koyu mor deri koltuk üzerinde dantelli yastıklar ve perdeler. Beyaz halı döşeme ve çiçekli duvar kağıdı. Bunlar erkeklik hormonunu vakumlayan ve eğer dikkat etmezse bir erkeğin cinsel organını büzüştürebilecek şeylerdi.

Max ayağının yanındaki köpeğe doğru baktı ve bir iki ışlık çalarak şatoyu gösterdi. “Bu sana kendini küçük bir peri gibi hissettirmiyor mu?”

Baby havladı ve kaşları çatıldı.

“Eğer dikkat etmezsen, yakında tırnaklarına pembe oje sürüp kulaklarına da minik pembe kurdeleler takıyor olacaksın.”

Lola, Fransız kapılardan geçip bahçenin tuğla döşeli terasına çıkarken, “Baby erkeksiliği konusunda emin ellerde,” dedi.

Max başını iki yana salladı ve bir tavuk butunu diğer tarafına çevirdi. “Tatlım, senin köpeğinin tüm erkeksi sıvısı vücudundan vakumlanmış halde. Belki de boynunda kocaman pırıltılı taşlar olması bu yüzden.” Max başını kaldırıp Lola’ya bir bakış attı, fakat daha fazla yorum yapamadan laf ağzında kaldı. Lola bir elinde bir bardak şarap ve diğerinde de bir şişe Samuel Adams ile ona doğru yaklaşıyordu. Üzerine kalçalarından salaş inen düşük bel bir kot şort ve beyaz bir tişört giymişti. Fakat sıradan bir tişört değildi. Üzerine o kadar sıkı oturmuştu ki şeffaf ambalaj kağıdı gibi duruyordu ve büyük göğüslerinin üzerinde neon yeşiliyle ST. LOUIS’DE YE BENİ yazıyordu.

“Güzel tişört.”

Lola kendi üzerine baktı ve gülümsedi. “Bir arkadaşım St. Louis’de birkaç yıl önce bir restoran açmıştı ve ismini de böyle koymuştu,” dedi ve birayı Max’e uzattı. “Çok sevimli, değil mi?”

“Bir erkek arkadaş mı?”

“Hayır, Chuck eşcinsel. O zamanlar ona bedava reklam yapmıştım ve o da benim için bir yemek verdi. Restoran çok iş yapmadı, fakat benim YE BENİ tişörtüm hâlâ duruyor. Bu benim en sevdiklerimden biri, fakat tabii ki, bunu başka bir yerde giymeye cesaret edemiyorum.”

Tabii ki etmezdi. Buna sadece onun önünde cesaret ederdi. Yalnızca onun gözlerine acı çektirip beynini ele geçirmek için. Onu yere yatırıp gizli davetini kabul etse ne yapacağını merak etmesi için.

Lola, “Tavuk ne durumda?” diye sordu.

Max bakışlarını onun tişörtünden zorla başka yöne çevirdi ve ızgaraya baktı. Bu arkadaş olma fikri işe yaramayacaktı. Cevap vermeden önce büyük bir yudum bira içti. “Bir on dakikası daha var.”

“Ben salatayı neredeyse bitirdim. İçeride mi yemek istersin yoksa burada, dışarıda mı?”

Max’in eli şişeyi daha da sıkı kavradı ve onun kendisine bilerek mi işkence ettiğini merak etti. “Dışarıda.”

Lola ona gülümsedi, tamamen masum bir şekilde, sanki sadece nefes alarak yarattığı kaosu bilmiyormuş gibi. “O zaman masayı dışarıya kuracağım.”

Max onun içeri girmesini izledi, bakışları onun sırtından poposuna ve oradan da uzun bacaklarına doğru kaydı. Buraya gelmek bir hataydı. O akşam üzeri Jeep’ine eşyalarını koyarken bile bunun farkındaydı.

Max, dikkatini tekrardan ızgaralara verip bir butu ters çevirdi. Onu görmek için Charlotte’a gidiyor olduğu bahanesini kullanmıştı, sade ve basit. Pazartesi sabahına kadar herhangi bir yerde olması gerekmiyordu ve aslında bavuluna sıkıştırdığı bir gidiş-dönüş uçak bileti vardı. Charlotte’ta işi olabileceği düşüncesiyle uçuşu birkaç hafta önceden rezerve etmişti. Lola’yı görmek dışında o kadar uzun bir yol gelmesine gerek yoktu. Onun iyi olduğunu kendi gözleriyle görmesi gerekmişti. Onun hakkında bir şey bilmemek onu deliye döndürmüştü ve geceleri uykusuz kalmasına neden olmuştu.

Baby, Max’in ayağının oraya cırlak bir oyuncak attı ve Max onu yerden alıp köpeğe doğru attı. Oyuncak alev çiçeklerinin ortasına düştü ve Baby bitkilerin arasına dalıp gözden kayboldu. Max arka bahçeye şöyle bir bakındı, yüksek çitlerin üzerinde büyüyen duvar sarmaşıklarına ve bol miktardaki güllere göz gezdirdi. Bir manolyanın altında duran küçük koltuğa baktı ve kendi kendine burada ne yaptığını sordu.

Lola haklıydı. Onu arayabilir ve iyi olduğundan emin ola-

bilirdi. Tıpkı eski nişanlısı ile ilgili sorununu halletmesi için tanıdığı bir düzine adamı arayabileceği gibi. Buna kendi dahil olmak zorunda değildi. Bu onun hayatıydı, onun evi, onun dünyası ve o buraya uygun değildi. Hiçbir zaman da uygun olmayacaktı. O, Max Zamora'ydı. Gizli ajan, kendi anladığı dünyaya ait olan adamdı. Tek bildiği hayatı yaşayan. Hep istediği hayatı yaşayan adamdı.

Fakat eğer hayattan biraz daha fazlasını isteyecek olsa, böyle bir dünyası olmayacağını biliyordu. Lola ona göre değildi. O bir hayaldi ve bir hayal ne kadar sürerdi ki? Çağrı cihazı ötüp gecenin bir yarısı gitmesi gerekene kadar mı? Lola bir hoşçakal öpücüğüyle tatmin olup hiçbir açıklama yapmadan gitmesinden hoşnut olacak mıydı?

Hayır. Olmayacaktı. Hiçbir kadın olmazdı. Peki onunla bir hayatı olabileceğini nasıl hayal edebilirdi ki, şansları mükemmel gitse bile kırk yaşına gelmeden onu dul mu bırakacaktı? Max aptal değildi; o şanslıydı, fakat onun mesleğinde bir adamın günleri sayılıydı. O ölmekten korkmuyordu, fakat arkasında birini bırakmaktan korkuyordu. Herhangi bir kadından böyle bir hayat yaşamasını nasıl bekleyebilirdi ki? Özellikle de Lola gibi çok daha iyisini yaşayabilecek bir kadından.

Lola, Fransız kapılardan geçip ızgaranın yanına beyaz, düz ve büyük tabaklar yerleştirdi. "Max, o gece adadan kaçtığımızdan beri seninle konuşmak istediğim bir şey var," dedi, bir yandan da terasın köşesinde duran masanın yerini değiştirmeye çalışıyordu. "Fakat çok fazla şey yaşandı ve fırsat bulamadım."

"Nedir?" Max birasından bir yudum aldı ve Lola kırmızı ekose örtüyü masaya sererken Max onun bacaklarının arkasında sıyrılan şortunu gözetledi.

"*Dora Mae*'yi sen mi havaya uçurdun?"

"Evet."

"Nasıl?" Lola masanın diğer kenarına geçti ve başını kaldırıp ona baktı. "Karanlıktı ve sende bir tüfek olduğunu biliyorum.

Yakıt tanklarına mı ateş ettin?”

“Hayır. Patlatma kapsüllü birkaç dinamit koydum ve onları teknedeki birkaç prezervatifin içine tıktım, sonra onları *Dorra*’nın O harfine yapıştırdım. Yeterince uzaklaştığımızda da, ona 50 mermi çaplık bir tüfekle ateş ettim. İkinci patlama yakıt tanklarında meydana geldi.”

Lola gülümsedi ve gözlerinin kenarlarında ince kırışıklıklar oluştu. “Benim ellerim çok fena titriyordu, dümen dolabına zar zor tutunabildim. Ayrıca çok karanlıktı, böyle bir şeyi nasıl becerdin?”

Max, “Pratik yaparak,” dedi. “Yılların deneyimi ile.”

Lola başını iki yana salladı ve masa örtüsüyle uyumlu peçeteleri karpuz gibi görünen küçük halkalardan geçirdi. “Evet, sen o soğukkanlı erkeklerdensin. Motorlar çalışmayıp kurşunlar suya çarpmaya başlayınca, kanım çekildi ve neredeyse bayılıyordum.”

“Bayılacak gibi görünüyordun zaten.” Max tavuğu tabağa servis etti ve barbekünün kapağını kapattı. Yine de harika iş çıkardın.”

“Hayır.” Lola başını iki yana salladı ve iki kırmızı tabağın yanına çatal bıçak takımı yerleştirdi. “O kadar çok korkmuştum ki donakalmıştım, fakat sen ... sen hiç korkmuyordun.”

Yanılıyordu. O da korkmuştu. Hayatında hiç korkmadığı kadar çok korkmuştu. Kendi için değil, fakat onun için korkmuştu. Masaya doğru ilerledi ve düz tabağı aynı armuta benzeyen yanan iki mumun yanına, masanın ortasına yerleştirdi. Lola’ya, “Korkuyla nasıl baş edeceğimi öğrendim,” dedi. “Bunun yapmak istediğim şeyi engellemesine izin vermiyorum.”

“Pekala, ben korkuyla nasıl baş edeceğimi öğrenmek istemiyorum, çünkü tekrar bir deniz kazası geçirmek ve üzerime ateş edilmesini istemiyorum.” Lola evin içine girdi ve bir dakika geçmeden salata ve bir sepet dilimlenmiş Fransız ekmeğiyle

geri döndü. "O gece Sahil Güvenlik merkezine gittiğimizde sen nereye gittin?"

Max oturması için Lola'nın sandalyesini altına itti. "Sahil Güvenlik merkezinin hemen yanındaki savaş limanına. Bir saat içinde D.C.'ye doğru yola çıktım."

Lola tabağına bir parça tavuk butu alırken, "Ah," dedi ve alnında küçük bir kırışıklık oluştu. "Ben senin gelmen için beklemeye çalıştım."

Max onun yanına oturdu ve oyulmuş kafaları andıran çukur tabakların içine salata koydu. Birini ona uzattı, sonra peçetesini kucağına serdi. "Üzgünüm," dedi, tıpkı diğer zamanlarda olduğu gibi, yıllar içinde hayalkırıklığına uğratmış olduğu diğer kadınlara yaptığı gibi.

"Hayır, ben senin üzgün olmanı istemiyorum." Lola bir parça ekmek aldı, sonra sepeti Max'e uzattı. "Sen bana beni görmeye geleceğini hiç söylemedin, o yüzden üzgün hissetmene neden olacak bir şey yok," dedi, fakat Max ona tam olarak inanmadı. Lola büyük bir lokma salata aldı ve şarabıyla birlikte yuttu. "Charlotte'ta ne tür bir işin var? Kimsenin bilmediği bir rehin durumu gibi bir şey mi var? Bir casus toplantısı mı?"

"Korkarım, o kadar heyecan verici bir şey değil. Duke Power benim gelip güvenliklerini kontrol etmemi istedi."

"Neden? Bir terörist tehdidi mi var?"

"Hayır. Beni görevlendirdi çünkü ben bu işi yapıyorum. Ben bir güvenlik danışmanıyım."

Lola ona bakakaldı. "Yani *gerçek* bir işin olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Benim gerçek bir işim ve gerçek bir şirketim var." Max arka cebine uzandı ve cüzdanını çıkardı. "İşte," dedi ve ona kartvizitini uzattı.

Lola ekmeğinden bir lokma yerken kartviziti inceledi. "Z

Güvenlik. Z sen misin?”

“Evet, hanımefendi.” Max tavuğuna bir çatal batırdı. “Ta kendisi.”

“Senin gerçek bir işin var, fakat yine de bir yandan bütün bu gizli ajan işlerini yapıyorsun. Neden?”

“Neden, ne?”

“Neden aklı başında bir adam, bir işi varken kendi hayatını riske atar ki? Üstelik bu onun kendi işiyken?” Lola kartviziti masaya koydu. “Neden buna mecbur değilken vurulmayı ya da dövülmeyi seçesin ki? Para için mi?”

“Hayır, fakat parası çok iyi.”

“Sen deli misin o zaman?”

Max peçetesiyle ağzını temizledi. “Belki de.”

“Çünkü normal insanların vurulmayı isteyeceklerini sanmıyorum, Max.”

“Ben de vurulmayı istemiyorum, Lola,” dedi ve birasına uzandı. “Fakat işin yanında bu da var.”

“Fakat zaten buna gerek yok ki. Senin gerçek bir işin var. Uyuşturucu tacirlerinin ya da havaya uçan teknelerin içine dahil olmak zorunda değilsin.”

“Zorunda olmadığımı biliyorum.” Max bir parça daha tavuk aldı ve tabağına koydu. Bu konuşmayı daha önce farklı şekillerde yapmıştı. Diğer kadınlarla. Fakat onun hükümet için yaptığı işi bilen tek kadın yalnızca Lola’ydı, yaptığı işin karanlık yanlarını bilen tek kadın. Konuşma her zaman aynı temel noktaya varıyordu. Neden sadece artık bir düzen kurup bir kasabada normal bir hayat yaşayarak iki çocuk yetiştirip bir minivan sürmüyordu ki? Gerçek dışında verebileceği hiçbir cevabı yoktu. O sadece, o tür bir erkek değildi.

Max başını kaldırdı ve Lola’yı ona bakarken yakaladı. Güneş batmaya başlıyordu ve mumların ışığı masanın üzerinden onun

tabağında ve ellerinin üzerinde titreşiyordu. Hafif bir rüzgâr yeni yapılmış dalgalı saçlarını dağıttı ve kaşları aşağı indi. “Ne var?”

“O halde bu hoşuna gidiyor. Korkunun ensende olmasından ve nefesini kesmesinden hoşlanıyorsun. Ve bir gün daha yaşayıp yaşamayacağını bilmemek de hoşuna gidiyor.”

Max, “Ben yaptığım şeyi seviyorum, evet,” diye cevap verdi.

“Herhangi biriyle bir ilişki yaşayamıyor olman hiç garip değil. Gecenin bir yarısı dünyayı kurtarmak için gitmek zorunda olduğunda bir kadınla ciddi bir ilişki yaşamanın çok zor olabileceğini hayal edebiliyorum. Özellikle de eve ne zaman döneceğini ya da dönüp *dönemeyeceğini* bilmiyorken.” Lola başını iki yana salladı ve tavuğundan büyük bir parça aldı.

Max birasına uzandı ve içerken onu şişenin kenarından izledi. Onun alaycı olmaya çalışıp çalışmadığını merak etti, fakat öyle görünmüyordu. “İlişki yaşamak benim iş alanımda zor, evet,” dedi, ki bu söz bu durumu olduğundan hafif göstermişti. İlişki yaşamak imkânsızdı.

Lola başını salladı. “Benimkinde de öyle. Bir adamın *benimle* mi olmak istediğini yoksa benimle *görünmek* mi istediğini bilmediğim zaman zor oluyor.” Lola geriye yaslandı, gözleri kocaman oldu. “Vay canına, bu gerçekten çok kendini beğenmişlik oldu, değil mi?”

Mum ışıkları onun dudaklarında titreşirken Max bir kahkaha attı. “Evet, öyle oldu, fakat bunun gerçek olduğunu hayal edebiliyorum.”

“Yani bir şekilde bir şöhrat sahibi olduğun zaman nedense etrafta kendi yüzlerini medyada göstermek için seni kullanmak isteyen insanlar oluyor. Dikkat çekmek için. Aslında senden hoşlanmıyorlar, sadece seninle görünmek istiyorlar.” Lola parmaklarını saçlarının üzerinden geçirip alnından geriye doğru taradı. “John Wayne Bobbitt’i hatırlıyor musun? Karısı onun penisini kesiyor ve adam bir anda meşhur oluyor ya da daha çok adı kötüye çıkıyor ve etrafı striptizciler ve porno kraliçe-

leriyle dolup taşıyor. Ve bilirsin, eğer adam televizyondaki talk showlara çıkıp on beş dakikalık ünü olmasa o kızlar ona bir damla ilgi göstermezdi.”

Lola kollarını göğüslerinin altında birleştirdi ve öyle bir kızgınlık içine girdi ki Max gülmek zorunda kaldı. “Belki de John Wayne’in iyi bir kişiliği vardır. Belki de harika bir adamdır.”

Lola’nın dudaklarının köşeleri aşağı doğru kaydı. “Max,” dedi sanki yarım beyni olan bir adamla konuşuyormuş gibi, “adam karısını o kadar kızdırmış ki kadın eline bir bıçak alıp ...” Lola eliyle kesme hareketi yapmak için durdu. “Penisini kesmiş.”

“Lanet olsun.” Max dişlerinin arasından içine bir nefes çekti. “Başka bir şeyden bahsedebilir miyiz?”

Lola, “Ah, afedersin,” dedi, fakat hiç de üzgün görünmüyordu. Dudaklarının köşeleri yukarı doğru kıvrıldı ve Max’e bembeyaz bir gülümseme fırlattı. “Sanırım kendimi biraz kaptırdım. Diğer arkadaşlarımla böyle şeylerden konuşuruz da.” Lola öne doğru eğilip salatasından bir lokma aldı. “Sen ve arkadaşların nelerden konuşursunuz?”

Onunla paylaşacağı bir şey değildi. “Spor.”

“Bu çok sıkıcı. Bahse girerim kadınlar hakkında konuşuyorsunuzdur.”

Max buna yorum yapmamanın akıllıca olacağını düşündü ve onun yerine yemeğine odaklandı.

“Hadi ama. Bana anlatabilirsin. Biz arkadaşız, hatırladın mı?”

Max başını iki yana salladı ve yutkundu. “Unut gitsin. Eğer sana anlatırsam arkadaş olamayız.”

“O kadar kötü yani ha?” Onu rahat bırakmak yerine kene gibi yapıştı. “Eğer sen bana erkeklerin nelerden konuştuğunu anlatırsan ben de sana kadınların nelerden konuştuğunu anla-

tırım.”

Büyürken, Max'in evinde hiçbir zaman bir kadın etkin olmamıştı. Babasının birkaç tane düzensiz ilişkisi olmuştu, fakat onun üzerinde etki yaratacak kadar sürekli bir ilişkisi olmamıştı. Max'in arkadaşlarının eşleri çocuk doğurmanın verdiği ızdıraplardan bahsederken, tanıdığı bekâr kadınlar daha çok işlerinden ve eski ilişkilerinden bahsederlerdi. Ve Max, erkekler etrafta yokken kadınların nelerden konuştuğunu biraz merak ettiği için aynı şekilde bu konuşmanın direkt olarak ona da sorulacağı muhtemeldi. Max, konuyu değiştirerek, “Eski nişanlınla en son ne zaman konuştun?” diye sordu.

Lola kollarını göğüslerinin altında birleştirdi. “Bir düşünüyüm. Onunla en son o fotoğraflar için ona para teklif ettiğim zaman konuşmuştum. En son da birkaç ay önce mahkemede görmüştüm. Üzerinde bir Armani gömlek ve Gucci ayakkabılarla çıkagelmmişti. Gömleğini ve ayakkabılarını benim üzerimden kazandığı parayla aldığına emindim ve o sırada ellerimle onun boğazına yapışıp onu boğmak istemiştım.”

Max de onu boğmak istemişti. Onu ayakları yerden kesilip havada sallanana kadar boğazından tutup havaya kaldırmak istemişti; fakat bunu ayakkabıları, gömleği ya da açtığı internet sitesi için yapmak istemiyordu. Hayır, Lola onu sevdiği için bunu yapmak istiyordu. Kıskançlık, yoğun ve kuvvetli bir şekilde içini kemirmişti. Max daha önce hiçbir kadına karşı kıskançlık duymamıştı ve bu histen de hoşlanmıyordu. “Internet sitesinden önce onun parası yok muydu?”

Ben onunla birlikteyken vardı. Fakat borsaya yüklü bir para yatırdı ve piyasa değer kaybedince parası da değer kaybetti. Sıteyi açmasının ana nedeni de bu oldu. Sam parayı çok seviyor.” Lola omuzlarını silkti. “Ve benden nefret ediyor.”

“Senden neden nefret ediyor?”

“Çünkü ben düğünden üç ay önce nişanı attım. O bunu kaldıramadı. Sanırım daha çok onun yanında bir aksesuar oldu-

ğum için kaldıramadı.”

Max boş tabağını kenara itti. “Nişanı atma nedenin bu yüzden mi?”

“Hayır, bu durumun içinden çıkana kadar ilişkinin bu yanını görmemiştim. Nişanı attım çünkü mankenlik yapmaktan vazgeçme kararı aldığım zaman o benim kararımı desteklemedi. Hatta, iyileşmemi engellemeye çalıştı. O, zayıf, bulimia hastası Lola’yı istiyordu.” Lola kollarını iki yana açtı. “Artık öyle biri değilim.”

Belki değildi, fakat ona güzel görünüyordu. Öyle güzel görünüyordu ki Max’in bir sonraki soruya odaklanması gerekti. “Sam nerede yaşıyor?”

“Manhattan’da yaşıyordu, fakat parasını kaybettikten sonra taşınmak zorunda kaldı. En son Baltimore’da yaşadığını ve kendi işini yaptığını biliyorum. Şimdi gün içi işlem yaparak ve benimle ilgili kurduğu internet sitesini işleterek hayatını kazanıyor.” Lola tavuğunu bitirip tabağını kenara çekti. Mum ışığı onun yüzünü ve blüzünün ön kısmını titrek bir şekilde aydınlatıyordu. “O zaman plan nedir?”

Max, “Henüz bilmiyorum,” diye cevap verdi. Gül ve manolya kokusu akşam havasına karışmıştı ve Max, Lola Carlyle’in arka bahçesinde oturmuş onun sesini dinlerken ve köpeği hoplayıp zıplayarak ateşböceklerini yakalamaya çalışırken bir kez daha orada ne yapıyor olduğunu düşündü. Genellikle, Cuma ve Cumartesi akşamları biranın soğuk olduğu ve saçma şeylerin konuşulduğu karanlık barlarda arkadaşlarıyla birlikte bardo ya da dart oynardı. Yere yer fıstığı kabuğu atabileceğin ve rutin olarak yumruk kavgası yapılan yerlerde olurdu. “Benim bazı araştırmalar yapmam gerekecek. Tam olarak nerede yaşadığını ve hâlâ evinin dışında çalışıp çalışmadığını öğrenmem gerek. Programını, nereye gittiğini ve ne yaptığını da.”

“O bir beyzbol fanatigi. Eğer hâlâ Baltimore’da yaşıyorsa, o zaman Orioles için sezon biletlerinin olduğuna eminim.”

“Bundan emin olmam gerekecek.”

“Onu gizlice gözetleyecek miyiz?”

“Biz mi?”

“Evet, ben de planın bir parçasıyım.”

“Hayır, değilsin.”

Lola öne doğru eğildi ve onun elini tuttu. “Max, onu yakalamana yardım etmek istiyorum.”

Max elini onun elinden çekti ve onun ağır ağır kaybolan sıcaklığının üzerine elini yumruk yaptı. Ona hayır demek istiyordu ama bir şey evet demesine neden oluyordu. Bu, onun güzel yüzü ve vücudundan çok daha fazlasıydı, yine de bazen o kıyafetlerin altında neler olduğunu görmezden gelmek zor oluyordu. Fakat zaten birçok kez görmüştü.

Geçen gece birliktelerken bunun nedeninin ne olduğunu anlamıştı. Lola bir savaşçıydı. O, büyük göğüsleri, güzel bir poposu ve öpülmek için yalvaran yumuşak dudakları olan bir savaşçıydı, fakat o aynı zamanda yüreğinde de bir savaşçıydı. Bunda çok iyi değildi, fakat derinlerde bir yerde, o da tıpkı Max gibi bir savaşçıydı. “Sana ne söylersem o şekilde hareket etmek zorundasın, Lola. İşin içine duygularını katamazsın. Böyle yaptığın an, yakalanırsınız.”

“Yapmam.” Karanlığın içinde ve titrek mum ışığının altında gülümsedi.

“Senden duymak istediğim tek şey, ‘Peki, Max.’”

Lola kaşlarını çatı fakat kabul etti. “Tamam. Ne zaman başlıyoruz?”

“Ben Charlotte’tan dönünce.”

“Bu akşam kaçta gitmen gerekiyor?”

“Pazartesi sabaha kadar Duke’ün adamlarıyla buluşmam gerekmiyor. Buralarda bir yerde bir oda bulup yarın da yola

çıkarım.”

“Buradan neredeyse iki buçuk saatlik bir yol var. Pazartesi sabaha kadar ne yapacaksın?”

Max, “Alanı araştıracağım,” diye yalan söyledi. Bavulunu Jeep’in içine koyarken bir planı yoktu, sadece belli belirsiz bir şekilde Lola’yı görme fikri vardı, belki onunla biraz zaman geçirmek ve onun iyi olduğunu görmek istemişti. Ayrıca evet, sonunda çıılçıplak olup onun göğüslerinin arasına gömülmeyi de ummuştı.

“Burada kalabilirsin. Bir tane misafir odam var.”

Pekala, ellerine ve diğer tüm kısımlarına hakim olabilirdi. Uslu olacaktı, fakat hiçbir şekilde uyuyabilme şansı yoktu. “Bu harika olur.”

“Güzel. Yıllardır evimde hiç arkadaşım kalmamıştı. Eğlenceli olacak.”

Max birasına uzandı ve homurdanarak, “Eğlence anlayışına bağlı,” dedi.

“Ne?”

“Hiç.”

Lola ayağa kalktı ve tabakları topladı. Max’in sandalyesinin arkasında gidip geldi ve Max ayağa kalkınca da Lola ellerini onun omuzlarına koydu. “Ben hallederim,” dedi ve ona doğru hafifçe yaslandı. Karnı onun sırtına dokunuyordu. Başını çevirse burnu onun göğsünün yan kısmına değdi.

“Hadi bu akşam gerçekten eğlenceli bir şeyler yapalım.”

Ah, evet. Eğlenceli birkaç bir şey aklına geliyordu. İlk onun YE BENİ tişörtünü yemek olacaktı. “Ne gibi?”

“Mısır patlatalım ve *Aşk ve Gurur* izleyelim. Altı saat sürüyor, fakat güzel kısımları için ileri sararım.” Lola onun omzunu hafifçe okşadı. “Ayrıca yarın babamın ailesiyle aile toplantımız var. Ben gitmeyecektim, fakat madem ki sen buradasın, birlikte gi-

debiliriz.” Lola onun omzunu hafifçe sıktı. “Sen çok seveceksin.”

Max gözlerini kapadı. Tanrım, ona bilerek eziyet ediyordu. Onu geçen hafta bağladığı ve köpeğiyle birlikte *Dora Mae*’den atmakla tehdit ettiği için şimdi ondan intikam alıyordu.

BÖLÜM 13

Carlyle aile toplantısı her zaman Eylül ayının ilk Cumartesi günü yapılırdı; bu aynı zamanda o ayın ilk Cumartesi günü Yankilerin Kuzey Karolina'ya gidip orjinal Carlyle "mekânı"nı yaktıkları gün olduğu içindi.

"Mekân" bir gecekondu mahallesinden başka bir şey değildi ve orijinal Carlyle'lar tavuklarıyla birlikte yatıyorlardı; savaş ise 1865'te sona ermişti ama neyse. Carlyle erkekleri Kuzey Saldırı Savaşı'nda savaşmış ve ölmüşlerdi. Onların hatıraları şu anki neslin ruhlarında hâlâ yaşıyordu.

Lola'nın annesinin korktuğu gibi bu yılki toplantı Lola'nın ailesinin evinde yapılacaktı. Carlyle ailesinin ahşap evi yaşlı erkek ve kız kardeşlerle dolup taşacaktı ve Lola'nın annesi kendi arka bahçesindeki sorun yaratanları ve biracıları özellikle göz ardı etti. O türden adamlardan biraz korkuyordu. Kendini avlanmaya ve NASCAR yarışlarına adanmış, pikaplarının arkasına boşları atarken ucuz müzik setlerinde çalan Lynyrd Skynyrd rock grubunun şarkıları ile arabalarında gezinen adamlardan yani.

Ayrıca annesi, erkekleri dünyanın merkezi haline getiren, Rotel sos hazırlayan ve kocaları *Monday Night Football* programını izleyebilsin diye çocukları susturan kadınları da hiçbir zaman anlayamıyordu. Kocalarının pikap pencerelerinden içeri şiddetle esen rüzgârda saçları bozulmayan kadınları. Her ne kadar annesi doğruyu söylese de, kendi saçları da bir Oklahoma hortumunda bile uzun süre dayanabilirdi.

Carlyle ailesinin yarım dönümlük bahçesi yaşlı akçaağaçlarla ve upuzun yükselen meşeler ile gölgeleniyordu. Uzun masalar kızarmış tavuk ve mısır ekmeğiyle, jambon ve viski sosu, sincap eti içermeyen Brunswick yahnisi ve çeşitli ev yapımı turşu ve acı soslarla donatılmıştı. Çok miktarda salata ve güveçler bir masayı kaplarken üç dolu masa da kek ve tartlarla donatılmıştı.

Tüm ailelerde olduğu gibi, bazı ilişkiler onların köy kesiminde yaşayan kökenlerine kadar uzanmamıştı, diğerleri ise Chapel Hill'deki akla gelmeyecek mahallelerde yaşayan ve toplu işler yürüten kişilerdi. Yeni, ışıldayan Cadillac ve parıltıyan SUV'lerin yanına park edilmiş, pencerelerinde Amerika bayrak çıkartmaları olan paslanmış Charger ve pikapları olan kişilerdi.

Hepsi de en iyi kıyafetlerini giyip gelmişlerdi. Kadınlar çiçek desenli elbise ve eteklerini, Lola da göğüs kısmı kare kesimli, kısa kalın askıları olan sade şifon elbisesini giymişti. Erkekler şık pantolonlarını ve takım elbise gömleklerini giymişlerdi; fakat hiçbiri, eli gelişigüzel bir biçimde Lola'nın küçük poposunda duran adam kadar iyi görünmüyordu. Max'in özel dikilmiş gömleği gözlerinin mavisıyla aynı renkti ve simsiyah bir pantolonun içine sıkıştırılmıştı. Avrupa kesim pantolonu iri bedenini ve uzun bacaklarını sarıyor ve elde dikilmiş ayakbıplarının üzerinde dökümlü duruyordu. Uzun boylu, esmer ve muhteşem, bir kaşıkla yemek yiyecek kadar hoş görünüyordu ve Lola dişlerini ona geçirmekten hoşlanacağını düşündü.

Oraya vardıkdan kısa bir süre sonra Lola, Max'i anne ve babasına tanıştırdı ve babası onun elini sıkıp omzuna dostça vurup "küçük kıızı" ile ilgilendiği için ona teşekkür ettiğinde Max'in bakışlarında biraz şaşkınlık ifadesi vardı. Annesi Lola'nın emniyetli bir şekilde geri dönüşü için ona yeterince teşekkür edememişti ve birkaç dakika içinde toplantıdaki herkes Max Zamora'nın açık denizde bozuk bir teknede Lola'yı ölmekten kurtardığını öğrenmişti.

İkisi birlikte, Lola'nın deli gibi el sallayan büyük teyzelerinin bulunduğu çimlik alana doğru ilerlerken Max onun kulağı-

na, “Tanıştığımız gece ile ilgili bir-iki ufak detayı unutmuşsun,” diye fısıldadı.

“Beni eteğimle bağladığın kısımdan mı bahsediyorsun?”

Lola, Max ona, “O ve senin bana bir fişek tabancasıyla ateş ettiğin kısım,” derken onun gülümsemesini kendi şakaklarında hissetti.

Lola ona fişek tabancasının kazara ateş aldığını söylemeye gerek duymadı. Onun iyi bir izlenim bırakmasının daha iyi olacağını düşünmüştü.

Lola, Max’i tüm ailenin bulunduğu masada oturmuş Vice-roy tuttürüp viski içen ve Carlyle aile ağacının kopyalarını dağıtan büyük teyzeleri Bunny ve Boo ile tanıştırdı.

Teyzeleri, geçen yıl vefat etmiş olan aile bireylerinin listesini daha önceden hatıralarını kaleme almış oldukları hikayelerle birlikte zımbalamışlardı.

Lola, “Bunny ve Boo Teyze, sizi arkadaşım Max Zamora ile tanıştırmak istiyordum,” diyerek Max’i her ikisi de seksenlerin ortalarında olan teyzeleriyle tanıştırdı. “Max, bu iki hanım benim teyzelerim.”

Boo, “Aah, Latin bir sevgili,” diye haykırdı; Lola iç çamaşırı modelliği yapmış olduğu için mantıken Max’in doğal olarak onun sevgilisi olduğunu düşünmüştü. “İspanyolca konuşuyor musun?”

Max, “*Sí. Buenos tardes, señoras Bunny and Boo. Como esta usted?*”¹ derken sözler dilinden akıcı bir şekilde çıkıyordu ve iki teyze birden sanki Max aniden Julio Iglesias’a dönüşmüş gibi ona bakakaldılar.

Bunny viskisini hızla başına dikti. Ona, “Sen çok yakışıklı-sın,” dedi, sesi günde üç paket sigara alışkanlığı yüzünden hırıltılı ve pürüzlü çıkıyordu. Bic çakmağını çıkarıp bir sigara yaktı ve işe koyuldu. “Senin kökenlerin nereden geliyor?”

1 İspanyolca: Evet, iyi günler Bunny ve Boo. Nasılsınız?

Max, bir yandan eli Lola'nın poposundan kalçalarına kayarken, "Daha çok Teksas tarafından, bayan," diye cevapladı.

Teksas'ın güneye ait olduğunu herkes bilirdi, fakat bu bir Kuzey Karolinalı olmak kadar iyi değildi. Yine de bariz bir şekilde bu Boo Teyze için yeterince iyiydi. "Ben bir zamanlar Teksash bir adamla çıkmıştım," dedi. "W.J. Poteet. Senin Poteetler'i tanıdığını sanmıyorum."

"Tanımıyorum, bayan."

Bunny, "Ben W.J.'yi hatırlıyorum," diye söze katıldı. "O ipek iç çamaşırları seven adam değil miydi?"

"Evet. Pamuklu iç çamaşırlarına katlanamıyordu. W.J.'den beri ben yalnızca ya ipek iç çamaşırları giyiyorum ya da hiçbir şey giymiyorum."

Lola gözlerinin dev gibi açıldığını hissetti ve içine düştüğü dehşetin yüzüne yansımamış olmasını umdu. Max sadece güldü ve onun kalçasını hafifçe sıkıştırdı.

Boo, Max'e, "Sen de ipekli mi seviyorsun?" diye sordu.

"Yani, şey –"

Lola, "Bizim gitmemiz gerek," diye sözünü kesti. "Max henüz Natalie ile tanışmadı," diye ekledi, kız kardeşini kastederek.

Max, Lola onu oradan çekip götürmeden önce zorluk içinde ancak, "Sizinle tanışmak çok güzeldi bayanlar," diyebilirdi.

Lola ve Max, badminton racketleriyle birbirini pataklayan bir grup çocuğun yanından geçip giderken Lola, "Sanırım teyzelerim sana asılıyorlardı," dedi.

"Onlar hoş bayanlar."

Lola, "Onlar deli. Kendi aralarında on bir kere evlendiler. Tütüne, viskiye ve kocalara karşı zaafıları var. Ve tam olarak da kendi kocalarına değil. Onların akciğer kanserinden, karaciğer yetmezliğinden dolayı ölmemiş olmaları ya da kıskanç kadınlar tarafından öldürülmemiş olmaları merak uyandırıyor doğrusu,"

derken o sırada bir sürü piknik masasının yanında duran Natalie ve kocasını gördü. Natalie en küçük çocuğu olan iki yaşındaki Ashlee'yi kucakladı ve Lola hemen onu kollarına aldı.

Lola, "Merhaba küçük kız," diye tatlı bir şekilde mırıldandı ve burnunu onun bebek kremi kokan ve küçük pamuklu elbisine gömdü. Bahçede etrafına bir göz attı ve kuzenleri içinde hiç evlenmemiş olan yirmi beş yaşın üzerindeki tek kişinin kendisi olup olmadığını merak etmeye başladı. Bir tek kendisi kaldığına bahse girerdi ve *neden* diye düşündü. Çekici, başarılıydı ve bütün dişleri henüz dökülmemişti. Fakat yalnızdı. Geçen yıl bu onu rahatsız etmemişti ya da geçen ay bile. Şimdi ise canını sıkıyordu.

Daha fazlasını istiyordu. İşinden ve köpeğinin sadık sevgisinden daha fazlasını. Onu seven bir adam ve kendine ait bir yuva kurmak istiyordu. Otuz yaşındaydı, fakat bu, ona zamanın geçip gittiğini söyleyen biyolojik alarmı değildi. Bu farklıydı. Geçen haftadan sonra, hayatının elinden kayıp gittiğini ve hayatını dolu dolu yaşayamamış olduğunu kendi kendine fark etmişti.

Başını kaldırıp Max'e baktı. Onun yandan görünüşüne ve mavi gözlerinin kenarlarındaki hafif çizgilere baktı. Sanki lunaparkta bir hız trenindeymiş gibi midesi bulanmıştı ve sanki onun gülümsemesini daha o gülümsemeden fark etmiş gibi kalbi durdu adeta. Bu hislerin ne anlama geldiğini biliyordu. O, Max'e aşık oluyordu. Kız kardeşiyle ve onun kocası Jerry ile konuşurken onun dudaklarını izledi. Bariz bir şekilde ailesiyle rahat ve huzurluydu. Onlara kendine ait güvenlik şirketinden bahsetti, fakat kendi hakkında çok az konuştu. Kendine ait bilgileri sır gibi saklayan bir adama aşık oluyordu.

Lola ona, "Bebeği tutmak ister misin?" diye sordu.

Max sanki onun anlamadığı başka bir dilden konuşuyormuş gibi baktı Lola'ya. Sonra başını iki yana salladı. "Hayır."

Lola kendi hislerine karşılık veremeyecek bir adama aşık

oluyordu. Hep kılpayı yaşamayı tercih eden ve ertesi gün son günü olup olmayacağını bilmeyen bir adama.

Max, kemerine takılı olan cep telefonu çalınca telefonu eline aldı. "Afedersiniz," dedi ve cevap vermek için birkaç metre ileriye doğru yürüdü.

Lola gizli hükümet ajanlarından gelen telefonlara cevap veren bir adama aşık oluyordu. Ortadan kaybolan, belki hiçbir zaman geri gelmeyecek olan bir adama. Karanlıklar içinde yaşamayı tercih eden bir adama.

Natalie, "Sen yeterince yedin mi?" diye sordu ve Lola zorla dikkatini kız kardeşine verdi. Bu yemek yeme düzensizliği olan kişiler için var olan bir şeydi: Seni seven insanlar öğün kaçırmadığından ya da tıka basa yedikten sonra lavaboya gidip kusmadığından emin olmak istiyorlardı. İyileşeli yıllar olmuş olması önemli değildi. Ve o *gerçekten* de iyileşmişti. Çalkantılı bir hafta geçirmişti, fakat bunun onu tekrar hasta etmesine izin vermemişti. Hayatının o kısmı artık bitmişti. "Henüz bir şey yemedik," dedi.

"Wynonna teyze bu yıl bezelyeli güveç getirdi."

"Sen yedin mi?"

"Nasıl olduğunu bilirsin. Yemek zorundaydım, fakat yerken bakmazsan o kadar da kötü değil."

Ashlee kollarını Natalie'ye uzattı ve Lola onu annesine verdi. "Bunu aklımda tutacağım."

Max arkasından ona doğru gelirken Lola omzunun üzerinden ona baktı ve Max kollarını Lola'nın beline doladı. Onu göğsüne doğru çekti ve eğer kulağına doğru, "Seninle bir dakika yalnız konuşmam gerekiyor," diye fısıldamasaydı onun kollarında eriyip gidebilirdi.

Lola'nın göğsü sıkıştı ve gözlerini kapattı. Buraya kadardı. O gidecekti ve onu bir daha hiç göremeyebilirdi. Eğer ölse haberi olur muydu? Birileri ona haber vermeyi düşünür müydü?

Max onun elinden tuttu ve bir meşe ağacının arkasında durup konuşmak için diğerlerinin yanından uzaklaştılar. Güneş onun dudaklarını ve çenesini aydınlatırken yapraklar alnını ve burnunu gölgeliyordu.

Lola, Max daha konuşmadan, "Gitmen gerekiyor, değil mi?" diye söze girdi. "Akıl dışı görevlerinden birine devam etmen gerekiyor ve dayak yiyip vurulman gerekiyor."

Max bir adım daha yaklaştı. "Ben dayak yemem."

Sadece vurulursun. "Seni ilk gördüğümde ne halde olduğunu unutuyorsun."

"O bir istisnaydı." Max ellerini onun çıplak omuzlarına koydu. "Ben genellikle yakalanıp eziyet görmem. O gerçekten de ilk seferdi."

"Eziyet görmek mi?" Lola elini göğsünde kavuşturdu ve sesi boğazında tikanıp kaldı. "Sana eziyet mi edildi?"

Max konuşmaya başlamadan önce dudakları gerildi. "Hırpalandım. Sadece biraz hırpalandım, o kadar."

Daha önce onun yalnızca vurulup dövüldüğünü düşündüğünde bile yeterince kötü olmuştu. Şimdi ona eziyet de mi gördüğünü söylüyordu? Gözlerinin içi doluyordu, fakat gözyaşlarına teslim olmayı reddetti. Onun için ağlamayacaktı. Hayatını böyle aptalca bir şekilde riske atan bir adam için ağlamayacaktı. "Neden hırpalanmak için gidiyorsun ki o zaman? Başkası gidemez mi?"

"Anlamıyorsun."

Lola, "O zaman anlamamı sağla," diye yalvardı, çünkü doğru söylüyordu. Anlamıyordu.

"Ben bu işi yapıyorum, Lola. Ben buyum." Derin bir nefes aldı, sonra devam etti. "Eğer yapmazsam nasıl biri olurum bilmiyorum."

"Başka bir gün daha yaşayacak bir adam olursun."

“O yaşamak değil.”

Lola onun mavi gözlerinden başka yöne baktı. Bu söylediğine ne diyebilirdi ki? Bir şekilde, dünyayı kurtarması gerektiğini düşünüyordu ya da en azından bir kısmını. Yani eğer Superman olsaydı ve kurşunlar göğsünden sekip gitseydi bu o kadar kötü olmayabilirdi. Öldürülmeye kararlı görünüyordu ve onun sorunu ise bunun onun hislerinde bir fark yaratmıyor olmasıydı. Şimdi, deli olan kimdi peki?

“Şu anda bunların hiçbirinin bir önemi yok. Bu benim cep telefonumdu, çağrı cihazım değil.” Parmağıyla onun çenesinin altına dokunup bakışlarını tekrardan kendine çevirdi. “Senin eski nişanlının izini süren bir adamım var. Haklısın. Baltimore’da yaşıyor. Adresini buldum. Çarşamba günü Charlotte’tan geri döndüğümde orayı bir kontrol edeceğim.

Hafif bir rüzgâr kolalanmış gömleğin ve biraz da sürdüğü parfümün kokusunu getirdi. O, dünyayı kurtarmak için gitmiyordu. Ve bunu bilmek içine büyük bir rahatlık verse de bir gün cep telefonu ya da çağrı cihazı mutlaka çalacaktı ve gitmesi gerekecekti. Eğer yabancı bir ülkede, gizli bir operasyonda öldürülürse bundan haberi olacak mıydı? Yoksa bir daha onu hiç görmeyecek ve ondan haber alamayacak mıydı?

Max, “Bu gece senin resimlerini geri alabilmek için bir beyin fırtınası yaparak plan hazırlarız,” dedi ve Lola aniden kendini değersiz ve önemsiz hissetti. Max ona yardım teklif ediyordu. Sam ile olan problemiyle ilgilenmek için kendini riske atıyordu. Üstelik yalnız çalışmak istediğini öğrendiğinde onu da dahil edince artık ona öfkelenmek yerine çok daha fazla şey borçlanmıştı. Max olduğu kişiydi. Kendisini memnun etmesi için ondan değişmesini isteyemezdi; tek yapabileceği kalbini ondan korumaktı.

* * *

Max, birkaç arabalık mesafede Lola’nın eski nişanlısını Bal-

timore şehir merkezindeki Camden Yards'a kadar takip etti. Saat yedide Orioles, Toronto'ya karşı oynayacaktı. Max adamın arabasını Oriole Park'a girmesini izledi sonra tekrardan şehir merkezinin dışındaki sade beyaz eve doğru geri gitti. Arabasını cadde üzerinde bir meşe ağacının gölgesine park etti ve telefonuna uzanıp Lola'yı aradı.

Lola telefonunu üçüncü çalışında açtı ve yalnızca alo demesi bile onun midasını sıkıştırdı. "Neredesin?" diye sordu.

Lola, "İşteyim," diye iç geçirdi. "Sen neredesin?"

"Senin eski nişanlından yaklaşık otuz metre uzaktayım. O, senin tahmin ettiğin gibi Orioles maçında." Max saatine baktı. "Ben oraya girip güvenlik sistemine bir göz atmadan önce hava kararana kadar bekleyeceğim. Yarından sonraki gün ne tür oyuncaklar getirmem gerektiğine bir bakacağım."

"Bir silah mı?"

"Bir silaha ihtiyacım olacağından şüpheliyim."

Lola, feci şekilde hayalkırıklığına uğramış bir halde, "Ah," dedi.

Max, onu neşelendirmek için, "Bir Taser getirebilirim," diye ekledi.

"Onunla onu vurabilir miyim?"

"O eve geri dönene kadar biz içeri girip çıkmış olacağız diye umuyorum."

"Lanet olsun. Onu vurmak istemiştin ama."

Max güldü. "Sen kana susamışsın. Fakat sana söylüyorum. Eğer uslu davranırsan, silaha bakmana izin veririm." Max sesini alçalttı ve, "Belki dokunmana bile izin veririm," diye ekledi.

Lola tekrar konuşana kadar bir süre sessizlik oldu. "Senin şok tabancandan mı bahsediyorsun, Max?"

"Evet."

Lola, "Pekala," dedi, fakat sesi hiç ikna olmuş gibi gelmiyordu. "O halde her şekilde Cuma gününü mü bekleyeceğiz?"

"Evet, ben seni altıda Ronald Reagan'dan alırım." Max çabuk bir şekilde hafta sonu konuştukları planın üzerinden geçti, fakat konuşmuş oldukları gibi kasabaya girip çıkarken onun varlığını kimsenin fark etmemesini sağlamak yerine Max o sabah planda değişiklik yapmıştı. Çünkü Lola'nın herhangi bir şekilde gizlenmeye çalışması onu otomatik olarak suçlu kılacaktı ve Sam sabit diskinin silindiğini ve fotoğrafların kaybolduğunu fark ettiği zaman ilk şüpheleneceği kişi Lola olacaktı. Max, Lola'nın suç ortağı olacağından ikisinin de saklanıyormuş gibi görünmeleri isteyeceği son şeydi.

Polisin Lola'yı sorguya çekeceğini düşündü –kendisini de sorguya çekeceklerdi– fakat ikisini birbirleriyle ilişkilendirecekleri hiçbir kanıt olmayacaktı. Hiçbir kanıt olmadan, dava bir dosyanın arasına sıkıştırılacak ve suçlarla dolu bir ülkenin bir bölgesindeki sonuçlanmamış başka binlerce suçtan biri olup kalacaktı.

Lola, Max'in son söylediği sözden sonra, "Bunun akıllıca bir şey olacağından emin misin?" diye sordu.

"Evet. Açık bir ortamda olacağız. Herkesin senin kasabada olduğunu gördüğünden emin olacağız." Max geçen gece onun evine gittiğinde üzerine giymiş olduğu kırmızı elbiseyi düşündü. Çok şık ve aynı zamanda da seksi olmuştu. Sonra üzerini değiştirip şortunu ve o tişörtü giymişti ve neredeyse akıllı başından gitmişti. "Belki de birbirimize dokunmadan yapamıyormuş gibi davranırız. Birbirimizi çok arzuluyormuş gibi yaparız ve oralarda bildiğim bir bardan çıkarken de insanların doğal olarak eski nişanlının evine gizlice girmek yerine direkt olarak yatağa gideceğimizi düşünmelerini sağlarız."

"Hmm, bunun işe yarayacağından emin misin?"

"Evet, eminim. O yüzden üzerine akılda kalacak bir şey giyin," diye ekledi ve telefonu kapattı. Telefonunu arka koltuğa

fırlattı ve ilk akşam karanlığının düşmesini bekledi. Başını geriye yasladı, gözlerini kapadı ve biraz kestirmek istedi, fakat aklında Lola'nın hayaliyle uyuması mümkün olmuyordu.

Sonunda hafta sonunu onunla geçirmişti ve zamanının çoğunu onun mor koltuğunda, Baby koltuğun tepesinde Max'in başının yanında onun kulağını yalarken etrafında bulunan dantel yastıkların arasında oturarak geçirmişti.

Lola onu tehdit ettiği gibi altı saatlik *Aşk ve Gurur* boyunca oturmaya mecbur etmemişti, fakat Kevin Costner'ın tekne yapan bir adamla ilgili deli gibi sıkıcı filminin bazı kısımlarını izletmişti. Max uyuyakalmıştı, fakat Lola onu başka bir filmin bir kısmını yakalaması için uyandırmıştı. Mel Gibson'un kadınların aklını okuduğu ve gerçekten ne istediklerini anlamaya çalıştığıyla alakalı bir film izletmişti. O film biraz hoşuna gitmişti, fakat onun en sevdiği Mel filmi her zaman *Lethal Weapon* olacaktı.

Carlyle aile toplantısı tahmin ettiği gibi bir eziyet olmamıştı. Aslında, hepsi de aklı başında, kendi halinde insanlardı ve bir şekilde ondan hoşlanmışlardı. Bunun daha çok Lola ile ilgisi olduğunu düşünüyordu ve onun gerçeği fazla abartmasıyla onların gözünde onu ölümden kurtaran bir kahraman haline gelmişti.

Aile toplantısında yemek yedikten sonra, Lola ile birlikte onun evine gidip bir OP planı yapmışlardı. Sonra Max uyumaya gitmişti. Yalnız başına. İkinci gece ise, çok az uyumuştı. Ertesi gün Charlotte'a gitmek üzere yola çıkmıştı ve bir sonraki gün Duke'ün adamlarıyla buluşmadan önce biraz uyku çekebilmek için bir otel odası ayarlamıştı.

Max, Lola'yla aklını bozmuştu. Lola ile birlikte değilken hayali aklından hiç gitmiyordu. İki gündür Charlotte'taydı, fakat ona daha uzun gelmişti. Duke Elektrik Şirketi'nin yöneticileriyle buluştuğunda, odaklanmasına lanet bir şekilde engel olmuştu Lola. Bu onun başına daha önce hiç gelmemişti.

Bugüne kadar önündeki işe her zaman odaklanabilmişti.

Fakat Duke tesislerini dolaşırken, güvenliklerindeki zayıf bağlantıları belirtirken, onun hayali aklında canlanıyordu. Arka bahçesindeki görüntüsü, ay ışığının kısa saçlarına vurması. Basit şeyler de vardı: ona doğru yürürken gülümsemesi ve ellerini uzatması.

Charlotte'taki işlerini tamamladıktan sonra, Durham'da kısa bir mola vermeyi planlamıştı. Orası dönüş yolunun üzerindeydi ve her zaman Lola ile planlarının son ayrıntıları üzerinden geçecek bahanesi vardı. Fakat sonunda yol ayrımının yanından geçip gitti. Onu görme isteğine yenik düşmedi.

Ah, evet, kesinlikle kafayı bozmuştu. Ve bununla ilgili yapacak tek bir şey vardı. Onun sorununu halleder halletmez, ona o fotoğrafları verir vermez, ondan uzak durması gerekecekti. Daha fazla bahane bulmayacaktı. Sırf kurnazca onun hayatına girebilmek için artık kahraman rolünü oynamayacaktı. Aklındaki düşünceler onu daha da deliye döndürmeden ve ilişkileri daha da derinleşmeden bundan kurtulması gerekiyordu, başka yolu yoktu. Aşırıya kaçıp onunla olabilmek için hayatından vazgeçmeden önce bundan kurtulmalıydı. Onun hayatına uyum sağlamak için olduğu kişiyi değiştirmeden önce... Artık kim olduğunu bilmeyecek kadar kendisini tamamen değiştirmeden önce. Bir hiç olmadan önce.

Evet, onu uçağa bindirip Durham'a gönderir göndermez kendi hayatına geri dönecekti.

BÖLÜM 14

Rock and roll müziğin sert vuruşları Foggy Bottom'a yayılıyordu, duvarlara güm güm vuruyor ve Lola'nın yılan derisi eflatun sandaletlerinin tabanlarında kalp atışı gibi küt küt atıyordu. Alexandria barının içindeki hava sigara dumanı ve bira kokusuyla ağırlaşmıştı. Arka tarafta, Lola yavaşça öne doğru eğilip ıstakasının etrafına parmağını dolarken, bilardo masasının yeşil zeminine vuran tepedeki ışık adeta bir çadır ışığı gibi duruyordu. Lola masanın diğer ucunda dumana bürünmüş ve karanlıkta kalmış adama bir bakış attı, ışık adamın aşağı yarısına vuruyordu. Kollarını polo tişörtünün üzerinde birleştirmişti, kasları kıpırdıyordu. Kendi ıstakasını bir elinde tutuyordu. Lamba onun kaşlarının mavi gözlerinin üzerinde çatıldığını görmeye yetecek kadar ışık veriyordu.

Lola, karnında kelebekler kanat çırparken dudağının bir köşesini ısırды. Vuruşunu ayarladı ve o gecenin sonlarına doğru Max ile yapmayı planladıkları şeyi düşünmemeye çalıştı. Her ne kadar Sam'i bir şok tabancasıyla vurmak için can atsa da ihtiyacı olan veya istediği son şey onun evine girerken yakalanmaktı. Sinirleri yıpranmıştı ve Max'in karanlık ruh hali de her şeyi daha kötü yapıyordu.

Lola, her ne kadar birinin onu duyabildiğine şüphe etse de, "Top altı köşedeki deliğin içine," dedi. Toplar birbirine çarptı ve altı numara temiz bir şekilde Max'in sağ bacağının olduğu deliğe doğru yuvarlandı ve girdi. Lola doğruldu, sanki bir ruj reklamı için poz veriyormuş gibi dudaklarını büzdü ve sopasının ucunu üfledi. Tam da Max'in kaşlarının çatılacağını tah-

min ederken Max'in kaşları tahmin ettiğinden biraz daha sert bir şekilde çatıldı. Lola tebeşirini alıp ona doğru yürüdü, yer fıstığı kabukları on santim yüksekliğindeki topuklarının altında çatırdıyordu. Yanına gelip dururken, "Sana bir köpekbalığı olduğumu söylemiştim," dedi. "Şimdi borcunu ödesen iyi olur."

Max, onun duyabileceği kadar yüksek sesle, "Masanın üzerine o şekilde eğilmekten vazgeç," dedi. "Herkes sana bakıyor."

Lola ona, "Ben bunun OP planımız olduğunu sanıyordum," diye hatırlattı. "Dikkat çekmek için. Herkesin gözü önünde olmak için. Hatırladın mı?"

"Biz senin göğüslerini ve poponu teşhir etmenden bahsetmemiştik."

Lola başını eğip kendine baktı. Göğüs kıvrımlarını ve belini ortaya çıkaran koyu mor file blüzüne ve yılan derili mini eteğine baktı. Eteğinin altına külot izi yapmasın diye mor bir tanga giymişti ve file blüzünün içine de göğüslerini toparlayan mor bir büstiyer giymişti, fakat kopçaları kaburgalarına batıyordu. Her yönüyle rahat bir büstiyer tasarlamasına az kalmıştı. "Sen bana insanların beni fark etmesini sağlamam gerektiğini söyledin. Sanırım fark ettiler."

"Senin diğer mankenler gibi içeri girip saçlarını sağa sola atman gerekiyordu." Max ona döndü ve çileden çıkmış bir şekilde nefes verdi. "Ayrıca o da ayrı bir konu. Saçının nesi var böyle? Sanki az önce sevişmiş gibisin."

Lola gülümsedi ve parmaklarını briyantın ile ayırdığı iri gevşek buklelerin arasından geçirdi. "Ben bunun da bir amacı olduğunu düşünmüştüm. İnsanları bizim birlikte olduğumuza inandırmak için. Burada planı hatırlayan tek kişi ben miyim?"

"Hayır, ben de hatırlıyorum. Sadece uçaktan küçük bir yılan derisinden başka bir şey giymemiş olarak ineceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu."

“Bu Dolce & Gabbana.”

“Bu bana mor bir piton yılanı kendisini senin kışının etrafına sarmış gibi görünüyor.” Max başını iki yana salladı. “Ben senin bu kıyafetle arabadan inmene izin vermemeliydim.”

Şimdi Lola da onun gibi çileden çıkmış bir şekilde, “Max,” diye nefes verdi, “bana ne giyeceğimi söyleyemezsin. O yüzden bir daha asla deneme.”

Lola bara doğru ilerlerken Max onun arkasından bakakaldı. “Bu gece buradan ayrılmadan önce birkaç kafa kırmam gerekcek ve bunu yapmayı gerçekten hiç istemiyorum.”

Lola omzunun üzerinden gölgede kalmış iç kısma doğru baktı. Parlayan Miller etiketine ve barın arkasındaki dev ayna boyunca asılı olan kırmızı biber şeklinde sıra sıra dizilmiş olan ışıklara baktı. Evet, insanlar bakıyordu, fakat hiçkimse sanki göğüslerine ya da poposuna yaklaşacakmış gibi durmuyordu. Zaten Max kavgaya susamış gibi bakarken hayatta yaklaşamazlardı.

O ve Max bara ilk girdiklerinde, birkaç adam avaz avaz bağırarak selam vermişlerdi, fakat Max onları görmezden gelmişti. “Sen bana bu adamların arkadaşların olduğunu söylemiştin.”

“Öyleler zaten. Ben bu adamların birkaçı ile BUD/S eğitimini kazanmıştım. Orada taburede oturan BAD DOG tişörtlü adam Scooter McLafferty. O benim yüzme arkadaşımdı ve senin *Sports Illustrated* günlerinde en büyük hayranındı. Eminim seninle tanışmak için can atacaktır.”

“Pekala, beni onunla tanıştıracak mısın?”

“Tabii ki hayır. Müzik çok sesli.”

Lola gözlerini devirdi ve dikkatini tekrardan bılardo masasına çevirdi. Müzik o kadar sesli değildi. Max sadece zıtllaşıyordu. Lola, “Top beş yandaki deliğe,” dedi ve vuruşa hazırlandı. Derin bir nefes aldı, fakat gerginliğini yeterince atamamıştı.

Max'ın bu kadar yakınında olmak, onun kasvetli homurtusunu duymak, kendisine sert sert bakan yakışıklı yüzü ve mavi gözlerini görmek, bir de üstüne o gece için planlamış oldukları şeyi düşünüp durması onun heyecanlanmasına, sabırsızlanmasına ve aynı anda belirsizlik içinde hissetmesine neden oluyordu.

Max, "Tanrı aşkına," diye lanet etti.

Lola sıçradı ve ıskaladı. Yerinde doğrulurken, "Senin biri vuruş yaparken konuşmaman gerekiyor," dedi. "Bu plan işe yaramıyor. İnsanlar birbirimizden nefret ettiğimizi düşünecek ve gitmemiz gerektiği zaman birlikte olmak için gidiyor olduğumuza asla inanmayacaklar." Lola bir parmağıyla onun göğsüne bastırdı. "Ve hepsi senin hatan. Seni pislik!"

Max onun bileğini kavradı ve elinin bileğine doğru olan alt kısmını dudağına yaklaştırdı. "O kadar güzelsin ki aklımı başımdan alıyorsun."

Tamam, belki bir pislik değildi. "Şimdi herkes senin şizofren olduğunu düşünecek."

Max başını iki yana salladı ve dudakları bileğini okşadı. "Sevgililer atışır."

Bileğinden koluna doğru ılık, tatlı bir ürperti yayıldı. "Biz sevgili değiliz."

Max onu kendine doğru çekti ve kollarını boynuna doladı. Ani bir gülümseme ile, "Henüz değil," dedi, fakat öyle hissedererek, öyle şehvetli ve o kadar erkeksi bir şekilde söyledi ki heyecandan kalbi sıkıştı ve ritmi daha da hızlandı. "Fakat eğer uslu davranır ve benimle argo konuşursan sevgili olabiliriz."

Böyle bir şey olmayacaktı. O argo konuşmazdı, en azından öyle konuşmadığını düşünüyordu ve eğer tekrar sevişirlerse, ki bunun hiç iyi bir fikir olduğunu sanmıyordu, ilk adımı onun atması gerekecekti. Adayı terk ettiklerinden beri yapmaya zahmet etmemişti. Lola, "Max, ben argo konuşmam," dedi.

“Evet, konuşuyorsun.”

“Hayır. Ben bir bayanın asla argo konuşmadığına inandırılarak büyüdüm.”

Max kahkaha attı ve ıstakasını eline aldı. “Pekala tatlım, ben bariz bir şekilde senin böyle konuştuğunu unuttuğun bir zamanı hatırlıyorum.”

Lola ellerini iki yanına bıraktı ve onun masanın diğer tarafına ilerlemesini ve vuruşunu ayarlamasını izledi. Bir sefer sevişmiş oldukları zamandan bahsediyor olmalıydı. Küfürlü kelimeler kullandığını hatırlamıyordu, fakat bunun tamamen muhtemel olduğunu fark etti; çünkü çok fazla korkmuştu ve kendinde değildi. Ve Max onu o gece alev alev yakmıştı. Şimdi bile aklına gelmesi onu baştan aşağı yakıp kavuruyordu.

Max, Lola’nın sol kalçasının yanındaki deliğe işaret etti sonra vuruşunu yaptı. On bir numaralı top temiz bir şekilde yuvarlanıp deliğe girdi ve Max başını kaldırıp ona baktı. Bir sonraki vuruşuna hazırlanırken dudağının kenarında yamuk bir gülümseme belirdi ve mavi gözleri onu yenme beklentisi içinde parıl parıl parladı.

Lola bunun olmasına izin veremezdi. Eğer hayatta Max’ten daha rekabetçi biri daha varsa o da Lola’ydı. Avuçlarını düz bir şekilde masanın kenarına koydu ve gözlerini dikip ona baktı. Mankenlik yaptığı günlerde, dergilerin geniş sayfalarından baştan çıkarıcı pozlar vermesi gerektiğinde birtakım kurnazlıklar yapardı. Bunlardan bir tanesi hayatındaki en iyi sevgilisini düşünmekti. Şimdi, yıllar sonra, o eski kurnazlığı onun işine yarıyordu. Tıpkı bisiklete binmek gibi, fakat bir aday bulmak için çok uzun uzadıya düşünmek zorunda değildi. O zaten tam da ona doğru bakıyordu. Lola ellerinin onun çıplak vücudunun üzerinde olduğunu, ona baştan aşağı dokunduğunu, parmak uçlarının onun farklı dokudaki tenini hissettiğini düşündü. Dudaklarını yaladı ve dudakları belli belirsiz bir şekilde nefes alıyormuş gibi

aralandı. Göz kapakları hafifçe kısıldı ve Max ıskaladı.

Max ona doğru ilerlemeye başlayınca Lola doğruldu. “İyi vuruştun, Max,” dedi.

“Göğüs kıvrımların ve ‘beni bilardo masasına yatır’ bakışlarının yüzünden biraz dikkatim dağıldı.”

Lola güldü ve inkâr etmeye çalışmadı. “İşe yaradı.”

“Evet, bende senin dikkatini dağıtacak bir şey olmaması çok kötü.”

Hiçbir fikri yoktu. Yalnızca onu düşünmesi bile onu heyecanlandırıyordu. “Max, sana pislik dediğim için üzgünüm.”

“Boş ver.” Max avucunu onun omzundan boynunun arkasına doğru kaydırdı. “Ben pislik yapıyordum zaten.”

“Doğru, fakat sana öyle söylememeliydim. Ben yalnızca biraz tedirginim.”

“Sonrası için mi?”

“Evet.”

“Vazgeçmek için çok geç değil.”

“Hayır. Bunu yapmak istiyorum. Yapmam gerek.”

“Ben seni korurum.” Max ıstakasını masaya koydu ve onu kendine daha da yaklaştırdı. “Hiçbir şey olmayacak.”

Lola ona inanıyordu. Max, onu her şeyden koruyabilecekmiş gibi hissettiriyordu. Sanki dev cüssesi ve içindeki isteğin gücüyle ona kötü hiçbir şeyin olmayacağından emin olabiliyordu. Geçmişte, onu korumak isteyen adamlar aynı zamanda onun kendi başının çaresine bakamayacak kadar aptal olduğunu düşünme yanlışlığını yapmışlardı. Max öyle yapmamıştı. O gerçekten de onun söyleyeceği şeylere kulak vermişti. Bu gece-

nin OP planı üzerinde hesaplar yaparlarken, Max her ne kadar tam aksini yapmaya karar vermiş olsa da onun fikirlerini ve sözlerini dikkate almıştı. Onu *dinlemişti* ve Lola çaresiz bir şekilde ona aşık oluyor olmasından korkmuştu; bunu durdurmak için yapabileceği kesinlikle hiçbir şey yoktu. Bu sanki karanlık tünellerden aşağı kaymak gibiydi. Kendisini durdurabilmek için tutunacağı hiçbir şey yoktu ve sonunda onu bekleyen şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Hayır, öyle değildi. Biliyordu. Bu kalp kırıklığı olacaktı, çünkü o, onun hayatını yaşayamazdı ya da ondan kendisi için değişmesini isteyemezdi. Lola onun artık kendisine çok tanıdık gelen gözlerinin içine baktı. “Ben korkuyor olmaktan nefret ediyorum, Max,” diye itiraf etti, yine de o sırada neyden daha çok korktuğunu bilmiyordu: Sam’in evine gizlice girerken yakalanmaktan mı yoksa Max’e aşık olmaktan mı.

Max’in dudagının bir köşesi alaycı bir şekilde büzüldü. “Zavallı bebek, sana o muhteşem aklını meşgul edecek başka bir şey vereyim,” dedi ve dudaklarını onunkilere doğru alçalttı. Bir eli onun arkasına doğru kayd, diğeri ise başının arkasına doğru. Parmaklarını onun saçlarına doladı ve onu kendi sert vücuduna bastırdı.

Sonra, Foggy Bottom barının arkadaki bیلardo masasının orada, bedenlerinin aşağı yarısını aydınlatan lambanın altında, Max Zamora onun dudaklarıyla resmen sevişti. Sanki hiç doyamıyormuş gibi onu öptü. Sanki bıraksa onu yiyip bitecekmiş gibiydi. Ve Lola kendini bıraktı. Onun büyük elleriyle poposunu avuçlamasına izin verdi ve başını bir yana doğru eğip onun dilini ağzının içine aldı. Max’in göğsünden alçak seste derin bir inilti yükseldi ve Lola’nın ıstakası yere düştü. Ellerini onun ulaşabildiği yerleri boyunca kollarındaki, omuzlarındaki ve sırtındaki kasların üzerinde gezdirdi. Max’in içinde, özellikle hoşlanmadığı köpekleri kurtarmasına neden olan gizli bir yumuşaklığı, dışında ise onu saran bir sertliği ve heyecanlı bir tutkusu vardı. Bu birleşim zehirleyici

ve karşı konulamazdı ve Lola tünelden aşağı daha da dibe kaydığını hissetti.

Max'in saatindeki alarm onun kulağının hemen yanında öttü ve Max geri çekildi; dudakları nemli, gözleri ağırlaşmıştı. "Artık işe koyulma vakti."

Lola'nın dudakları şişmişti. Arzu, bacaklarının arasında yoğun bir şekilde zonkluyordu ve dizleri güçsüzleşmişti.

"Hazır mısın?"

Sam'in evine gizlice girmeye hazır mıydı? Tam olarak değil, fakat verebilecek yalnızca tek bir cevap vardı. "Evet, Max."

* * *

Baltimore'a kırk dakikalık araba yolculuğu sırasında, Lola, Max'in Jeep'inin arka koltuğuna kıvrıldı ve valizini açtı. Üzerine siyah kotunu, dik yaka blüzünü ve sırf bu iş için aldığı bir çift siyah Jimmy Choo botlarını giydi. Max radyoyu bir nostalji kanalına değiştirdi ve arabanın içini "Sympath for the Devil" şarkısı doldurdu. 95 nolu otobanda kuzeye doğru hızla ilerlerlerken Mick Jagger yüksek sesle ve coşkuyla şarkı söylüyordu ve Lola başına siyah kayak başlığı geçirip saçlarını gizledi.

Lola ön tarafa doğru, dikiz aynasına ve Max'in yüzünün karanlıktaki gölgesine baktı. Foggy Bottom'dan çıktıkları saniyede sanki içinde bir şeyi kapatmıştı. Dokunuşu kendi dokunuşu gibi değildi. Sesinin tonu katı bir şekilde resmiydi. Lola o kadar şanslı değildi. Max hâlâ onun duygularına hücum ediyordu. Onun kokusu arabanın içine dolmuş, ciğerlerinden içeri kayıp göğsünü ısıtıyordu. Lola elinden geldiğince duygularını ve arzusunu kenara itti, bu gece için hissettiği korkuyu ve Max ile geleceğini bir yana bıraktı ve planları üzerine odakladı.

Lola ön koltuğa zıpladı ve emniyet kemerini önünden geçirip taktı. O bir profesyonel olabilirdi. Max'in ona yardım etmeyi kabul etmiş olduğu geceki gibi *başarısızlık* bir seçenek değildi. Lola onu hayalkırıklığına uğratmayacaktı.

Bir yandan bir rampanın üzerinden geçip kasabaya doğru yol alırlarken Max, "Onlar botlarının topukları mı?" diye sordu.

"Evet, fakat yalnızca yedi buçuk santim yüksekliğinde."

Yoldaki çizgi işaretlerinin altınımsı ışığı Max'in göğsünü ve boynunu aydınlatıyordu. İspanyolca bir şeyler söyledi ve Lola söylediği şeyi tercüme etmesini istemenin iyi bir şey olmayacağını fark etti.

Lola, "Bana adımlarımı belli etmeyecek bir şey giymemi söylemiştin," diye hatırlattı.

"Sana koşabileceğin bir ayakkabı giymeni de söylemiştim ama."

"Ben bunlarla koşabilirim."

Max kaba bir şekilde gülme sesi çıkardı ve Jeep'i yan bir caddeneye çekip park edene kadar ikisi de hiç konuşmadı.

Max, "Sam'in evi bir blok aşağıda. Sokak boyunca bütün evler ormanla bitişik halde," dedi ve Lola'ya doğru baktı. Karanlık arabada Max onun yalnızca yüzünün ve gözlerinin şeklini seçebiliyordu. "Biz içeri arka taraftan gireceğiz." Max koltuğunun arkasında yere doğru uzandı ve sırt çantasını aldı. "Benim arkamda dur, tıpkı adada yaptığın gibi. İçeri girene kadar konuşmak yok." Max anahtarları kontaktan çekti ve iç ışıkları söndürdü. "Eve vardığımız zaman, alarm sisteminin elektriğini keseceğim. Bu aynı zamanda evin geri kalan kısmında da elektriği kesmiş olacak."

"Elektrik olmadan Sam'in bilgisayarındaki sabit diskleri nasıl sileceksin?"

“Onun yarım saat kadar daha dayanacak yedek bataryası var. Biz o sürenin yaklaşık yarısı kadar bir sürede içeri girip çıkacağız.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun? Bu eve daha önce girdin mi?”

“Tabii ki. Tamamen riskli iş yapmıyorum.” Max kapısını açtı ve bir çıt bile çıkarmadan arkasından kapadı. Lola arabanın sağ ön tekerinde onun yanına geldi ve yolun kenarından birlikte ilerlediler. Saniyeler içinde Maryland ormanının gür çalılıklarının arasına karışmışlardı.

Max’in gözlerinin etrafındaki koyu karanlığa alışması birkaç dakikasını aldı. Lola ise iki kere tökezleyip sonra elini onun Levi’s kotunun arka cebinden içeri kaydırmişti. Ilık dokunuşu onun arkasında yayılmış ve kasıklarının alev alev yakmıştı. Onun kendisine ne yaptığının farkında olup olmadığını merak etti. Ona yaptığı işkenceyi ah bir bilseydi... O gün sabah havaalanındaki görünümünün, asma merdivenden ona doğru yürüyüşünün onu nasıl da dizlerinin üzerine çöktürüp onu sevmesi için neredeyse yalvarmasına neden olacağını bir bilseydi...

Max elini arkasına uzattı ve onun elini cebinden çıkarttı. Onun avucunu kendi eline aldı ve biraz sıktı. Onun elini pantolonundan çıkarması bu gece onu hayatından çıkarmak için atacağı bir başka adımdı. Artık eziyet çekmek yoktu. Kıskançlık yapmak yoktu, fakat eziyet ve kıskançlığın olmadığı bir hayat ihtimali onu rahatlatmıyordu.

Jeep’i terk ettikten sonra beş dakika içinde Max ve Lola Sam’in arka bahçesine varmışlardı. Her ikisi de deri eldivenlerini giyip sonra Sam’in arabasının garajda olmadığından emin olmak için garajı kontrol ettiler. Garaj boştu ve evin karanlık kısmına doğru ilerleyip bir bodrum penceresinin yanına çömeldiler. Max sırt çantasından bir tel makası çıkardı ve elektriği kesti. Mutfaktan geldiğini düşündüğü ışık kesildi ve K-Bar

bıçağının ağız kısmını pencerenin çerçevesinin arasına sıkıştırıp kilidi kaydırarak açtı.

Pencere çıt çıkmadan açıldı ve ilk önce Max içeri girdi. Lola'ya da içeri girmesine yardım etti ve sonra onun eldivenli elini kendi elinin içine aldı. ikisi birden zifiri karanlık bodrumun içinde ilerledi ve mutfığa giden merdivenlerden çıktılar. Max onu koridor boyunca bir odaya doğru yönlendirirken ay ışığı arka kapıdan içeri süzülüyordu.

Max, "Perdeleri kapat," diye fısıldadı ve bir duvara yaslanmış masaya doğru ilerledi. Ağır havayı bilgisayarın harıl harıl çalışma sesi dolduruyordu ve yedek şarj işareti maasanın altında yanıp sönüyordu. Lola, Max'in söylediği gibi yapar yapmaz, Max sırt çantasından bir fener çıkarıp bir sandalyeye oturdu. Feneri dişlerinin arasına aldı, klavyenin üzerindeki bir tuşa bastı ve disket sürücüsüne bir disket yerleştirdi.

Lola, onun yanına diz çöküp, "Max," diye fısıldadı. Elini onun bacağına koydu ve o kadar yakınındaydı ki nefesi yanağına değiyordu. "O nedir?"

Max komut istem kısmına *yok et d sürücüsü* yazıp giriş tuşuna bastı, sonra feneri ağzından aldı. "Bu eski nişanlının en kötü kabusu olacak. Nükleer bir bomba. Bu Savunma Bakanlığı'nın kendi sabit disklerinden data silmek için kullandıkları yazılım programı. Ya da bunun gibi diğer hükümetlerin, teröristlerin ya da başbelası küçük diktatörlerin sabit disklerini silmek için." Max çantasının içini karıştırdı ve küçük bir ışık çıkardı. Ona ışığı uzatırken, "Etrafta orjinal fotoğraflar ya da negatifleri var mı diye bir bak. Geçen gece buraya geldiğimde resimleri görmedim. Belki sen daha şanslısındır," dedi. Lola'nın da o resimleri bulamayacağından oldukça emindi; çünkü Max onların dolaptaki kasada olduğundan emindi. "Ayrıca bana bulabildiğin bütün yedek diskleri de getir."

Lola dosya çekmecelerini kontrol ederken, Max kalan sürü-

cülerdeki her şeyi sildi. Her sürücüyü teker teker silerken tekrar geri kurtarılamayacak şekilde tüm dosyaların üstüne yazdı. Max onun hatlarını inceledi ve üzerine giymiş olduğu yılan derisinin mi yoksa dik yaka siyah blüzü ve kot pantolonun mu daha seksi olduğuna karar veremedi.

Lola, Max'in sandalyesinin yanına gelip dururken, "Ben bu disket kutusu dışında hiçbir şey bulamadım," dedi.

Max disket sürücüdeki silinmiş disketi sürücüden çıkarırken, "Onları çantaya at, sonra dışarı koridora çık," dedi.

"Neden?"

"Çünkü kasanın kilidini patlatacağım." Max ayağa kalktı ve Lola onun kolunu tuttu.

"Ben burada seninle kalmak istiyorum."

"Lola, lütfen koridora çık. Ben bir dakika sonra yanına geleceğim." Max onun karşı çıkabileceğini düşündü, fakat Lola sonunda arkasını döndü ve odadan dışarı çıkarken botlarının hafif tıkırtısı duvarlarda yankılandı. Max çantasını aldı ve dolaba doğru ilerledi. Dolapların kapılarını açtı ve feneri altmış santimlik standart kasaya doğru tuttu. Kasa aşağı yukarı 120 kilo kadardı ve sıradan şifreli bir kilidi vardı.

Eğer Max'in daha fazla zamanı olsa dişlilerin tek tek yerine oturmasını elektronik bir gizli dinleme aleti ile dinlerdi. Fakat zamanı yoktu ve kilidin çevresine dikkatlice ince bir patlayıcı köpük sıktı. Yapışkan köpük numaraların ön kısmından arkalarına sızdı ve altı numaranın altına bir sakızın yarısı kadar büyüklüğünde bir topak Semtex patlayıcı sıkıştırdı. Sonra plastiğin içine on saniyelik elektrikle çalışmayan bir ateşleme cihazı yerleştirdi ve kendini koridora attı. Patlama umduğundan daha sesli olmuştu, fakat komşuların herhangi bir şey duyduğundan şüpheliydi.

Max, Lola'ya, "Hadi," dedi ve odaya tekrar girmeden önce dumanın kaybolmasını beklemedi. Kilit paramparça olmuştu

ve kapağı kolaylıkla açıldı. Max fenerin ışığını nakit destelerin, disket kutularının ve birkaç dosyanın üzerinde gezdirdi. Feneri bir kez daha dişlerinin arasına aldı sonra sayfaları aceleyle çevirdi. Fener hâlâ ağzındayken, “Bingo,” dedi ve Lola’ya bütün negatifleriyle birlikte bir paket fotoğraf verdi.

Lola, “Teşekkür ederim, Tanrım,” diye fısıldadı.

Max kasadaki her şeyi sırt çantasına boşaltırken ona, “Max,” diye hatırlattı.

“Ne?”

Max feneri ağzından alıp ayağa kalktı. “Teşekkür ederim, Max.”

“Evet, teşekkür ederim, Max.”

Max meşhur fotoğrafları çantaya tıktı sonra fermuarını çekip kapadı. “Bir şey değil,” dedi ve onun dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Gitmeye hazır mısınız?”

“Ah, evet.”

Max onun elini tekrar tuttu ve birlikte içeri girdikleri gibi geri çıktılar. Hatta Max bodrum penceresini bile arkalarından kapattı ve tekrardan Sam’in evinin arkasındaki ormanlığa vardıklarında Max saatine baktı.

On üç dakika.

İşi iki dakika önce bitirmişlerdi.

Bitmişti. Tamamdı. Artık hiçbir bahane kalmamıştı.

Lola’nın artık ona ihtiyacı yoktu. On iki saat ve kırk yedi dakika içinde onu Kuzey Karolina’ya giden uçağa bindirecekti. Son kez elveda diyecekti. Rahatlamış hissetmesi gerekiyordu. Bir tarafı rahatlamıştı.

Daha çok kaçınılmaz olanın ağırlığını hissediyordu üzerinde ve kendi kurallarını koymayı seven bir adam için kaçınılmaz olan her zaman onu çileden çıkarmıştı.

BÖLÜM 15

Lola, Jeep'in arka koltuğundan, "Max, Sam'in parasıyla ne yapacağız?" diye sordu. Durdurulmaları ihtimaline karşın Max ona üzerini değiştirip eteğini ve file blüzünü giymesini söylemişti.

"Onunla ne yapmak istiyorsun?"

Lola botlarını çıkarırken ona baktı. "Hayır kuruluşuna vermek istiyorum," dedi ve botlarını arkaya attı. "Belki de parayı kilisenin birinde posta kutusuna sıkıştırmalıyız." Lola kotunun fermuarını indirdi ve onu da arkaya attı. Piton deri eteğinin içine kıpır kıpır girmeye çalışırken çabuk bir şekilde Max'e bir bakış attı. Hâlâ çok resmi duruyordu, gözünü yoldan ayırmıyordu.

Lola'nın kollarındaki tüyler tatlı bir şekilde ürperdi ve kalbi göğsünde hızla atmaya devam etti. O fotoğrafları geri çalmak felaket bir adrenalın patlamasına neden olmuştu ve bir daha böyle bir şey yaşamak istemiyordu. Max'in aksine, o karanlık görevler ve gizli kapaklı operasyonlar için yaratılmamıştı. Karanlıklar içinde ilerleyip kasaları patlatmak için yaratılmamıştı. O yalnızca tekrardan normal bir şekilde nefes almak istiyordu.

Dik yaka blüzünü başının üzerinden çekip çıkarırken göğüs kıvrımlarının arasından bir damla ter kaydı. Lola, "Kasada ne kadar vardı?" diye sordu, sonra kollarını file blüzünün içinden geçirdi ve göğüslerinin altına doğru kaydırды. Max cevap vermeyince Lola ona tekrar baktı ve Jeep'in karanlık iç kısmında sonunda Max başını çevirip ona bakmıştı.

Max onun başından başlayıp göğüslerine kayarak tepeden aşağı süzdü. Fakat bakışları tanga iç çamaşırının ağ kısmını tehlikeli bir şekilde kapatan, kalçalarından yukarı sıyrılan eteğinde takılı kaldı.

Max, sanki aklı başından gitmiş bir şekilde ve onun kilotunun tam rengini anlamaya çalışıyormuş gibi, “Emin değilim,” diye cevap verdi. “Belki de bin dolardır.”

Lola eteğini çekiştirirken, “O parayı muhtemelen benim çıplak fotoğraflarımdan kazandı,” dedi. Koltuğun üzerinde diz üstü durdu ve arkasını döndü. Poposunu kaplayan piton derili eteğinin içinde arkaya doğru uzandı ve elinden geldiğince bütün eşyalarını valizine tıkmaya çalıştı. Fermuarını çekip kapadıktan sonra tekrar arkasını döndü ve eteğini aşağı çekti. Çekiştirecek çok da fazla şeyi yoktu ama neyse. Sandaletlerini ayağına geçirdi ve ışıklı makyaj aynasında kendisine bakmak için kasketini aşağı indirdi. “Bence bu kazançtan birkaç iyi bir şey çıkabilir.” Lola parmaklarını saçlarının arasından geçirerek taradı.

“Sen tanga iç çamaşırını mı giyiyorsun?”

“Evet, sen dikizliyor muydun?”

“Dikizlemek mi? Sanki bana göstermek için uğraşmamış gibi konuşuyorsun?”

Lola makyaj aynasını tekrardan kapatıp Max’e baktı. “Ben sana göstermeye çalışmıyordum.” Tabii ki, ona göstermemeye de çalışmamıştı.

“Külotunu tam olarak yüzüme doğru sallıyordun.”

“Sen aklını kaçırmışsın.”

“Sen de bir başbelasisin.”

Max, Jeep’i bir yanında sarmaşıklar yükselen eski taş bir bi-

nanın önünde durdurana kadar ikisi de bir daha konuşmadı. Lola onun tekrar deri eldivenlerini giymesini, sırt çantasından parayı almasını ve kapıya doğru aceleyle gitmesini izledi. Max parayı mektup yangının içine tıktı ve tekrar yola çıkar çıkmaz Lola ona o yerin neresi olduğunu sordu.

“Orası neresiydi?” diye sonunda sessizliği bozdu.

Max, “Deniz Feneri Şehir Hizmetleri Binası,” diye cevap verdi ve eldivenleri onun ayağının altına attı. “Orada şehirdeki yoksul çocuklara okul gereçleri sağlayıp eğitim veriyorlar. Harika bir rehberlik programları var.”

Max eğer ona bir papaz olduğunu söylese onu bu kadar şaşırtamazdı. “Sen bir akıl hocası mısın? Onlara ne yapmayı öğretiyorsun, okullarını havaya uçurmayı mı?”

“Çok komik, Lola.” Max başını iki yana salladı. “Arada sırada biraz para gönderiyorum.”

Lola, muhtemelen birazdan çok daha fazladır, diye düşündü. Tam bunu düşünürken aklına bir soru geldi. “Neden çocuk istemiyorsun, Max?”

“İstemediğimi kim söylüyor?”

“*Dora Mae*’deyken sen söylemiştin.”

Şehrin içinden geçerlerken sokağın ışığı onun yüzünün alt yarısından kayıp geçti. “Ben berbat bir baba olurdum.”

“Neden böyle söylüyorsun?”

Max omzunu silkti. “Yeterince evde olamıyorum.”

Birçok baba çok fazla evde olmuyordu zaten. “Bu bir bahane değil. Asıl nedeni ne?”

“Asıl nedeni mi?” Max ona çabuk bir bakış attı sonra bakışlarını tekrardan yola çevirdi. “Ben bir çocuğu hayalkırıklığına

uğratmak istemiyorum ve eminim hayalkırıklığına uğrattırdım. Ben böyle büyüdüm, genellikle verilen sözlerin gerçekleşmesini bekleyerek. Sürekli babamın eve dönmesini beklerdim ve beni balık tutmaya ya da bir film izlemeye götürmesini veya onunla öylece oturup televizyon izlemeyi isterdim, fakat bunların hiçbirini gerçekleşmedi. Her zaman birlikte yapacağımız birçok şey için büyük sözler verirdi ve garip ama ben de ona her zaman inanırdım. Verdiği sözleri defalarca tutamamasına rağmen, ki yüzde doksan dokuz tutamıyordu, ben yine de ona inanırdım.”

Şimdi Lola ona aklını kaçırdığını söylediği için kendini kötü hissetmişti ve ona doğru uzanıp elini onun omzuna koydu. “Üzgünüm, Max.”

“Üzülme. Sen sordun ben de anlattım. Benim bunlar gibi yüzlerce anım var. Her biri diğerinden daha acınası.”

“Bence sen muhteşem bir baba olurdun. En iyisi olurdun. Bir çocuğa kendini güvende ve emniyetli hissettirecek türden iyi bir baba.”

Max ona bakıp sonra bakışlarını onun kolundan yüzüne doğru kaydırdı. “Sen bana bir şey mi söylemeye çalışıyorsun?”

Lola’nın onun ne demek istediğini anlaması birkaç saniyesini aldı. “Hayır. Hayır! Sana doğum kontrolü spirali kullandığımı söylemiştim.”

“Regl olmuş muydun?”

Yani, onun kesinlikle utanması yoktu ve Lola elini onun omzundan çekti. “Evet, döndükten birkaç gün sonra oldum.”

“Teşekkürler, Tanrım!”

Onun rahatladığı o kadar barizdi, o kadar içtendi ki sanki Lola’ya tokat atmış gibi hissettirmişti. Şu anda bir bebek iyi bir fikir olmayabilirdi, fakat sanki infazı ertelenmiş gibi davranmak zorunda da değildi. “Bu sanki ölümden daha beter bir şey

olacaktıymış gibi davranman gerekmezdi.” Lola kollarını göğüslerinin altında birleştirdi ve pencereden dışarıya doğru baktı. Sık ağaçlara ve yoldaki diğer arabalara baktı. O, *onu* iyi hissettirmeye çalışıyordu fakat Max ise ona kendini ezik biri gibi hissettirmişti. “Ben o kadar da kötü biri değilim.”

“Sen hiç kötü biri değilsin.”

“Vay canına, teşekkürler.”

Jeep tuğla bir konak yoluna girdi ve Max başının üzerine uzanıp garaj kapısını açmak için düğmeye bastı. Konağın ön tarafındaki birinci ve ikinci katlar sanki içeride biri varmış gibi ısıtılmıştı.

Garaj kapısı arkalarından kapanırken Max, “Sen yarın öğlen hâlâ uçakla dönmeyi düşünüyor musun?” diye sordu.

“Evet.”

Max onun valizini ve kendi sırt çantasını arka koltuktan aldı ve Lola onu merdivenlerden karanlık mutfığa doğru takip etti. Verandanın ışığı lavabonun üzerindeki bir pencereden içeri süzülüyordu ve Max onu dar bir koridordan ön taraftaki salona doğru yönlendirirken hafif eskimiş duvar kağıtlarını ve yıpranmış yer döşemelerini gördü. Bordo renkli kadife kalın perdeler çekilmiş ve yoğun pembe cam avizde tek bir ampul yanıyordu. Ahşap zemin yeni cilalanmış gibi görünüyordu, fakat duvarlardaki kırmızı ve altın renkli duvar kağıdının yarısı soyulmuştu. Daha yeni görünen mavi ve bej çizgili mobilyalar ve meşe ağacından masalar ise tam döşenmemiş salona hiç yakışmamıştı.

Max, orjinal şöminenin içine yerleştirilmiş olan odun sobasının önünde diz çökerken, “Rahatına bak,” dedi. Max odunu yakarken Lola da onun yanına diz çöktü. Birkaç dakika sonra alev alev yanan bir ateş yakmıştı ve Sam’in evinden aldıkları her şeyi birlikte alevlerin içine atarak ateşi daha da büyüttüler.

Max, Lola’yı çok üzen ve utanç duymasına neden olan fo-

toğrafları ona verdi ve Lola da onları teker teker şöminenin içine attı. Çıkan her duman resimlerin etrafından kıvrılarak yükseliyordu ve negatifler sanki omuzlarından tonlarca ağırlık kalkmış gibi üzerindeki yükü küle çeviriyordu. Artık özgürdü. Sonunda. Max'in sayesinde.

Max şöminenin içinde hiddetle yanan alevlerin üzerine kapısını kapattı. Hiçbir erkek onun için bu kadar riske girmemişti ve bunun karşılığını ona nasıl ödeyeceğini düşündü. "Sen bana bu akşam benim için yaptıklarının karşılığında sana borcumu nasıl ödeyeceğimi hiç söylemedin."

"Önemli değil, endişe etmene gerek yok." Max ayağa kalktı ve ona da ayağa kalkması için yardım etti. "Sen bana bir şey borçlu değilsin. Bu gecedен sonra artık sonunda benden kurtulabilirsin."

Ondan kurtulmak mı? Max'i bir daha hiç görmeme düşüncesi onun göğsünü sıkıştırmıştı ve onun bu sözleri kalbini paramparça edince Max'in onu Foggy Bottom'da öptüğü an ile şu an arasında bir yerde ona tamamen aşık olduğunu farketmişti. Ya da belki de bu aslında bu gece olmamıştı bile. Belki de ona ilk defa evinin kapısını açtığı anda onun elinde bir diş fırçasıyla kapısında duruyor olduğu zaman aşık olmuştu.

Ya da belki de ondan bile önce aşık olmuştu. *Dora Mae*'de fırtına sırasında Max ona sarıldığında ya da uyuşturucu kaçakçılarının teknesiyle Florida'ya doğru hızla ilerlerlerken ve Max teknedeki tek battaniye ile onu sımsıkı sardığında aşık olmuştu. Ya da belki de aşkı artık ruhuna derin bir şekilde işleyene kadar bu anların her birinde ona biraz biraz aşık olmuştu.

Max onların kendi yollarına gitmelerini istemişti, fakat Lola onun hayatında olmadığını hayal edemiyordu. Lola ona kalbinde neler hissettiğini söylemek için ağzını açtı, fakat boğazı düğümlendi.

Max onun bir şey söylemeye çabaladığını görünce, "Ne oldu,

Lola?" diye sordu.

Lola sanki ne olduğunu bilmiyormuş gibi başını iki yana salladı. Fakat biliyordu. Boyası dökülmüş aksesuarın ışığı altında dururken aşık olmanın bu kadar can yakıcı ya da ürkütücü olmaması gerektiğini biliyordu. Lola, "Max," diye söze başladı ve elini onun göğsüne koydu, "Ben senden kurtulmak istemiyorum. Lütfen, ben arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm."

Max sanki midesine yumruk yemiş gibi aldığı nefesi hızla ciğerlerinden dışarı verdi. Başını eğip ona baktı; göğsünün üzerindeki eline baktı ve derin bir nefes çekip, "Arkadaş mı? Tanrım, sen bana bilerek mi eziyet ediyorsun?"

Lola başını kaldırıp onun yüzüne baktı, siyah saçlarına ve kaşlarına baktı. üst dudağının ve cezbedici ağzının derin çizgisine baktı. "Benimle olmak bir eziyet mi?"

Max boğuk bir inilti ile, "Evet," diye cevap verdi. Lola bir adım geri çekildi, fakat Max onu göğsüne doğru çekti ve kulağına, "Senin yakınında olmak en berbat eziyet. Aklımdan hiç çıkmıyorsun. Saçlarının kokusu, teninin dokusu. Sen yanımdayken kontrolümü kaybetmekten korkuyorum."

Bu bir aşk ilanı değildi, fakat öyle samimiydi ki bu Lola'nın umutlarını beslemiş ve kalbini ısıtmıştı. "Ben kontrolünü kaybetmeni istiyorum."

Max'in parmakları onun file bluzünün üzerinden çıplak sırtını okşadı. "Tatlım, eminim bunu yapmamı istemezsin."

"Yanılıyorsun." Lola onun boynunun yan tarafını öptü. "Ben kontrolünü kaybetmeni ve beni alıp götürmeni istiyorum."

"Seni incitmek istemiyorum." Max avucunu onun yanağına koydu ve onun yüzüne bakabilecek kadar geri çekildi. "Bir defanın yetmeyeceğinden korkuyorum. İkimizden biri ölene kadar seni sevmeye doyamayacağımdan korkuyorum."

Lola onun bileğini tuttu ve avucunun iç kısmını öpüp sonra ısırdı. “Bana uyar, Max,” diye fısıldadı.

Max onun çenesini parmaklarının arasına aldı, yüzünü yukarı doğru kaldırdı ve dudaklarını onun dudaklarının üzerine alçalttı. Onun dudaklarına cezbedici öpücükler kondurdu, sonra nemli dili ile dudaklarının içine akın etti ve kanını alev alev yakıp içini ısıttı. Lola parmaklarını onun saçlarının yanından geçirip başının arkasını tuttu. Max’in evinin kısmen yenilenmiş salonunda ayakta durmuşken Lola onun aniden kontrolünü kaybettiğini hissetti. Öpüşleri daha da sıcak, daha ıslak ve daha doyumsuz olmuştu. Lola’yı sanki ciğerlerindeki nefesi yalnızca ondan alıyormuşçasına öpüyordu. Max onun çenesini bıraktı ve elleri üzerinde, vücudunda yukarı aşağı, ona dokunabildiği kadar fazla dokunmaya çalışarak hareket etti. Lola’nın kollarında, belinde, sırtında, bluzünün üzerinde yukarı aşağı gezindi. Poposunda ve kalçalarında. Onu eteğinin etrafından kavrayıp sonunda yan tarafındaki fermuarı açtı ve etek bacaklarından aşağı, ayaklarına kadar sıyrıldı.

Max’in göğsünden derin bir inilti yükseldi ve dudaklarını onun dudaklarından adeta koparıp çekti. Heyecanlı bakışları birbirlerine kilitlendi, birbirine geçmiş nefes alış verişleri sessizliğin içindeki tek sestti.

Max’in elleri onun bluzünün alt kısmını kavradı ve başının üzerinden çekip çıkardı. “İstediğin bu mu?” diye sordu ve blüzü ayaklarının altına attı.

“Evet.”

Lola onun gömleğini pantolonunun içinden çıkarıp başının üzerinden çekip attı. Max’in gömleği de yere düşüp onun blüzüyle buluştu ve Lola ellerini onun çıplak göğsünde gezdirdi, parmaklarını onun tüylerinin arasından kaydırıldı. Boynunun etrafındaki soğuk altın zincire dokundu ve aralanmış dudaklarını onun boynunun yanına bastırdı ve sert bir şekilde emdi.

Max, dizlerini kırıp onu omzuna alırken, “O zaman sıkı tutsan iyi edersin,” dedi. Max doğruldu ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu baş aşağı etti. “Bu daha da şiddetlenebilir.”

“Max, ne yapıyorsun?”

“Kontrolümü daha fazla kaybedip seni yere atmadan önce yatağa götürüyorum.”

Max onu odadan dışarı taşıırken, Lola, “Ben yürüyebilirim,” diye karşı çıktı. Sandaletinin önce biri, sonra diğeri ayağından çıkıp yere düştü.

“Ama bu çok uzun sürmez.” Bu arsız konuşmasının ardından onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Max onu birkaç dar merdivenden yukarıya taşıyıp bir-iki kapalı kapının yanından konak evinin arka tarafındaki bir odaya götürürken, Lola elleriyle onun sırtının aşağı kısmına tutundu. Max kapıyı ayağıyla tekmeleyip arkalarından kapattı ve ay ışığı geniş açılı pencereden ekose örtü ile kaplı dövmе demirden yatağın üzerine süzülüyordu. Max onu yere indirdi ve Lola onun karşısında üzerinde yalnızca mor sütyeni ve tanga iç çamaşırıyla kalakaldı.

Max bir an için hiçbir şey söylemedi. Yalnızca ona baktı, cüzdanını ve siyah çağrı cihazını yatağın yanındaki komodine fırlatırken bakışları arzuyla kısılmıştı. Sonra botlarının iplerini çözdü ve onları yere attı. “O barda içine ne giydiğini bilmemem iyi oldu.” Pantolonunu ayaklarına indirdi, sonra çoraplarıyla birlikte onu da kenara attı. “Ellerimi o bluzün altından daldırıp Scooter’a hoş bir anı bırakmamak için fazla zorlandım.”

Lola başını eğip sütyeninin ön kısmındaki saten fiyonklara baktı. “Bunu beğendin mi?”

“Evet.” Lola tekrardan başını kaldırıp baktığında Max tamamen çıplaktı ve ona doğru geliyordu. “Beğendim ve seni de beğeniyorum,” dedi ve Max’in onu kendi ılık vücuduna

doğru çekip penisinin onun çıplak tenine dokunmasıyla Lola hafifçe titredi.

Max parmaklarını onun saçlarına daldırıp başını geriye doğru yatırdı ve onu dudaklarından, boynundan sonra tekrar dudaklarından öptü. Alev alev yakan öpücükler arasında Max ona yapmak istediği şeyleri mırıldandı. Eğer Lola onu bu kadar arzulamasa, onu utandıracak türden şeylerdi. Lola'nın bedeninin arkaya doğru kıvrılmasına neden olan açık saçık sözlerdi. Max çıplak kalçalarını onun kalçalarının arasına itti ve onun kasıklarını sert bir şekilde kendi sertliği ile temas ettirdi.

Max onun üzerinde gelip giderken, Lola, "Max," diye fısıldadı, Max'in sıcak teni ile onunki arasında duran tek şey hislerinin yoğunlaşıp toplandığı küçük ipek iç çamaşırıydı. Max'in hızlı parmakları onun sütyeninin ön kısmındaki ipleri gevşetti. Lola'nın göğüsleri ortaya çıkana kadar her birini tek tek çözdü. Sütyen daha yere düşmeden Max'in elleri onun üzerindeydi. Dokunuyor, kavıyor, avucunun içiyle göğüs uçlarında daireler çiziyordu. Max'in dudakları onun tutkulu öpücüklerini doyuruyordu ve sonunda onun kalçalarının arkasından tutup kaldırarak bacaklarını kendi beline doladı. Pürüzsüz sertliği onun artık arzuyla kayganlaşmış olan tangasının en dar kısmına saplandı. Max iki elini de yan kısımlarından sırtına doğru kaydırıp onun yanaklarını avucuna aldı ve onu kendi vücuduna doğru çekip göğüslerini kendi göğsüne bastırdı.

Elleri Lola'nın arkasında yatağa taşıdı ve onunla birlikte yatağın ortasına düştü. Max kendi ağırlığı ve arzusuyla Lola'yı yatağa yapıştırarak üste çıkmıştı. İki elini onun omuzlarının yanında yatağa bastırdı ve başını eğip Lola'ya baktı, bakışları kontrolünü kaybetmişlikle bir aç kurt gibiydi. İnce altın maddalyonu aralarında sallanıyor ve Lola'nın yanağına çarpıyordu. Lola kısa tırnaklarını onun karnındaki ve göğsündeki dalgalı kaslarının üzerinde ve göğsündeki kısa tüylerin arasında gezdirip koyu renk göğüs uçlarını okşuyordu. Lola baş parmaklarını onun göğüs uçlarına sürerken Max'in nefesi ciğerlerinden bir

rüzgâr gibi çıktı. “Senin harika bir vücudun var, Max.” Lola onu göğsünden itti ve arkaya doğru yatırıp yüzüne baktı. Tutkuyla kısılmış mavi gözlerinin içine baktı. Güçlü çenesi sımsıkı kenetlenmişti ve dudakları onun öpücükleriyle ıslanmıştı. “Sana bakmak her yerimi alev alev yakıyor ve içimde bir açlık uyandırıyor” Lola aşağı doğru eğildi ve Max’in kulak memesini yalarken göğüsleri onun göğsüne sürtündü. “Beni her yerini azar azar ısırmaya zorluyor.”

Aniden, Max pozisyonlarını değiştirdi ve onu tekrardan sırt üstü yatırıp üzerinde çıktı. “Bu gece ben senin her yerini ısıracam.” Max onu göz kapaklarından, burnundan ve çenesinden öptü. “Tam buradan başlayarak.” Lola’yı boynunun çukurundaki en hassas noktadan öpüp aşağı doğru kaydı. Sıcak dudaklarını onun göğsünün üst kısmına doğru kaydırды ve yumuşak diliyle ucunu yaladı. Göğsünün derinliğinden Lola onun arzu ve heyecanının iniltisini duyuyordu. Max onun sertleşmiş pembe göğüs uçlarından birini emdi ve göğüslerinin yan kısımlarını avuçlayıp dudaklarını onun göğüs kıvrımlarına bastırdı. Sonra aşağı doğru kayıp karnının üzerinden göbek deliğine ve oradan da kasıklarına doğru ıslak öpücükler kondurdu. Max onun tangasının bel kısmından tutup bacaklarından aşağı sıyırdı ve çıkarıp yere fırlattı.

Max artık Lola’nın kalçalarının arasında rahat hareket ediyordu, sonra kasıklarının üzerini kocaman ve ıslak bir şekilde öptü. Lola sanki üzerine sıcak bir akıntı vurmuş gibi içine küçük tatlı bir ürperti yayıldığını hissetti. Max’in dokunuşları en son seviştiklerinden daha farklıydı. Daha içten. Daha sahiplenici. Bunu kalbinin ve ruhunun derinliklerinde hissediyordu. Dokunuşlarının verdiği his göğsünü adeta bir balon gibi şişirmişti ve sanki havada süzülecekmiş gibi hissediyordu.

Lola nefes nefese, “Max,” dedi, “beni öldürüyorsun.”

“Henüz değil.” Max dudaklarını onun kalçalarının iç kısmına doğru kaydırды ve elleriyle onun sırtını kavrayarak onu

gözlerinin hizasına kaldırdı ve öylece ona baktı. Lola doktor lisansı olmayan birinin bu kadar çok şey görmüş olduğunu düşünmüyordu ve tam da Max'in ona bu kadar yakından dikkatle bakması onu utandırmaya başlamışken Max onun gözlerinin içine baktı ve onu kendi dudaklarına çekti. Sıcak dudaklarının onunkileri aniden içine alışı Lola'nın nefesini kesti ve yatak çarşaflarını avucunun içine alıp çekti.

Max onun kalçalarının arasını öpüyordu ve bir yandan ona aklını başından alacak şekilde zevk çılgınlıkları attırırken kendi de zevkten inleyerek onun vücudunun diğer kısımlarına tutkulu, sıcak dokunuşlar bırakıyordu. Lola, teninin içinde ateşli bir arzu nabız gibi atarken, kontrolden çıkmış ve aklı başından gitmiş bir halde gözlerini kapadı. Max romantizm veya ilişkiler hakkında çok bir şey bilmiyor olabilirdi, fakat bir kadını nasıl tatmin edeceği hakkında bir-iki bir şey biliyordu.

Max diliyle Lola'yı okşadı, dilini onun kaygan tenine bastırdı ve neredeyse çıldırma noktasına getirecek şekilde dudaklarına doğru çekip öptü. Tekrar ve tekrar, onu tatlı tatlı doyumun eşiğine getirdi, sonra geri çekilip tekrardan dudaklarını onun kasıklarının içine yerleştirdi. Her defasında daha da uç noktalara daha çok doyuma götürüyordu ve tam da gelmek üzereyken durdu.

Lola gözlerini açtığında Max onun üzerinde duruyordu, yatağın yanındaki komodinin üzerindeki cüzdanına uzanmıştı. Sanki daha önce birçok kez yapmış gibi prezervatifi yırtıp açtı ve penisinin baş kısmından geçirdi. Prezervatifi uzun penisinden aşağı doğru geçirdi ve sonra gözlerinde hırs, arzu ve doyumslukla ona baktı. Lola kollarını ona açtı. Max bir dirseğini onun omuzlarının yanına koyup içine girerken onu dudaklarından öptü, içine öyle bütünüyle giriyordu ki Lola'yı yatağın baş kısmına doğru itiyordu. Tekrar ve tekrar daha da içine girdi, sert ve derin ve Lola onun kalçalarının her vuruşuna karşılık vermek için vücudunu geriye doğru atıyordu. İnişli çıkışlı nefesi onunkiyile uyum içinde, tekrar ve tekrar doruk

noktasına ulaşana kadar devam etti ve artık nefes alamaz hale geldi. Vücudu gerilip titrerken tenine dalga dalga zevk yayıldı ve Max'in göğsünün derinliklerinden sert bir inilti koptu.

Max İspanyolca ve İngilizce konuşurken aynı anda eziyet içinde nefes almaya çalışırken ona muhteşem sözler söylüyordu. Lola ona asıldı, Max onun içine son kez girerken Lola onu daha da kendine doğru çekip tutundu. Max kendini onun üzerine bıraktı ve Lola onu kendine yasladı. Onu yalnızca onu sevmek için çarpan kalbine doğru yasladı.

Nefes alış verişleri normale döndükten sonra Max kendini onun vücudundan çekti ve hemen yandaki banyoyu kullanmak için kalktı. Geri geldiğinde açık banyo kapısından dikkörtgen bir ışık süzüldü ve yatağın uç kısmını aydınlattı. Max örtüyü aşağı çekti ve Lola çarşafının altına, onun yanına girdi. Yüz yüze uzandılar ve Lola elini onun geniş omuzlarında ve göğsünde gezdirdi. Hiçbir adamı Max'i sevdiği gibi sevmemişti. Sanki hayatının o anına kadar yaşamış olduğu tüm sevgi ve mutluluk sadece buna bir başlangıç olmuş gibiydi. Lola ertesi günü düşünmeyecekti. Belirsiz bir gelecek için endişelenerek bu gece paylaşmış oldukları şeyi mahvetmeyecekti.

"Max? Beni hiç aklından çıkaramadığını söylediğinde gerçekten samimi miydin?"

Max sırt üstü döndü ve onu da kendine çekti. "Bu hileli bir soru mu? Eğer evet dersem, sen beni hasta bir serseri olmakla suçlayacaksın, fakat eğer hayır dersem incinip gücenecek misin?"

Lola güldü. "Hayır. Ben yalnızca birbirimize karşı her zaman dürüst olmamızı istiyorum."

Max bir kaşını yukarı kaldırdı. "Ne kadar dürüst?"

"Bütünüyle."

Max onun saçlarının bir kıvrımını kulağının arkasına aldı.

“Seninle sevişirken çıkardığın küçük titreşimlere karşı kendimde bir saplantı oluşturdum.”

“Ben titreşim sesleri mi çıkarıyorum?”

“Evet, ayrıca avuçlarımda içindeki göğüslerinin ağırlığına karşı da gerçek bir zaafım var.”

“Max?”

“Hmm?”

Lola ona onun için ne hissettiğini sormak istemişti, çıkardığı titreşim sesleri ve göğüslerinin ağırlığını değil, fakat cesaret edemedi. Parmaklarını onun siyah tüylü göğsünde duran ince altın madalyonda gezdirdi. Madalyon yıpranmıştı o yüzden ayrıntılarını çok iyi göremiyordu. “Bu nedir?”

“Bir Santa Christopher. Bu babamındı. Ben on sekiz yaşındayken bunu bana verdi.”

“Neden on sekiz yaşındayken?”

Max sırtıttı. “Benim vahşi kadınlardan korunmaya ihtiyacım olduğunu düşünüyordu.”

“Ben Katolik olmayabilirim, fakat Aziz Christopher’ın koruyucu seyahat azizi olduğunu biliyorum.” Lola nazik bir şekilde onun göğsündeki kılı çekiştirdi. “Fakat vahşi kadınlardan korunmaya ihtiyacı olan çocukların değil.”

“Ahh. Tanrım, sanırım birkaç tanesini çektin.” Max onun elini yüzünün önüne getirip tuttu.

“Konuyu değiştirme. Baban neden onu sen on sekiz yaşındayken verdi?”

Max onun parmak eklemlerini öptü. “Sırtındaki kıyafeti dışında, babam Küba’yı terk ettiği zaman yanında getirdiği tek şey buydu. Gerçekten de güvenli bir şekilde varmıştı o yüzden

bunun şans getirdiğini düşündü. Ben Deniz Kuvvetleri'ne katıldığım zaman bunu bana verdi.”

“Ve sen de kesinlikle şanslıydın.”

Max güldü ve gözlerinin kenarlarında ince çizgiler belirdi. “Çok şanslı.”

“Ben o tür bir şanstı bahsetmiyorum.”

“Ben ondan bahsediyorum. Benim gibi bir erkeğin burada olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Seninle olmanın?”

“Hayır, fakat benim gibi bir kızın seninle burada olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum.”

“Aynı şey değil. Sen çok güzelsin ve başka –“

Lola parmağını Max'in dudaklarına götürdü. “Ben seni istiyorum.” Lola elini onun yüzünün bir yanına koydu ve gözlerinin içine baktı. onu o kadar çok seviyordu ki canı yanıyordu. Göğsünde birikip içinde gittikçe daha da büyüyordu ve sonunda daha fazla içinde tutamadı. İçindeki hissi hızla dışarı vurarak, “Seni seviyorum, Max,” dedi.

Max doğruldu ve çok net bir şekilde, “Hayır, sevmiyorsun,” demeden önce ona uzun bir süre baktı.

Lola her ne kadar onun söylemesini umduğu şeyin ne olduğunu bilmese de, bunu söylemesini de beklemiyordu. “Sevmiyor muyum?”

“Hayır. Sen yalnızca sevişme sonrasında yaşanan hisse kapıldın.”

Lola onun verdiği cevaba inanamayarak bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve ona dik dik baktı. “Ne?”

“Aklını başından alacak bir ilişkiden sonra böyle olur. Ken-

dinden geçmiş olduğunda ve düzgün düşünemediğinde bu olur.”

“Sana böyle mi oluyor?”

“Hayır.”

Lola oturdu ve örtüyü göğüslerine kadar çekti. “Doğru anlayıp anlamadığıma bir bakalım.” Lola düşüncelerini bir araya toplamak için bir dakika duraksadı çünkü onu yanlış anlamak istemiyordu. Söylüyor gibi olduğu şeyi söylemiyor olma ihtimaline karşı kendine düşünme payı verdi. “Sen benim senin muhteşem bir şekilde sevişmen yüzünden aklımı başımdan alan bu cinsel ilişkiden sonra kapıldığım bir his yüzünden mi seni sevdiğimi söylediğimi düşünüyorsun?”

Max de oturdu ve ona dikkatli bir şekilde baktı, sanki her an Lola’nın onun üzerine atlayabilecek olmasından korkuyormuş gibi. “Ben böyle söylemenin bununla bir ilgisi olabileceğini düşünüyorum,” dedi sanki daha önce böyle bir şey yaşamış gibi.

“Bu sana çok fazla oluyor mu?”

“Ne?”

“Kadınların sana aşık oluyor çünkü ... çünkü ...” Lola duraksadı ve onun o kısmını gösterdi. “Çünkü sen onları mucizeler yaratan penisinle mi sersemletiyorsun?” Max çok fazla hayalperestti ve Lola’nın onu deli gibi seviyor olması onun lanetiydi. Eğer onu sevmese her şey çok daha kolay olurdu.

Max, Lola’ya onu sevdiğini söylememişti. Onu aklından çıkaramadığını evet, söylemişti. Sevdiğini ise, hayır. Gerçekte ne hissettiğini bilmek onun canını yaktığı kadar kızdırmıştı da. Lola, “Biliyor musun,” dedi ve örtüleri yana attı, “sen aşırı derecede rencide edicisin. Ben sana seni sevdiğimi söylüyorum, sen ise benim aklımın karışık olduğunu söylüyorsun. Sanki ben aptalmışım gibi ve aşk ile cinsel ilişki arasındaki farkı bilmiyormuşum gibi. Ben otuz yaşındayım; farkı biliyorum, Max.” Lola

onun dolabına doğru ilerledi ve kapılarını hızla açtı. Işığı açtı ve kendi kendine ağlamayacağını söyledi. Kendini berbat hissetti ve göğsü acıdı, fakat sakın olmaya çalışırken ağlamak için çok fazla öfkeli olduğunu fark etti. Ayrıca hislerini söylemiş olmaktan dolayı da kendini aşırı şekilde aptal gibi hissediyordu.

Lola, bir yandan onun kıyafetlerinin altını üstüne getirirken, "En azından teşekkür ederim diyebilirsin," diye devam etti. "Senin durumunda olduğumda ben her zaman böyle yaparım. Biri kendini gülünç duruma düşürüp beni sevdiğini söylediğinde ve ben de onu sevmiyor olduğumda böyle yaparım." Lola askıdan siyah ipek bir sabahlık çıkardı ve kollarını içinden geçirdi. Lola daha önce kalp kırıklığı yaşamıştı, fakat hiç bunun gibi olmamıştı.

"Ayrıca bilgin olsun," dedi bir yandan arkasını dönüp kuşağı beline bağlarken, "Ben sana bu geceki performansından önce aşık olmuştum. Ben sana cinsel ilişki ile hiçbir ilgisi olmayan birçok neden için aşık oldum."

Max dirsekleri kırılmış dizlerinin üzerinde yatakta oturuyordu, başını ellerinin arasına almıştı. Max, neredeyse Lola'nın duyamayacağı şekilde alçak bir sesle, "Ben senin aptal ya da budala olduğunu düşünmüyorum, Lola," dedi.

"Unut gitsin." Lola banyonun kapalı kapısına doğru döndü. "Söylediğim şeyi unut. Onu geri alıyorum." Lola tam kapıyı çekip açarken Max onun arkasından girip kapıyı kapadı.

Bir eliyle onun yüzünü tutup kulağına, "Artık sözünü geri alamazsın," dedi.

"Evet, alabilirim."

"Alamazsın." Max iri vücudunu onun vücuduna doğru eğdi ve onu kapıya yapıştırdı. "Seni duydum." Max'in sıcak nefesi onun alnını okşuyordu. "Beni seviyorsun, Lola. Geri almaya izin vermeyeceğim. Asla geri alamazsın."

Sesindeki bir şey Lola'nın öfkesini dindirmişti. Derin bir arzu. Açığa vurulmamış bir yalvarış. Kelimelerinde yoktuysa bile sözlerinin derinliklerinde vardı. Bu, onun kalçalarını okşayan ve beline doğru kayan ellerindeydi.

“Gitme.” Max alnını onun başının yanına, kapıya doğru yasladı. “Ben gerçek bir serseriyim, biliyorum, fakat gitme, Lola.”

“Ben bir yere gitmiyordum. Ben yalnızca valizimi alacaktım.”

“Ah.” Max onun üzerinden geri çekildi ve Lola arkasını döndü ve başını kaldırıp Max'e baktı.

“Fakat bu çok komik. Gideceğimi sandığın an yataktan gerçekten hızlı bir şekilde fırladın.”

“Kas kasılmasıydı.”

“Tabii öyledir. Bence sen beni kabul etmek istediğinden daha çok umursuyorsun. Bence bu senin ödünü koparıyor. Benim de ödümü koparıyor.”

“Seni ne korkutuyor?”

Lola onun gözlerinin içine baktı ve, “Sana aşık olmam ve bizim için bir gelecek olmaması. Çok kısa bir süre önce aniden hayatıma girmiş olman. Her şeyin çok hızlı, çok çabuk ilerlemesi ve hayatıma girdiğin gibi hızlı bir şekilde de çıkacak olman. Bir gün arkamı döneceğim ve sen gitmiş olacaksın.”

Max başını iki yana salladı ve derin bir şekilde burnundan içine bir nefes çekti. “Dinle, ben yarın ya da yarından sonraki gün veya gelecek hafta ne olacağını bilmiyorum. Ben yalnızca senin yanında değilken, hep seni düşündüğümü biliyorum. Hiçbir kadını seni arzuladığım gibi arzulamadım. Ve bu sadece fiziksel bir şey değil.” Max ellerini onun yüzünün

yanlarına koydu. “Ben senin teninin kokusunu, parmakları-
mın arasındaki saçlarının kıvrımlarını seviyorum. Cesaretini
ve kararlılığını seviyorum.” Max alnını onun alnına yasladı.
“Seninle olmayı seviyorum ve biz birlikte çok uyumluyuz. Ve
çok daha uyumlu olacağımızı da biliyorum.”

Lola, *Evet, peki ne kadar süre?* diye sormak istedi. Onun
yalnız başına bir yerlerde olduğu, hırpalandığı, vurulduğu dü-
şüncesi onun kalbini parçalıyordu, fakat bunun için ne ya-
pabilirdi ki? Onu sevmeyi bırakamadığı gibi onun önüne de
geçemezdi.

Max, bir fısıltıdan biraz daha sesli bir şekilde, “Ben seni bı-
rakmak istemiyorum,” dedi. “Ben denedim ve yapamıyorum.
Düşüncesi bile mideme kramplar sokuyor.”

“O zaman beni bırakma.”

“Bu kadar basit değil.”

“Biliyorum.” Sonra Lola en büyük korkusunu yüksek sesle
söyledi. “Ben sanki hayatının bir anlamı yokmuş gibi kendini
riske atan bir adama aşık oldum. Fakat senin hayatının benim
için bir önemi var, Max ve ben kalbimin böyle bir şeye ne
kadar dayanabileceğini bilmiyorum.”

Max gözlerini kapadı ve burnundan derin bir nefes aldı.
Gözlerini tekrar açtığında, bakışları tutku ile dolmuştu ve
dudaklarını alçaltıp onu öptü çünkü söyleyecek başka hiç-
bir şey kalmamıştı. O, tutamayacağını bildiği sözler verme-
yen bir adamdı. Lola’nın üzerindeki siyah sabahlığı yırtıp
çektir ve aynı anda her yerine dokunmaya başladı. Onu elleri
ve dudaklarıyla taparcasına sevdi ve onu tekrar yatağa taşıdı.
Onunla tekrar sevişti. Bu sefer diğerinden daha azgın bir şe-
kilde, neredeyse çılgına dönmüş gibi, sanki, onu yatakta tutar-
sa dünyayı onlardan uzaklaştırabilecekmiş gibi.

Ve işe yaradı. Onun kollarında ve onun kokusunun yayıl-

dığı örtünün altında hayat sanki durmuştu. Onun arzusunun bütün gücü ile gerçek hayatın onları korkutmasını önleyerek aralarına mesafe koymuştu.

Fakat ne zamana kadar?

BÖLÜM 16

Lola ve Max, Sam'in evine girdikten iki gün sonra Baltirmore polisi tarafından ayrı ayrı sorgulandılar. Lola, avukatını arayıp onunla Durham'daki emniyet müdürlüğünde buluşmak için plan yaptığında evine döneli yirmi dört saatten az bir zaman olmuştu. Max ve avukatı aynı sorulara Alexandria'da cevap verdiler ve her ikisini de işlenen suçla ilişkilendirecek hiçbir kanıt olmadığı için aklanmıştı.

Lola'nın Sam ile olan sorunları sonunda ortadan kalkmıştı. Aynen Max'in ön gördüğü gibi üstesinden gelinmişti. Max onun kahramanıydı, fakat Max'i sevmek onun başına gelen hem en iyi hem de en kötü şeydi. Ve her geçen gün ona daha da çok aşık oluyordu. Her hafta sonunu birlikte geçiriyorlardı ve Lola her geçen saat onunla olmanın verdiği hazla biraz daha kendinden geçiyordu. Onun sıcak dudakları ve güçlü ellerinin verdiği hazla. Onun, kendi göğüsleri üzerindeki kaslı göğsünün verdiği hazla. Max'in sıcaklığıyla sarmalanmış halde, kendini güvende ve koruma altında hissediyordu, sanki birlikte oldukları sürece başına hiçbir felaket gelemezmiş gibi. Max ona her elveda öpücüğü verdiğinde, kollarıyla Lola'yı bir öncekinden daha da sıkı sarıyordu. Sanki onu olabildiğince içine çekmeye çalışıyor gibi daha da yakınında tutuyordu.

Max ona, onu sevdiğini söylememişti. Henüz değil. Lola pat diye onu sevdiğini söylediğinden beri üç hafta geçmişti, fakat Max'in de onu sevdiğinden oldukça emindi. Hiçbir adam bir kadına böyle bakıp, ona Max'in dokunduğu gibi dokunup da aşık olmamış olamazdı. Yine de, Lola asıl sözleri onun

dudaklarından duymayı arzuluyordu.

Hafta içi birlikte olamadıkları günler Max onu her gece ve gündüz isteyken arıyordu. Bazen sadece yenilebilir bir iç çamaşırı tasarlayıp tasarlamadığını soruyordu.

Lola ona, "Acıktın mı, Max?" diye soruyordu.

Max de, "Evet," diye cevap veriyordu. "Sana açım."

Çok kısa bir süre içinde Lola hayattan keyif almaya aynı anda da ondan gelen telefonlardan da korkmaya başlamıştı. Lola bir yandan endişeyle nefesini tutarken bir yandan da onun sesi içini kıpır kıpır yapıyordu. Her gelen aramada Lola, Max'in onu Bosna'ya, Afganistan'a ya da Irak'a gidiyor olduğunu söylemesini bekliyordu. Her ne kadar nereye gittiğini söylemeyecekse de yalnızca gidiyor olduğunu haber vermek için arıyordu.

Max'in hayatını yaşama şekli Lola'nın elinde olmayan bir şeydi. Onun kontrolü dışındaydı. Lola ondan kendisi için hayatını değiştirmesini istemeyecekti. Yalnızca onun Nassau fiyaskosu yüzünden başının çok fazla belaya girmiş olması ve hükümetin onun elinden şifre çözücüsünü alıp ismini gizli siyah defterlerinden silmiş olmalarını umuyor ve bunun için dua ediyordu.

Lola onun sürekli bir çağrı cihazı taşıdığını biliyordu ve hükümetin onun numarasını kaybetmiş olmasını umuyordu. Fakat derinlerde bir yerde cihazın ötmesine an meselesi olduğunu da biliyordu. Bunun olacağına dair içinde hiçbir şüphe yoktu.

Bu sadece onun sandığından daha çabuk olmuştu, o ve Baby'nin hafta sonu kahvaltısı için Max'in yanına gittikleri gün olmuştu. Max ona çörek kızartmış ve kahve yapmıştı ve günü birlikte, Max'in mutfağındaki korkunç duvar kağıtlarını sökerek geçireceklerdi. Lola ona kendisinin ve Baby'nin fotoğrafını getirmişti ve resmi köpek bisküvileri ile desenli gümüş bir çerçevenin içine koymuştu. Max'in de resimlerini

çekmek için fotoğraf makinasını getirmişti. Böylece hepsinin birlikte resimleri olacaktı. Onun, Max'in ve Baby'nin. Gerçek bir aile gibi.

Lola'nın buna hiç fırsatı olmamıştı. Max'in çağrı cihazı Baby'yi iri bir parça kepekli çörekle beslerken ikinci kahvesini içtiği sırada öttü. Mutfak masasının karşısında bakışları buluştu ve Lola anlamıştı. Buraya kadardı.

Max üzerinde yalnızca beyaz bir şort boxer ile masadan kalktı ve evin arka tarafındaki ofise doğru ilerledi. Sonra Lola kapının kapandığını duydu, karnı sıkıştı ve midesi bulandı. Baş zonkluyordu ve kalbi hızlı hızlı atıyordu. Göğsü sanki içine göçüyormuş gibiydi ve bakışları mutfağın içinde oradan oraya dolaşıyordu. Kahve makinasının, mikserin ve buzdolabına yapıştırılmış olan mıknatıslı şişe açacağıının üzerinde. Değiştiremeyecekleri duvar kağıdının üzerinde dolaşıyordu.

Max tekrar geldiğinde elinde spor bir çana ve sırt çantası taşıyordu. Dudağının bir köşesinde bunun Lola'nın en kötü kabusu olduğunu doğrulayan tatsız bir çizgi belirmişti. Daha Max ağzını açmadan Lola onun ne söyleyeceğini biliyordu.

"Gitmem gerek ve ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

Lola, Baby'yi kucaklayıp Max'in karşısında ayağa kalktı. "Yani ne zaman döneceğini ya da dönüp dönmeyeceğini bilmiyorsun demek istedin."

"Döndüğüm zaman konuşuruz."

Lola başını iki yana salladı. En başından beri bu an geldiğinde ne yapacağını düşünmüştü ve şimdi biliyordu. "Ben bunu yapamam, Max. Ben seni seviyorum, fakat böyle yaşayamam. Geri döndüğünde seni bekliyor olmayacağım."

"Bunu yapma, Lola. Bunu halledebiliriz." Max çantaları yere bıraktı ve ona doğru ilerledi. Lola, "Hayır," dedi, fakat kalbi ona kollarını onun boynuna dolayıp sarılmasını söylüyordu. Sarılıp bir daha hiç bırakmamasını. "Neden gitmek zorunda

olduğunu anlamıyorum,” dedi, sesi şaşırtıcı bir şekilde sakindi. “Ne var ki *isteyerek* gidiyorsun. Senden kalmanı istemeyeceğim, Max. Benim için kalmanı istemeyeceğim. Bunu senden asla istemeyeceğim. Ayrıca, kalmayacağını da biliyorum. Ve bu da anlamadığım başka bir şey. Belki ben seni seviyorum. Belki de sen beni gerçekten sevmeyeceksin,” dedi, gerçekten Max’in kendisini sevmiyor olabileceği gerçeğiyle yüzleşerek. Onu sevmesini o kadar çok istiyordu ki onun duygu dolu öpücüklerini onun hissettiğinden daha çok hissediyordu. Onun hissedebileceğinden daha çok. “Belki eğer daha güçlü bir insan olsaydım, senin yürüyüp gitmeni izleyebilirdim, hırpalanıp, eziyet görüp ya da vurulacağını bilmeden yaşayabilirdim. Ya da bir üçüncü dünya ülkesinde yapayalnız ölüp ölmeyeceğini bilmeden. Elini tutacak hiç kimsenin olmadığını bilmeden.” Lola’nın sesi boğazında düğümlenmişti ve başını iki yana salladı. “Ben o kadar güçlü değilim ve sen gidip ihtiyaç duyduğun her ne ise onu karşılayıp, hayatını tanımadığın, bilmediğin insanlar için ve sırf senden kurtulabilmek için işlemediğin bir suç yüzünden seni tutuklattıran hükümet için riske atabilesin diye bunu tekrar ve tekrar yaşamayacağım.”

“Böyle gitme, Lola.” Max parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Bakışlarındaki ızdırap Lola’nın ruhunu paramparça etmişti. “Döndüğüm zaman konuşacağız. Lütfen kal.”

“Kalmamı sağlayacak bir şey söyle.”

Max içine bir nefes çekti ve yavaşça dışarı verdi. Elleri iki yanına düştü. “Seni seviyorum.”

Bu hiç adil değildi. Bu iki kelime onun ne zamandır duymayı beklediği sözlerdi. Şimdi ise onun kalbini parçalayıp içini kanatmıştı. Lola onun bu sözleri daha önce hiçbir kadına söylemediğinden emindi, fakat yeterli değildi. Lola ona acıdı. Kendine daha da çok acıdı. Birlikte geçiremeyecekleri hayata acıdı. “Ben daha fazlasını hak ediyorum. Ben, benimle yaşlanmak isteyecek kadar beni seven bir adamı hak ediyorum.”

“Bu o kadar basit değil.”

“Evet, basit, Max.”

“Hayır!” Max’in iki yanına indirmiş olduğu elleri yumruk şeklini almıştı. “Sen benim hayatımdan senin için vazgeçmemi istiyorsun. Sen benim olduğum kişiden farklı bir kişiye dönüşmemi istiyorsun.”

“Ben senden hiçbir şey yapmanı istemiyorum. Ben senin öldürülmeni izlemek için seni çok fazla sevdiğimi söylüyorum.”

“Ben ölmeyeceğim, Lola.”

“Evet, öleceksin. Belki bu sefer değil, fakat öleceksin. Ve ben de hayatımı acaba o gün bugün mü diye merak ederek geçirmeyeceğim.” Lola, Max’i evinin mutfağında, kendisini sevdiğini söyleyen ve kalması için ona yalvaran güzel mavi gözlerine son bir kez baktı ve kendini odadan çıkmak için zorladı. Ondan uzaklaşmak şimdiye kadar yapmış olduğu en zor şeydi.

Köpeğini göğsüne yaslayıp Max’in yatak odasına çıktı ve Louis Vuitton seyahat çantasını aldı. Kırılmış olan kalbi kalmak için can atarken, çünkü onunla her şart altında yaşamak onsuz yaşamaktan çok daha iyi olduğu için kalmak için can atarken, çabucak üzerini giyindi. Lola bir yandan Max’in fikrini değiştirdiğini ve ondan tekrar kalmasını rica etmek için yukarı çıkan ayak seslerini duymayı ummuştu. Fakat hiçbir şey olmamıştı.

Lola dışarı çıkmadan önce Max’in yatak odasına son bir kez göz gezdirdi. Ekose örtülü çift kişilik yatağa baktı. Şifoniyerinin üzerinde onun ve babasının eskimiş bir kapı girişinde dururlarkenki tek bir fotoğraf ve bir yanından sarkan boncuklar vardı. Onun yanında ise ona vermiş olduğu kendisinin ve Baby’nin resmi vardı. Çok hüznü dolu ve yapayalnız duruyordu, böylece odadan çıkıp merdivenlerden aşağı indi. Max salonda durmuş ön camdan sokağa doğru bakıyordu.

Lola kurumuş gözleriyle onun güzel başının arkasına, geniş omuzlarına son bir kez baktı. Eğer Max arkasına dönüp ona baksa, Lola kapıdan çıkıp gidebilecek gücü kendinde bulabilir miydi pek emin değildi. "Elveda, Max," dedi.

Fakat Max dönüp ona bakmadı ve Lola titreyen dizleri ve elleriyle Max'in konak evinden dışarı çıktı. Çantasını ve Baby'yi BMW'sinin arka koltuğuna koydu, sonra arabaya binip motoru çalıştırdı. Arkasına bakmadan sürüp gitti. Yarım kilometre kadar ilerleyene kadar ağlamadı. Fredericksburg'e gelene kadar kendini bırakmadı.

Arabasını otoyoldan bir Best Western otelinin park yerine çekmek zorunda kaldı. Göz yaşları yanaklarından akıp giderken kollarını direksiyona koyup kendini bıraktı. Hıçkırıklar göğsünden boşandı ve kalbini parçaladı.

O ana kadar aşkın bu kadar kötü hissettirebileceğinin hiç farkına varmamıştı. Daha önce de aşık olmuştu, fakat böyle değil. Böyle kendini paramparça olmuş gibi hissettiği türden değildi.

Lola eve kadar dört saatlik bir yolculuk yapamayacağını farkedene kadar ne kadar süredir arabada oturmuş olduğunu bilmiyordu. Başı zonkluyordu ve gözleri batıyordu fakat aynı zamanda da yaşlar içindeydi. Çantasından siyah güneş gözlüklerini çıkardı ve Best Western'in lobisine doğru ilerledi. O ve Baby buz makinasının yanında bir oda tuttular ve Lola aklının dağılmasını umarak televizyonu açtı. Fakat hiçbir şey Max'i kaybetmiş olmanın verdiği acıyı dindirmiyordu. Eğer hâlâ evde olduğunu bilse onu arayıp o sözlerin hiçbirini gerçekten söylemek istemediğini söylerdi. Fikrini değiştirdiğini, süreceği yere kadar onunla her şart altında birlikte olmayı istediğini söylerdi. Fakat evde olmadığını biliyordu, tıpkı şimdi dışarı çıkmazsa bu sahnenin tekrar ve tekrar ve tekrar yaşanacağını bildiği gibi.

Baby de sanki Max'i kaybetmiş olmanın yasını tutuyormuş

gibi sızlanarak ağladı ve Lola'nın yüzünü yaladı. Sanki o da kendini kaybolmuş ve içinde bir boşluk hissediyordu. Lola yatağa uzandı ve kollarıyla kendini sardı. Korkunç boşluk içini yiyip bitiriyordu ve telefon rehberine uzanıp sarı sayfaları çevirip numarayı çevirdi.

“Sipariş verebilir miyim, lütfen,” diyerek hıçkırıklara boğuldu. “Ben bir adet orta boy, etli, aşıklar pizzasından ve küçük boy tavuk kanatlarından istiyorum. Diyet pepsiniz var mı?”

Otuz dakika içinde kapalı perdelerin yanındaki küçük masaya oturup yağlı, ağzına layık yiyecekleri tıkmaya başlamıştı. İki dilim pizzayı ve kanatların yarısını yemişti ve sonunda yiyecekleri kenara itti. İşe yaramıyordu. Ona kendisini daha da beter hissettirmişti. Eski ve tanıdık bir ses ona bütün o şişmanlatıcı yiyecekleri kusmasını söylüyordu, fakat Lola sesi duymazdan geldi. Baby masanın üzerine çıktı ve birkaç tane sucuk aşırıldı. Lola onu azarlamaya kıyamadı. Onun acısını anlıyordu.

Ona kendisini iyi hissettirecek hiçbir şey yoktu. Ruhunun derinliklerinde hissettiği acıyı ve boşluğu alacak hiçbir şey yoktu.

* * *

C-130 uçağı bir yana yatmış ve otuz bin fite alçalmıştı. İç ışıklar kesilmiş ve aracı karanlığın içine gömüyordu. Pilot uçak kapısını açtı ve Max ıslak üniformasının, uçuş tulumunun, can yeleğinin içinde ve yirmi beş kiloluk tertibatıyla ısının beş saniyeden az bir sürede yüz derece düştüğünü hissetti. Oksijen maskesinden sabit bir şekilde nefes alıyordu ve C-130'un hareket ünitesindeki ibre düştükçe buharlaşmaz savaş gözlükleri buzlanıyordu.

Uçağın içinde Max ile birlikte üç adam daha vardı. Hepsi de

eski SEALs'dı, hepsi de sarı paraşüt tipi kemerlerle bölmelere bağlıydılar. Max adamların ikisi ile daha önce birlikte çalışmıştı ve her ikisi de deneyimli savaşçılardı. Max üçüncü adamı ise yalnızca ismen duymuştu. Adı Pete "Bom-Bom" Jozwiak'tı ve yöredeki en iyi tahrip uzmanıydı. O, bu seyahatte Max'in yüzme eşiydi ve Max adamın ünü kadar iyi olduğunu umuyordu. Beş mil aşağıda, Soledad'ın güneyindeki bir adada, bir grup Amerika karşıtı terörist eski Sovyetler Birliği'nden çalmış oldukları iki nükleer savaş başlıkları ile saklanmışlardı. Amerikan hükümeti o savaş başlıkları teröristlerin ellerinden almak istiyordu, fakat dünya ile olan ilişkilerini dengede tutmak için gizli olmayan bir şey yapamıyorlardı. Reddedilebilirliği ellerinde bulundurmamak zorundalardı ve en akılcı seçeneğin gizli ajanlar göndermek olduğunu düşünmüşlerdi. Beş gün boyunca, Max ve diğer adamlar üstleriyle buluştular ve savaş başlıklarını ortadan kaldıracak taktiksel operasyon planları ortaya koydular. En azından amaç buydu ve her zamanki gibi başarısızlık bir seçenek değildi.

Dört adam birden savaş botlarını rampanın ucuna doğru ittiler. Bir paraşüt, iletişim paketi ve takımın saldırı silahları, onları adaya götürecek olan motor ve yakıtla birlikte saldırı botuna bağlandı. Max göğsündeki GPS'in çalıştığından emin olmak için kontrol etti ve onların olmaları gerektiği alanda olduklarına ve harekete geçme zamanının geldiğine işaret edecek olan yeşil nakliye koyunun ışıklarının yanıp sönmelerini bekledi. Max hücum yeleğinin üzerindeki Velcro kablo bağlayıcılarını iki kere kontrol etti ve kalçasına bağlanmış olan 9 mm lik yarı otomatik Heckler & Koch tabancasına dokundu.

Nakliye ışıkları iki kere yanıp söndü ve dört adam saldırı botunu C-130'un dışına ittirdiler. Max emniyet halatını çözdü, rampanın ucuna gitti ve kendini karanlık gökyüzüne bıraktı. Saniyeler içinde, paraşütünün bölmeleri açıldı ve emniyet kemeriyle yukarı doğru çekildi. Sonra her şey düzleşti ve GPS'ini açıp yön verme ipiyle rotayı düzeltti ve geriye yaslanıp yolculuğun tadını çıkardı. ya da en azından

tadını çıkarmaya çalıştı. Deniz Kuvvetleri'ne katıldığından beri ilk kez karşılaşacağı şeyin heyecanına kapılmamıştı. Ona hayatta olduğunu hatırlatan adrenalini hissetmemişti. İlk kez bir uçaktan atladığında bundan keyif almamıştı ya da kendi fiziksel ve zihinsel becerilerini tahammül sınırının ötesine geçirmemişti. İlk kez Görevimiz Tehlike düşüncesi onu gaza getirmemişti. İlk kez sadece işi tamamlamak ve eve dönmek istemişti.

Max başını geriye çevirip yıldızlara baktı. Normalde, görevinin en keyif aldığı kısım buydu. Fırtına öncesi sessizlik. Bu sefer o keyifi almamıştı. Sakin olmak için fazla öfkeliydi ve Lola'yı sevdiğini söylediği ve onun da ön kapıdan çıkıp gittiği günden beri öfkeliydi. Hayır, öfke çok hafif kalıyordu. Hissettiği şey içini asit gibi yakıp kavuruyor ve aciz bir hiddetle dolduruyordu. Onunla herhangi bir birlikteliğin ona acı vereceğinin her zaman farkındaydı. Onu sevmemek için savaş vermişti, fakat sonunda bu nefes almamak için savaşmaya benzemişti. Bir süre sonra, bunun imkânsız olduğu ortaya çıkmıştı.

Senden kalmanı istemeyeceğim, Max. Benim için kalmanı istemeyeceğim, demişti. Zaten kalmayacağını da biliyorum.

Sonunda Max onun ne yapacağını hep bildiği şeyi aynen yapmıştı. Lola onun hükümet işlerinden vazgeçmesini istemişti. Kasabada bir hayat geçirmek için. Max onun hakkında yanılmamıştı, fakat haklı çıkmış olmak onu rahatlatmıyordu.

Sen gidip ihtiyaç duyduğun her ne ise onu karşılayıp, hayatını tanımadığın, bilmediğin insanlar için ve sırf senden kurtulabilmek için işlemediğin bir suç yüzünden seni tutuklattıran hükümet için riske atabilesin diye bunu tekrar ve tekrar yaşamayacağım.

O sırada, hayatını nankör bir hükümet için riske etme ihtiyacı, Kuzey Karolina'ya adeta kaçarcasına gidip, tıpkı Lola'nın ona yaptığı gibi o da Lola'nın kalbini paramparça etme arzusuna karşılık yok olmuştu. Tanrım, o bir şeytandı.

Aklında onu düşünmediği bir an kalmayana kadar beklemiş sonra da çekip gitmişti. Bıçağı onun göğsüne saplamadan önce ona aşık olmasını beklemişti. Sonra da daha derine batırmak için onu sevdiğini söylemesini beklemişti. Şeytansı ve haince.

Max yükseklikölçerini kontrol etti ve oksijen maskesini çekip çıkardı. İçine biraz temiz hava çekti, fakat bu onun aklını başına toplamasına yardımcı olmadı.

Ben daha fazlasını hak ediyorum. Ben, benimle yaşlanmak isteyecek kadar beni seven bir adamı hak ediyorum.

Max her zaman onun daha iyisini hak ettiğini düşünmüştü. Her zaman ondan çok daha iyisini bulabileceğini düşünmüştü. Yine haklıydı, fakat yine bu onun içini hiç rahatlatmamıştı. Onun başka bir adamla olması düşüncesi bıçağı öyle derinlere gömüyordu ki sanki oradan hiç çıkaramayacakmış gibi hissediyordu. Şeytansı, haince ve kindar. Eğer Dora Mae fiyaskosu ya da o zamandan beri ona yaptığı herhangi bir şey için ondan öç almak istediye harika bir iş çıkarmıştı. Çok zekiceydi. Hayatında ilk kez, bir kadına onu sevdiğini söylemişti ve karşısındaki kadın da ona bunun yeterli olmadığını söylemişti. Pekala, bu ona kafası dışında vücudunun herhangi bir yeriyle hareket etmesini söylüyordu.

Su yüzeyinden yedi buçuk metre yükseklikteyken Max paraşütünün ipini kesti. Onu dibe batırmaya yetecek kadar teçhizatı vardı ve CQC yeleşini şişirecek olan çekme kısmına dokundu. Sonra kollarını göğsünde birleştirip okyanusa dalmaya hazırlandı.

Otuz altı yıl boyunca Lola Carlyle'sız yaşamıştı. Bir otuz altı yıl daha onsuz yaşayacaktı.

Lola kurşun kalemini kulağının arkasına sıkıştırdı, sonra

boynunun arkasını ovuşturdu. Toplantı masasının etrafında, sağ yanında baş tasarımcısı, Gina ile birlikte oturan dört satış ve pazarlama üyesi vardı. Solunda ise yaratıcı direktörü oturuyordu ve birlikte Lola Giyim'in dikişsiz çizgisine yeni bir isim bulmak için bir beyin fırtınası yapmaya çalışıyorlardı.

Neredeyse Görünmez onların öğleden sonraki on üçüncü fikirleriydi. Ve on üçüncü fikir bile Lola'yı şaşırtmayı başaramamıştı.

"Yeni çizgi ikinci bir deri gibi rahat," dedi. "Yumuşak ve pürüzsüz ve çok seksi. Biz reklamın bunu yansıtmasını bekliyoruz. Bizim kısa ve enerjik bir şeye ihtiyacımız var. Rahatım ama seksiyim dedirtecek bir şey."

Etrafındaki yüzler en az kendininki gibi yorgun görünüyordu. Üç saattir bunun üzerine konuşuyorlardı ve hiç kimse zekice bir fikrin yakınından bile geçmemişti.

Gina, "Bunun içinde senin isminin geçtiği bir şey kullanmaya ne dersin, Lola? Eğlenceli ve seksi bir şey," dedi ve her ne kadar acayip uçuk şeyler çıksa da herkes kendi fikrini ortaya attı.

"Şeffaf Lola."

"Yarı şeffaf Lola."

Lola, "Şeffaf Lola ya da Bütünüyle Lola fena değil," dedi, "fakat daha iyi bir şey bulabiliriz. Tek bir kelime, mesela ... ah ..."

Biri, "Bu çizgiyi basit bir şekilde Lolita olarak adlandırabiliriz," diye ortaya atıldı.

"Evet."

"Bu hoşuma gitti."

Lola, gereğinden daha kuvvetli bir şekilde, "Hayır!" dedi. Herkes ona baktı ve Lola kulağının arkasındaki kalemi eline aldı. "Afedersiniz, ben Lolita'yı beğenmedim." Max ona Lolita derdi. Bu ismin söylenmesi bile hâlâ kanayan kalbine bıçak gibi

saplanmıştı. Max'in konak evini terk ettiğinden beri bir haftayı geçmişti ve kalbi iyileşmeye başlamamıştı bile. Ve eğer Lolita ismini duymak zorunda kalırsa, katalogda görmesi gerekirse ya da etiketin üzerinde okuması gerekirse iyileşmeyecekti de.

Toplantı odasının kapısı açıldı ve Lola'nın asistanı, Wanda, ona doğru yaklaştı.

Wanda, Lola'nın kulağına, "Burada sizi görmek isteyen bir beyefendi var," diye fısıldadı. "Sizinle konuşmadan buradan gitmeyeceğini söylüyor."

Lola söz konusu adamın iki kişiden biri olabileceğini düşündü. Sayısı belirsiz telefon aramalarını dikkate almadığı eski nişanlısı Sam ya da yakın zamanda görüşmeyi beklediği grafik tasarımcısı olabilirdi.

"Sana ismini söyledi mi?"

"Sam."

Lola'nın ilk aklına gelen Sam'in onun çıplak fotoğraflarının yok olmasında parmağı olduğunu anlamış olmasıydı. Fakat eğer durum böyleyse, o zaman Sam'in değil, polisin burada olması gerekirdi. İkinci düşündüğü ise, Sam'in ona karşı kullanacağı yeni bir şey keşfetmiş olduğuydu ve Lola iki seçeneği olduğunu düşündü: yüzleşmek ya da güvenliğe onu dışarı attırmak. Seçeneklerini gözden geçirmek için bir an bekledi ve en azından daha çirkin süprizleri ya da ona şantaj yapacak bir şeyi olup olmadığını anlamak için ne istediğini öğrenmenin daha iyi olacağını düşündü. Lola çok uzun zaman önce Sam'in yapacağı bir şeyin onu şaşırtmayacağını öğrenmişti. "Onu ofisime al," diyerek ayağa kalktı ve toplantıdan çıkmak için izin istedi.

Benim canımı daha fazla yakamaz, dedi kendi kendine, fakat koridordan geçip ofisine giderken duyduğu endişe içini kemiriyordu. Kapısının tam önünde durup beyaz tığ ile işlenmiş elbisesine baktı ve yıllar içinde mükemmelleştirdiği güzel gülümsemesini takındı. Sam'in onu tatlı bulmayacağı kesindi. Odaya girdiği zaman, Sam onu içeride bekliyordu.

Lola, her ihtimale karşı odanın kapısını açık bırakarak, “Sam,” diyerek içeri girdi. “Seni Kuzey Karolina’ya getiren şey nedir?”

Sam birkaç dakika için cevap vermedi. Sadece Lola’nın yüzüne öylece uzun uzun baktı, elbiseleri Lola’nın hatırladığından biraz daha kırıkmıştı. Belki de artık onun üzerinden para kazanamadığına göre gömleklerini kolalattırmaya göndermeye parası yetmiyordu. Belki de kırıksıklığı kendi gabardin pantolonunun içine sokması gerekecekti. Sarı saçları yakasından aşağı kadar uzayacaktı, saç sakalına karışmış ve derbeder gibi. Bir zamanlar onun yakışıklı ve heyecan verici olduğunu düşünmüştü. Onu sevdiğini düşünmüştü, fakat ona karşı hissettikleri Max için hissettiklerinin ve onun için hissedeceklerinin yakınından bile geçmiyordu.

Sam konuşmaya başlayınca sesindeki öfkeyi saklamak için uğraşmadı bile. “Sen gizlice evime girdin,” dedi.

“Polis böyle düşünmüyor ama.” Lola onun yanından geçip masasının arkasında durdu. Her zaman kendini güçlü ve rahat hissettiği yere doğru gitti. Bu işe ilk başlamaya karar verdiğinde onun yanlış yapıyor olduğunu söyleyen insanlardan bir tanesi olmuştu. Şimdi ise, başarılarla dolu iş yaşamında, Lola kendisini biraz rahatlatmış hissediyordu. Sam’in ona karşı kullanacağı her şeye göğüs gerebilirdi. “Benim şüpheli olmaktan çıkmış olduğumu bildiğinden eminim.”

“Bu benim evime gizlice girip, mülküne zarar vermesi ve benden eşya çalması için birini kiralamadığın anlamına gelmiyor.”

Lola kollarını göğüslerinin altında birleştirdi ve Sam’in ona tekrar bir bomba atıp atmayacağını öğrenmek için bekledi. “Pekala, bu alçakça ve hileli bir şey olurdu. Tıpkı senin o fotoğrafları araklayıp o internet sitesini kurman gibi. Fakat ben senin evine girmedim,” dedi, ki bu biraz doğrudu. Asıl eve girme işini Max yapmıştı, o da onu zevkle takip etmişti. “Benim

şu anında başka yerde olduğumu kanıtlayan bir şey var.”

“Evet, duydum. Yeni erkek arkadaşınlaymıydın.”

Max hiç onun erkek arkadaşı olmuş muydu? Hayır, Max bundan çok daha fazlasıydı. Kısa bir süre içinde Max onun hayatı olmuştu.

Lola, Sam’in başka bir şey söylemesini bekledi. Ayağını kaydırmasını bekledi. Ziyaretinin asıl sebebini söylemesini bekledi ve söylemediğinde ise Lola kendisi sordu, “Hepsi bu mu?” Sessizlik devam etti ve Sam’in yüzündeki ifadeden elinde başka hiçbir şey olmadığını fark etti. Başka fotoğraf yoktu. Onu incitmek için kullanabileceği hiçbir şey.

Sam yine de onu incitecek bir şey denemişti ve eskiden Lola’yı çıldırtacak bir şey söyleyip onun tepesini attırdı. “Erkek arkadaşın kadınlarını şişman seviyor olmalı.”

Lola’nın gülümsemesi içten bir hal aldı ve gülmeye başladı. Sam onun her zaman zayıf, hasta ve güvensiz olmasını istemişti. Muhtaç olmasını. Lola artık onun düşüncelerini umursayan biri değildi ve o çıplak fotoğraflar olmadan Lola’yı kızdıracak gücü zaten yoktu. Lola başını iki yana salladı. “O benim vücudumu olduğu gibi seviyor.” Lola ona gerçeği söylemişti. Onun Max ile olan sorunu hiçbir zaman kiloyla ya da görünümle alakalı olmamıştı. Bir bakış atmasıyla, ona her zaman kendini çekici ve güzel hissettiriyordu. Zayıf olması ve kendisini koruyacak bir adama ihtiyacı olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bunun tamamen kendisini tehlikeye atmasıyla ilgisi vardı.

Sam konuşmayınca Lola bir kaşını yukarı kaldırdı. “Sen onca yolu sırf beni evine girmekle suçlayıp bana kötü sözler söylemeye mi geldin?”

“Ben sadece sana beni aptal yerine koyamadığını söylemek için geldim. Senin de bunda parmağın olduğunu biliyorum.”

“Şimdi söylemiş oldun işte.” Lola telefonunda bir tuşa bastı. “Wanda, güvenliği çağır, lütfen. Davetsiz misafirimize çıkışın

gösterilmesi gerekiyor.”

“Sen beni dışarı mı atıyorsun?”

“Aynen öyle.” Lola parmağını düğmeden çekti. “Ayrıca buraya bir daha gelersen hakkında taciz davası açarım.”

Lola, Sam’in dışarı çıkışını izlerken ondan son kez tamamen kurtulduğunu hissetti. Tekrar toplantı odasına doğru ilerlerken, keşke Max’e olan hislerinin de bu kadar kolay üstesinden gelebilseydi, diye düşündü. Fakat Max’i atlatabileceğinden şüpheleri vardı.

Wanda toplantıyı tekrar böldüğünde Lola yerine henüz oturmuştu.

Wanda, “Sizi görmek isteyen başka bir beyefendi daha var. Bu seferki ismini vermiyor,” diyerek devam etti, “fakat size eğer onunla hemen görüşmezseniz siz onunla görüşene kadar köpeğinize el koyacağını söylememi istedi.”

Eğer böyle bir şey mümkünse, Lola’nın sanki kırılmış kalbi durmuş ve aynı anda da deli gibi atmaya başlamıştı.

“Güvenliği çağırmalı mıyım?”

Sanki güvenlik Max Zamora’yı durdurabilirmiş gibi.

“Hayır.” Lola ayağa kalktı ve masanın üzerindeki dosyayı kapattı. “Hep birlikte on beş dakikalık bir ara verelim,” diye önerdi. Sonra o ve Wanda tekrardan kapıya doğru yönelirlerken, Lola asistanına bakıp, “Bay Zamora’yı ofisime alın,” dedi.

“Korkarım o çoktan sizin ofisinizde.”

Lola koridor boyunca ilerlerken, “Tabii ki öyle,” diye mırıldandı. Bir kez daha kapalı kapının önünde durdu ve derin bir nefes aldı. Max ile baş etmek Sam ile baş etmekten çok daha zorlayıcı olacaktı. Elini kramp girmiş midesine götürdü ve içeri girdi. Ve işte orada duruyordu. Arkası dönük bir şekilde her zamanki gibi uzun boylu ve gösterişli. Üzerine giydiği mavi, ince pamuklu gömleğini koyu bej pantolonunun

içine koymuştu ve tavandaki havalandırma pervanesi koyu renk saçının bir telini bile kıpırdatmıyordu. Kapının sesiyle, Max arkasını döndü ve odanın diğer ucundan gözleri buluştu. Max, "Merhaba Lola," dedi. Yakışıklı yüzünü lekeleyen hiçbir morluk yoktu ve onun sıcak bakışları kendi vücudu üzerinde yukarı aşağı gezinirken içinden rahat bir nefes aldı. "Üzerine giydiğin şey ne öyle? Dantel masa örtüsü mü?"

Her zamanki gibi sesi onun içini ısıtmıştı. O, hayattaydı, fakat yorgun görünüyordu. Ayrıca öyle iyi görünüyordu ki odanın diğer tarafına koşup kendini onun iri kollarına atmamak için kendi içinde savaş vermek zorunda kalmıştı. Sırtını kaplanmış kapıya yasladı ve piriç kaplama kapı kulpuna tutundu. "Burada ne yapıyorsun, Max?"

"Seni arıyordum."

Lola onunla konuşmak istemiyordu, özellikle de yalnızken. Ona güvenmiyordu, fakat daha çok kendine güvenmiyordu. Başını eğip ince uzun sandallarına baktı çünkü onun gözlerinin içine bakamıyordu, ona kendisini her şekilde sevmesi için yalvarmaktan korkuyordu. Her ne kadar onu içten içe paramparça etse de yapmak istediği her ne ise bununla yaşayabileceğini söylemekten korkuyordu. "Gelmemeliydin."

"Seni seviyorum."

Lola gözlerini kapadı ve o sözleri kalbinden dışarı atmaya çalıştı. "Önemi yok."

"Ne demek önemi yok?" Lola ona gitmeyeceğine göre Max ona gelmişti. "Ben bana bunun bir önemi olmadığını söylemen için geçen bir hafta boyunca lanet olası şekilde fazla şey yaşadım. Neredeyse ölüyordum ve ilk kez, gerçek anlamda her şeye boşverdim!" Max onu omuzlarından kavradı ve Lola başını kaldırıp ona baktı. Avuçlarının sıcaklığı tığ ile işlenmiş pamuklu elbisesinin içine sızıyor ve kollarından dirseklerine kadar küçük ılık bir ürperti yayıyordu. "Her şeye boşverdim çünkü seni seviyorum." Lola geri çekilmeye çalıştı,

fakat Max'in elleri onu daha da sıkı kavradı ve onu kendi yüzüne bakmaya zorladı. Lola onun gözlerindeki ızdıraba ve alnını kırıştıran çizgilere baktı. "Beni bırakıp gittiğinde öyle öfkelenmişim ki sisten etrafımı zar zor görüyordum. Sana karşı içimde alevlenen güçlü bir öfke vardı, fakat gitmene izin vererek kendimi yenilediğimi düşünmüştüm." Max başını iki yana salladı. "Fakat yapamadım. Kendimi ne kadar zorlasam da, bir C-130 uçağından paraşütle atlamam gerektiği zaman bile önümdeki işe odaklanamadım. Aksine, tek düşünebildiğim şey sendin ve gidişinin kalbime nasıl bıçak gibi saplandığıydı. Sonra okyanusa daldım ve CQC yeleşim şişmedi. Su yüzüne çıkmak için lanet bir şekilde çırpındım, fakat üzerimdeki tüm teçhizat yirmi beş kilo ağırlığındaydı ve yukarı çıkmak yerine daha da beter dibe iniyordum."

Lola gözlerinden akan yaşları engellemeye çalışarak fakat engel olamayarak, "Bunları bana neden anlatıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü bilmeni istiyorum. Aşağı çekilirken hayatta kalmak için bugüne kadar çabaladığımdan daha çok çabaladım. Yani mücadele ettim, *çok fazla* çırpındım. Sana geri dönebilmek için mücadele ettim. Yelek beş saniye kadar sonra şişti, fakat o beş saniye bana beş yıl gibi geldi ve beni ölecek kadar korkuttu. Ben gitmek istemedim, Lola. Seni bırakmak istemedim. Ben hayattan bir yem balığı ya da savaşlarda harcanan erler gibi ölmekten çok daha fazla şey istiyorum. Ben seni istiyorum." Max, Lola'nın gözlerindeki yaşları sildi ve Lola hafıflediğini hissetti. "Anne ve babanın aile toplantınızda herkese benim seni *Dora Mae*'de hayatını kurtardığımı söylediğini hatırlıyor musun? Bu doğru değildi. Sen beni kurtardın, Lola. Sen benim hayatımı tahmin edebileceğinden de fazla kurtardın."

Lola, "Peki," diye fısıldadı, içindeki acıya rağmen onu seviyor ve çok istiyordu. "Deneyeceğim."

"Neyi deneyeceksin?"

“Senin hayatını yaşamayı,” dedi ve başını geriye doğru kapıya yasladı. Onun korktuğu şey buydu işte. Onun yüzüne bakıp da her şeye rağmen onunla olmak istemek. Onsuz yaşamaktansa onun kendi hayatını yaşamasını izlemenin verdiği acıyı hissetmek.

Max ellerini onun yüzünün iki yanına koydu ve kahverengi gözlerinin içine baktı. Ona geri dönebilmek için deli gibi uğraşmıştı ve onun öncesinde de delirmiş gibi teröristlerle savaşmıştı. O delirmiş bir adamdı. Yeni bir hayatın ona getirecekleriyle delirmiş bir adam. Daha iyi bir hayat. “Hayır, Lola. Sen bundan daha fazlasını hak ediyorsun,” dedi. “Bu sabah çağrı cihazımı teslim ettim. Artık hükümet için çalışmıyorum.”

Lola öylece ona bakakaldı. “Ne?”

“Ben hayatının geri kalanı boyunca seni korumak için daha uzun yaşamak istediğime karar verdim. Hasta olduğunda sana çorba getirmek. Yaşlandığında ve artık kendin yapamayacağın zaman gri saçlarını taramak istediğime karar verdim.”

Lola her zamanki haliyle, “Ben kendi başımın çaresine bakabilirim,” dedi.

“Biliyorum, fakat ben senin yanında olmak istiyorum. Seni mutlu etmek ve her sabah yastığımın yanında gülümseyen yüzünü görmek istiyorum. Seni seviyorum ve birlikte harika bir hayatımız olabileceğini düşünüyorum.”

Lola sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi bakışlarıyla onu inceledi. Henüz Max’in söylemediği bir şeyi bekliyormuş gibi. “Fakat Max, eğer kavga edersek ve sen benden sıkılırsan, uzun zamandır yapmaktan hoşlandığın bir şeyden vazgeçtiğin için pişman olacaksın. Vurulmayı özleyeceksin.”

“Kimse vurulmayı özlemez tatlım.” Max onun elini tuttu ve parmaklarının üzerini öptü. “Ben bir şeyleri havaya uçurmaktan yapacak çok daha iyi bir şey, adrenalin salgılamaktan daha tatlı bir şey buldum. Uğruna mücadele etmeye gerçekten değerli bir şey.”

“Ne?”

“Beni güldüren ve kendimi hayatımda hissettiğimden çok daha canlı hissettiren güzel bir kadın.” Max boğazındaki yumruyu ve göğsündeki yanmayı yutkundu. “Ben tüm hayatım boyunca seni bekledim, beklediğimin farkında bile olmadan seni bekledim. Seninle ben, bir bozuk paranın iki farklı yüzüüz ve sen beni tamamlıyorsun.”

Lola, “Max,” diyerek ağladı ve kollarını onun boynuna doladı. “Ben seni çok özledim. Her ne kadar kendime engel olmaya çalışsam da seni seviyorum. Sen tüm o maço, ürkütücü ve kan revan içinde dövülmüş bir halde bir anda hayatıma girdin. Beni bağladın, kaçırdın ve ben yine de sana aşık oldum.”

Max onu sıkıca kendisine çekti, kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Max, Lola Carlyle’ı hak etmek için ne yapmış olduğunu bilmiyordu. İyi bir şey yapmamış olduğuna emindi. Göz bebekleri dolmuştu ve burnunu onun güzel kokulu saçlarına gömdü. “Tatlım,” dedi. “Ben seni kaçırmadım. Sana el koydum. Tıpkı hayatının geri kalanı boyunca sana el koyacağım gibi.”

Lola başını salladı ve hıçkırdı.

“Ağlama.” Max geri çekilip onun yüzüne baktı. “Seni seviyorum ve seni mutlu etmek istiyorum. Seninle bebek yapmak istiyorum.”

Lola’nın yaşlı gözleri kocaman oldu. “Sen çocuk mu istiyorsun?”

“Evet, seninle istiyorum.” Max birbirine değen avuçlarını onun düz karnının üzerine koydu. “Üç tane, pastel renklere karşı aşırı düşkünlüğün olduğunu fark ettiğimden hepsi de kız olsun diye düşünüyordum.” Max boştaki eliyle onun elbisesinin bir askısını omzundan aşağı indirdi. “Ve dantellere karşı, fakat sanırım önce evlenmemiz gerek.”

Lola alt dudaklarını ısırды ve gülümsedi. “Bu akıllıca olurdu.

İnsanların senin benimle evlenmen için eski bir oyun oynadığını düşünmelerini istemezdim.”

Max dudaklarını onunkilere doğru alçalttı ve o gün evinden hızla çıkıp gittikten kısa bir süre sonra yapmayı düşünmüş olduğu gibi dudaklarının tadına vara vara onu narin bir şekilde ve yavaş yavaş öptü. Onu özlemişti ve onu bir yudumda içmek istiyordu. “Hadi gidelim buradan.”

“Mmm.” Lola’nın gözleri büyülenmiş gibi belli belirsiz bir şekilde kısılmıştı. “Max, eve gidelim ve Baby’ye güzel haberlerimizi verelim. O çok mutlu olacak.”

“Yüce Tanrım, köpeğini unutmuştum. Sanırım o da bizimle yaşamak zorunda kalacak.”

“Max, Baby’yi sevdiğini sen de biliyorsun.”

Max küçük korkak şeyi düşündü. Köpeğin kesinlikle erkek bir rol modele ihtiyacı vardı. “Belki o kadar da kötü olmaz.”

Lola gülümsedi ve arkasına yaslandığı kapıyı açtı. “Beni eve götür.”

Max, Lola ile el ele Kuzey Karolina’nın gün ışığına çıkarken, dudaklarının bir köşesinde bir gülümseme belirdi.

Kısa bir süre önce, Max, Dora Mae’nin yanıp kül olmuş köprüüstünde durmuş kendinin güzel bir iç çamaşırı mankeni ve onun kadınısı görünümlü köpeğiyle lanetlenmiş olduğunu düşünmüştü. Lola Carlyle’in onun sonu olacağına hep inanmıştı.

Lola, “Biz hiç *Aşk ve Gurur* filmini izlemeye fırsat bulamamıştık,” dedi, güzel gözlerinde şakacı bir pırıltıyla.

Evet, Lola onun gerçekten de sonu olacaktı, ne son ama!